

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛ
72

№
65

ΔΡΧ.

5

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΑΠΗΣ
ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Σύ, πού έχεις κάλλη για προικιά και χάρες γι' άν-
 (τιπροίκια)
 για να πατήs ν' άνθίζουνε και τ' άδρoσα χαλίκια,
 μά πού για μέ μονάχα
 ίσκιο βαρύν έσκόρπισε θανάτου ή έμορφιά σου,
 άκουσε κάτι πού θα πώ γερότoς στά γόνατά σου,
 σάν παραμύθι τάχα.
 —Τής λίμνης ή Νερσίδα, ξωθιά μαρμαροστήθα,
 πούχε τής μαύρης κόλασης στά μαύρα μάτια σπίθα,
 γυναίκεια ρούχα έντύθη·
 περνά άπ' τó δάσoς τó υγρό, πού τραγουδάει ó
 (γκιώνης,
 και, σάν έσέ πεντάμορφη... Άγάπη μου, θυμώνεις;
 τó λέει τó παραμύθι...
 Ήρθε στήν κρήνα τού χωριού και κάθησε, κι άρ-
 (χίζει
 τά óλόσυρά της να τραβάη μαλλιά και να ξε-
 (σκίζει
 τó κρινομάγουλό της,
 και κλαίει τόν άρρεβώνα της, πώς έπεσε κ' έχάθη
 τού πηγαδιού τ' άνήλιαγα και στοιχειωμένα βάθη
 και τρέμει τó γονιό της.

Περνούν διαβάτες γνωστικοί τή βλέπουν και τρα-
 (βούνε,
 κάπου με δυό γλυκόλογα τής ζαχαρογελούνε
 κι' άποδó πανε κι' άλλοι...
 περνά κι' ó νεiός Τραγουδιστής, μοναχογυιόs τής
 (χήρας
 κοιλάρφανο χλωμό παιδί, ποúχε προικιό της μοίρας,
 μόνον καρδιά μεγάλη.
 —«Λαμπάδα έμπρός στά κάλλη σου και τή ζωή σου
 (ανάβω,
 πάρε με πάντα κ' έχε με τής όμορφιάs σου σκλάβο
 και δούλο τής αγάπης,
 τόν άρρεβώνα πώχασες—κι' άς είναι κι' άλλου—
 (βγάζω,
 στά στοιχειωμένα τά νερά, άν είναι, δέν τρομάζω
 ή δράκος ή άράπηs!»
 Δεν τó είπε, δέ τ' άπόσωσε, τόν δένει άπό τή μέση
 και στό πηγάδι τó βαθύ... Πές μου, Κερά, σ' άρέσει
 ή ως έδó να μείνω;
 βλέπω τόν ύπνο μήνυμα στά μάτια σου να στέλλη,
 μήν τονε διώχνης πιότερο τί τάχα να σε μέλλει
 για μένα ή για κείνο;

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Ὁ ἀφελὴς κύριος ποὺ ἐνόμισε ὅτι αὐτοὺς μόνο σ' ὀλόκληρη τὴν πόλι δὲν
πῆγε ἐφέτος στὴν ἐξοχή.

ΑΣΗΜ ΓΙΑΛΑΜΑΣ

οἱ γινώμες μαμὰς καὶ
κόρης εἶναι ἀσυμβίβα-
στες. Πολὺ φυσικόν. Τὰ γε-
ράματα καὶ τὰ νεατὰ δὲν
ἔχουν ποτὲ τὴν ἴδια θερμο-
κρασίαν. Στὴν πραγματικὴ
τῆτα ὅμως ἔχουν καὶ οἱ
δύο δίκην. Κάνει καὶ ζέ-
σῃ καὶ ψύχρα. Ὁ δὲν κά-
νει οὔτε ζέσθη, οὔτε ψύ-

Μελαξύ Ιστορίας Θρύλου

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΤΑ χίλια και περισσότερα πλοία που είχαν συγκεντρωθεί στις ακτές της Αυλίδος, στον Ευβοϊκό κόλπο, δεν μπορούσαν να αποπλεύσουν για την Τροία, έναντιον της οποίας οι Έλληνες βασιλείς είχαν αποφασίσει τον πόλεμο εξ αιτίας της άρπαγής της βασιλίσσης της Σπάρτης Έλένης από τον Πάρι κι' αυτό αποδόθηκε στον θυμό της θεάς Άρτέμιδος: Κυνηγώντας ο αρχιστράτηγος των Έλλήνων, ο βασιλιάς των Μυκηνών Άγαμέμνωνας, είχε σκοτώσει, χωρίς να το ξέρει, ένα ελάφι που έθεωρήθηκε δικό της και ο μόνος τρόπος να την εξευμενίσουν, όπως έλεγε ο μάντης Κάλχας, ήταν να της προσφέρουν θυσία το μεγαλύτερο κορίτσι του Άγαμέμνονα.

Οι εκατό χιλιάδες στρατός που είχε στρατοπεδεύσει στην Εύβοια, μαζεμένος από όλα τα πέρατα της Ελλάδος, είχε αρχίσει να αδημονεί. Η τιμή των Έλλήνων απαιτούσε να γίνη η έκστρατεία, και ο δυστυχισμένος πατέρας, κοιματιάζοντας την καρδιά του, συγκατατέθηκε τέλος να θυσιάσει την κόρη του.

Εστειλε τότε άπειστομένον στις Μυκήνες, παραγγέλνοντας στην Κλυταιμνήστρα, την γυναίκα του, να πάρη την Ίφιγένεια και να την πάη στην Αυλίδα, για να την παντρεύουν τάχα, πριν ξεκινήσουνε για την έκστρατεία, με το ωραίο βασιλόπουλο της Φωκίας, τον ήρωικό Άχιλλέα και εκείνη διάσθηκε να υπακούση στην πρόσκληση. Ποιά μεγαλύτερη τύχη θα

ευχόταν μια μητέρα, από του να ιδη το κορίτσι της στο πλευρό του διασημότερου νέου;

Και μια μέρα, ή όμορφη κορούλα, στολισμένη σαν νύφη, έφθασε στην Αυλίδα, για να δοθή όμως όχι στον άτρομητο νέο, αλλά στον θάνατο. Και θρηνώντας ή Ίφιγένεια, έκοψε και έδωσε τα μεταξένια μαλλιά της στην μητέρα της, να τα προσφέρει θυσία στον ίδιο της τάφο και παραδόθηκε στο πεπρωμένο της.

Ο ιερέας την πήρε και την πήγε να ξενυκτηση στο ναό, αλλά τη στιγμή της θυσίας θρέθηκε στο θυμό ένα ελάφι. Και αντί για την Ίφιγένεια, ο ιερέας έθυσίασε αυτό.

Όσοι θρέθηκαν μπροστά σε κείνη την ιεροτελεστία και άντελήφθηκαν την αντικατάστασι, απέδωσαν το πράγμα σε θαύμα! Η θεά της αγνότητας — ελπ — ή Άρτεμις, λυπήθηκε την παρθένα και την άρπαξε και έβαλε στη θεί της το ελάφι. Οι άλλοι έπίστεψαν πως θυσιάσθηκε ή Ίφιγένεια. Μερικοί, τσχυρίσθηκαν ότι την είχαν άρπάξει από το ναό, στην διάρκεια της νύκτας που πέρασε, θάρβαροι πειραταί, την μετέφεραν στα καράβια τους και έφυγαν.

Άλλα τους τελευταίους αυτούς — ελάχιστους άλλως τε — κανείς δεν τους πίστεψε. Πώς ήταν δυνατόν να τολμήσουν να πλησιάσουν πειραταί σ' έναν στόλο που είχε σκεπάσει όλη την θάλασσα;

Η Κλυταιμνήστρα, που βέβαια δεν θρικόταν μπροστά στην αίματηρή γιορτή, έφυγε για τις Μυκήνες, κλαίγοντας το κορίτσι

της. Οι άλλοι Έλληνες δεν άσολήθηκαν περισσότερο για το θαύμα και τις παράδοξες διαδόσεις, γιατί άρχισε να φυσά ή άνεμος. Μπήκαν στα πλοία και ξεκίνησαν για την έκστρατεία που έκαναν, έπειδή μια φιλήδονη γυναίκα άκούσθηκε τον όμορφο έραστή της.

Στην άφιλόξενη χώρα των Ταύρων της Σκυθίας — της σημερινής Ρωσίας — βασίλευε στους θάρβαρους ο θάρβαρος θόας, που λεγόταν έτσι εξ αιτίας της καταπληκτικής ταχυποδίας του και είχε θεσπίσει νόμο να θυσιάζονται στο ναό της Άρτέμιδος ο κάθε Έλληνας που θα πατούσε το πόδι στην χώρα του.

Σ' αυτό το ναό, ιέρεια που έκανε τις τελετές της θυσίας ήταν ή Ίφιγένεια, ή κόρη του Άγαμέμνονα.

Πώς θρέθηκε εκεί ή παρθένα που την πήγαν να την θυσιάσουν στην πόλι, όπου ο Εύριπας στριφογύριζε με τις πυκνές αύρες του την κυανή θάλασσα, ή ίδια το απέδιδε σε θαύμα. Γιατί τον καιρό εκείνο ό,τι δεν μπορούσαν να έξηγήσουν, το θεωρούσαν ως κάτι υπερφυσικό.

Όπως θρικόταν εκείνη την τρομερή νύχτα στο ναό της Αυλίδος, σκεπασμένη με τους πυκνούς πέπλους της, μισοχαμένη από τον φόβο και την αγωνία, ένοιωσε να την σηκώνουν δυνατά χέρια. Δεν μπόρεσε ν' άνθέξη ή νεαρή κορούλα στη σκέψη ότι πήγαιναν να την θυσιάσουν και λιποθύμησε. Όταν άνοιξε τα μάτια της, είδε πως θρικόταν μέσα σ' ένα

στενό καταφύγιο και δίπλα της υπήρχαν νερό και τροφές. Δεν τ' άγγιξε. Άλλά οι δυνατές μυρωδιές που ξεπηδούσαν από άγνωστες εστίες, την ζάλισαν και την άπεκοίμισαν. Την δεύτερα φοράν έφαγε κάτι και ήπια νερό, αλλά αυτό το νερό την ενάρκωσε και τότε επανελήφθη πολλές φορές, έως ότου μια μέρα, όταν άνοιξε τα μάτια της είδε μπροστά της ένα γηραιό ιερέα.

— Μη φοβάσαι! της είπε. Βρίσκεσαι στο ναό της θεάς Άρτέμιδος, ή οποία σε διάλεξε για ιέρεια της. Η θεά της αιωνίας αγνότητας που σε έφερε εδώ, θα σε προστατεύη στο έργο που σ' άνέθεσε.

Σκίρτησε από χαρά. Η Άρτεμις φανερό πως ή Άρτεμις την άρπαξε και την έσωσε. Και από τότε έμενε στο ναό της, για να έκτελη θλιβερά καθήκοντα.

Όποιος Έλληνας πήγαινε στη θάρβαρη χώρα, συλλαμβανόταν και θυσιάζόταν στη θεά. Και ή Ίφιγένεια έκανε την αρχή της θυσίας. Έρραντίζε τον μελλοθάνατο και τον παρέδιδε έπειτα σ' αυτούς που τον έσφαζαν.

Υπομένοντας τη θλιβερή μοναξιά της και έκτελόντας με θλίψη τα καθήκοντά της ή Ίφιγένεια, περνούσε την άχαρη εκείνη ζωή της σκοντάς μοναχά άνακούφισι όταν μιλούσε με τις θηές της, άλλες δυστυχισμένες κοπέλλες που είχαν άρπάξει από την Ελλάδα οι άγριοι πειραταί που έζωρμούσαν από τη χώρα των Ταύρων, ή είχαν άγοράσει δίνοντας χρυσάφι ή τρόφιμα.

Κείνο το πρωί άφπνίσθη

κε ταραγμένη από ένα δειρο. Είδε πως θρικόταν στις Μυκήνες και κοιμόταν μέσα στον παρθενικό θάλαμο της, όταν ξαφνικά σείσθηκαν από την τρικυμία τα βάθη της γής. Πετάχθηκε όρθη, θρέθηκε έξω και είδε να πέφτουν οι στύλοι των πατρικών άνακτόρων, ενώ ή στέγη γκρεμιόταν ολόγυρα.

Έμεινε όρθος μοναχά ένας στύλος και της φάνηκε πως άπλωσε από το κιονόκρανο ξανθούς θοστρύχους και πήρε άνθρωπινη φωνή. Τότε αυτή, έξασκώντας την τέχνη που είχε να σκοτώνη θυσιάζοντας τους ξένους, τον ράντιζε και νομίζοντας ότι ο στύλος θα πέθαινε, έκλαιε.

Εύπησε τρομαγμένη κι' έδωσε κακή έξήγησι στο όνειρό της, ότι ο στύλος του σπιτιού της, ο άδελφός της Όρέστης πέθανε. Δεν της έμεινε παρά να του δώσ η χόες και άρχισε να τις έτοιμάζει, όταν την είδοποιήσαν ότι είχαν πιάσει δυο Έλληνες, τους οποίους έπρεπε να θυσιάση.

Πραγματικά οι μισέλληνες εκείνοι Σκύθες είχαν συλλάβει και έφερναν να θυσιάσουν, τον άδελφόν της Όρέστην και τον εξαδελφόν της Πυλάδην.

★

Τρελλαμένος ο Όρέστης από τις τύψεις, έπειδή σκότωσε τη μάνα του για να την τιμωρήση που δολοφώνησε τον πατέρα του μόλις εκείνος γύρισε από την Τροία έφυγε άπ' τις Μυκήνες, με τον φίλο και εξαδελφό του Πυλάδη και με την άδελφή του την Ηλέκτρα.

Αυτήν την παντρεύθηκε ο Πυλάδης και την άφησαν κοντά στους φίλους του και πήγαν στους Δελφούς να προσφέρουν θυσίες, για να του ξαναδώσουν οι θεοί τα λογικά του και την υγείαν του.

Πεσμένος ίκέτης στον Όμφαλό του πολυτέφανου άδουτου του ναού των Δελφών ο Όρέστης προσευχόταν κρατώντας γυμνό το σπαθί του έγκληματος, που το είχε στολισμένο με κλωνάρι έληας και ζωμένο με ταινίες κι' άσπρο μαλλί. Η μάνα τον είχε πιασμένο και άντίκρυζε πάλι τις τρομερές άπτασίες που του έφερναν φρίκη. Έβλεπε ένα κοπάδι γυναίκες μαδρες, φρικτά δελύγματα — τις Έριννυες — που είχαν φιδά αντί για μαλλιά, και ροχάλιζαν άγομαχώντας,

ένω άπ' τα μάτια τους έσταζε πύο μ' αίμα πηχτό.

Το άντίκρυσμά τους — και κάθε φορά που τον έπιανε τρέλλα τις είχε πάντα μπροστά του — τον έκανε να ξεφωνίσει, παρακαλώντας τη μάνα του να τις πάρη να μην βλέπη τις λυσασμένες γρηές κόρες της Νύχτας, που δεν τις έσμιγε ούτε Θεός, ούτε άνθρως, ούτε θηρίο κι' έίχανε τόπο διαμονής τα καταχθόνια τάρταρα, μισημένες άπ' όλους.

Παρέκει νόμιζε πως έβλεπε την Κλυταιμνήστρα να ξεφωνίζει παρακαλώντας τους πεθαμένους να την δεχθούνε και αυτήν παύοντας την καταφρόνια τους για το έγκλημα που έκανε και άκουε μαζί με τις οίμωγές της τα μοιρολόγια των άποτροπαίων θεαινών, τα ούρλιάσματα τους και τις προτροπές της μάνας του που τις έπρότρεπε να μην πάσουν φυσώντας άπάνω του τον άέρα του θανάτου, για να τον λυώση ο άχνός τους, αυτή ή φλόγα των σωθικών τους!

Το μαντείο τουδωσε το χρησμό πως θα γινόταν καλά μόνον άν πήγαινε στη χώρα των Ταύρων κι' άρπαζε το ξύλινο άγαλμα της Άρτέμιδος, που ήταν

εκεί και το έφερνε στας Άθήνας.

Και οι δυο νέοι, ο Όρέστης και ο πιστός του Πυλάδης, πήγαν πραγματικά στη Σκυθία ν' άρπάσουν το άγαλμα για να σώσουν έτσι τους Έλληνες που θυσιάζονταν όταν έπεφταν στα χέρια των θάρβαρων κατοίκων της.

Άφησαν το καράβι τους στην φύλαξη των πενήτα ναυτών τους και άνεβήκανε στην πόλι. Είδαν τον ναό, τον περιτριγυρισμένο με υπερύψηλους τοίχους, κατεσκόπευσαν το μέρος και με την άπόφασί να ξαναγυρίσουν, το θράδυ, να σκαρφώσουν στην μάντρα και να μπουν για να άρπάσουν το άγαλμα, ξαναγύρισαν στην παραλία, πήραν το σκάφος τους και πήγαν και το έκρυψαν μέσα στο καταφύγιο που σχημάτιζαν δυο τεράστιοι θράχοι. Είπαν στους συντρόφους των να είνε έτοιμοι σε κάθε στιγμή κι' αυτοί ξαναέβηκαν προς την πόλι.

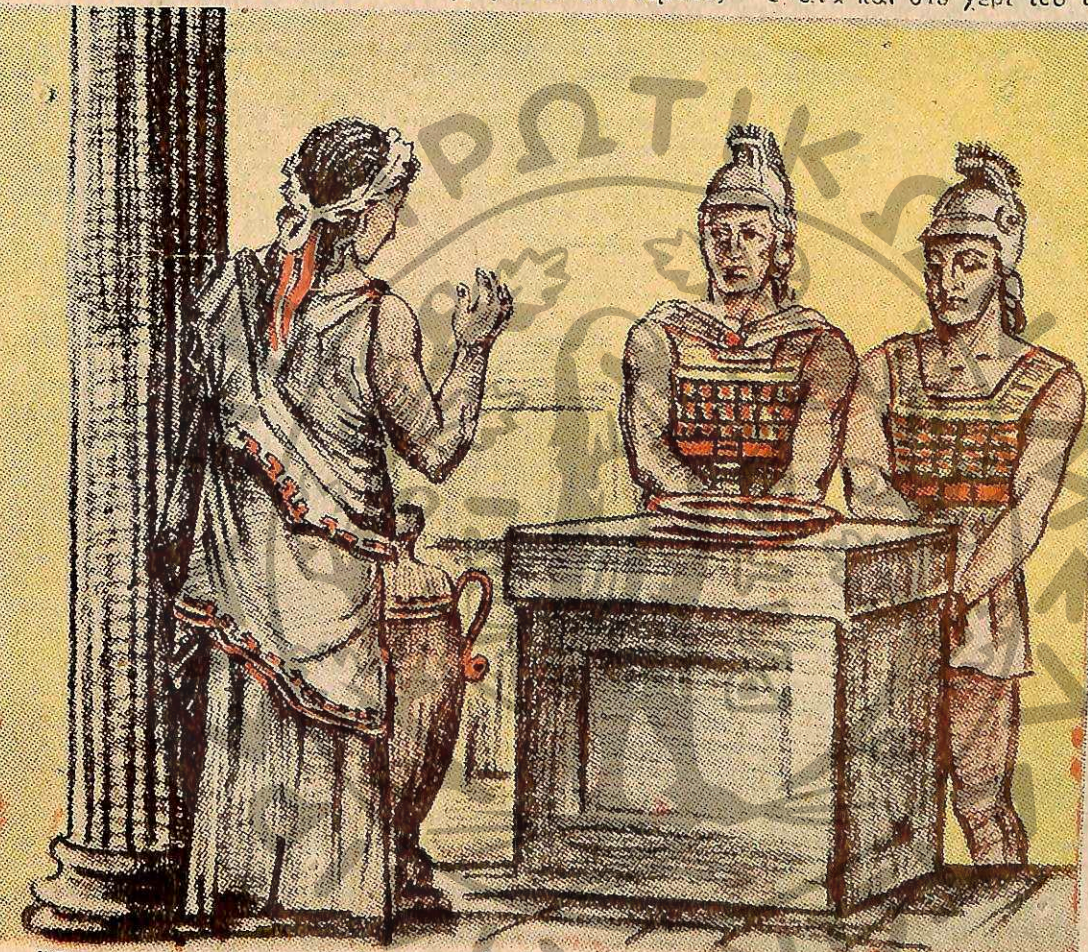
Ξαφνικά όμως τον Όρέστη τον έπιασε κρίσις. Άρχισε πάλι να βλέπη τις Έριννυες. Μια δράκαινα του Άδη, άρματωμένη με φοβερές έχιδνες, ώρμούτε κατεπάνω του, ενώ άλλη, βγάζοντας άπ' τα φορέματά της φωτιά και αίματα,

πετούσε με τα μούρα φτερά της, έχοντας στην άγκυλιά της την Κλυταιμνήστρα, σαν πέτρινο όγκο, για να την ρίξη επάνω του.

Πηδούσε, φώναζε, άκουε μουγκρητά και ούρλιασμα τα, τράβηξε τέλος το σπαθί του και ρίχθηκε να κυνηγήση τα άποτρόπαια τέρατα που τον βασάνιζαν. Έφθασε σ' ένα κοπάδι θώδια και κατακομμάτιασε. Οι θοσκοί είδοποίησαν και άλλους, ώπλισθηκαν όλοι και έπετέθηκαν κατά του μανιασμένου Όρέστη και του Πυλάδη που άγωνιζόταν μάταια να τον καθησυχάση.

Τέλος ο Όρέστης σωριάσθηκε χάμω εξηντημένος, άλλ' ήσυχος και ο Πυλάδης έτρεξε κοντά του και σκουπίζοντας τους άφρους που είχαν γεμίσει το μικρό γένι του και τις πληγές του ωραίου κορμιού του, του έλεγε λόγια στοργικά, ενώ οι ώπλισμένοι θοσκοί τους περιέκυκλωναν έτοιμοι να τους έπιτεθούν και να τους σκοτώσουν.

Όταν ο Όρέστης συνέρχόταν, ξαναγινόταν ο ήρωας εκείνος που είχε νικήσει στους Δελφικούς άγώνες σ' όλα τα αγωνίσματα και ο ιδέ γέρι του το

Όταν ή Ίφιγένεια άντίκρυσε τους δυο όμορφους νέους που έφεραν νιά τη σφαγή, θάβηκ σύμπνια πλημμύρισε την ψυχή της.

σπᾶσι ἦταν καὶ πάλι τρο-
μερό. Ἐντελῶς ἴρεμος τῷ
ρα, σηκώθηκε καὶ στὸ
στριφγύρισμα τοῦ σπα-
θιοῦ του οἱ μισοαγρίοι.
Σκυθὰ καὶ τὸ ἔβαλαν σὲ
πόδια. Ἄλλ' ὅταν ἐκείνους
στεκόταν, ἔπαιρναν πέτρες
καὶ τοῦρριχναν, χωρὶς ὁ-
μως καὶ νὰ τὸν πετυχαί-
νουν· κι' ὅταν τέλος, μα-
ζεύτηκαν ἀπ' αὐτοὺς ἀνα-
ρίμηντο πλῆθος, τὸν κύ-
κλωσαν, τοὺς ἐπιάσαν καὶ
τοὺς πήγαν σφιχτοδεμέ-
νους στὸν βασιλεῖα τους.
Ὁ Θόας τοὺς ὑπέβαλε σ'
ἀνάκρισι. Καὶ ὅταν πληρο-
φορήθηκε πῶς ἦταν Ἕλλη-
νες, τοὺς ἔστειλε δεμένους
νὰ σφαγοῦν στὸν ἴδιο ἐκεί-
νον νὰ, ἀπ' ὅπου ἤθελαν
νὰ ἀρπάξουν τὸ ξύλινο ἄ-
γαλμα. Καὶ ἡ Ἰφιγένεια
ἀνέλαβε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν
σκοτωμὸ τους.

Δὲν τὴν ἐνοιοαζε. "Οταν δὲν ἦταν κανεῖς; Πεντάρα δὲν ἔδινε. "Ἐπαιρνε τὸν δρόμον κι' ἐτραβοῦσε μὲν τὰ πόδια χιλιόμετρα ὁλόκληρα. Ἀπὸ τὰ κατσικάδι- κα ἔως τὸ Κίγκ. Ζώρζε, ὅπου ἦταν τὸ τέρμα τοῦ Μαραθωνίου, ἢ ἀπόστασις δὲν τῆς φανιόταν μεγάλη γιατί ἄντεχον τὰ πόδια τῆς Σουσουῆς

“Ασπρο ζακετάκι. Ένα «τυρμπάν» πράσινο με μεγάλο φιόγκο προς τα πίσω. Φούστα πρασινοκίτρινη, από την χρῆσι, κοντή έως το γόνατο. Γάμπα γυμνή. Στά χέρια αντί τσάντα ένα πράσινο σκουφί από πούρο.

«Αθηνός - σύμφωνα με τὴν μόδα. Βῆμα σταθερό. Βλέμματα ἡγεμονικό.» Ἐπλεε πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγοστουδρόμου, μὲ θηματισμὸν ἀνοιχτῆς θαλάσσης, ρίχνοντας

που και που περιφρονητικές ματιές στο τράμ που έπερνουσε. Δεν το έπαιρνε, διότι συνέβαινε την απόφράδα αυτήν ημέρα να μην έχη στο τσαντάκι της ούτε το δίφραγκο ή Σου-

Ἐκεῖ κατὰ τὸ Μεταξοῦρ
γείο ὁμῶς καθῶς τραβοῦ-
σε πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔσπασε
ὁ διάβολος τὸ πόδι του.
— Καλημέρα σας, μαν-
τάμ.

— "Ω, παρντόν!...
— Πῶς εἶστε;
— Μερσί, κύριε Ἀλέξη.
— Για ποῦ;
Ἡ Σουσου γιὰ πρώτη
φορὰ ἔχασε τὴν ψυχραιμία
τὴν ἑξῆς.

της. Γιατί ο κ. Ἀλέξης ἦ-
ταν ἓνας κύριος πολὺ κα-

πον, γιατί δεν κρατώ μαζί μου ψιλά!...

Εκεί έγινε ο θρήνος. Για πρώτη φορά ο Παναγιώτης επανεστάτησε μπροστά σε τόσο θράσος. Και ήρνηθη διαρρήδην. Άγριεψε ο σωφέρ. Έδαλε τις φωνές. Μαζεύτηκε κόσμος. Έσπευσε αστυφύλαξ. Και οδηγήθηκαν όλοι μαζί στο τμήμα, όπου ο Παναγιώτης υπεχρεώθη να πληρώσει, αφού ώρκισθη εκεί, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, ότι αυτή την φορά θα της έκλεινε διά πωτός την πόρτα του σπιτιού του. Άλλά ή Σουσού, καθώς έφευγαν από το τμήμα έγύρισε στον αστυνόμο:

— Μας συγχωρήσε για την ένόχλησι, κύριε αστυνόμε. Είχαμε θάλει ένα στοίχημα με τον σύζυγό μου να πληρώσω το ταξί. Και το έπληρωσε, καθώς βλέπετε. Χί - χί - χί...

Και άπεμακρύνθη μειδώντας αναιδέστατα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τί άκουσαν...

Εκαμα ό,τι μπορούσα αυτή τη φορά. Παιδεύτηκα περισσότερο από μια ώρα στριφογυρίζοντας, τó ένα ύστερ από τ' άλλο τὰ διαφορόσημα και ποικιλόχρωμα κουμπιά της «Μηχανής που τρέχει στον χρόνο», μετεκίνησα άλλοτε νευρικά κι' άλλοτε άπαλά όλους τους γυαλιστερους μοχλίσκους, που εξέιχαν απ' αυτήν, μα στο τέλος δεν κατάφερα τίποτε! Μόλις έπιασα τó κουμπί που «προτρέπει» και εκόλλησα τó μάτι μου στον μικρό φακό, την διέκρινα πάλι μπροστά μου, την καλή μας «απόγονο» την απαραίτητη «οδηγήτρα» μου, να μου χαμογελά όλο ένθουσιασμό, έτοιμη να ξεκινήση με την αεροβολίδα της.

— Τί ευχάριστη σύμπτωσης, άγαπημένε μου πρόγνε! άκουσα άμέσως τη γλυκειά φωνή της. «Μιά στιγμή αν άργούσατε θα έχανατε μια σπάνια ευκαιρία. Έλάτε, όμως, βιασθή

ΠΡΟΣΟΧΗ ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΤΕ

ΕΝΑΣ Άμερικανός ψυχολόγος έκαμε τελευταίως μια πολύ περίεργη άνακάλυψι: ότι μπορούμε να έξακριβώσωμε τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου από τó γέλιο του. Έάν λοιπόν, γελώντας, κάνετε «χά! - χά!» με τó αλφα παρατεταμένο, είσαοτε άνθρωπος με άγαθόν χαρακτήρα και πολύ ισορροπημένος. Άν τó αλφα είςτριμμένος και μοχθηρός, ναι σύντομο, είσαοτε πολύ Όσοι έχουν άδύνατον χαρακτήρα, όταν γελούν κάνουν «χί!.. χί!..», ενώ εκείνοι που κάνουν «χέ!.. χέ!..» είναι πολύ σαρκαστικοί. Τó γέλιο που συνοδεύεται από ένα «χά! - χά!» προδίδει μια πλαστή ευθυμία και τó «χό - χό!» μαρτυρεί άνθρωπον καλοζωισμένον που τού άρέσει τó καλό κρασί και τó ευθύμια τραγούδια. Προσοχή λοιπόν όταν γελούν οι φίλοι σας, για να καταλάβετε τον χαρακτήρα τους.

... Ούτε κατάλαβα πώς, από τó τεράστιο εκείνο ύψος που βρισκόμασταν κι' από τó όποιο δεν διέκρινα τίποτε, ένοιωσα ξαφνικά την αεροβολίδα να ρουλάρη σε μίαν άτέλειωτη ήλιόλουστη κοιλάδα, στο βάθος της οποίας διέκρινα μια περιοχή, σαν άμφιθέατρο, κατάμεστη από πελώριους φορμοφορεμένους ανθρώπους. Όταν πλησιάσαμε περισσότερο στα ροδοκόκκινα νεανικά πρόσωπα όλων διέκρινα την σφραγίδα της υγείας και της χαράς. Και... παρά ξενο αυτό. Ένώ όλη ή κοιλάς έπύρωνε απ' τις θερμές ακτίνες του ήλιου, έπάνω από τó άμφιθέατρο αυτό άπλωνόταν μια προστα τευτική σκιά, που άδικα έφαχναν να βρώ την έξηγησί της.

... Ένα τεχνητό αδιόρατο σύννεφο — άκουσα να μου λέη ή πάντα πρόθυμη συνοδός μου, που διέκρινε φαίνεται την έκπληξή μου καθώς έκύτταζα τόν ουρανό — έμποδίζει τις ακτίνες του ήλιου — να πέσουν στο μέρος αυτό, άγαστητέ πρόγνε!... Μα άκου τώρα τί λέει ο άρχων Γήνολόγος για σάς!

... Ν' άκούσω τί; Στ' αυτή μου έφθανε μιά βροντερή φωνή, που τὰ άκάταληπτα για μένα λόγια της έμοιαζαν περισσότερο με μικροεκρήξεις κάποιας μηχανής, παρά με φωνή ανθρώπου...

— Μιλά — άρχισε να μου έξηγη ή απόγονός μας — για την έποχή σας, που κάποιαν περίοδο και, για ένα τέταρτο της ώρας, ο πλανήτης του έπλησίασε τή Γη μας. Την έποχή, λέει εκείνη, ενώ οι θεωρούμενοι ως σοφοί κάτοικοι της Γης δεν παραδέχονταν ότι υπάρχει ζωή σ' άλλον πλανήτη εκτός από τόν δικό τους και συγκεκριμένα για τόν Άρη, έλεγαν ότι δεν ήταν παρά μια σκουριασμένη σιδερένια πλάκα χωρίς καμμιάν ένδειξη ζωής, οι τότε κάτοικοι του Άρεως, πολύ πιο προηγμένοι από τους Γήινους, στο τέταρτο αυτό της ώρας που τούς έπλησίασαν, με τὰ ειδικά μηχανήματα που από τότε είχαν, άκουγαν με άποτροπισμό τους τις ραδιοφωνικές έκπομπές των κατοίκων της Γης, που δεν μιλούσαν παρά για διενθεις περιπλοκές, πολέμους, οικονομικές δυσχέρειες, ένγκλήματα και...

... Στο μεταξύ αυτό, ενώ ή συνοδός μου μου έπεξηγούσε τί έλεγε εκείνος ο άγέρωχος Άρειανός, που έξακολουθούσε να μιλά στον αυτό βροντώδη πάντοτε τόνο, είδα ξαφνικά τó ως τή στιγμή εκείνη σο-

βαρό και κάπως άγανακτημένο άκροατήριό, να γελά ειρωνικά. Κύτταξα την συνοδό μου.

— Γέλασαν — μουπε γελώντας και ή ίδια — γιατί τώρα τούς έλεγε ότι εκείνο τó βράδυ που έπλησίασε ο Άρης στη Γη, οι πρόγονοί τους άκουσαν άκόμη ότι σε κάποιο μέρος της Γης που τώλεγαν Μασσαχουσέτη, είχε ψηφισθή εκείνη την ήμέρα κάποιος νόμος που άπηγόρευε στα έρωτικά ζευγάρια να φιλούνται, όταν βρίσκονταν μέσα σ' ένα πράγμα που τρέχε στους δρόμους σας και τó έλέγατε αυτοκίνητο, όταν αυτό βρισκόταν έν κινήσει... Γελούν και τώρα, όπως βλέπετε, γιατί τούς λέει πως άκουσαν έπίσης πως σ' ένα άλλο μέρος που λεγόταν Καλιφόρνια άλλος νόμος άπαγόρευε από κείνη τή βραδυά να κρεμάνε κουδούνια σε κάποια προίστορικά ζώα που είχανε και τὰ λέγατε άγέλαδες...

Δεν έπρόλαβε να τελειώσ η καλό-καλά αυτά που μου μετέφραζε, μιλώντας μου αυτή διαρκώς, ή συνοδός μου, όποτε τó άκροατήριό που ως τώρα ήρκει τó στο να γελά ευγενικά, έξεσπασε ξαφνικά σ' άκράτητα γέλια, που για μια στιγμή έσκέπασαν τή φωνή του ρήτορος. Έγύρισα να ιδώ την συνοδό μου μα κι' αυτή τώρα, κρατώντας την κοιλιά της με τὰ δυό της χέρια, γέλουσε με την καρδιά της... Όταν συνήλθε τέλος, μου είπε:

— Ήταν, ξερέτε, τόσο άστείο αυτό! Φαντασθήτε ότι, όπως είπε προ όλίγου, ό μέγας Γήνολόγος, οι γήινοι της παχής εκείνης, έσείς δηλαδή, άγαπητέ πρόγνε, είχαν ως τóσο τόν έγωισμό να λένε ότι ήταν οι μόνοι άνθρωποι τού πλανήτη τόσο άνόητοι, ώστε καμμιά δεκαριά απ' αυτούς, σε κάποιο μέρος Μεξικού και κάπου άλλου, όταν έμαθαν ότι εκείνο τó βράδυ ο Άρης θα πλησίαζε τή Γη, φοβήθηκαν τόσο στη σκέψη ότι οι κάτοικοι τού Άρεως — κάτι υπερόσμια τέρατα, όπως τούς έφαντάζονταν — μερικοί άπορούσαν να κάμουν... άπόβασι στη Γη, πέθαναν από συγκοπή καρδιάς ή αυτοκτόνησαν...

... Θυμήθηκα πώς την είδησι αυτή την είχα διαβάσει πριν λίγες μέρες σε ξένες έφημερίδες και έσκυψα τó κεφάλι, ενώ τó χέρι μου έβασε κιόλα τó κουμπί επαναφοράς. Στο βάθος του φακού διαγιοσφό την άμυδρά ή χρονολογία 6939...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδής

Η άνέραβη κόρη τής Βεδούχης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

Όλοι έξυμνούσαν την όμορφιά της κόρης τού άρχοντος της Βεδούχης, αλλά και όλοι ήξεραν ότι ή Ιουδής δεν άναπαύοσε κανένα. Μία μέρα που είχαν άποκοιμηθή στον κήπο τού άνακτορου τού πατέρα της ένα δηλητηριώδες έρπετο την εδάγκωσε στον θραχίονα και κανείς μάγκες ή γιατρός δεν ήμπορεσε να την θεραπεύσ η αλλά μόνο ο όμορφος κυνηγός Χάν. Μιά βουτιά και άσυνείδητα συμπάθεια άναπτύσσεται τότε μεταξύ των δύο νέων και ή Ιουδής κατορθώνει να πείσ η τόν Χάν να παραμείνη στο άνακτορο. Την στιγμή που έώραζαν τó ευχάριστο νεανίδος της διασώσεως της φθάνει στο άνακτορο ο ένδοξος στρατηγός τού Ναβουχοδονόσορος Όλοφέρνης. Ο στρατηγός θέλγεται από την καλλονή της νέας και την άλλη μέρα την ζητεί από τόν πατέρα της ως σύζυγο λέγοντας ότι με τόν τρόπο αυτό ή Ιουδαία θα έσώζεται από την ύπταγή της στους Άσσυρίους, που ήταν τó ισχυρότερο κράτος της Ασίας. Ο άρχων Μανασής δέχεται αυτή την πρότασι και καλεί την κόρη του στην όποια την άνακοινώνει. Ο Μανασής και ο Όλοφέρνης περιμένουν τώρα από τὰ χείλη της την άπάντησή της.

6ον

Έσκέπτετο ότι δεν της ήταν δυνατόν να άρνηθή, αφού άλλωστε ή άρνησίς της δεν θα είχε καμιά αξία. Γιατί, όπως είχε πη ο πατέρας της, ήταν υποχρεωμένη να ύποταχθ η στη θέλησί του και να δεχθ η τόν άνδρα τού της παρουσίαζε ως σύζυγο. Άλλά, από τó άλλο μέρος, δεν ήθελε να δεχθ η την πρότασι αυτή. Πώς όμως θα μπορούσε να άντιδράση στην πατρική θέλησι; Πώς θα μπορούσε να δώ η έναν τρόπο για να ξεφύγη, χωρίς να φανη ότι περιφρονηί τούς νόμους και τὰ έθιμα της πατρίδος της;

Η σκέψις αυτή έβασάνιζε τó μυαλό της Ιουδής.

— Τί σκέπτεσαι, κόρη μου; έρώτησε σε μια στιγμή ο γέρον, διακρίπτοντας τή σιωπή.

— Ο στρατηγός προτείνει γάμον; Έκαμε ή Ιουδής, χωρίς να σηκώση τὰ μάτια της από κάτω.

— Σου τó είπα, κόρη μου, άπάντησε ο Μανασής. Ο στρατηγός των Άσσυρίων σε ζητεί ως νόμιμο σύζυγο, για να σε κάμη την άγαπημένη σύντροφο όλης της ζωής του.

Η Ιουδής δεν άπάντησε άμέσως. Άλλά, στο τέλος, είπε με φωνή που μόλις άκουγόταν:

— Ο στρατηγός μου είναι άγαπητός.

— Άς είναι σύλογημένο τó όνομα τού Θεού! Έκαμεν ο Μανασής, ύψωνοντας τὰ χέρια του προς τόν ουρανό.

— Ο στρατηγός μου είναι άγαπητός, επανέλαβε ή Ιουδής, αλλά...

Ο Όλοφέρνης και ο Μανασής έγύρι-

σαν έντρομοι προς τó μέρος της.

Τί ήθελε λοιπόν να πη;

— Αυτό που κάνετε δεν είναι φρόνιμο, συνεπλήρωσε ή νέα.

— Ιουδής! έφώναξε ο Μανασής, σε τóνο έπιλήξεως.

Η Ιουδής άντελήφθη ότι είχε αφήσει να της ξεφύγη μια φράσις που δεν έπρεπε.

Και ή αλήθεια είναι ότι άλλα ήθελε να πη και άλλα έλεγε.

Άλλά τó μυαλό της ήταν τόσο ζαλιμμένο, που δεν μπορούσε πιά να ξεκαθαρίση τις σκέψεις της.

Τώρα έπρεπε όπωσδήποτε να διορθώση τó λάθος της.

— Κατά τούς νόμους μας, έξηκολούθησε ή νέα, όταν ο πατέρας προτείνη ένα γάμον...

— Και τόν εύχεται... διέκοψε ο γέρον.

— Όταν λοιπόν ο πατέρας προτείνει στην κόρη του ένα σύζυγο, επανέλαβε ή νέα, δεν την έρωτά αν είναι πρόθυμη να τόν δεχθ η ή όχι. Οι νόμοι μας είναι πολύ άσχημοι από ζήτημα αυτό και ποτέ μια νέα της Ιουδαίας δεν έχει τó δικαίωμα να άντιδράση στη θέλησι τού πατέρα της. Αυτό άκριβώς ήθελα να πώ. Γιατί με έρωτάτε, αφού ή άπάντησίς μου δεν μπορεί να είναι διαφορετική από εκείνη που...

έχει δώσει τώρα ο πατέρας μου; Άν ο πατέρας μου νομίζει ότι ο γάμος μου με τόν στρατηγό των Άσσυρίων είναι καλός, εγώ είμαι πρόθυμη να τόν δεχθώ. Αυτή είναι ή άπάντησίς μου.

— Καλή μου Ιουδής, είπε ο γέρον άγκαλιάζοντας την θυγάτηρά του.

Άλλ' ή άπάντησις της Ιουδής δεν έφάνηκε να ικανοποίησε τόν Όλοφέρνη. Επερίμενε κάτι περισσότερο από τὰ χείλη της και όχι μια άπλη συμμόρφωσι προς την πατρική θέλησι.

Γι' αυτό εκύτταζε τη νέα με σκυθρωπό βλέμμα και δεν έπρόφερε καμιά λέξι.

Άλλ' ο Μανασής επροχώρησε προς τó μέρος του, κρατώντας από τó χέρι την Ιουδής.

— Τενναίε στρατηγέ, είπε, ιδού εκείνη ή όποια θα γίνη σύζυγός σου... Δέξου την.

Ο Όλοφέρνης άπλωσε τότε τούς θραχιόνάς του και περιέβαλε τó σώμα της νέας. Ένοιωσε άμέσως τóση χαρά και τóση ήταν ή άγαλλίασις που διέτρεξε τó σώμα του, ώστε δεν έτόλμησε να ζητήση τίποτε περισσότερο, φοβούμενος μήπως χάσει και εκείνο που κατείχε τώρα υπό την έξουσία του.

Άγγιξε με τὰ δάκτυλά του τούς άπα-

Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν όχρós και τρέμων ο Χάν.

λοὺς θραύοντας τῆς νέας, εἰσέπνευσε τὸ ἄρωμα τοῦ στήθους τῆς, εἶδε τὰ δόλωμαρτα μάτια τῆς ἀπὸ κοντὰ, ἐνοιωσε τὴν ἀνάλαφρην ἐπαφὴ τῶν ξανθῶν βοστρυχῶν τῆς, ἀκούσε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιάς τῆς καὶ αἰσθάνθηκε τὴν ἀναπνοὴν ποὺ ἔβαινε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. «ὦ! Πότε, λοιπόν, θὰ ἐρχότανε ἡ στιγμή, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κολλήσῃ ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ φλογίζοντα χεῖλη του;

Τὴν ἔσφιξε πὺλ πολλὴ στὴν ἀγκαλιά του, σὰν νὰ φοβότανε μήπως ἔλθῃ κανεῖς καὶ τοῦ τὴν ἀποσπᾷ.

Καὶ τότε, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγαλλίασι, ἐστράφη πρὸς τὸν Μανασὴν καὶ εἶπε:

—Εἶμαι ἐδουλωμένος, ἄρχων. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἐπισφραγίζει τὴν παντοτεινὴν φιλίαν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΙΟΥΔΗΘ

—Θεέ μου!

Ἀντήχησε ξαφνικὰ μιὰ κραυγὴ ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τῆς αἰθούσης.

Ἐγύρισαν ἀμέσως καὶ οἱ τρεῖς. Ἐμπρὸς στὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας στεκόταν ὁ Χάν, ὠχρὸς καὶ τρέμων.

Ὁ πιστὸς δούλος Εὐφραῖμ τὸν ἀκούλυσε.

Ἡ Ἰουδὴθ ἀπεσπᾶσθαι ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ὀλοφέρνη καὶ ἔκαμε μερικὰ θήματα πρὸς τὰ ἑκεί.

Ἀλλὰ προτοῦ φθάσῃ στὴν εἴσοδο, ὁ Χάν ἐξαφανίστηκε τρέχοντας στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Τὸ σῶμα τῆς Ἰουδὴθ ἐκινήθηκε πρὸς τὰ ἔμπροσ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δὲν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐσταμάτησε ἀποτόμως.

«Ὀχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τρέξῃ κατόπιν σου! Ἡ στάσις τοῦ Χάν δὲν ἐφάνερνε μὴπως τὴν ἀγάπη του;

Τί ἄλλο λοιπὸν ἐποθοῦσε ἡ Ἰουδὴθ;

—Εὐφραῖμ, εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὸν δούλον, συντρόφεισε τὸν Χάν.

Ἐπειτα ἐτέστρεψε στὴν αἴθουσα καὶ ἐστάθηκε ἀνάμεσα στὸν Ὀλοφέρνη καὶ τὸν πατέρα της, ποὺ τὴν ἐκύτταζαν ἐκπληκτοί, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῇ.

Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε τώρα ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρὰ.

—Δέχομαι αὐτὸ τὸ γάμο, εἶπε. Στρατηγέ, θὰ γίνω σύζυγος, δούλη καὶ σύντροφος τοῦ βίου σου.

Ὁ Ὀλοφέρνης τὴν ἐκύτταζε ἀφηρημένος.

Τί ἐσήμαινε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀγαλλίασις ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της;

—Στρατηγέ, φαίνεται σὰν νὰ μὴ πιστεύῃς τὰ λόγια μου, εἶπε ἡ Ἰουδὴθ.

—Δὲν γνωρίζω ἂν παρεφρόνησα, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης, ἢ ἂν ἡ χθεσινὴ μέθη μὲ κατέχει ἀκόμη. Νομίζω ὅτι τὸ μυαλό μου ἔχει συγχισθῇ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀντιληφθῶ τίποτε πᾶν ἀπὸ ὅ,τι βλέπω ἢ ἀκούω.

—Δὲν πιστεύεις, λοιπόν, στὴ διαβεβαίωσί μου, στρατηγέ;

—Πιστεύω, Ἰουδὴθ. Ἀλλ' ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ δὲν μοῦ ἀρκεῖ. Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι περισσότερο βέβαιος γιὰ τὴν καρδιά, γιὰ τὰ πραγματικὰ αἰσθήματά σου...

Ἡ κόρη τοῦ ἄρχοντος Μανασῆ, ἀπῆντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ἡ Ἰουδὴθ, ἔχει νὰ κρατῇ τὸν λόγο ποὺ δίδει. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀμφισβάζῃς γι' αὐτό...

—Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν ἀμφεβάλα ποτέ, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης. Καὶ

ὥμως δὲν εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ παλατιοῦ εἰσῆλθε μέσα στὴν αἴθουσα.

—Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ὁ Μανασῆς, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του.

—Ἀρχων, ἀπῆντησε ἐκείνος, ἔφθασε μόνον ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ κραταιοῦ κυρίου μας καὶ βασιλέως τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ σὲ ἰδῇ ἀμέσως.

—Θὰ τὸν δεχθῶ στὴν πράσινη αἴθουσα, εἶπε ὁ Μανασῆς. Ὁδήγησέ τον ἐκεῖ τὸν ξέγον μου.

Ἀλλ' ὁ Ὀλοφέρνης παρενέβη.

—Ὀχι, εἶπε. Αἱ ὑποθέσεις τοῦ κράτους προσηγοῦνται ἀπὸ ὅλες τῆς ἄλλες. Εἶναι καλύτερο νὰ σὲ ἀφήσωμε μόνον, ἄρχων...

Καὶ ἐπρόχωρησε πρὸς τὴν ἐξοδο.

Ἡ Ἰουδὴθ τὸν ἠκολούθησε.

Διέσχισαν μαζὶ τὸν διάδρομο καὶ ἔφθασαν μπροστὰ στὴν μεγάλη πόρτα ποὺ κατέβαινε στὸν κήπο.

Ἡ ἡμέρα εἶναι θερμὴ, εἶπε ὁ Ὀλοφέρνης, καὶ νομίζω ὅτι δυὸ ἄνθρωποι ποὺ πρόκειται νὰ συνδέσονται τὴ ζωὴ τους ἔχουν πολλὰ πράγματα νὰ συζητήσουν μαζὶ. Ἐὰν αὐτὸ δὲν σὲ διασπαστῇ, θὰ σοῦ ἐπρότεινα ἕναν μικρὸ περίπατο στὸν κήπο, Ἰουδὴθ...

—Τοῦναντίον, θὰ μοῦ προξενήσῃ ἐνχαρίστησι, ἀπῆντησε ἡ νέα καὶ κατέβηκε πρῶτὴ τῆς σκάλες.

Ἐπέρασαν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων καὶ ἔφθασαν σὲ μιὰ μικρὴ σκαλιά, στὸ βάθος τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἕνα λίθινον ἐδῶλιο.

Ἦταν τὸ ἴδιο ἐδῶλιον ἐπάνω στὸ ὁποῖον εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἡ Ἰουδὴθ, ὅταν τὸ δηλητηριώδες ἔρπετο ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ χεῖρ της.

Ἡ νέα ἐκάθησε πρῶτὴ καὶ ὁ Ὀλοφέρνης ἐπῆρε θέσι κοντὰ της.

—Ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἀσσύριος, ἔχομε ὅλη τὴν ἐλευθερίαν νὰ συζητήσωμε, χωρὶς νὰ φοβοῦμεθα ὅτι θὰ ἀκούσουν τὰ λόγια μας ἢ θὰ ἔλθουν νὰ διακόψουν τὴν συνομιλίαν μας.

—Εἶμαι ἔτοιμη ν' ἀπαντήσω σὲ ὅ,τι θελήσῃς, στρατηγέ, εἶπε ἡ Ἰουδὴθ.

Ὁ Ὀλοφέρνης ἔμεινε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς.

—Θὰ ἤθελα, ὦρα Ἰουδὴθ, εἶπε τέλος, νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς μερικὰ πράγματα, ποὺ μοῦ φαίνονται ἀνεξήγητα. Θὰ ἤθελα νὰ μὲ διαβεβαιώσῃς ὅτι ποθεῖς καὶ σὺ πραγματικὰ, ὅπως καὶ ἐγώ, νὰ γίνῃς σύζυγός μου. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω. Ἡ πρόθυμη ὑποταγὴ στὴ θέλησιν τοῦ πατέρα σου σὲ τιμᾷ ἀσφαλῶς καὶ γεμίζει μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν τὴν γέγοντα Μανασῆ. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις σου δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ικανοποιήσῃ. Εἶμαι χορτασμένος ἀπὸ τῆς νίκης καὶ τῆς κατακτήσεώς μου. Δὲν ἐρχομαι κοντὰ σου ὡς κατακτητής, Ἰουδὴθ. Νὰ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς...

—Εἶναι περὶ τὸ νὰ ἐξακολουθήσῃς, στρατηγέ, διέκρινε ἡ Ἰουδὴθ, γιατί ἀντιλαμβάνομαι πολλὰ καλὰ τὴν σημασίαν τῶν λόγων σου. Θὰ μιλήσω ὅπως ἐπιβήλλεται σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

—Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ὀλοφέρνης, νὰ μοῦ μιλήσῃς μὲ εὐκρινείαν καὶ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃς τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα ποὺ κρύβεις μέσα στὴν καρδιά σου.

Ἡ Ἰουδὴθ, παρέμεινε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὴ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τῆς σκέψεως της.

Ἐπειτα εἶπε:

—Μ' ἐπόθησες ὡς σύζυγον, στρατηγέ, προτοῦ νὰ ἐξετάσῃς τὴν καρδιά σου. Αὐ-

τὸ εἶναι τὸ σφάλμα σου.

—Κάνεις λάθος, ὦρα Ἰουδὴθ, ἢ καρδιά μου εἶναι ἐκείνη ποὺ μὲ ὥθησε γιὰ νὰ σὲ ζητήσω ὡς σύζυγον... Ἀπὸ χθὲς δὲν σκέπτομαι παρὰ μόνον ἐσένα...

—Μὲ ἀγαπᾷς, λοιπόν;

—Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι εἶναι ἀγάπη ἢ κάτι ἄλλο. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ χαρακτηρίσω τὰ αἰσθήματά μου δὲν ἔχει καμμιά σημασίαν. Ἐκεῖνο ποὺ νοιώθω γιὰ σένα, ὦρα Ἰουδὴθ, εἶναι ὅτι ἔχω τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν διάθεσιν νὰ συνδέσω τὴ ζωὴ μου γιὰ πάντα μαζὶ σου, νὰ γίνω δούλος σου, νὰ σοῦ ἀφοσιωθῶ μὲ εὐκρινείαν καὶ νὰ κάμω γιὰ σένα ὅ,τι δὲν θὰ ἔκανα οὔτε γιὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό μου. Ἡ εὐτυχία γιὰ μένα εἶναι νὰ σὲ βλέπω πάντα καὶ τὰ σῶμα μου δλόκληρο φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο καὶ διψᾷ λίγη δροσίαν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου.

—Πῶς φαίνεται ὅτι ἵσους ἀνέραςτος ὡς γθὲς ἀκόμη, στρατηγέ!

—Εὐλογημένη ἡ ὥρα ποὺ ἔφθασα στὴ Βεθούλη γιὰ νὰ σὲ ἀντικρύσω!

—Καὶ ἐπειδὴ ἀγάπησες ζητεῖς τὴν ἐνωσί μας;

—Εἶναι τόσο μεγάλῃ ἡ ἀγάπη μου, ἀπῆντησε ὁ Ὀλοφέρνης, ὥστε νομίζω ὅτι μοῦ δίδει αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

Ἡ Ἰουδὴθ εἰσώπησε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς.

—Εὰν ἡ ἀγάπη σου δίδει αὐτὸ τὸ δικαίωμα, εἶπεν ἔπειτα, εἶναι φυσικὸ νὰ δίδῃ τὸ ἴδιο δικαίωμα καὶ εἰς ὁποιονδήποτε ἄλλον ἀγαπᾷς.

—Αὐτὸ εἶναι σωστὸ, παρετήρησε ὁ Ὀλοφέρνης. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω πῶς ὁ πάρεξ ἄνθρωπος ποὺ σὲ ἀγαπᾷ περισσότερο, γιὰ νὰ ἔχῃ μεγαλύτερα δικαιώματα ἀπὸ μένα.

Ἡ νέα δὲν ἀπῆντησε ἀμέσως.

Παρέφερε τὸ βλέμμα της γύρω καὶ περὶ τὸ ἐστῆριξε μέσα στὰ μάτια τοῦ Ἀσσυρίου.

—Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, στρατηγέ; ἐρώτησε.

—Δὲν τὸ νομίζω, ὦρα Ἰουδὴθ. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό. Ἀλλ' ἂν σὺ ἀμφισβάζῃς, θὰ ἦμουν ἔτοιμος νὰ σοῦ παράσχω ὁποιαδήποτε ἀπόδειξιν μοῦ ζητήσῃς.

—Δὲν ζητῶ ἀποδείξεις...

—Τότε λοιπόν;

Ἡ νέα ἐφάνηκε καὶ πάλιν νὰ διστάζῃ. Ἐφοβόταν τὴν ἐντύπωσιν ποὺ τὰ λόγια της θὰ προκαλοῦσαν στὸν Ἀσσύριον στρατηγόν.

—Δὲν ἀγαπᾷς, ἐνδοξε Ὀλοφέρνη! εἶπε τέλος.

—Δὲν ἀγαπῶ, Ἰουδὴθ;

—Ὀχι! ἐπέμεινε ἡ νέα. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἀγαπᾷς.

—Ἀλλὰ τότε τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνομαι μέσα στὰ στήθη μου;

—Δὲν ἀγαπᾷς, ἀλλὰ ποθεῖς μόνο, στρατηγέ. Ὁ πυρετὸς ποὺ σοῦ φλογίζει τὰ στήθη καὶ θολώνει τὸ λογικόν σου εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πόθου. Δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Τώρα, στίς ὥρες αὐτὲς τοῦ μεγάλου πάθου, μπορεῖς καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη ν' ἀντικρύσῃς ἀφοῦ παρὸς χάριν μου... Ἀλλὰ κατόπιν:

—Τὸ πείσμα σου εἶναι ἀνεξήγητο καὶ ἀνυπόφορο, Ἰουδὴθ. Ἐγείναι τὴν διάθεσιν νὰ ὑποτιμῇς τὰ αἰσθήματά μου. Γιατί νὰ ποῖς λόγοι ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα θὰ ἦταν ἐφήμερος; Ἐὰν ποθῶ, καθὼς νομίζεις, τὴν σάρκα σου μόνο καὶ τὰ φιλήματά σου, θὰ τὰ ποθῶ σ' ὅλην τὴν ζωὴν, γιατί δὲν εἶδα ποτέ σῶμα ὡραϊότερο, ἐλυστικώτερο καὶ λευκότερο ἀπὸ τὸ δικόν σου.

—Καὶ ὅταν ἰδῇς;

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει.

—Καὶ ἂν ὑπάρχῃ;

—Ἰουδὴθ, μὴν ξεχνᾷς ὅτι θὰ εἶμαι σύζυγός σου καὶ ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ σέβωμαι καὶ νὰ σοῦ εἶμαι πιστός.

—Σύζυγος χωρὶς ἀγάπην;

—Θὰ σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, Ἰουδὴθ.

Ἡ νέα ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ μαρμαρίνον ἐδῶλιο καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα της ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὰ πολυχρώματα καὶ εὐωδιάζοντα ἄνθη.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ σας, εἶπε τέλος.

Καὶ ὁ Ὀλοφέρνης εἶχε σηκωθῇ τώρα.

Ὁ Ἀσσύριος στρατηγὸς εἶχε γίνει πελιδνός.

—Ἡ διαφορὰ μας;... ἐρώτησε. Μὲ ποῖον;

—Μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾷ.

—Ἀγαπᾷς, λοιπόν, Ἰουδὴθ;

—Ἐνόμιζα ὅτι τὸ εἶχες ἀντιληφθῇ, στρατηγέ.

—Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ ποῖος εἶναι;

—Καὶ αὐτὸν ἐπίσης τὸν γνωρίζεις, στρατηγέ.

—Εἶναι μήπως ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ ἦταν καθιεμένος χθὲς στὸ πλευρόν σου;

—Ναί, στρατηγέ!

—ὦ, συμφορά!... Τί ὄνειδος γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν πατέρα σου!

Ἡ Ἰουδὴθ ἔκαμε ὅτι δὲν ἀντελήφθη τίς τελευταῖες λέξεις του.

—Τὸν ἀγαπᾷ, στρατηγέ, εἶπε, γιατί καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾷ μὲ ἕναν τρόπο ἐντελῶς διαφορετικόν ἀπὸ τὸ δικόν σου. Ἡ ἀγάπη του θγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν του. Δὲν εἶναι ἕνας σαρκινὸς πόθος μόνον, οὔτε μιὰ ἐφήμερος μαγία. Ὁ Χάν νοιώθει τὴν δικήν του ψυχὴν, ὅπως κι' ἐγὼ νοιώθω τὴν δικήν σου. Ἰσχυρίζεσαι, στρατηγέ, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι θὰ μπορούσες νὰ κάμῃς τὰ πάντα γιὰ μένα. Ὁ Χάν δὲν εἶπε τίποτα τέτοιο. Ἀοεῖται μάλιστα νὰ πῇ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Ἀλλ' ἐγὼ διαβάζω μέσα στὸ βλέμμα του τὴν ἀγάπην του, γιατί ἡ ἀγάπη του αὐτὴ θγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν του.

—Καλὴ μου Ἰουδὴθ, εἶπε ὁ Ὀλοφέρνης μὲ ἥπιον τόνο, τὰ λόγια αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴ φαντασίαν σου καὶ δὲν ἔχουν καμμιά σοβαρότητα. Σκέψου καλύτερα... Δὲν θὰ εἶναι δύσκολο νὰ μὲ ἐννοήσῃς... Μιὰ κόρη ἄρχοντος, ὅπως σὺ, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὡς σύζυγόν της ἕναν ἄθλιο κυνηγόν.

—Αὐτὸ ἴσως νὰ μὴ μπορεῖ γὰ γίνῃ, γιατί οἱ κοινωνικὲς προλήψεις τὸ ἀπαγορεύουν. Μπορεῖ ὅμως νὰ τὸν ἀγαπᾷ σ' ὅλην τὴν ζωὴν. Σ' αὐτὸ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

—Ὁ Ὀλοφέρνης ἐταράχθηκε.

Τὶ σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια σου;

—Θὰ ἀπέφευγα νὰ ἐνωθῶ μὲ ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἡ καρδιά μου δὲν ἀγαπᾷ. Ἐὰν ὅμως ἐνωθῶ...

—Μιλήσε, ὦρα Ἰουδὴθ, χωρὶς δισταγμό.

—Νομίζω, στρατηγέ, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ ἀγαπᾷ, ὅπως καὶ σὺ, ὅπως καὶ κάθε ἄνθρωπος. Ἐγὼ ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποταχθῶ στὴ θέλησιν τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ τὴν σεβασθῶ. Αὐτὸ θὰ κάμω κι' ἐγώ.

—Δὲν σὲ ἐννοῶ, Ἰουδὴθ, εἶπε ὁ Ὀλοφέρνης.

—Θὰ δεχθῶ τὸν σύζυγον τὸν ὁποῖον θὰ μοῦ παρουσιάσῃ ὁ πατέρας μου, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῶ. Ἐγὼ ὅμως ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου μου θὰ βλέπω πάντοτε τὸν Χάν καὶ αὐτὸν θὰ σκέπτομαι.

—Παραλογίζεσαι, Ἰουδὴθ...

—Πιστὸν νὰ συμβαίνει αὐτό, στρα-

τηγέ. Ἀλλ' ὅσα λέγω εἶναι ἀλήθεια.

—Καὶ ποῖος σύζυγος θὰ τὸ δεχθῇ αὐτό;

—Δὲν νομίζω ὅτι αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσω ἐγώ. Ἐγὼ λέγω μόνον ἐκεῖνο ποὺ εἶναι πεπωμένο νὰ γίνῃ.

—Καὶ ἂν γινόντουσαν σύζυγός μου, Ἰουδὴθ;

—Τὰ πράγματα δὲν θὰ ἦταν διαφορετικά.

—Θὰ ἀγαποῦσες πάντοτε τὸν κυνηγόν;

—Μέχρι θανάτου.

—Ἡ ἀγάπη σου αὐτὴ καταντᾷ νὰ γίνεταὶ πραγματικὴ ἀρροστέια.

—Ἰσως... Ἀλλ' ἐάν, στρατηγέ, ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ μὲ θεραπεύσῃς, κάμε με γυναῖκα σου.

—Τὰ λόγια σου ἔνα μόνον νόημα ἔχουν: ὅτι μὲ ἀποκαταλείς.

—Μπορεῖς νὰ τὰ ἐρμηνεύσῃς ὅπως θέλεις.

—Ἀλλὰ τότε ποῦ εἶναι ὁ σεβασμός πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατέρα σου;

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ τὴν ἐκτελέσω ὁποιαδήποτε στιγμή. Καὶ τώρα ἀκόμη.

—Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; Θὰ σὲ ἔχω σύζυγόν μου καὶ σὺ θ' ἀγαπᾷς ἄλλον...

—Εὰν ἡ δύναμις σου εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε νὰ διώξῃς αὐτὸν τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν καρδιά μου, τότε σοῦ ὑπάσχομαι ὅτι ἡ καρδιά μου θὰ εἶναι δική σου.

Τὰ χεῖλη τοῦ Ἀσσυρίου ἔτρεμαν καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε γίνει βλοσυρό.

—Λησμονεῖς, Ἰουδὴθ, εἶπε, ὅτι μιλάς πρὸς τὸν στρατηγόν μιᾶς μεγάλης χώρας;

—Θὰ ἔλεγα τὰ ἴδια σ' ὁποιονδήποτε, ὅσο ψηλὰ καὶ ἂν ἐστεκόταν.

—Λησμονεῖς ὅμως κατὶ. Ὅτι ἡ πατρίς σου κινδυνεύει ἐξ αἰτίας σου.

—Αὐτὸ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω.

—Δὲν ἔμαθες λοιπὸν πόσο τρομερὴ εἶναι ἡ δύναμις τῶν Ἀσσυρίων καὶ τῶν Ἀσσυρίων. Ὁ γάμος μας θὰ ἐπισφραγίσῃ αὐτὴ τὴν συμμαχίαν.

—Ὅποτε ἐγὼ ἐχρησίμευσα γιὰ νὰ κατευνάσω τὴν κατακτητικὴν μαγίαν ἀπὸ τὴν ὁποία κατέχευε σὺ καὶ ὁ βασιλεὺς σου;

—Ὁ βασιλεὺς μου μοῦ ἔχει δώσει τὴν ἐντολή νὰ ὑποτάξω τὴν Ἰουδαίαν. Ἀλλ' ὁ γάμος μας θὰ μπορούσε νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν τὸν πόλεμον καὶ συγχρόνως θὰ μοῦ εἶδνε μιὰ δικαιολογίαν ἐμπρὸς στὸ βασιλεῖά μου.</

ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Εχω ημερολόγιο κι' εγώ. Είμαι δεκαοκτώ χρονών κι' είμαι... έρωτευμένη. Σάν μου τὸ χάρισαν τὴν Πρωτοχρονιά, γελοῦσα μὲ τὸ δῶρο πὺ εἶχαν σκεφθῇ νὰ μοῦ κάνουν. Ἐνα ἡμερολόγιο... Μὰ τί νὰ τὸ κάμω; Δὲν εἶχα τίποτε νὰ γράψω στὶς ὀλόλευκες σελίδες του. Τὸ καταχώνιασα στὸ θάθος κάποιου συρταριῶ. Κι' ἔμεινε ἐκεῖ ξεχασμένο μέχρι σήμερα. Εἶμαι μονάχη στὴν καμαρούλα μου. Ὅλοι στὸ σπίτι ἔχουν κοιμηθῇ κι' ἐγὼ ἀγρυπνῶ. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Εἶνε κάμποσες νύχτες τώρα πὺ δὲν ἔχω οὔτε μίας ὥρας ὕπνο. Γύρω ἀπὸ τὰ μάτια μου ἡ ἀγρύπνια ἔχει κάψει θαθεῖους μαυριδεροὺς γύρους. Ἡ ἀγρύπνια μόνον; Ἡ μητέρα μου μὲ κυττάζει μὲ ἀνίσυχο βλέμμα, κι' ἐγὼ σάν νοιώθω τὰ μάτια της νὰ στηλώνονται ἐξεταστικά ἐπάνω μου, χαμηλώνω τὰ δικά μου τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴν προβῶ...

Λές καὶ ἔχω κάμει κανένα ἐγκλημα. Μὰ γιατί; Ἐπαῖζα τόσον καιρὸ μὲ τὸν ἔρωτα, γελοῦσα μαζί του, φλερτάριζα μὲ τοὺς νέους, ἐχόρευα μαζί τους Γελοῦσα μ' αὐτοὺς πὺ ἐρωτεύονταν. Τώρα πιά δὲ γελῶ. Τώρα, τα θράδω πὺ ξαπλώνω στὸ κρεβάτι μου, στηλώνω τὰ μάτια μου στὸ κενόν, μέσα στὸ σκοτάδι, σάν νὰ βλέπω κάτι ἐπάνω στοὺς τοίχους.

Τὸν βλέπω τις νύχτες, ὅλες τις ὧρες κι' ὅλες τις στιγμές. Τις ὧρες πὺ δὲν εἶναι κοντά μου. Αὐτὲς τις ὧρες μπορῶ νὰ τοῦ λέω ὅσα δὲν μπορῶ νὰ τοῦ πῶ σάν θρίσκεται πλάι μου. Αὐτὲς τις ὧρες τοῦ λέω πὺς τὸν ἀγαπῶ, πὺς τὸν λατρεύω, πὺς εἶναι γιὰ μένα τὸ πᾶν. Μακάρι νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο γι' αὐτόν.

★

Τοῦ εἶπα ὅτι ἀρχισα νὰ κρατῶ... ἡμερολόγιο. Ἐγέλασε στὴν ἀρχή, ὅστερα πῆρε καὶ φίλησε τὸ χέρι μου. Τὸ χρυσὸ χεράκι — ἔλεγε — πὺ βούτηξε στὸ... καλαμάρι τῆς καρδίας κι' ἔγραψε τὰ λόγια πὺ δὲ μποροῦν νὰ πουν τὰ χεῖλια...

Τὸ καλαμάρι τῆς καρδίας!... Ἄν τὴν ἀκούω ἄλλοτε κι' ἀπ' ἄλλον αὐτὴ τὴ φράση, θὰ γελοῦσα ἡμέρες ὀλόκληρες. Γιὰ νὰ τὴ λῆς ὁ Τίμος, γεμίζω ἀπὸ μίαν ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ τὴν λέω καὶ τὴν ξαναλέω σάν εἶ-

μαι μονάχη μου. Ναι, αὐτὸ εἶναι. Δὲν μπο-

ρεῖς νὰ καταλάβεις ποτὲ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θὰ τὸν νοιώσης μονάχα ὅταν ἀγγίξῃς ἐσένα τὸν ἴδιον. Τότε, θὰ σφαλίξης τὰ μάτια καὶ θ' ἀφῇς στὴν ἀγκαλιά του καὶ τίποτε δὲ θὰ ρωτᾷς οὔτε θὰ σκέπτεσαι, παρὰ τὰ μάτια πὺ ἀγαπᾷς, τὰ χεῖλια πὺ φιλεῖς, τὰ χέρια πὺ σούδωσαν χάδια.

★

Ἔτσι ὅπως πᾶω, δὲ θὰ μοῦ φτάσῃ τὸ ἡμερολόγιό μου, οὔτε γιὰ ἓνα μῆνα. Γιατὶ δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ γράφω. Ἄλλοτε, τὰ βράδω πὺ ἔμεινα μόνη στὴν καμαρά μου, ἐδιάβαζα. Τώρα, δὲν μπορῶ νὰ σημαζέψω τὸ μυαλό μου σ' ἓνα βιβλίον ἢ σ' ἓνα περιοδικό. Ἀνάμεσα ἀπὸ τις σελίδες τοῦ βιβλίου, ἀπὸ κάθε γραμμὴ τους ξεπηδᾷ ἡ μορφή του. Γελαστὴ καὶ μὲ μιά θαθεῖα ρυτίδα ἐκεῖ ἀκριβῶς στὸ σιγῆμο τῶν φρυδιῶν.

Καλύτερα νὰ γράφω. Εἶναι σὰ νὰ μιλῶ μαζί του ἢ σὰ νὰ τοῦ γράφω. Τὸ χέρι μου τρέχει, τρέχει ἐπάνω στὸ χαρτί. Μὰ τόσο πολλὰ ἔχω νὰ τοῦ πῶ, πὺ δὲν τὰ σῶνω... Καὶ τί παρᾷξουν! Ὅσο πὺς πολλὰ γράφω, τόσο πὺς λίγα τοῦ ἔχω πῆ καὶ μοῦ μένουν, τόσα καὶ τόσα νὰ τοῦ πῶ ἀκόμα...

Θέλω νὰ τοῦ πῶ πολλὰ καὶ μιά λέει... Τὸν ἀγαπᾶω. Εἶμαι εὐτυχισμένη μαζί του. Κάθε στιγμή, κοντά του εἶμαι καὶ μιά ἐξωρη εὐτυχία. Θέλω νὰ μαζέψω ὅλες αὐτὲς τις στιγμὲς σὲ μιά καὶ τὴν ἴδια στιγμή νὰ τὴν ἀπλώ-

σω στὸ ἄπειρο. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ζοῦμε μαζί, θὰ γράφω πάντα στὸ ἡμερολόγιο. Μὲ πειράζουν καὶ μοῦ λένε ὅτι ὁ γάμος σκοτώνει τὸν ἔρωτα. Ρωτᾶω τὸν Τίμο γι' αὐτό. Χαμογελάει καὶ μὲ παίρνει

στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ γεμίζει φι- λιά. Κι' ἐγὼ πᾶω καὶ θρίσκω ἐμάς τοὺς δυὸ, ὅταν θάμαστε γέροιο μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ θὰ ξεφυλλᾷμε αὐτὰ τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου πὺς ἔχουν κιτρινίσει ἀπὸ τὸν καιρὸ, κι' ὅμως θὰ σκορποῦν τὸ ἄρωμα ἀπὸ τὰ νειᾶτα πὺ κάποτε σκορπίστηκαν ἀνάμεσά τους...

Νὰ εἶμαι τάχα ἓνα κουτὸ ρωμαν- τικὸ κοριτσάκι πὺ πλέκω ὄνειρα κι' ἀνοίγω ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια γιὰ νὰ τὰ χωρέσω; Ἡ ἀγάπη — μιλάω σάν καμμιὰ ἔμπειρη ἐγὼ, τὸ κορίτσι τῶν δεκαοκτῶ χρονῶν — εἶναι ἓνα θάμ- πος πὺ σὺ θολώνει τὸ μυαλό καὶ σὺ σὺ φουσκώνει τὴν καρδιά καὶ σὺ κάνει... — μὰ τί ἐγὼ θὰ ἔρωτα, σ' αὐτὴ τὴ φτωχὴ σελιδούλα πὺ τὴν γεμίζω μὲ λόγια πὺ τὰ ἔχουν πῆ τόσοι ἄλλοι...

★

Ἡ τελευταία σελίδα πὺς γυρνῶ ἔχει ἡμερομηνία «Μάιος 192...». Δέκα χρόνια πρὶν. Τὰ φύλλα ἔχουν ἀρχίσει νὰ κιτρινίσουν. Καθὼς τὰ γυρνῶ μηχανικά, μπλέκουν τὰ μάτια μου σὲ φράσεις καὶ ὀνόματα.

Ὁ Τίμος... Ποιὸς εἶνε αὐτός;... Καλύτερα νὰ τὸ ξανακλείσω αὐτὸ τὸ βιβλίο. Ἀς πῶ πὺς αὐτὸς ὁ Τίμος κι' ἡ ἱστορία ἡ ἐρωτικὴ πὺ εἶναι γραμμένη στὶς σελίδες πὺ ἔχουν κιτρινίσει, εἶναι ἀπὸ τις χιλιάδες ἱστο- ρίες πὺ τις διαβάσαμε στὰ βιβλία...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἐγ- κέλαδοι τοῦ πολιτικοῦ ἡφαιστείου τῆς Εὐρώ- πης ἀπειλοῦν τὸν κόσμον μὲ νέες ἐκρήξεις καὶ μύδρους, ὁ γυῖος τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἡγεμὼν τῶν Γιγάν- των, κατὰ τὴν μυθολογίαν, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίη- σιν, νύτα, τελεσίγραφο ἢ δια-πραγματεύσεις, ἐξαπέλυσε τοὺς μύδρους του στὴν Σαν- τορίνη καὶ ἀνεστάτωσε τοὺς ἀγαθοὺς Σαντορινίους, πὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς συγκο- μίδης τῆς ντομάτας τοὺς καὶ τῶν σταφυλιῶν, κάθε ἄλλο παρὰ ὅρεξι εἶχαν ν' ἀσχυλοῦνται μὲ τὰ ἔργα τῆς ταραξίας τῶν ἐγκάτων, τὸν ὁπτεῖον φαίνεται πὺ θάρ- ρης τῆς Αἴτινας στὴ Σικελία, ὅ- που κατὰ τὴν παράδοσιν ἔ- ἀφη ὑπὸ τῆς Ἀθῆνας, τὸν στενοχωρεῖ καὶ κινεῖται, σαλευεῖ καὶ ἀπειλεῖ.

Δὲν ἐδιάλεξε ὅμως τὴν κατάλληλη στιγμή. Οἱ συ- νάδελφοι τοῦ τῆς κεντρι- κῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν ἀ- πειλὴ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἡ- δικοῦ τῶν ἡφαιστείου, τὸν ἔβαλαν στὸ περιθώριον.

Ποῦ ἡ δόξα τοῦ 1924! Πότε, μὲ τοὺς θορύβους του, τὶς ἐκρήξεις τοῦ καὶ τοὺς μύδρους του, εἶχε ἀνα- στατώσει ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἐπιστημο- νικὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης. Καὶ ὅχι τόσο ἀυτὸς, ὅσο, γιὰ νὰ πῶμε τὴν ἀλήθεια, δύο καλοὶ συνάδελφοι ἀνι- κόντες στὴν δημοσιογραφί- κην σχολὴν τοῦ θορύβου καὶ τῆς καταπληκτικῆς ἐν- τυπώσεως, οἱ κ. κ. Βιδά- λης καὶ Μύταλης.

Μὲ τὰ πρῶτα τηλεγραφή- ματα τοῦ παρατηρητοῦ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου ἀπὸ τῆς Σαντορίνης πρὸς τὸ ἀρμό- διο Ὑπουργεῖο, πῆραν τὶς βαλίτσες τοὺς καὶ ἄφθονο χαρτί καὶ κατέπλευσαν στὴν ἔστια τοῦ προμεροῦ ταραξίου, πρὶν προφθάσουν νὰ κάμουν τις μελέτες τῶν ἐπὶ τόπου οἱ δύο γεωλόγοι κ. κ. Λιάταικας καὶ Γεωρ- γαλάς.

Τὰ τηλεγραφήματά τους πρὸς τις ἐφημερίδες τους, ἔκαναν περισσότερο θόρυ- βο ἀπὸ τις ἐκρήξεις τοῦ ἡ- φαιστείου. Ὁκτάστηλοι τί- τλοι τῆς «Πολιτείας» καὶ τῆς «Καθημερινῆς» ἐπληρ- φόρουν τὸ κοινὸν ὅτι τὸ νη- σί, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στι- γμὴν, κινδυνεύει νὰ κατα- ποντισθῇ... αὐτανδρον! Ὅ- τι οἱ κάτοικοι, τρομοκρατη- μένοι ἄλλοι μὲν πέφτουν στὴ θάλασσα γιὰ νὰ σωθοῦν καὶ ἄλλοι, μὲ κάθε μετα- φορικὸ πλεούμενο, σπεύ- δουν νὰ σωθοῦν στὸ πλαῖ- νὸ νησί, τὴ Νιῶ!

Ἐννοεῖται, ὅτι κατόπιν τῆς συνταρακτικῆς αὐτῆς

κατὰ τὴν ἐκρήξιν τοῦ τοῦ 1924

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις καὶ εὐθυμα ἀνέκδοτα

ὑπὸ Μήτσου Δειλινοῦ

διαφημίσεως τοῦ ἔργου τοῦ Ἐγκελάδου, ἐκινήθησαν ὅ- λοι σχεδὸν οἱ δημοσιογρά- φοι — μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποφαινόμενος — γιὰ νὰ διαπιστώσωμε ὅτι οἱ Σαντορινιοί, οὔτε σὴν θά- λασσα εἶχαν πέσει, οὔτε ἐ- κουνήθησαν ἀπὸ τῆς θέσι τους καὶ ἀκόμη ὅτι ὁ μὲ- νος καταποντισθεὶς ἦταν ὁ δυστυχὴς ὁ Μύταλης — κά- θε ἄλλο παρὰ Σαντορι- νίους!

Ὁ καλὸς συνάδελφος εἶχε

ναδὶκό θυμὸν τοῦ ἡφαιστείου, διότι ὁ ἀτυχὴς συνάδελφος, κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας τῆς «Ἐστίας» κατεποντίσθη... αὐ- τανδρος, ἀπολυθεὶς ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος τοῦ τηλεγραφι- κῶς! Ἐπρεπε ὅπωςδήποτε ὑστερα ἀπὸ τόσο θόρυβο καὶ τόσες διαθεβαιώσεις, κάποιος ἐπὶ τέλους νὰ κα- ταποντισθῇ!

Παρ' ὀλίγον ὅμως νὰ εἶ- χαι καὶ ἄλλο θυμὸν τοῦ ἡ- φαιστείου. Πραγματικὸ αὐ- τὸ. Τὴν κ. Ἐλένη Νεγρε-

Μία γενική ἀποψη τῶν Φυρῶν τῆς Σαντορίνης

τηλεγραφήσει στὴν ἐφημε- ρίδα του, μετὰ τὴν ἀφίξιν ἐ- κεί τῶν δύο γεωλόγων, ὅτι τὸ ἡφαίστειο κατὰ σχετικὴν τοὺς ἀνακοίνωσι θὰ σβύσῃ ἐντὸς μηνὸς τὸ πολὺ, διότι οἱ μύδροι τοὺς ὁποίους ἐκ- πέμπει εἶνε... πετρώλιοι! Δὲν εἶχε προσέξει τὴν κυ- ριολεξία. Οἱ λίθοι ἦσαν γαιόλιθοι. Πετυρακτωμένο χῶμα δηλαδὴ — γκουμού- λες ὅπως λέει ὁ λαός.

Τὴν ἐπομένη, ἡ ἐφημερίς «Ἐστία» ἔγραψε εἰς ἓνα «κόμμο» τῆς:

«Ἀναποκρίτης, ποσὴνς συνάδελφου τηλεγραφεῖ ἐκ Σαντορίνης ὅτι τὸ ἡφαί- στειον θὰ σβύσῃ συντόμως, διότι οἱ μύδροι τοὺς ὁ- ποίους ἐκπέμπει εἶνε... πε- τρώλιοι. Καθ' ὅς ὅμως ἔ- χουμεν καὶ ἡμεῖς νεωτέρας πληροφορίας, τὸ ἡφαίστειον θὰ σβύσῃ πολὺ ἐνωρίτερον, διότι ἐκπέμπει καὶ... ὕδα- τόνερα!»

Ἦταν τὸ πρῶτον καὶ μο-

κείνους πὺς διάσπαρτοι καὶ ἀχνίζοντες εἶχαν ἀπλωθῇ στὴν περιφέρεια ἀπὸ τὴν πρωτὴν ἐκρήξιν.

Καὶ θυμᾶμαι τὸν κ. Γεωρ- γαλά, πὺ εἶπε ἐμπιστευτι- κῶς: «Πιάστε τὴν αὐτὴ τὴν κυρία, γιὰτι θὰ μᾶς πέση μέσα στὸν κρατήρα!»

Ἀλλὰ ποῖος τολμοῦσε νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ὅ- τι κινδυνεύει λόγω τῆς μυω- πίας της; Τέλος, μὲ παπού- τσια κουρελιασμένα καὶ πό- δια καθημαγμένα, κατῶρ- ωσε νὰ διασώθῃ στὰ Φυρά, γιὰ νὰ ἀφηγητῇ ἀργότερα στὰς Ἀθῆνας πὺς δὲν... εἶ- δε τὸ ἡφαίστειο!

Τὸ ἡφαίστειο τοῦ 1924 εἶ- χε γίνῃ συναρπαστικὴ εἴ- δους, δημοσιογραφικὴ καὶ φιλολογικὴ κουτορμπολὶ, νούμερο ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐ-

πιστημονικὴ μελέτη. Καὶ ἔ- σβυσε μὲ κάποιαν αἴγλη...

Τὸ νέο ἡφαίστειο τοῦ 1939 πρόκειται νὰ σβύσῃ ἀ- δόξως μέσα στὸν θόρυβο τοῦ Ντάνταιχ, ὅπου πιθανόν νὰ χορεύῃ καρσιλαμά ὀλό- κληρη ἡ ἀνθρωπότης.

ΜΗΤΣΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

Γνωμικὰ

Οἱ πληγὲς τῆς γλώσ- σας εἶνε χειρότερες ἀπὸ τις πληγὲς τοῦ εἴφους. Τὸ εἴ- φος σκοτώνει τὸ σῶμα, ἡ δὲ γλῶσσα τὴν ψυχὴ.

Γιὰ τὴν γυναῖκα ὁ ἔρ-ως εἶναι περιέργεια, γιὰ τὸν ἄνδρα εἶναι ἔρως.

Ἡ εὐτυχία ὑπάρχει μόνον στὴ φαντασία τῶν δυστυχῶν. Ἐκεῖνος πὺ τὸν νομᾷζουμεν συνήθως εὐτυχισμένο, δὲν γνωρίζει τίποτε γιὰ τὴν εὐτυχία του.

Νέα έμμετρη σειρά του συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

I. - Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

«Όταν δεν έχω ο Ρωμύς να κάνει τίποτ' άλλο διασκεδαστικώτερο, σε μια στιγμή που πλήττει, αποφασίζει να προβή σε τόλμημα μεγάλο και κάνει μια... επίσκεψη σε φιλικό του σπίτι! Έκεί τον υποδέχονται με ανοικτές αγκάλες, τον βάζουν και θρονιάζεται στον καναπέ της σάλας, ένα γλυκό του βγάζουν, ένα λικέρ του δίνουν και είτα με διάκριση πολλήν τον... ανακρίνουν: —«Τί κάνει η γυναίκα σας; Πώς είν' ο Παναγιώτης;» «Η Δέσποινα τον έγραψε στο λύκειο το γυιό της;» «Ο μπέμπης σας επάχυνε αυτό το καλοκαίρι;» «Αν βρίζη ο Μενέλαος του βάζετε πιπέρι;» «Προχτές άρραβωνιάστηκε η Δήμητρα τῶ ὄντι;» «Εκείνο που της πόνανε το βγάλατε το δόντι;...» «Αφού δοθή απάντησις στις έρωτήσεις όλες κι' αφού ίκανοποιηθύν κι' οί πλέον κουτσομπόλες γυναίκες που στεγάζονται στο φιλικό τὸ σπίτι, θάρρη τὸ θέμα στοῦ καιροῦ τὰς κατευθύνσεις, ήτη, θά γίνη μία συζήτησις εὐρεία ή ὁποία θά ἀποδείξη ἔχρηστα τὰ ἀστεροσκοπεῖα και θά ρυθμίση τὸν καιρὸν σὲ ἰδικές της βάσεις, που εἶνε ἀκατόρθωτον νὰ τις ἀνασκευάσης

με τὰ ἐπιστημονικά γνωστά σου δεδομένα. —«Γιὰ τὸν καιρὸ ἂν πρόκειται ρωτήστε με ἑμένα, θά πῇ στὸν ἐπισκέπτην του ὁ... Ἀμφιτρύων, ὅστις, πιστεύει με πεποθήσιν πὼς εἶνε παντογνώστης. »Λοιπὸν, πὸν λέτε, φίλτατε, ὁ δυνατὸς ἀέρας, »πού, ὅπως βλέπετε, φυσά νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας »δείχνει πὼς δὲν θά ἔχωμε ἄλλη μεγάλη ζέστη. »Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν Τεργέστη »ἔπεσε τὸ θερμόμετρο βαθμοὺς ἐν ὄλῳ ἔξη »εἶνε σπουδαῖο, κι' ἔπρεπε νὰ τῶχτε προσέξει...» Μιά τέτοια ἀνακοινώσις κρατᾷ πλεῖστες ὥρες κι' ἀκολουθεῖ συζήτησις διὰ τίς ξένες χώρες που τῆς εἰρήνης ἔκαναν τὸ πρόβλημα ὀξύ...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ,

με τρόπο εὐγενέστατα περιποιητικὸ σὰς δίν' ή οἰκοδέσποινα δυὸ-τρεις φορές γλυκό. Καὶ ὅταν βρῇτε τὸ γλυκὸ πὼς κάτω πιά δὲν πάει καὶ πῇτε: «Σὰς εὐχαριστῶ, μὰ τρία ἔχω φάει», δηλοῖ ή οἰκοδέσποινα πὸν τάχει... μετρημένα: —Μπα, τέσσερα ἐφάγατε, μὰ πάρτε κι' ἄλλο ἕνα!...

II.- Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Τ' ἀρέσει ὁ περίπατος πολὺ τοῦ νεοέλληρος, κι' ἰδιαίτερος τις βραδυὲς πὸν ή λευκή πανσέληνος τὰ πάντα ἀσημώνει. Σ' αὐτὲς τις ὥρες ὁ ρωμύς, περιπατῶν, σιμώνει κάθε γυναίκα νόστιμη πὸν περπατᾷ μόνη καὶ διὰ τρόπον εὐγενὸς, κομποῦ, τρυφερωτάτου, ἐκφράζει τὸν διάπυρον πρὸς ταύτην ἔρωτά του! Ὅμως, αὐτὸ τοῖς μετρητοῖς κανεὶς νὰ μὴν τὸ πάρη, γιατί τὰ ἴδια γίνονται καί... με χωρίς φεγγάρι! Θέλω νὰ πῶ, ἀγαπητοί, πὼς κι' ἂν συμβῇ νὰ λείψῃ τοῦ φεγγαριοῦ ή ποιήσις πὸν πέφτει ἀπ' τὰ ὕψη, ὁ «Ἕλλην τὸν περίπατο θά συνεχίζῃ πάλι καὶ πάντοτε θ' ἀκολουθῇ τῇ μία καὶ τὴν ἄλλῃ γιὰ νὰ τοὺς ψάλλῃ διαρκῶς τὸν ἴδιο σκοπὸ: —«Ἀχ, δεσποινίς, πιστέψτε με! Τρελλὰ σὰς ἀγαπῶ! »Ὁρκίζομαι στὰ μάτια σας ὅτι δὲν λέω ψέμμα. »Δὲν σὰς ζητῶ τίποτα! Μονάχα ἕνα βλέμμα! Ὁ ὕμνος σπανιώτατα Αὐτὴν τὴν συγκινεῖ. Συνήθως, συνηθέστατα τὸ χέρι της κινεῖ, κάποια τσαντούλα πάλλει,

που πέφτει ἀδυσώπητα στοῦ νέου τὸ κεφάλι!... Εἰς τὸν περίπατο αὐτόν, χειμῶνα-καλοκαίρι, με θάρρος ἐπιδίδονται καὶ πλεῖστοι ὄσοι γέροι, καὶ εἶνε δυσκολώτατο κανένας νὰ με πείσῃ πὼς τρέχουν σῶνει καὶ καλὰ γιὰ νὰ ἴδουν τῇ φύσιν... Κυττοῦν τὰ ζεύγη πὸν περνοῦν σφιχτὰ ἀγκαλιασμένα

κι' ἀναπολοῦν εἰδύλλια παλὰ καὶ ξεχασμένα, εἰδύλλια πὸν ἔζησαν σὲ κάποιον ἄλλῃ ὥρα καὶ πὸν—μὲ ἄλλα... πρόσωπα—τὰ ξαναζοῦνε τώρα. Δὲν ἐννοεῖται, φίλτατοι, τοῦ περιπάτου φίλος ἂν δὲν εἶναι πράγματι ὀλίγον ἐρωτύλος. Ἀκόμη κι' ἂν, ὡς ἔχω πῇ, συμβῇ ποτὲ νὰ λείψῃ τοῦ φεγγαριοῦ ή ποιήσις πὸν πέφτει ἀπ' τὰ ὕψη ὁ «Ἕλλην τὸν περίπατο θά συνεχίζῃ πάλι καὶ συνεχῶς θά ἐνοχλῇ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλῃ με φευγάλα ἔπη, ή θά περιορίζεται μονάχα νὰ τις βλέπῃ!

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ:

II'

ΛΙΓΕΣ βιογραφικὲς σημειώσεις γιὰ τὸν Κωστὴ Χαιρόπουλο καὶ λίγη ἱστορία τῆς ἐφημερίδος του, τοῦ «Χρόνου», πὸν τόσο μεγάλῳ καὶ περιπετειώδῳ ῥόλῳ ἐπαῖξε ἐπὶ εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια, θά μ' ἀπασχολήσουν σήμερα.

Ὁ Κωστὴς Χαιρόπουλος γεννήθηκε στὰς Ἀθήνας τὸ 1871. Ἐσπούδασε νομικά, γρήγορα ὅμως, πολὺ γρήγορα, ἐφόρτωσε τὴν Ἐπιστῆμην στὸν κόκορα γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὴν δημοσιογραφία, τὸ ἐπάγγελμα πὸν τόσο ἀγάπησε καὶ τόσο ἐξυπηρέτησε. Τὸ 1890, σὲ ἡλικία δηλαδὴ μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων, ἦταν ἤδη δημοσιογράφος γνωστὸς καὶ δόκιμος. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Σκρίπ» ἀπὸ τὸν Κουσουλάνου, κατὰ τὸ 1895, ὑπῆρξεν ὁ ἀρχισυντάκτης του καὶ ὑπηρετήσε σ' αὐτὸ μέχρι τοῦ 1900 ὅποτε ἀπεχώρησε καὶ ἴδρυσεν μετὰ τὸν Ἀριστείδην Κυριακὸν ἕνα εἶδος βιβλιοεκδοτικῆς Ἑταιρείας, ή ὁποία ὅμως δὲν ἐφ' ὅρισε καὶ πολὺ, διότι ὁ Χαιρόπουλος εἶχε γεννηθῇ δημοσιογράφος. Τέτοιος ὑπῆρξε σ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ μέχρι τῆς κλινῆς τοῦ θανάτου του, ἀπὸ τὴν ὅποιαν, ἀπαύρυνε μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς στὴν κόρη του, τὰ χρονολογῆματά πὸν ἐδημοσίευε στὴν «Πρωτὴν» μετὰ ψευδώνυμο «Ἀπόμαχος». Καὶ ἐσημείωσα τὴν λεπτομέρεια τῆς ὑπαγορεύσεως γιατί ή ἀγκύλωσις τῶν ἁκρων πὸν ἐκάρφωσε στὸ κρεβάτι τὰ τελευταῖα του χρόνια δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πιάσῃ τὴν πέννα στὸ χέρι του.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1903 ὁ Χαιρόπουλος, συναθροίσας ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, ἐπραγματοποίησε τὸ μεγάλο του ὄνειρον. Ἐβγαλε τὸν «Χρόνον». Ἐρριξε στὴν προσπάθειά του αὐτὴν ὅλην τὴν δυναμικήν, ὅλες τις ἱκανότητές του. Ἀλλὰ ή ἐφημερίς, παλαιούσα με τις στερεωμένες κυκλοφορίες τῆς ἐποχῆς, δὲν μπορούσε νὰ προκόψῃ. Ἐξαγορεύετο, με ὅλες τις ἐνισχυτικὰς οἰκονομικὰς ἐνέσεις πὸν τῆς ἔκανε ὁ Σπύρος Τσαγγάλης, πὸν δὲν ἠθελε, ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, νὰ κλείνῃ καμιά ἐφημερίδα καὶ μάλιστα ὅταν τὴν ἐξέδιδε δημοσιογράφος τῆς καριέρας.

Ἐπειδὴ ὅμως ὅλα τὰ πράγματα ἐξαντλοῦνται καὶ φθεῖρονται στὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον, ἐξαντλήθηκε κάποιο Σάββατο καὶ ή καλωσύνη τοῦ μπάρμπα Σπύρου, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐτροφοδοτοῦσε καὶ με χαρτὶ τις ἐφημερίδες. Καὶ ἀφοῦ ἐξήτησε καὶ ἔλαβε πληροφορίες γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ Πρακτορείου, ἐδῆλωσε στὸν ἰδιοκτήτην του ὅτι δὲν τοῦ ἦταν δυνατόν νὰ τὸν ἐνισχύσῃ περισσότερο οἰκονομικῶς.

Μὰ ὁ Χαιρόπουλος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὸν ἀπελπίζονται καὶ ἐγκαταλείπουν εὐκόλῳ μιά προσπάθεια. Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, ὀκλισθεὶς με ἕνα πιστόλι, ἐπῆγε στὴν παρὰ τὸν Ἅγιον Μελέτιον βίλλα τοῦ Τσαγγάλη (πὸν ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια τὴν ἀγόρασε καὶ μέσα σ' αὐτήν, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἐτεργάτισεν τὴ ζωὴν του) τὸν ὁποῖον ἐφοβήθηκε ὅτι θά... αὐτοκτονήσῃ ἐπὶ τόπου, ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ὅτι χρειαζόταν γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγες ἡμέρες ἀκόμη τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος. Ὁ Τσαγγάλης συγκινήθηκε καὶ ἐπέσθηκε νὰ κάμῃ ὅτι τοῦ ἔζητοῦσε ὁ Χαιρόπουλος. Ἀλλὰ τὸ δελτίο δὲν ἐσημείωνε καμιά προκοπή. Καὶ τὰ πράγματα εἶχαν φθάσει πιά στὸ ἀποχώρητον, ὅταν συνέβη τὸ θαῦμα, τὸ ἀναμενόμενον.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Χρόνου» ἦσαν τότε ἐπὶ τῆς οδοῦ Λυκαόγυου. Καὶ τὰ τυπογραφεῖα του στὸν ἴδιο δρόμον καὶ μέσα στὴν ὑπάρχουσάν τότε στοὰν Καρελλά. Γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα συνεδέοντο με τοπικὸ τηλέφωνον, γιὰ τὴν ταχύτεραν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἐκδόσεως.

Βράδυ τῆς Μεγάλης Δευτέρας. Ὁ τότε ἀρχισυντάκτης τοῦ «Χρόνου», ὁ αἰώνιος συνάδελφος Κώστας Περεσιάνης, σκυμμένος ἐπάνω στὸ τραπέζι του, ἐτοίμαζε τὴν ὕλην καὶ ἐτροφοδοτοῦσε τὸ τυπογραφεῖον. Στὸ διπλανὸν γραφεῖο ὁ Χαιρόπουλος, κλεισμένος μετὰ τὸν Κυριακὸ, ἐσυζητοῦσαν ἐπὶ τῆς καταστάσεως, προσαπιδώντας νὰ θροῦν κάποια λύσι γιὰ νὰ παρατείνουν τὴ ζωὴ τῆς ἐφημερίδος. Εἶχαν ὅμως ἐξαντλήσῃ πιά ὅλα τὰ μέσα, ὅλοι οἱ δυνατοὶ συνδυασμοί.

—Πάει... θά τὴν κλείσω, νὰ ἡσυχάσω, ἐμυρμούρισε σὲ μιά στιγμή θαθεῖα θλιμμένος ὁ Χαιρόπουλος.

Ὁ Κυριακὸς, καθισμένος στὸν καναπέ τοῦ γραφείου, τὸν ἀκούε περίλυπος ὡς θανάτου καὶ χαϊδεύοντας με νευρικότητα τὰ μαλλιά του, ὅταν ἀνοίξε ή πόρτα καὶ στὸ κατώφλι ἐφανίσθηκε ὁ Περεσιάνης.

—Ἀριστείδη, εἶπε ἀπευθυνόμενος στὸν Κυριακὸ, ὁ Σταυρός (ὁ ἀρχιεργάτης) τηλεφωνεῖ ἀπὸ κάτω ὅτι τὸ χρονολογῆμα σου δὲν ἔρχεται καλὰ στὴ σελίδα. Περισεύει... Τί θά γίνη;

Ὁ Χαιρόπουλος, πὸν εἶχε σταθῇ ν' ἀκούσῃ τί θά πῇ ὁ ἀρχισυντάκτης, κούνῃ με ἀδιαφορίαν τοὺς ὅμως καὶ ἐσπένδισε τις μαύρες σκέψεις του. Ὁ Περεσιάνης ὅμως ἐπέμεινε.

—Πέες του νὰ τὸ κόψῃ... εἶπε ὁ Κυριακός.

—Μὰ κόβεται τὸ χρονολογῆμα, στὸ Θεὸ σου, Ἀριστείδη; διαμαρτυρήθηκε ὁ ἀρχισυντάκτης. Ἐλα, λέγε μου τί θά γίνη;

—Πέες στὸν ἀρχιεργάτη νὰ βάλῃ «Ἀκολουθεῖ» καὶ ἄψῃς μας ἡσυχους, μωρὲ Κώστα, νὰ ζήσῃ! ἀντέκοψε νευρικὰ ὁ Χαιρόπουλος καὶ τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ὁ Περεσιάνης, ἐντελὼς ἀντικανονικὰ εὐτυχῶς, συμμορφώθηκε με τὴν διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὸ γύρω ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ τροπαριοῦ τῆς Κασσιανῆς χρονολογῆμα τοῦ Κυριακοῦ ἐσταμάτησε στὸ τέλος τῆς στήλης με τὴν συνηθισμένη δὴλωσι «Ἡ συνέχεια αὐρίων».

Ἐ! Αὐτὸ ἦταν! Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα, ὁ Χαιρόπουλος, κυττάζοντας τὸ δελτίο πωλήσεως τῆς ἡμέρας πὸν τοῦ ἔφερε ὁ διευθυντής, δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του. Ἐσημείωνε ἄνοδον διακόσια τόσα φύλλα. Μαζὶ μετὰ τὸν Κυριακὸ, ἔφαγαν τις στήλες τῆς ἐφημερίδος γιὰ νὰ θροῦν τὸν λόγο τῆς ὑψώσεως τοῦ δελτίου. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ ὁ διευθυντής ἐσταμάτησε στὸ χρονολογῆμα.

—Ἀριστείδη, αὐτὸ εἶναι, ἐτόνισε με πεποθήσιν. Ἡ Κασσιανή... Τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς. Ἀνοίξε το... Κάμε τὴν ἀνάγνωσμα... Ὁ μὰς δώσῃ κι' ἄλλὰ φύλλα. Ὁ μὰς δώσῃ...

Ὁ Κυριακὸς συμμορφώθηκε. Ὁ Τσαγγάλης, πὸν εἶδε καὶ αὐτὸς παραξενεμένος τὴν αὐξάνσιν τῆς πωλήσεως, ἔσπευσε νὰ δοθῇ ἀκόμη. Ὁ βίος τῆς Κασσιανῆς ἔγινε ἀνάγνωσμα, γραμμένο μετὰ τὴν δεξιὴν τεχνικὴν τοῦ Κυριακοῦ καὶ ή κυκλοφορία τοῦ «Χρόνου» ἄρχισε νὰ πιάσῃ τὴν ὑψηλὰ ἐπίπεδα, πὸν τὰ ἐκράτησε ἐπὶ πολλὰ κατόπιν χρόνια.

Ἀς σημειωθῇ ἐδῶ γιὰ τὴν ἱστορία, ὅτι ή «Κασσιανή», ὅταν ἐτελείωσε ή δημοσίευσίς της στὴν ἐφημερίδα, ἐξεδόθη συνεταιρικῶς σὲ βιβλίο ἀπὸ τὸν Χαιρόπουλον καὶ τὸν Κυριακὸ. Καὶ ἄψῃς ἕνα κέρδος ἐξήντα χιλιάδων δραχμῶν. Μετὰ τὸ μεριδιὸν τοῦ ἀπὸ τὸ κέρδος αὐτὸ ὁ Κυριακός, ἀποχωρήσας τοῦ «Χρόνου» ἐβγαλε δική του ἐφημερίδα μετὰ τὸν τίτλον «Ἐβδομάς», ή ὁποία ὅμως ἔζησε ἀπὸ τὰ σῖκα ὡς τὰ σταφύλια. Ἀλλὰ ή «Κασσιανή» ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ μάλλον κυκλοφοριακά ἀνάγνωσματα, ἐξ ὅσων χρόνια καὶ χρόνια δημοσιεύουν οἱ ἀθηναῖκες ἐφημερίδες, δίνει δὲ ἀκόμη καὶ τώρα φύλλα ή ἀναδημοσίευσίς της.

Ὁ Χαιρόπουλος, μετὰ τὸ πιάσιμο τῆς κυκλοφορίας, ἔμεινε ἀπερίσπαστος πιά στὸν ἀγῶνα τοῦ τοῦ δημοσιογραφικοῦ. Καὶ ἔκαμε τὸν «Χρόνον» ἕνα ἀπὸ τὰ ρωμαλεώτερα καὶ πολυμικρότερα φύλλα τῆς ἐποχῆς. Τοῦ μετέδωσε τὴν πνοήν του, τὴν δύναμίν του, τὴν ἀκατάβλητην μαχητικότητά του. Γιατὶ ὁ Χαιρόπουλος ὑπῆρξε μαχητικὸς καὶ ἀτρόμος δημοσιογράφος ὅσο λίγον. Στὴν πολιτικὴ ἱστορία τῆς τελευταίας τοικονομίας, αὐτὸς καὶ ή ἐφημερίς του ἔπαιξαν σημαντικό, σημαντικώτατον ῥόλον. Ἐπρωτοστάτησε στὴν σύμψησιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε μέλος καὶ ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὴν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Ζορμπάν ἐθνητικὴν ἀναστάσιν τοῦ 1909. Αὐτὸς ἐπίσης μαζὶ μετὰ τὸν Γεώργιον Πάπ, πὸν ἐξέδιδε τότε τὰς «Ἀθῆνας», ἐλάσαντες τὸν Βενιζέλον καὶ διὰ τοῦ «Χρόνου» ἐνηργήθη τὸ δημοψήφισμα τοῦ ἐλλήνικοῦ λαοῦ γιὰ νάσῃ κυδερνήτης τῆς χώρας ὁ ἐκ Κρήτης μέγας πολιτικὸς. Ἀργότερα ὅμως, τόσοσιν αὐτὸς ὅσον καὶ ὁ Πάπ (γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ γιὰ τὴν ἐφημερίδα του τὰς «Ἀθῆνας», θά ἀσπληθῇ σὲ ἄλλο σημείωμα), κατεπετόλεψαν λυσσοδὸν τὸν Βενιζέλον καὶ τὴν πολιτικὴν του. Ὁ Χαιρόπουλος δὲ ἀσπόνδως, ἀγρίως, ἀμείλικως. Τὴν ἀπαισίαν μνήμης ἐποχὴν τοῦ ἐθνικοῦ διαγμοῦ ὁ Χαιρόπουλος ἐμάχετο γιὰ τὴν ἰδεολογίαν.

γία του στις πρώτες επάλξεις έλεγείας και βουλευτής Φλωρίνης στις εκλογές του 1915. Όταν επικράτησε η επανάσταση της Θεσσαλονίκης, ο «Χρόνος» εκλείσθη και ο διευθυντής του συνελήφθη και εδιώχθη μαζί με τον Ι. Χαλκοκονδύλην και τον Λουιάν Ρούφον, καταδικασθείς εις έπταετή εφετήν.

Ο «Χρόνος» επανεξδόθη μετά τας εκλογάς του 1920. Επαύθη όμως από την επανάστασιν του 1922. Και από τότε πύε σταματά και η γεμάτη δράσιν δημοσιογραφική ζωή του Κωστή Χαιροπούλου. Ο «Χρόνος» του όμως ποτέ δεν άποφάσισε να πεθάνη. Έξεδόθη και πάλι το 1923, με διευθυντήν τον συνάδελφον κ. Διον. Κόκκινον και άρχισινάκινη τον υποφαινόμενον. Άλλα δεν έζησε πολύ, συμπαρασυρθείς από τις πολιτικές ανωμαλίες της εποχής. Μετά ένα έτος έκαμε νέαν απόπειραν αναβιώσεως υπό την διεύθυνσιν του κ. Ι. Διάκου. Άλλα και πάλιν εκλείσσε για να επανειδοθί πρό ενός έτους από διάδα νεαρών συναδέφων, μεταξυ των οποίων και ο αγαπητός υιός του άλσημονήτου ιδρυτού του, ο Δαλάκης Χαροπόυλος, που κατέχει σήμερα έξαιρετική θέσι στην καλλιτεχνική και θεατρική ζωή της πρωτεύουσας ως μουσικός και συγγραφέας μουσικών έργων. Και συνεχίζει σήμερα την ζωήν του ο «Χρόνος» διευθυνόμενος από τον εκλεκτόν μεταξυ των εκλεκτών συναδέφων κ. Σπύρον Μεταξάν. Είναι θαρειά κληρονομία τούτων άγωνων και τούτων περιπετειών. Άλλά κοι οι δημοσιογραφικοί όμοι του αγαπητού συναδέφου ρωμαλέοι, στιβαρώτατοι. Γι' αυτό και εύγιοι και έλπιζω ο «Χρόνος» να ζήση πολλά χρόνια και να σταθή στην πρώτη γραμμή του διεξαγομένου άγώνος της Έθνικής αναγεννήσεως.

★

Αυτή είναι σύντομα, συντομώτατα και όσο επιτρέπουν τα στενά όρια μιας σειρας άμνησιν, που δεν έχουν την άξίως ιστορικής μελέτης, ή ιστορία του «Χρόνου». Όσο για τον ιδρυτή του, που τον ώδήγησε και τον ένέπνευσε επί τόσα χρόνια στους μεγάλους άγώνας του, τον Κωστή Χαροπόυλο, θα γράψω ακόμη ελάχιστα σειρές.

Ο Χαροπόυλος υπήρξε ιδανιστής δημοσιογράφος. Ποτέ δεν ένκνήγησε το χρήμα. Ποτέ ο πλούτος δεν υπήρξε σκοπός της ζωής του. Έζησε μέσα σε πολιτικές τρικυμίες, που τις περισσότερες φορές τον ώδήγησαν σε διωγμούς, φυλακίσεις, καταστροφές τραγικές. Ποτέ όμως δεν τον έγκατέλειψε το πατριωτικό θάρρος και η ακάταβλητη θυμοσοφία και το χιούμορ που τον διέκρινε.

Έδικάζετο, όπως είπα και παραπάνω στο Στρατοδικειόν, το 1918. Οι δικασταί είχαν άποσπρή για την έκδοσι της άποφάσεως και έπληρυσαν τα έδωλια των κατηγορουμένων, για να τον χαιρετήσω.

— Άσπρισε, Κωστή, του είπα συγκινημένος και κιντάζοντας το άδυνατισμένο από την κακουχία της φυλακής πρόσωπό του.

Εκπύαζε με τα γεμάτα ειρωνεία άξέχαστα κατανάλανα μάτια του το μισοάσπρισμένο τότε κεφάλι μου και με κατεκεράυνανε γελώντας πλατείαι:

—Ναί, ρε Μήσο, μου είπε σφίγγοντας μου το γέρι. Έσύ όμως, βλέπω, άρχισες να θνάτεις τίς... μαύρες!

Ο Χαροπόυλος πέθανε όπως έως την τελευταία του ημέρα. Υπήρξε δημοσιογράφος μέχρι τάφου.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

(Άποκλειστική «Θησαυρού»).

ΨΕΥΤΕΣ!

ΟΙ γυναίκες είναι ψευδείς!

Τό λένε, τό γράφουνε, τό τραγουδάνε. Ποιοί; Έκείνοι...

Έκείνοι που άφ' ότου ζημερώση ο Θεός την ημέρα του, λένε ψέματα:

— Τί έχεις, Μίμη κι' είσαι με κατεβασμένα μούτρα πρωί-πρωί; ρωτάει ή Νίτσα.

— Είμαι στενοχωρημένος με τις δουλειές μου, παιδί μου... δεν καταλαβαίνεις;...

Η καυμένη ή γυναίκα του μελαγχολεί κι' έκείνη και προσπαθεί να τον παρηγορήσει. Τον επίστεψε.

Ο Μίμης, ωστόσο, την προηγούμενη βραδυά, είχε μαλώσει με τη φίλινάδα του κι' ή στενοχώρια του όφείλεται σ' αυτό.

Τό μεσημέρι γυρίζει χαρούμενος στο σπίτι, σφυρίζει, τραγουδάει.

—Τί, έισαζε ή δουλειά σου; τόν ρωτάει χαρούμενη ή γυναίκα του.

— Ναι, διωρθώθηκε... Εύτυχώς!... Γιατί ήμουνα να σκάσω...

Η Λιλή του έστειλε κάποιο γράμμα, μετανοιωμένη και του ζητούσε να ξεχάσουν ό,τι συνέβη μεταξύ τους... Αυτό ήταν τό διόρθωμα της δουλειάς!

Τό απόγευμα προτού φύγη λέει στη γυναίκα του:

— Τό βράδυ να μη με περιμένεις για τό φαγητό. Θ' άργήσω. Μάλλον θα φάω έξω με κάποιον πελάτη μου...

Θά φάη έξω με τη Λιλή... Αυτός είν' ο πελάτης. Μπορεί; Μετά τόν καυγά είν' οι γλύκες...

Έχουμε, λοιπόν: ένα ψέμα τό πρωί, ένα τό μεσημέρι, ένα τό βράδυ.

Τό πασοπάνω είναι, μου φαίνεται, ένα από τά πιο συνηθισμένα τους ψέματα. Δεν πιστεύω πως μπορεί να έρεθί έστω και ένας που να μην τό όμολογή σ'όν έαυτό του. Όχι σ' έμας, βέβαια! Άν τ' όμολογούσε σ' έμας, θάλεγε μίαν αλήθεια. Και την άπεχθάνεται τόσο...

★

Ήρθε τό καλοκαίρι. Έπιασαν οι ζέστες. Ο Μιχαλάκης άνησυχεί για τη γυναικούλα του:

— Πού θα πάς έξοχή έφέτος, Καίτη, παιδί μου;

— Μα μονάχη δεν ξαναπήγα έξοχή. Θάρθης κι' έσύ, χρυσέ μου.

— Δεν μπορώ ν' άφήσω τις δουλειές μου δυστυχώς. Πρέπει να πάς. Είσαι αδύνατη... Θά ξεροψηθής στην Άθήνα.

— Μα πως θα μείνεις μόνος σου;

— Τί να γίνη..., απαντάει σε ύφος μελαγχολικό. Πάντως, θα στενοχωρηθώ περισσότερο αν δεν κάμης έσύ έξοχή.

— Έ, τότε πάω.

Τό βράδυ στους φίλους του:

— Άς τα. Η γυναίκα μου θα φύγη για κανένα-δυό μήνες. Ζήτω ή έλευθερία! Θ' άναπνεύσω.

Καταλάβατε άσφαλώς ότι δεν' άναπνεύση γιατί θα δυναμώση ή Καίτη και δεν θα ξεροψηθή στην Άθήνα...

Η Καίτη έφυγε. Στα γράμματά της τόν ρωτά πως περνάει μόνος. Άνησυχεί μήπως στενοχωρείται. Έκεί-

νος την διαβεβαιώνει πως περνάει πολύ ήσυχα και δεν στενοχωρείται που είναι μόνος, γιατί τόν κάνει εύτυχη ή ιδέα ότι ή «χρυσή του γυναικούλα» άπολαμβάνει τη δροσιά της ζοχής.

Είν' άνάγκη να πούμε πως ο Μιχαλάκης δεν πατάει στο σπίτι του έπι ένα μήνα πριν από τά ζημερώματα και πολλές φορές και καθόλου;

★

Άχ, και πότε δεν λένε ψέματα. Τό σπουδαίον είναι ότι φθάνουν και μέχρι καυγά, για να υποστηρίξουν τό ψέμα τους. Στις περιπτώσεις της Νίτσας και της Καίτης, τέλος πάντων, δεν χρειάστηκε μεγάλος κόπος για να τις πείσουν και τά πράγματα πάνε μέλι-γάλα. Τους έχουνε τόσο έμπιστοσύνη οι καυμένες!...

Συμβαίνει ωστόσο, κάποιαν από μäs να μην την διακρίνη μεγάλη άφελεια. Η τό ψέμα νάναι τόσο χειροπιαστό, που να μην μπορή να μäs πείση περί τό αντιθέτου. Τότε, κάνει καυγά, γιατί τόν θεωρείς... ψεύτη!

Μού συνέβη κάποτε να παρευρεθώ στην παρακάτω σκηνή:

Κάποια φίλη μου, ένα άπόγευμα, έίπε στον άνδρα της:

— Τό βράδυ θάρθω να σε πάρω άπό τό γραφείο.

— Όχι, να μην έρθης. Θάχω κάποιον ταξιδιώτη κι' έχω να συζητήσωμε για μιά παραγγελία. Θάρθω άμέσως μετά έδώ. Στις όκτώ θάχω έρθει.

Η φίλη μου κάτι μυρίστηκε και όταν είδε ότι στις όκτώμιση δεν είχε γυρίσει ο άνδρας της, σκέφθηκε να του τηλεφωνήση. Την έπληροφόρησαν ότι είχε φύγει από τις έπτά μόνος. Τό γραφείο, σημειώστε, ότι άπείχε μόλις πέντε λεπτά.

Κατά τις έννημίση — ήμουν κι' έγώ μαζί της — γύρισε ο κύριος λαχανιασμένος. Αησμονήσα να εäs πώ ότι έμεναν σε ξενοδοχείο. Μόλις έφθασε στην είσοδο, έμαθε ότι ή γυναίκα του είχε τηλεφωνήσει. Άνεβαίνει, λοιπόν, λαχανιασμένος, αλλά και προετοιμασμένος για τό ψέμα, στο σαλόνι:

— Άργησα, έ; Μα με είδοποίησαν από το Χ... να πάω να τους άναβώσω κάποιο γραμμάτιον που μου όφείλουν...

— Για δουλειά που ένδιαφέρει εκείνους πήγες έσύ; Πολύ περίεργο. Καλά και που ήσαστε έως τώρα;

— Μα... στο κατάστημά τους, στην όδον Έρμου...

— Τά καταστήματα κλείνουν από τις έπτάμιση.

— Καθόμαστε μέσα...

Έν τώ μεταξύ, ή φίλη μου άντελήφθη ότι τά μεταξωτά μανικέτια έλειπαν από τό πουκάμισο του άνδρός της.

— Πού είναι τά μανικέτια σου;

Και εκείνος θρασυτάτα:

— Να τα. Τάχω στις τσέπες μου.

Έφυγα πολύ διαστικός άπ' τό γραφείο και δεν έπρόφθασα να τά φορέσω.

Σκεφθήτε! Έπρόκειτο να πάρωχη μιά τέτοια έκδούλευσι στους πελάτες του, να τους άνανέωση γραμμάτιον, κι' έτρεξε με τόσο προθυμία, ώστε δεν έπρόλαβε να βάλη και τά μανικέτια του!

Φυσικά, ή φίλη μου τούδειξε πως δεν έπίστεψε τίποτ' άπ' αυτά.

(Τό τέλος στη σελίδα 70)

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—

Στη μεγάλη αίθουσα του πύργου του Μπλοντεράν είνε συγκεντρωμένοι όλοι οι Γάλλοι στρατηγοί που πολεμούν για την κατάκτηση της Έλευθέρας Κομητείας. Στη μέση της αίθουσας έρίσκει μια μεγάλη πολυθρόνα σαν θρόνος, όπου είνε καθισμένος ένας άνθρωπος με τό παρφορό ράσσο του καρδινάλιου και όλοι στέκοιται εις στάσιν προσοχής μπροστά του. Έκεί όδηγούν τον έφημερίον Μαρκίς, τον ήρωϊκόν κληρικόν με τό κόκκινο ράσσο που έπολέμησε με τό σπαθί και τό σταυρό για την άνεξαρτησία της πατρίδος του. Ο καρδινάλιος θέλει να τόν άνακρίνη, αλλά ο εφημέριος τού έπιτίθεται δριμύτητα για τις προσπάθειες της Γαλλίας προ-ύποδούλως της επαρχίας αυτής, τού έπενδυμίζει τού άγώνος της για την διατήρησι της άνεξαρτησίας της και τού δίνει να καταλάβη ότι οι κάτοικοι, οι άκατάβλητοι εκείνοι όρεινοί θα προτιμήσουν να σκοταθουν όλοι έως τόν τελευταίον, παρά να υποδουλωθουν στην Γαλλία. Ο καρδινάλιος τού υπενθυμίζει ότι έρίσκει υπό την προστασίαν της Ισπανίας και ότι κατά συνέπειαν είνε ύπόδουλοι της χώρας αυτής. Άλλά ο έφημέριος διαμαρτύρεται, λέγοντας ότι δεν υλοθέτησαν ούτε τά ήθη και έθιμα, ούτε τη γλώσσα και τους νόμους της Ισπανίας).

22ον

— Όχι, χίλιες φορές όχι!

Είμαστε ένας λαός ξεχωριστός. Είμαστε ένας λαός έλευθερός! Δεν ύπακούμε παρά μονάχα στους νόμους μας. Εμείς, μόνοι μας εκλέγουμε τά μέλη της Βουλής που μäs κυβερνάει!

Ο ύποθετικός ζυγός της Ισπανίας, τό τελευταίο φεμινιστήν ένός φεουδαρχικού συστήματος που χάνεται, δεν είναι παρά λέξεις χωρίς σημασία, ένα φάντασμα χωρίς σάρκα και όστά. Αυτός ο ζυγός δεν ύπάρχει στην πραγματικότητα!

Γιατί θα σπάσαμε την άλυσίδα, αν έννοιώθαμε τούς κρίκους της να μäs σφίγγουν!

Η Ισπανία βρίσκεται πολύ μακριά από μäs. Η έπιρροή της δεν μπορεί να μäs φθάση.

Η Γαλλία συνορεύει μαζί μας και ο μόνος σκοπός της είναι να μäs συμπεριλάβη μέσα στα σύνορά της.

Μπορούμε να δεχθούμε την προστασία ένός βασιλέως. Μπορούμε και να την αγοράσωμε με μιά φορολογία ή και με έναν έθκο. Άλλά δεν δέλουμε δυνάστες και δεν θα τούς άνεχθούμε ποτέ!...

Η Ισπανία μας ύπερασπίζει. Ζήτω ή Ισπανία!...

Η Γαλλία θέλει να μäs ύποδουλώση. Πόλεμος κατά της Γαλλίας λοιπόν, πόλεμος μέχει τελευταίας ρανίδος αν χρειασθί!...

Τό πρόσωπό του έγινε κόκκινο και τό θέλημα του, γεμάτο περιφρόνησι, πήρε μιά ληψίμ αίματώδη.

Σαν έίπε αυτά, ο εφημέριος Μαρκίς έσώπασε.

Και αν ή Ισπανία σäs εγκαταλείψη τί θα κάμετε; έίπεν ύστερα από λίγο ο άνθρωπος με τό κόκκινο ράσσο.

Θά άμυνθούμε μόνοι μας. Δεν θα ζητήσωμε βοήθεια παρ ό μονάχα από τόν Θεό και τά σπαθιά μäs!...

Και αν ο Θεός σäs εγκαταλείψη; Άν τά σπαθιά σäs άποδειχθουν άνίκανα να σäs ύπερασπισουν;

Θά βρούμε έναν ένδοξο τάφον άπάνω στα βουνά μας που τά ύπερασπιστήκαμε με τόσον ήρωισμό!... Καί ή Γαλλία, νικήτρια, δεν θα κατακτήση μίαν επαρχία, αλλά ένα άέραντο νεκροταφείο, άπ' όπου οι σκελετοί των ήρώων θα σηκωθουν έναντιόν της!...

Δεχόμενος με την καρτερία του καλού Χριστιανού και τού κληρικού την τύχη που τόν έπεριμενε, ο Μαρκίς, από την πρώτη στιγμή της συλλήψεώς του από τούς Πρασινοί, έγνώριζε πολύ καλά ότι δεν είχε καμμιά έλπίδα σωτηρίας.

Από την άρχή της έπιδρομής οι αίχμαλωτοι έτυφεκίζοντο άμείλιτα από τούς Γάλλους και τούς Σουηδούς.

Έτσι, λοιπόν, ο ύπέροχος αυτός κληρικός και στρατιώτης, έννώριζε πολύ καλά ότι ή κατάδικη του εις θάνατον έίχε κι' όλας ύπογραφής.

Ωστόσο, τη στιγμή που περνούσε τό κατώφλι της μεγάλης αίθουσας του πύργου του Μπλοντεράν, δεν ήταν δυνατόν να προβλέψη τόν ύπέροχον ρόλον που τού είχε προετοιμασμένον ή τύχη, ή μάλλον ο άνθρωπος με τό κόκκινο ράσσο.

Η στάσις την όποιαν έτήρησε από την άρχή άπέναντι τού συννομλητού του, ήταν τό αποτέλεσμα θαθείας πεποιθήσεως. Τά λόγια που έβγαιναν από τό στόμα του ανάβλυζαν από μιά ψυχή γεμάτη ελκικότητα και πατριωτισμό. Αλλά που έλεγε τά έπίστευε, και πολλές φορές είχε χύσει τό αίμα του για να τά ύποστηρίξη.

Έτσι όμως θα μπορούσαμε να βρούμε και καμμιάν άλλ-

λην αίτία στην περήφανη εκείνη στάσι.

Έτσι, προτού πεθάνη, ο Μαρκίς ήθελε να προσφέρει μίαν ακόμη ύπηρεσία στην ιδιαιτερή πατρίδα του, δίνοντας στους έχθρους του μίαν ύπερτάτη απόδειξι της άντοχής και της έπιμονής την όποιαν τίποτα δεν θα μπορούσε να δαμάση και που θα την συνώδευσέ ως τόν τάφο.

Έτσι, ο κόκκινος άνθρωπος, ώπισθοχωρούσε με φρίκη μπροστά στην τρομερή εκείνη σκέψι.

Άλλως τε, όλες αυτές οι ιδέες, τις όποιες έξέθεσε με τόση θέρμη και τέτοια τόλμη, είχαν βοη κάποιαν άπήχησι σε πολλές καρδιές εκεί μέσα, άδιάφορο αν βρίσκόταν σε αντίθεσι με τά συμφέροντα όλων των παρισταμένων.

Ήταν εκεί συγκεντρωμένοι Γάλλοι, στρατιώτες και εύπατοίδες, άνθρωποι δηλαδή έμπνεόμενοι από τόν ίπποτισμόν εκείνον που μπορεί κάποτε να φαίνεται ναρκωμένος, αλλά δεν πεθαίνει ποτέ έντελώς.

Οι ένγενείς αυτές εκδηλώσεις μäs τόσο μεγάλης ψυχής δεν μπορούσε να περάσουν άπαρατήρητες σ' αυτούς. Την έκπληξι λοιπόν την διαδέχθηκε ο σεβασμός, σχεδόν ή συμπάθεια.

Άν δεν ήταν παρών ο άνθρωπος με τό κόκκινο ράσσο, άσφαλώς πολλά χέρια θα έτείνοντο προς τόν στρατιώτην και κληρικόν, για να πιάσουν και να σφίξουν τό δικό του.

Άνάμεσα όμως σ' αυτούς τούς έπιδρομείς, μαζί με τούς στρατιώτες και τούς εύπατοίδες, ήταν και ένας πολίτης της Έλευθέρας Κομητείας, ένας δειλός, ένας ανανδρός, ένας προδοτής.

Ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού άπαρνιόταν και πολούσε την επαρχία του, όπως ο Ιούδας Ισκαριώτης είχε άπαρνηθή και

πουλήση τὸν Θεὸν τοῦ!

Κάθε λέξις λοιπὸν τοῦ ἐφημερίου Μαρκίς ἔπεφτε στὴν καρδιά τοῦ Μοντεγκιού σὺν μιᾷ σταγόνα λυωμένο μολύβι. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἐνοιῶθε τὴ μέσκα του νὰ ἀνασηκωνεταὶ καὶ τὰ ἀμείλικτα ἐκείνα βέλη τῆς αἰσχύνῃς καὶ τῆς ἀτιμώσεως τὸν χτυποῦσαν κατὰ πρόσωπον, δημοσίᾳ.

Ἐνας θυμὸς ἀπερίγραπτος, ἀκόμη πῶς ἐντονος γιὰ τὴν συγκρατημένος, ἐξεχείλιζε μέσκα του. Κρύος ἰδρώτας τοῦ ἔδρεχε τὸ μέτωπο. Θὰ μῆθελε νὰ ριχθῇ ἐπάνω στὸν παπᾶ, νὰ τὸν στραγγαλίῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ νὰ κόψῃ μὲ μιὰ μαχαριὰ τὴν ὀμίλια του καὶ τὴ ζωή.

Ἀλλὰ ἡ παρουσία τοῦ κόκκινου ἀνθρώπου ἐμπόδιζε τὴν ἐκρηγῆ τοῦ θυμοῦ τοῦ ὅπως καὶ τὶς ἐκδηλώσεις συμπαιδείας τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν.

Ὁ σεβασμὸς τὸν ἐκάρφωσε στὴ θέσι του καὶ ὁ πυρετώδης καὶ ἀνίσχυρος θυμὸς τοῦ ἦταν τὸ πρῶτο ἀγκάθι τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ σφίξῃ σὲ λίγο τὸ μέτωπο.

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπάντησι τοῦ ἐφημερίου Μαρκίς, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ κόκκινο ράσο, σὺν πειραγμένῳ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἡρώισμου ἐκείνου ποὺ ἐξεδηλώνετο μὲ τόσην ἀλότητα, ἔγειρε στὸ στήθος τὸ χλωμό του κεφάλι καὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς φάνηκε θυσιζόμενος σὲ σκέψεις.

Ὁ Μαρκίς, πάντα ἥρεμος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἐλάφρυνε ἀπὸ τὴν ζωηρότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐμίλησε, τὸν κυττοῦσε μὲ ἕνα ὀδύσσο χαμόγελο.

Ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ κόκκινο ράσο ἐσήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι καὶ ἀκουμπώντας ἀπλά τὸν ἀγκῶνα στὸ χερούλι τῆς μεγάλης πολυθρόνας, ἐστήριξε τὸ μάγουλο στὸ χέρι καὶ ἐσταύρωσε τὸ βλέμμα του μὲ τὸν Μαρκίς, ποὺ δὲν ἐχαμήλωσε τὰ μάτια.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ποὺ ἀφηνόυμεθα ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονήσια καὶ ἀγωνία τὰ πρῶτα λόγια ποὺ θὰ ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ λεπτά του χειλῶν. Ὁ ἐφημέριος φαινόταν λιγώτερο συγκινημένος ἀπ' τοὺς ἄλλους. Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωὴ του καί, χωρὶς ἀμφιβολία, ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθῇ ἡ καταδίκη του.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος διέψευσε ὅλες τὶς προβλέψεις. Ἀντὶ νὰ μιλήσῃ σὺν κυριαρχῇ καὶ σὺν δικαιοσύνῃ, θέλησε νὰ σιζητήσῃ ἀκόμη.

Καὶ μὲ φωνὴ πολὺ ἀργή, ἐνῷ τὸ βλέμμα του, στυλωμένο στὸ πρόσωπο τοῦ κληρικοῦ, παρακολουθοῦσε τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκαναν τὰ λόγια του, εἶπε :

—Ἐχετε κηρύξει τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ βασιλεῖς της, γιὰ τὴν Γαλλία

Θελεὶ νὰ σᾶς περιλάβῃ μέσα στὰ σύνορά της καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς της θέλει νὰ γίνῃ κυρίαρχός σας ! Καὶ ὅμως ἡ Γαλλία τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' νομίζει ὅτι ἐπρεπε νὰ εἶναι γιὰ σᾶς μιὰ ἐγγύησις ὅτι ὅλα τὰ δικαιώματά σας θὰ μείνουν σεβαστά!...

—Ἐγγύησις! ἐπανελάβε ὁ κληρικὸς. Κατὰ ποῖον τρόπον ;

—Ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ἐφαρμόζει στὸ βασίλειό του μιὰν μέθοδο ἐντελῶς ὅμοιαν μὲ τοῦ Κοινοβουλίου τῆς πατριδος σας;...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

—Ἀργοντέ μου, εἶπε, ἀφῆστε τὴν ψυχὴν τὰ ξίφη σας....

Εἰσαπτε ἀληθινὸν εὐπατρίδαι, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσετε ἕναν ἐχθρὸν ποὺ εἶναι ἐντελὸς ὄψλος καὶ δὲν θὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ δήμου ποὺ θὰ μὲ παραλάβῃ σὲ λίγο...

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος τινάχθηκε.

—Ὅχι, ἐξηκολούθησε ὁ στρατιώτης καὶ λερωμένος, ἄς μὴ μιλήσωμε γιὰ τὸν βασιλεῖ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ γιὰ τὸν καρδινάλιον ὑπουργόν του, γιὰ τὸν Ρισελιέ...

»Παραδέχομαι ὅτι ὁ καρδινάλιος, συμπληρώνοντας τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε ὁ Λουδοβίκος ΙΑ' κόβει ἀδιάκοπα καὶ χωρὶς κανένα φῶδο τὰ κεφάλια τῶν Γάλλων εὐγενῶν ποὺ τολμοῦν νὰ σηκοθῶν πολλὰ ψηλά, δημιουργώντας ἐστὶ μιὰ στάθμη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν θρίσκειται μονάχα τὸ στέμμα.

»Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἐπὶ γαίνε μὲ ἐλιγμούς πρὸς τὸν σκοπὸ του, ὅπου τὸν ἐσπερῶνε τὸ συμφέρον. Ἐξερρίζωνε τὸ κάθε τι ποὺ ἐσκίαζε τὸν θρόνον. Τὰ κεφάλια πολλῶν μεγάλων ἔπταναν, καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις, οἱ μικροὶ ἐπωφελέθησαν ἀπὸ τὸ ξεριζώμα αὐτό...

»Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἄλλαξε πολὺ. Σήμερα ὁ Ρισελιέ, μέγας ὑπουργὸς ἐνὸς μονάρχου, τὸ στέμμα τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σκιά, δὲν ἔχει πιά νὰ πολέμησῃ κατὰ τοῦ δοῦκα τῆς Βουργουνδίας, ποὺ θέλει νὰ ὑπερσπύσῃ τὸ μικρὸ του βασίλειο, ἀλλὰ εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀνατρέψῃ τὶς μεγά-

λες δυνάμεις τῆς Αὐλῆς.

»Κι' αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ὑποπεδώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΑ'... κι' αὐτὸς, στὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ δάσος κόβει τὶς πρὸ ψηλὰς κορυφές, τὰ αἰωνόβια δένδρα, δίνοντας χωρὶς, ἀέρα καὶ ἥλιο στὰ νέα φυττάκια, ποὺ μποροῦν ἔτσι νὰ ζήσουν, καὶ νὰ μεγαλώσων.

»Ἐπαναλαμβάνεται καὶ τώρα ἡ σκηνὴ τοῦ ξυλοκόπου ποὺ κόβει τὰ μεγάλα δένδρα γιὰ νὰ ζωογονήσῃ τὰ μικρά. Καὶ πιστεύω μὲ ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι αὐτὸ θρίσκειται στὰ σχέδια, στὰ ὄνειρα καὶ στὶς φιλοδοξίες τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁ Λουδοβίκος ΙΑ' ἱσοπέδωνε τὰ πάντα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

—Ἀργοντέ μου, εἶπε, ἀφῆστε τὴν ψυχὴν τὰ ξίφη σας.... Εἰσαπτε ἀληθινὸν εὐπατρίδαι, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσετε ἕναν ἐχθρὸν ποὺ εἶναι ἐντελὸς ὄψλος καὶ δὲν θὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ δήμου ποὺ θὰ μὲ παραλάβῃ σὲ λίγο...

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος τινάχθηκε.

—Ὅχι, ἐξηκολούθησε ὁ στρατιώτης καὶ λερωμένος, ἄς μὴ μιλήσωμε γιὰ τὸν βασιλεῖ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ γιὰ τὸν καρδινάλιον ὑπουργόν του, γιὰ τὸν Ρισελιέ...

»Παραδέχομαι ὅτι ὁ καρδινάλιος, συμπληρώνοντας τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε ὁ Λουδοβίκος ΙΑ' κόβει ἀδιάκοπα καὶ χωρὶς κανένα φῶδο τὰ κεφάλια τῶν Γάλλων εὐγενῶν ποὺ τολμοῦν νὰ σηκοθῶν πολλὰ ψηλά, δημιουργώντας ἐστὶ μιὰ στάθμη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν θρίσκειται μονάχα τὸ στέμμα.

»Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἐπὶ γαίνε μὲ ἐλιγμούς πρὸς τὸν σκοπὸ του, ὅπου τὸν ἐσπερῶνε τὸ συμφέρον. Ἐξερρίζωνε τὸ κάθε τι ποὺ ἐσκίαζε τὸν θρόνον. Τὰ κεφάλια πολλῶν μεγάλων ἔπταναν, καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις, οἱ μικροὶ ἐπωφελέθησαν ἀπὸ τὸ ξεριζώμα αὐτό...

»Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἄλλαξε πολὺ. Σήμερα ὁ Ρισελιέ, μέγας ὑπουργὸς ἐνὸς μονάρχου, τὸ στέμμα τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σκιά, δὲν ἔχει πιά νὰ πολέμησῃ κατὰ τοῦ δοῦκα τῆς Βουργουνδίας, ποὺ θέλει νὰ ὑπερσπύσῃ τὸ μικρὸ του βασίλειο, ἀλλὰ εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀνατρέψῃ τὶς μεγά-

λες δυνάμεις τῆς Αὐλῆς. »Κι' αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ὑποπεδώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΑ'... κι' αὐτὸς, στὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ δάσος κόβει τὶς πρὸ ψηλὰς κορυφές, τὰ αἰωνόβια δένδρα, δίνοντας χωρὶς, ἀέρα καὶ ἥλιο στὰ νέα φυττάκια, ποὺ μποροῦν ἔτσι νὰ ζήσουν, καὶ νὰ μεγαλώσων.

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

—Ἀργοντέ μου, εἶπε, ἀφῆστε τὴν ψυχὴν τὰ ξίφη σας.... Εἰσαπτε ἀληθινὸν εὐπατρίδαι, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσετε ἕναν ἐχθρὸν ποὺ εἶναι ἐντελὸς ὄψλος καὶ δὲν θὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ δήμου ποὺ θὰ μὲ παραλάβῃ σὲ λίγο...

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος τινάχθηκε.

—Ὅχι, ἐξηκολούθησε ὁ στρατιώτης καὶ λερωμένος, ἄς μὴ μιλήσωμε γιὰ τὸν βασιλεῖ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ γιὰ τὸν καρδινάλιον ὑπουργόν του, γιὰ τὸν Ρισελιέ...

»Παραδέχομαι ὅτι ὁ καρδινάλιος, συμπληρώνοντας τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε ὁ Λουδοβίκος ΙΑ' κόβει ἀδιάκοπα καὶ χωρὶς κανένα φῶδο τὰ κεφάλια τῶν Γάλλων εὐγενῶν ποὺ τολμοῦν νὰ σηκοθῶν πολλὰ ψηλά, δημιουργώντας ἐστὶ μιὰ στάθμη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν θρίσκειται μονάχα τὸ στέμμα.

»Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἐπὶ γαίνε μὲ ἐλιγμούς πρὸς τὸν σκοπὸ του, ὅπου τὸν ἐσπερῶνε τὸ συμφέρον. Ἐξερρίζωνε τὸ κάθε τι ποὺ ἐσκίαζε τὸν θρόνον. Τὰ κεφάλια πολλῶν μεγάλων ἔπταναν, καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις, οἱ μικροὶ ἐπωφελέθησαν ἀπὸ τὸ ξεριζώμα αὐτό...

»Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἄλλαξε πολὺ. Σήμερα ὁ Ρισελιέ, μέγας ὑπουργὸς ἐνὸς μονάρχου, τὸ στέμμα τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σκιά, δὲν ἔχει πιά νὰ πολέμησῃ κατὰ τοῦ δοῦκα τῆς Βουργουνδίας, ποὺ θέλει νὰ ὑπερσπύσῃ τὸ μικρὸ του βασίλειο, ἀλλὰ εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀνατρέψῃ τὶς μεγά-

λες δυνάμεις τῆς Αὐλῆς. »Κι' αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ὑποπεδώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΑ'... κι' αὐτὸς, στὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ δάσος κόβει τὶς πρὸ ψηλὰς κορυφές, τὰ αἰωνόβια δένδρα, δίνοντας χωρὶς, ἀέρα καὶ ἥλιο στὰ νέα φυττάκια, ποὺ μποροῦν ἔτσι νὰ ζήσουν, καὶ νὰ μεγαλώσων.

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

—Ἀργοντέ μου, εἶπε, ἀφῆστε τὴν ψυχὴν τὰ ξίφη σας.... Εἰσαπτε ἀληθινὸν εὐπατρίδαι, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσετε ἕναν ἐχθρὸν ποὺ εἶναι ἐντελὸς ὄψλος καὶ δὲν θὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ δήμου ποὺ θὰ μὲ παραλάβῃ σὲ λίγο...

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

λες δυνάμεις τῆς Αὐλῆς. »Κι' αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ὑποπεδώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΑ'... κι' αὐτὸς, στὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ δάσος κόβει τὶς πρὸ ψηλὰς κορυφές, τὰ αἰωνόβια δένδρα, δίνοντας χωρὶς, ἀέρα καὶ ἥλιο στὰ νέα φυττάκια, ποὺ μποροῦν ἔτσι νὰ ζήσουν, καὶ νὰ μεγαλώσων.

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

—Ἀργοντέ μου, εἶπε, ἀφῆστε τὴν ψυχὴν τὰ ξίφη σας.... Εἰσαπτε ἀληθινὸν εὐπατρίδαι, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσετε ἕναν ἐχθρὸν ποὺ εἶναι ἐντελὸς ὄψλος καὶ δὲν θὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ δήμου ποὺ θὰ μὲ παραλάβῃ σὲ λίγο...

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

λες δυνάμεις τῆς Αὐλῆς. »Κι' αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ὑποπεδώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΑ'... κι' αὐτὸς, στὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ δάσος κόβει τὶς πρὸ ψηλὰς κορυφές, τὰ αἰωνόβια δένδρα, δίνοντας χωρὶς, ἀέρα καὶ ἥλιο στὰ νέα φυττάκια, ποὺ μποροῦν ἔτσι νὰ ζήσουν, καὶ νὰ μεγαλώσων.

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Μαρκίς.

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐξηκολούθησε :

—Τὸ Κοινοβούλιο τοῦ Ντόλ, ὅπως εἶπατε, προστατεῖν τὸν λαὸ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδεις καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχόντας. Μήπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' κάνει ἄλλο τίποτε ταπεινώνοντας τὴν ἀπερρίστη φιλοδοξία του, καὶ τὴν ἀπέραντη ὑπερηφάνειά του!...

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μαρκίς ἐπεφύρε τὰ λόγια ἀπεριόριστη φιλοδοξία καὶ ἀπέραντη ὑπερηφάνεια ὁ δούξ τοῦ Λογκεβίλ, ὁ μαρκήσιος τοῦ Βιλλερούα, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Φενικιέρ ἔπλησαν μιὰ στάσι ἀπειλητικῇ καὶ ἔφεραν τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους των.

Ὁ κληρικὸς ἐστράφηκε πρὸς αὐτούς.

—Ἀργοντέ μου, εἶπε, ἀφῆστε τὴν ψυχὴν τὰ ξίφη σας.... Εἰσαπτε ἀληθινὸν εὐπατρίδαι, πρᾶγμα ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χτυπήσετε ἕναν ἐχθρὸν ποὺ εἶναι ἐντελὸς ὄψλος καὶ δὲν θὰ θελήσετε ν' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντα τοῦ δήμου ποὺ θὰ μὲ παραλάβῃ σὲ λίγο...

—Ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' δὲν ὑπάρχει, καὶ σεις τὸ ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ὁ κόκκινος ἀνθρώπος ἐσταμάτησε.

Ο Ρισελιέ άκίνητος, κατά-
πληκτος, εξακολουθούσε ν' ά-
κούη τόν ιερωμένον πού μι-
λούσε με τόση θέρη. Τό πρό-
σωπό του έμενε άπαθέστατο,
και τίποτε δέν εφανερώανε ότι
έκείνη τη στιγμή γινόταν μία
τρομερή πάλη μέσα του.

Οι στρατιγγοί δέν ήξεραν
για τί ν' απορήσουν περισσότε-
ρο, άν για τήν τόλημ του έ-
φημερίου Μαρκίς ή για τήν
ψυχραιμία της Αύτου Έκ-
λαμπρότητος.

Ο έφημέριος έξηκολούθησε:
—Τό επαναλαμβάνω, Πανιε-
ρώτα: δέν βλέπετε παρά
τόν σκοπό και δέν όπισθοχω-
ρείτε ποτέ μπροστά στα μέ-
σα....

Ο άποκεφαλίσμός του
Μαριγιάν, του Μονμορανσύ,
του Σαλαί και τόσων άλλων
πού επλήρωσαν με τό κεφάλι
τους τό τρομερό σφάλμα ότι
ήθελαν να σάς ανακόψουν τό
δρόμο, είναι οι αιμοσταγείς ά-
ποδείξεις των έσων ύποστη-
ρίξις.

»Νομίζετε ότι ή σωτηρία του
κράτους είναι στενά συνδεде-
μένη με τήν διατήρησι της έ-
ξουσίας σας και πιθανόν να
έχετε δίκιο. Σιγά - σιγά και
έφ' όσον συγκεντρώνετε πε-
ρισσότερο στα χέρια σας τήν
βασιλικήν έξουσία, αφαιρείτε
από τόν βασιλέα και αύθεντην
σας όλα τα μεγαλύτερα προ-
νόμια του!..

»Σήμερα, ό άπόγονος του
Αγίου Λουδοβίκου και του
Έρρίκου Δ' δέν έχει πιά τό
δικαίωμα ν' άπονεύει χάρι !
Με άλλους λόγους ό Λουδοβί-
κος ΙΓ' δέν είναι ότα χέρια
σας παρά ένας κατάσκοπος πού
σας καταγγέλλει και σας πα-
ραδίδει τούς έχθρούς σας!..

»Αύτά είναι τα μέσα πού
χρησιμοποιείτε, Έκλαμπρότα-
τε. Παραδέχομαι ότι ό σκοπός
σας είναι πολύ μεγάλος και
κάποτε τόν επιτυγχάνετε! Έ-
καταλάβετε ότι πρέπει να χα-
μηλώσετε τούς μεγάλους προ-
στά στο στέμμα και να περιο-
ρίσετε τήν ισχύν του οίκου της
Αύστρίας!

»Ήταν ένας άλλος μεγάλος
και τοληηρός!.. Σεις τόν ά-
ναλάβατε και τόν έφέρατε εις
πέρας χωρίς άλλη βοήθεια ά-
πό τήν έξυπνάδα σας, άφού δέν
μπορούσατε να δεχθήτε τήν ύ-
ποστήριξη του Λουδοβίκου ΙΓ'
ή άδυναμία του όποίου μπο-
ρούσε από μία στιγμή στήν
άλλη να σας προσβάλλει μία
καταστροφή!..

»Προχωρείτε, λοιπόν, με βή-
μα σταθερό, παρ' όλα τα έμ-
πόδια πού παρουσιάζονται
μπροστά σας ! Οι πρίγκιπες
βασιλικού αίματος όπλίζονται
έναντίον σας και σεις τούς ά-
ναγκάζετε να γονατίσουν μαζί
με τούς συνενόχους των! Πο-
δοπατάτε τις συνεχείς άντι-
δράσεις της βασιλομήτορος και
έξουδετερώνετε όλες τις προ-
σπάθειες του δυνάστη της Όρ-
λεάνης για να σας άπομακρύνει
από τήν Αύλή!..

»Κάθε τι πού σας φέρνει τό
παραινικό έμπόδιο τό κόβετε
από τη ρίζα του. Αν ό δρόμος
σας φαίνεται πολύ στενός τόν
φαρδύνετε, γεμίζοντας τις λα-
κούδες με ανθρώπινα κεφά-
λια!.. Άλλά τί σημασία έ-
χουν όλα αυτά; Άρκεί ότι
είναι τό έργον ενός μεγάλου
ανθρώπου, πού τόν τρέμει ό
λόκληρη ή Εύρώπη!..»

Ένα τρομεύλιασμα των μα-
τιών του Ρισελιέ ήταν ή μόνη
φανερή άπόδειξη της άπέραν-
της ικανοποίησος πού ένιω-
θε από τα ειλικρινή λόγια του
έφημερίου Μαρκίς.

Ο έφημέριος έξηκολούθησε:

—Δέν μου μένουν παρά λίγα
λόγια να προσέσω, Πανιερώ-
τατε... Αύτά τα λόγια θα συ-
νοψίσουν τις σκέψεις μου σε
ό,τι σας άφορά... Ο πόλεμος
τόν όποιον εκηρύξατε από φι-
λοδοξία κατά της δυστυχι-
σμένης επαρχίας μας, είναι έ-
νας πόλεμος σκληρός και ά-
δικος.

»Ένα κοπάδι πεινασμένων
λύκων άν έπεφτε μέσα σε μία
σάπη θα έκανε μικρότερες κα-
ταστροφές άπ' όσες έκαναν οι
στρατιώτες σας και ό άρχη-
γός τους... Σάν πολιτης της
Έλευθέρας Κομητείας και σάν
άρχηγός των όρεινών άνταρ-
τών, σας μιού, Πανιερώτατε!
Σάν άνθρωπος όμως σας θαυ-
μάζω και όμολογώ πως είσθε
πολύ μεγάλος!

Ο Μαρκίς εώπασε.

Ο Ρισελιέ έμεινε για μία
στιγμή άμίλητος, σκεφατικός,
με τό κεφάλι γεμμένο στο στή-
θος.

Όλοι οι θεαταί της μακράς
αύτης σκηνης πού αφηγηθήκα-
με έμειναν κατάπληκτοι γι'
αύτη τη σιγή. Έπί τέλους ό
καρδινάλιος τήν διέκοψε:

—Εφημέριε, έλεγε, ή ζωή
σου βρίσκεται στα χέρια μου.

—Τό ξέρω, Πανιερώτατε,
και ξέρω άκόμη τί με περι-
μένει, ώστε από τήν πρώτη
στιγμή πού έμπήκα εδώ μέσα
ή ψυχή μου είναι έτοιμη να
παρουσιασθή μπροστά στον
Θεόν...

—Και άν σου έχάριζα τη
ζωή και τήν έλευθερία;

—Τήν ζωή και τήν έλευθε-
ρία! επανέλαβε ό Μαρκίς.

—Ναί. Τί θα έλεγες;

—Θά έλεγα, Πανιερώτατε,
ότι για να τό κάνετε αυτό θα
έχετε κάποιο σκοπό, τόν ό-
ποιον θέλω να γνωρίσω. Γιατί
άν αύτη ή χάρις πρόκειται να
δλάψη τήν επαρχία μου δέν θα
τήν δεχθώ...

—Όστε άποκρούεις τήν προ-
σφορά μου;

Ο Μαρκίς εκάρφωσε τό
βλέμμα του επάνω στον καρ-
δινάλιο.

—Πανιερώτατε, έλεγε μετά,
αναγνωρίζω ότι έχετε τό δι-
καίωμα να με στείλετε στήν
κρεμάλα, αλλά δέν σας επιτρέ-
πω να με προσβάλλετε!..

Ο Ρισελιέ σκώθηκε.

—Είσαι άξιος της τύχης σου,
έλεγε. Πώς θέλεις να σε μετα-
χειρισθώ!

—Σάν όμοιόν σας, Πανιερώ-
τατε.

—Σάν όμοιόν μου; επανέλα-
βε ό Ρισελιέ κατάπληκτος.

—Σεις είσθε ένας από τούς
βασιλείς της Γαλλίας κι' εγώ
είμαι ένας από τούς βασιλείς
του δουνού. Είμαστε και οι
δύο κληρικοί. Είναι αλήθεια,
ότι είσαστε καρδινάλιος κι' ε-
γώ άπλός έφημέριος, αλλά για
κυντιάχε: θα έλεγε κανείς ότι
είμαστε ίσοι μπροστά στήν
Έκκλησία!.. Τό ράσσο μου
είναι κατακόκκινο, σάν τό δι-
κό σας!

—Γιατί τό φοράς αυτό τό
κόκκινο ράσσο; ερώναξε ό
καρδινάλιος. Γιατί να είρω-
νεύσαι κατ' αυτόν τόν τρόπο
τήν άμφίεισι των άνωτέρων ά-
ξιωματιών της Έκκλησίας;

—Όταν σας μιλήσανε για
μένα, Πανιερώτατε, δέν σας
είπαν για τό κόκκινο αυτό
ράσσο;

—Μου άφηγήθηκαν καί πα-
ράξενους θρύλους, καί έξω-
φρενικές δεισιδαιμονίες, τις ό-
ποιες δέν μπορούσα βέβαια να
πιστέψω...

—Σας είπαν ότι τό κόκκινο
αυτό ράσσο είναι ένα φυλακτό;

—Ναί.

—Σας είπαν ότι στο κατα-
πόφυρο ύφασμά του άνατη-
δούσαν οι σφαίρες και γινό-
ταν άχρηστα τα καλύτερα σπα-
θιά;

—Ναί, αυτά μου είπαν!

—Σας είπαν, τέλος, ότι με
τό κόκκινο αυτό ράσσο ό έφη-
μέριος Μαρκίς ήταν άτρωτος,
και ότι οι όρεινοι έπήγαιναν
ευχάριστα στον πόλεμο, βέ-
βαια πως είχαν έναν άρχηγό
πού με κανέναν τρόπο δέν ή-
ταν δυνατόν να πληγωθή...
Λοιπόν, όλες αυτές οι φήμες
είναι άνυπόστατες, Πανιερώ-
τατε και τις διέδωσα εγώ...

—Για πού ό σκοπός;

Ο Μαρκίς, με μιάν άπότο-
μη κίνησι, άρπαξε ένα μαχαί-
ρι από τήν ζώνη του Φεκιέρ
πού βρισκόταν στο πλευρό του,
και μ' αυτό έκοψε κατά μήκος
τό άριστερό μανίκι του ρά-
σου του.

Οι Γάλλοι, πού δέν έπρό-
φθασαν να ιδούν παρά τήν
πρώτη άπ' τις δύο αυτές κι-
νήσεις του ήρωικού έφημερί-
ου, ένόμισαν πως ήθελε να έ-
πιτεθή κατά του καρδινάλιου,
και όρμησαν για να τόν συγ-
κρατήσουν.

Έν τώ μεταξύ όμως αυτός
είχε πετάξει μακριά τό μα-
χαίρι και έδειχνε του Ρισελιέ
τό γυμνό του μπράτσο.

Η πληγή πού του είχε κάμει
τό πρωί ένας από τούς Πρα-
σίνους μπροστά στον πύργο
Βέρζ, έσταζεν άκόμη αίμα.

—Κυντιάχε, Έκλαμπρότατε,
έλεγε. Τό αίμα εξακολουθεί να
τρέχει, και κανείς δέν τό ξέ-
ρει. Τό αίμα είναι κόκκινο ό-
πως τό ράσσο, πού δέν αλλά-
ζει έτσι τό χρώμα του!.. Να
κατά ποίον τρόπο ό έφημέριος
Μαρκίς είναι άτρωτος, να τό
μυστικό του κόκκινου ρά-
σου!

(Ακολουθεί)

Ο καρδινάλιος εκύτταξε και
τά ρουθούνια του άνοιξαν κα-
τά τέτοιον τρόπο, πού εφανε-
ρώναν όλην τήν συγκίνησή
του.

Μία κραυγή θαυμασμού εξέ-
φυγε από τα στήθη όλων των
παρισταμένων μπροστά στο άν-
δρικό εκείνο θάρρος και τήν
στοιχικότητα πού, όπως και
στοις άρχαίους ήρωας, έθεω-
ρούσε τόν πόνο σάν λέξι χω-
ρίς σημασία!..

Ο ένθουσιασμός εκείνος,
πού τόν εφανερώσαν όλοι κα-
τά τρόπον τόσον έντονον, έ-
στενοχωρούσε άσφαλώς τήν
Αύτου Έκλαμπρότητα, τα πυ-
κνά φρύδια του όποίου έσμι-
ξαν καθώς εξαίρωσε τό πρόσω-
πό του.

Οι ευπατρίδαί άντατίχισαν
σάν να έπρομάντεψαν κάποια
δυστυχία πού έπρόκειτο να
τούς χτυπήσει κατακέφαλα κι'
έπληραν μιά στάσι άνησυχίας
και άγωνίας.

Για μερικές στιγμές όλων
τά πρόσωπα εφανερώσαν τήν
άπορία. Ο καρδινάλιος εξα-
κολουθούσε να μένη σκεπτι-
κός, ό έφημέριος Μαρκίς πάν-
τα άπαθής.

Ο Ρισελιέ διέκοψε πρώτος
τήν βαρειά εκείνη σιγή.

—Κύριοι, έλεγε, κυτώντας
έναν πρός ένα όλος τούς ευ-
πατρίδες, πρέπει ν' άπονεμη-
θή δικαιοσύνη... Έχομε μπρο-
στά μας έναν άντάρτη πού εί-
ναι αχμάλωτος πολέμου... Τώ-
ρα θ' άπαγγείλαμε έναντίον
του τήν ποινή πού του άξίζει,
αλλά θέλω πρώτα να διαφωτι-
σθώ από σας, να ρωτήσω τόν
καθέναν πού ποινή πρέπει να
του επιβάλωμε. Μιλήστε πρώ-
τος, δούξ του Λογκεβίλ...

—Η Έκλαμπρότης σας μου
κάνει τήν τιμή να ζητήση τη
γνώμη μου;

—Ναί.

—Εγώ δέν μπορώ να εκφέ-
ρω γνώμη διαφορετική από
τήν Έκλαμπρότητα σας... Εγώ
μπορώ ν' άπατηθώ, ένφ ή Έκ-
λαμπρότης σας είναι άλάττητη!

—Και σεις, μαρκήσιε ντε
Βιλλερούα;

—Η γνώμη μου είναι έντε-
λώς όμοια με του δυνάστη του
Λογκεβίλ.

—Και σεις, μαρκήσιε ντε
Φεκιέρ;

—Η γνώμη μου δέν διαφεύ-
γει καθόλου άπ' αύτήν πού έ-
ξέφρασαν πρό όλίγου ό δούξ
και ό μαρκήσιος.

Τό βλέμμα του καρδινάλιου
αναγκάστηκε να χαμηλώση έ-
κείνη τη στιγμή μπροστά στο
βλέμμα του Μαρκίς, γιατί ό
τελευταίος αυτός έδειχνε φα-
νερά τήν βαθειά περιφρόνησι
του πρός τούς τρεις εκείνους
ευπατρίδες.

—Έχει δίκιο, εκέφθηκε ό
καρδινάλιος. Δέν τολμούν ού-
τε να εκφράσουν τη γνώμη
τους μπροστά μου!

Έπειτα, στρεφόμενος πρός
τόν Γιεμπριάν, έξηκολούθησε:

—Και σεις, κόμη, έχετε να
πείτε τίποτε;

(Ακολουθεί)

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Ο ΤΡΙΠΟΛΙΤΗΣ πολιορκεϊ τήν Θεσσαλονίκη

Μιά άγρια λεηλασία και σφαγή
πού κρατά 10 όλόκληρες μέρες

10.000 ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΝ αναφέρεται στα
χρονικά του Μεσαίω-
νος φοβερότερη και
τραγικώτερη καταστροφή
άπ' αύτήν πού έπέφερε τό
904 μ.Χ. ό τρομερός άρ-
χιπειρατής της Κρήτης
Λέων ό Τριπολίτης στήν
Θεσσαλονίκη, τήν μεγαλύ-
τερη τότε πόλη της Βυζαν-
τινής Αυτοκρατορίας.
Υπακούοντας στήν ά-
νάγκη να πλουτίση τα χα-
ρέμια του άρτισύστατου Ι-
σπανο - άραβικού πειρατι-
κού βασιλείου του με δρο-
σερές παρθένες, να προμη-
θεύση τις κουρσάρικες γα-
λίες του με εύσωμους κω-

του Βυζαντίου.

Έτσι, ένα θερμό καλο-
καιρινό πρωινό, 54 άρμα-
τωμένες πειρατικές γαλέ-
ρες με πλήρωμα 10.000 ά-
γρίους και βαρβάρους Σα-
ρακηνούς, στρατολογημέ-
νους από τό πειρατικό βα-
σίλειο της Κρήτης, τήν Αί-
γυπτο και Συρία και τις
άφρικανικές ακτές, ξεκι-
νοήσαν υπό τήν άρχηγία
του τρομερού Τριπολίτη,
από τόν Χάνδακα Κρήτης
— πρωτεύουσα του κουρ-
σάρικου βασιλείου — για
τα γαλήνια νερά του Αι-
γαίου.

— Έκεί πού θα πάμε εί-
νε ανάγκη να μου μαζέψου-
τε τις όμορφότερες Βυζαν-
τινές ρήγισσες και τα δυ-
νατώτερα παλληκάρια και
να μου γεμίσετε τα πλοία
με πλούσια λάφυρα και
χρυσάφι, έλεγε στους άνθρώ-
πους του τήν ώρα πού ά-

ναχωρούσαν ο Λέων Τριπολίτης. "Αν μου μαζέψετε περισσότερους από... 20 χιλιάδες αιχμαλώτους, θα χαρίσω στον καθένα σας ένα σκλάβο!

Ο αιμοσταγής Σαρακηνός έπροδίδε προτού ξεκινήσει ακόμη την επιτυχία της πειρατικής έκστρατείας του και μάλιστα και το μέγεθός της...

ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΑΜΥΝΑ

ΟΤΑΝ οί κάτοικοι της Θεσσαλονίκης έπληροφόρηθηκαν την είδηση ότι έρχονται οι Σαρακηνοί πειραταί με επί κεφαλής τον περιβόητο Λέοντα Τριπολίτη, κατελήφθησαν από άπειρη γοητεία και ταραχή.

Εγνώριζαν πολύ καλά την αιμοσταγή δράση του περιβόητου αρχιπειρατού και την φοβερή καταστροφή που τους έφερε αν κατάρθωνε να αποδιδόσθαι στην πόλη τους.

Πριν τέσσερα χρόνια είχε καταλάβει και λεηλατήσει την Σάμο, από την οποίαν άπηγανε πλήθος αιχμαλώτων και αυτόν τον διοικητή της, στρατηγό Πασσαλά.

Πέρυσι δέ ακόμη είχε επαναλάβει τα ίδια και στη Λήμνο και έτρεφε σε φυγή τον ανίσχυρο βυζαντινό στόλο που διοικούσε ο αρχιναύαρχος Ευστάθιος Άργυρός.

Τι θα γινόταν λοιπόν αν αποδιδάσθαι στην Θεσσαλονίκη;

Αυτόκράτωρ του Βυζαντίου ήταν την εποχή της διαγνώσεώς μας ο Λέων δος, ένας περίεργος τύπος ανθρώπου, ο οποίος περισσότερο για την φιλοσοφική κατάρτιση του λαού του παρά για την πολεμική προπαρασκευή του κράτους του ενδιαφερόταν.

Όταν, λοιπόν, πληροφορήθηκε την είδηση ότι προσεγγίζουν οι Σαρακηνοί πειραταί στα βυζαντινά νερά, έκάλεσε άμέσως τον ναύαρχό του Ήμέριο και τον διέταξε:

— "Εχουμε πληροφορίες ότι άναιδη πειρατικά πλοία προσωρμίσθησαν στα νησιά του Αιγαίου και λαφυραγωγούν. Θα πάρης τον στόλο μας και θα βγής να τους συναντήσεις και να τους κατασυντρίψης!

Ο άφελής αυτόκράτωρ ο οποίος ίσως να ήταν σοφός και λόγιος στα γράμματα, δεν είχε όμως ιδέαν στρατηγικής τέχνης και πείραν πολέμου, ένόμιζεν ότι άρκοισε να διατάξη κάποιον να έκτελεσθί άμέ-

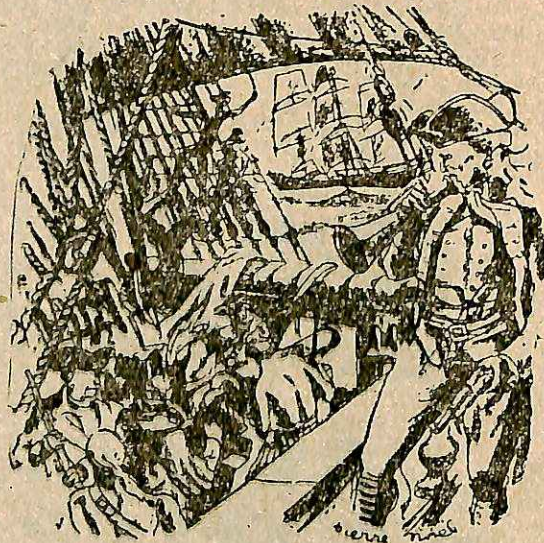
σως και χωρίς καμιά άμφιβολία επιτυχίας. Ο ναύαρχος Ήμέριος, χωρίς χρονοτριβήν, έσπευσε να έκτελεση άμέσως την διαταγήν του αυτοκράτορος του. Παρέλαβε δσα έξωπλισμένα πλοία ύπήρχαν στον Κεράτιο Κόλπο και ξεκίνησε κατά των άναιδών επιδρομέων...

Εν τώ μεταξύ ο Λέων ο δος έστειλε στην Θεσσαλονίκη τον στρατηγό Πετρώνα για να όχυρώση την πόλη και να φροντίση για την άμυνά της...

ΑΓΡΙΑ ΑΠΟΔΕΚΑΤΙΣΙΣ

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ στόλος συναντήθηκε με τον πειρατικό έξω από την Θάσο.

Ο Τριπολίτης, όταν ά-

τίκρυσε τα λίγα πολεμικά πλοία του Ήμεριου, έκάγχασε:

— Να τον κυνηγήσετε ως την Προποντίδα! διέταξε τους ύπαρχηγούς του. Και να τον τσακίσετε για να μάθη άλλη φορά να μην είνε τόσο ήλιθιος...

Τα κουρσάρικα τών αιμοδόρων Σαρακηνών έτρεφαν πραγματικά εις φυγήν τα βυζαντινά πλοία, τα όποια κατεδίωξαν, αποδεκατίζοντάς τα, ως τα στενά της Καλλιπόλεως.

Κατόπιν, έπέστρεψαν, ένώθησαν με τον ύπόλοιπο πειρατικό στόλο και ξεκίνησαν όλα μαζί για την Θεσσαλονίκη...

«ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ!»

ΟΤΑΝ ένα πρωινό της 29 Μαΐου 904 μ.Χ. που έμφανίσθησαν στην Θεσσαλονίκη τα 54 πειρατικά του Τριπολίτη.

Οι κάτοικοι της, άν και είχαν άρχισει από μέρες να προετοιμάζονται για την άμυνά των και να διορθώνουν τα τείχη των, κατελήφθησαν από μία γενι-

κή ταραχή και σύγχυση. Ήσαν όλοι άπειροπόλεμοι και δεν είχαν όπλα. Από πολλοί είχαν μετατρέψει τις μάχαιρες και τα δόρατά των σε δρέπανα και άροτρα. Οι δέ μισθοφόροι Σλαβίται που φρουρούσαν την πόλη τους ήσαν μηδαμινοί...

Περίεεις και σάν χαμένοι, άρχισαν να τρέχουν σάν τρελλοί μέσα στην πόλη και να φωνάζουν:

— Οι Σαρακηνοί! Ήρθαν οι Σαρακηνοί!

Μία γενική σύγχυση κι ένας πανικός έπηκολούθησε. Οι πλούσιοι άρχισαν να σκάβουν στους κήπους των βαθείς λάκκους για να κρύψουν τις περιουσίες των, οι φτωχοί να έξοπλίζονται για να σώσουν τις οικογένειές τους, άλλοι να φεύ-

πλησιάζη τα τείχη της τρομοκρατημένης Θεσσαλονίκης.

Όλοι όσοι μπορούσαν να κρατήσουν όπλα είχαν άνεβή στα τείχη, είχαν φράξει τις πύλες των και όλόκληρος ή πόλις έρισκόταν σε μία κατάσταση πολιορκίας.

Όμως οι άμυνόμενοι δεν είχαν φαντασθί ποτέ ότι οι πρύμνες τών πειρατικών πλοίων θα ήσαν ύψηλότερες από τα τείχη των και ότι έτσι θα έγινονταν στόχος τών αιμοδόρων πειρατών.

Και γι' αυτό, όταν οι θεώρατες γαλέρες τών Σαρακηνών κουρσάρων έφθασαν κοντά στα παραθαλάσσια τείχη, έντρομοι οι Θεσσαλονικείς πολεμιστάί άντίκρυσαν επάνω από τα κεφάλια τους τις άγριες φυσιογνωμίες τών αιμοδόρων Άράβων πειρατών!

Τρόμος, πανικός τους κατέλαβε.

Άλλά την ίδια στιγμή ο αρχιπειρατής Τριπολίτης έδωσε το σύνθημα της επίθεσεως...

— Έμπρός και ποτέ πίσω! έφώναξε με την στεντορεία φωνή του.

Τα κουρσάρικα έφόρμησαν ακατάσχετα έναντίον του θαλασσιού τείχους και στα μέρη όπου ήσαν ρηχά τα νερά, ενώ τα έξαγριωμένα πληρώματά τους άλαλάζοντας φοβερά και χτυπώντας με δαιμονιάδη θόρυβο τα τύμπανά των, προσπαθούσαν να καταπτοήσουν τους δυστυχισμένους πολιορκουμένους.

— Γκέλ μπρέ, γκέλ! ήταν ή πολεμική ίαχη τών βαρβάρων επιδρομέων.

— Χριστός, σταυρός, νίκη! ήταν ή απάντησις τών Χριστιανών πολεμιστών, οι όποιοι άρχισαν μιάν άπεγνωσμένην άμυναν με τόξα, σφενδόνες και τα πετροβόλα μηχανήματά τους.

Όστόσο, από την πρώτη στιγμή φάνηκε ή ύπεροχή τών πειρατών. Οι μανιάδες Σαρακηνοί μόλις έφθασαν σε μικρή απόσταση από την άκτē, άρχισαν να ηηδούν στην θάλασσα και προσπατεύοντας τα κεφάλια τους με τις άσπίδες, έσπρναν τις κλίμακες που είχαν μαζί τους επάνω στο τείχος...

Οι άμυνόμενοι έρριχναν έναντίον τους σάν βροχή τα βλήματα τών πετροβόλων μηχανημάτων τους και τα βέλη τους.

Μά και οι Σαρακηνοί δεν ύστερούσαν σε επιθετικότητα. Έν τώ μεταξύ όμως είχε διαρρεύσει το διάστημα μιάς όλόκληρης ήμέρας. Και το πυκνό σκοτάδι που έκάλυψε σε λίγο τις

δύο άντιμαχόμενες παρατάξεις, έσήμανε το τέλος των έχθροπραξιών της πρώτης ήμέρας.

ΧΑΛΑΖΑ ΒΕΛΩΝ, ΟΓΚΟΛΙΘΩΝ ΚΑΙ ΒΛΗΜΑΤΩΝ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ήμέρα ήπληξε ώστόσο άποφασιστική. Οι έξαγριωμένοι από την πρώτη άτυχία τους κουρσάροι, κυριολεκτικά μαίνονται, ώρμησαν κατά της Θεσσαλονίκης με λυσσαλέα όρμη.

Κάτω από την χάλαζα τών αίχμηρών τόξων και τών όγκολίθων που τους έρριχναν με τους «καταπέλτες» των οι πειραταί, οι άμυνόμενοι άναγκάσθηκαν να άπομακρυνθούν από τα τείχη.

— Άν δεν μπήτε σήμερα στην πόλη, άπειλησε τους πειρατάς του ο Τριπολίτης, θα παραδώσω χίλιους από όλους σας που θα διαλέξω στην τύχη, στους Βυζαντινούς και θα φύγω... Το τί σας περιμένει το ξερετε πολύ καλά.

Με τέτοιες απάνθρωπες και πρωτοφανείς σε σατανική έμπνευσι άπειλές, ο δαιμόνιος άρνησίβησκος άρχιπειρατής κατάρθωνε να έξεγείρη την πολεμική μανία τών ανθρώπων του.

Οι πειραταί με όρυγες και άφρους στο στόμα, όμοιοι με λυσσασμένα σκυλιά, ένέτειναν τις προσπάθειές τους και για μία στιγμή που κατάρθωναν να πλησιάσουν δυο από τις τέσσερις πύλες του τείχους τους έβαλαν φωτιά...

Την επιτυχία τους αυτή την ώφειλαν σ' ένα σατανικό τέχνασμα που τους ύπέδειξε να εφαρμόσουν ο Τριπολίτης.

Έφόρτωσαν επάνω σε μερικά άμάξια που είχαν άφήσει οι κάτοικοι έξω από τα τείχη, μεγάλες θάρκες, και τις γέμισαν με έζλα, φρύγανα, τις άλειψαν με πίσσα και θειάφι και κατόπιν, κρυμμένοι κάτω από τα άμάξια, άρχισαν να στρέφουν με τα χέρια των τους τροχούς. Έτσι, τα άμάξια έφθασαν ως τις πύλες που ήθελαν να πυρπολήσουν, τους έβαλαν φωτιά και ύπεχώρησαν προκαλυπόμενοι από τις άσπίδες των...

ΣΑΤΑΝΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

ΚΑΤΩ από το δαιμονικό πυρ, οι πύλες πυρακτώθηκαν, κοκκίνησαν και σε λίγο κατέρρευσαν με κρότο... Όλοι έπίστεψαν ότι είχε φτάσει το τέλος των. Άλλά οι ψυχραιμότεροι πολεμιστάί ώρμησαν με πρωτοφανή

γενναίότητα, κατεσκεύασαν άστραπιαώς ένα πρόσθετο έσωτερικό τείχος κι έφραξαν τις δυο πύλες.

Έτσι, οι πολιορκούμενοι έγλύτωσαν για μία δεύτερη φορά από την θεαταί εϊσβολή τών βαρβάρων...

Άλλά ή νύχτα που ήρθε σε λίγο, δεν άφησε άργους τους τρομερούς επιδρομείς. Ένας περίεργος όργασμος έργασίας παρατηρήθηκε σ' όλα τα πλοία. Οι πειραταί είχαν σοφιστή δεύτερο σατανικό σχέδιο: Έργαζόμενοι άκατάπαυστα ως την αύγή — κάτω από την διαρκή άπειλή του άρχηγού των ότι θα έπέβαλλε την τιμωρία που τους άνεκοίνωσε, άν και την τρίτη μέρα δεν κατάρθωναν να μπουν στην πόλη — συνέδεσαν τις γαλέρες τους στερεά ανά δυο και έχτισαν επάνω σ' αυτές πανύψηλους ξύλινους πύργους, τόσο ύψηλούς, ώστε να ύπερβαίνουν κατά πολύ το ύψος τών βυζαντινών τειχών...

Έτσι, την επομένη, με το ροδοχράγμα της αύγης, ώρμησαν άκάθεκτοι και άποφασισμένοι πιά έναντίον τών πολιορκουμένων.

Οι ύψηλοι πύργοι ήσαν γεμάτοι από τους άγριότερους και ρωμαλεώτερους πειρατάς. Βάρβαροι αιθίοπες και ύπερύψηλοι Άραβες, και ήμιάγριοι Άφρικανοί, φέροντες άλλοι τόξα και σφενδόνες και καταπέλτες, άλλοι πυρφόρα βλήματα, και βέλη και άκόντια και άλλοι δοχεία με ύγρον πυρ και έμπρηστικές ύλες, πλησίασαν με τα πλοία τα τείχη και άρχισαν έναν καταιγισμό βλημάτων.

Υστερα, όταν άντλήθηκε καν ότι ο έχθρος είχε καταπονηθί, άρχισαν να ηηδούν επάνω στα τείχη και άλοιάζοντας, με άπαίσιας κραυγές και τρέποντας τα δόντια τους, έπέσσαν κατά τών Βυζαντινών.

Ένα άληθινό μακελειό έπηκολούθησε. Οι πολεμιστάί τών τειχών καταδιωκόμενοι άφησαν έλεύθερες τις ύπόλοιπες πύλες της πόλεως...

Και ή Θεσσαλονίκη έγινε βορά τών πειρατικών σιφών του Τριπολίτη...

ΑΓΡΙΑ ΣΦΑΓΗ ΚΑΙ ΛΕΗΛΑΣΙΑ

ΜΑΖΕΥΕΤΕ τους νέους και τις νέες. Σφάζετε τους γέρους! ήταν ή διαταγή του άπαίσιου Σαρακηνού άρχιληστού.

Και οι άξεστοι, άπολίτιστοι κουρσάροι την έκτελούσαν κατά γράμμα.

Ρυπαροί, μαύροι σάν δαίμονες, άπαίσιοι στην θέα, όλόγυμνοι, έκτός από μία ποδιά που περιέβαλλε τη μέση τους, κραδαίνοντας στα χέρια τα γυναικίσποια τους, μόλις μπήκαν στην άνυπεράσπιστη πόλη, διασκορπίσθηκαν σ' όλης δρόμους της και άρχισαν την λεηλασία και την σφαγή...

Σάν σκάφη άκυβέρνητα, οι άοπλοι κάτοικοι, πανικόβλητοι, δεν ήξεραν από που να φύγουν, πώς να σωθούν. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, θρηνούσαν και ώδύρονταν.

Παρθένες ήμίγυμνες, που είχαν ξεχάσει την ντροπή, γυναίκες άτημέλητες, γρηούλες άλλόφρονες, είχαν έγκαταλείψει τα σπίντια τους και έτρεχαν σάν τρελλές να κρυφτούν... Άλλά που;

Παντού τις έπρολάμβαναν οι μανιασμένοι επιδρομείς. Τις νέες τις άλυσσόδεναν και τις πήρναν στα πλοία. Τις γρήες τις έσφαζαν άνηλεώς. Μόνον όσοι από τους φυγάδες μπορούσαν να τους δώσουν πολύ χρυσάφι έσώζονταν.

Οι δρόμοι παρουσίαζαν την όψη κολάσεως. Μακάβριες συνωδέες αιχμαλώτων κα πειρατών διέσχιζαν την πόλη. Παντού πτώματα σφαιγιασθέντων έμπόδιζαν την έλεύθερη δίοδο. Τα σπίντια από τα πλουσιώτετα ως τα φτωχότερα έμεναν με άνοιχτές τις πόρτες έρημα και λεηλατημένα. Οι στενωποί δρόμοι ήσαν πλημμυρισμένοι από το χυμένο κρασί, το όποιον έχυναν άλύπητα οι πειραταί και τα αίματα τών σφαζομένων...

«Θέλω και τις γυναίκες τών στρατηγών Νικήτα και Χαμζιλίκι, για το χαρέμι μου! φώναζε συνεχώς από την «καπιτάνα» του Λέων ο Τριπολίτης. Αυτοί οι δυο ώχύρωσαν την πόλη και τολ-

μησαν να μου άντιπα-χθούν.»

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΟΡΤΙΟ 25.00 ΝΕΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΣΕ λίγο προσήγγοντο σιδηροδέσμιοι και οι δυο Βυζαντινοί στρατηγοί με τις γυναίκες τους. Ο άπαίσιος άρχιπειρατής, τις έξεγύμνωσε έμπρός στα μάτια τών άνισχύρων συζύγων τους, τις εξέτασε με λαίμαργο μάτι, ίκανοποιήθηκε από την «ποιότητά» τους και διέταξε:

— Να τις πάτε στην καμπίνα μου και τις δυο. Άπόψε πρέπει να με κάμουν να ξεχάσω την άγωνία τών ημερών που μουδωσαν οι άνδρες τους...

Εν τώ μεταξύ οι 54 γαλέρες γέμμιζαν, έγέμιζαν συνεχώς με αιχμαλώτους. Οι πειραταί έδεναν τα πόδια και τα χέρια και τους πετούσαν στο κύτος τών πλοίων, τον ένα επάνω στον άλλον σάν έμπορεύματα.

Και μαζί με το ανθρώπινο αυτό υλικό, άποθήκευαν και φορτία όλόκληρα, από πολύτιμους λίθους, με ταλλά, από χρυσάφια, από χρυσά νομίσματα, φημισμένα μεταξωτά και ό,τι καλύτερο και ώραιότερο είχε ή Θεσσαλονίκη.

Επί δέκα ήμέρες έκράτησε ή φρικτή αυτή διαρπαγή και λαφυραγωγία, χωρίς πουθενά να φαίνεται ο αυτοκρατορικός στόλος.

Ο Τριπολίτης παρέλαβε μαζί του ένα ζωντανό φορτίο από 25 χιλιάδες νέους και νέες ηλικίας έως 13 χρονών για να έμπορευθί την σάρκα τους στα πλούσια χαρέμια τών όμοιρήςσκων του της Άφρικής και της Άσίας.

Άλλά για την τραγική μοίρα τών χιλιάδων αυτών αιχμαλώτων θα γράψουμε στο έρχόμενο τεύχος μας.

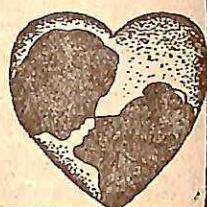
ΜΙΧ. ΧΑΝΟΥΣΗΣ

Ε κ ε ι ν η : —Πρόσεξε, Λεωνίδα! Ο θυμός μου μπορεί να με όδηγήσει πολύ μακριά.
Ε κ ε ι ν ο ς : —Νάξεραι πώς το λες αλήθεια...

ΤΑ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΦΙΛΙΑ

Τὰ φλογερά φιλιά τῆς Κλεοπάτρας

Η νύχτα απλώνει τὸ σκοτάδι της γοργά.

Μιά σκιά πού ἔχει σχήμα ἀνθρώπινον, θγαίνει μὲ μύριες προφυλάξεις ἀπὸ μιά τούφα παπύρων, καὶ πλησιάζει στὸν Νεῖλο, τὸ νερὸ τοῦ ὁποίου, στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀρχίζει νὰ ἔχη τὴ γεῦσι τῆς θάλασσας.

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ρίχνει μιά ματιά τριγύρω, μετὰ ἐπιστρέφει στοὺς θάμνους, τραβάει ἀπὸ μέσα ἕναν πελώριο ρόλο, τὸν φορτώνεται στὴν πλάτη καὶ τὸν βάζει μέσα σὲ μιά βάρκα, ἢ μισὴ πλώρη τῆς ὁποίας εἶναι χωμένη στὴν ἄμμο.

Ἐπειτα ἀρπάζει τὰ κουπιά καὶ σιγά-σιγά τὸ μικρὸ ἐκείνο σκάφος μπαίνει στὸ λιμάνι καὶ προχωρεῖ ἀνάμεσα στὶς τριήρεις πού εἶνε ἐκεῖ ἀραγμένες. Εἶνε τὰ καράβια τοῦ Καίσαρος πού, ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν Πομπήϊον στὰ Φάσσαλα τὸ 48 π. Χ., καταδιώκοντας τὸν ἡττημένον, ἔφθασε στὴν Ἀλεξάνδρεια κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ ἀδειαῖον παλάτι τῆς βασιλείας Κλεοπάτρας.

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΩΡΟ

Ἀπὸ τὸ κατὰστροφωμα ἐνὸς καραβιοῦ ἀκούεται μιά φωνὴ σκληρή, ἐπιτακτική:

— Στάσου, βαρκάρη! Δὲν περνοῦν ἀπ' ἐδῶ!

— Θὰ περάσω, ἀπαντᾷ ὁ βαρκάρης λατινικά.

Ὁ ἄλλος, ἀκούοντας νὰ μιλᾷνε στὴ γλῶσσα του, γίνεταί πιδ μαλακός.

— Ποῦ θέλεις νὰ πᾶς; ἐρωτᾷ.

— Στὸν Καίσαρα. Τοῦ φέρνω ἕνα δῶρο τοῦ αὐθέντοῦ μου Βαζελίου.

Ὁ Καίσαρ δέχεται συχνὰ δῶρα, ἔτσι ὁ βαρκάρης μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ἀποβάθρα τοῦ παλατιοῦ πού φιλοξενεῖ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

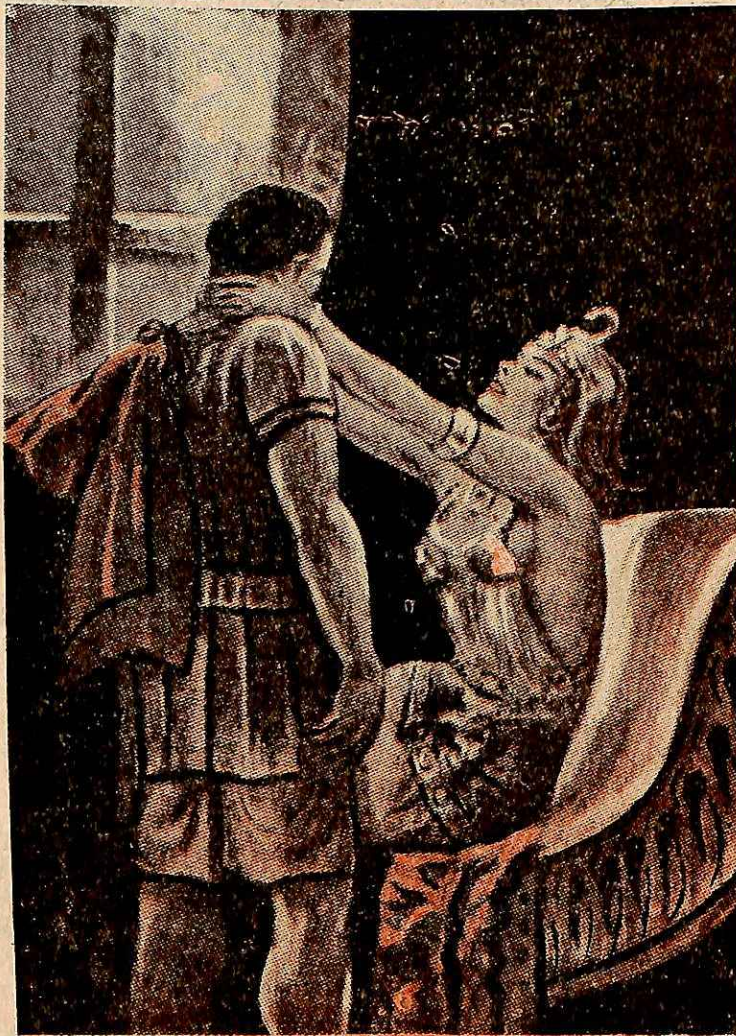
— Ἀφῆσέ το καὶ τοῦ τὸ δίνουμε ἡμεῖς τὸ δῶρο, τοῦ λένε οἱ λεγεωνάριοι.

— Πρέπει νὰ τὸ παραδώσω ἐγώ.

Τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ περάσῃ καὶ σὲ λίγο βρίσκεται μπροστὰ στὸν Καίσαρα μὲ τὸ δῶρο του, πού εἶναι ἕνα περίφημο χαλί τυλιγμένο σὲ ρόλο.

— Χαῖρε, Καίσαρ. Εἰμαι ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Σικελός.

— Ἐσὺ ὅμως μιλᾷς λατινικά!

καί.

— Ἐμεῖνα πολλὰ χρόνια στὴ Ρώμη.

— Καὶ ποῖος μοῦ σ' ἐλνει τὸ περίφημο ἐτοῦτο χαλί;

Ὁ Ἀπολλόδωρος δὲν ἀπαντᾷ. Λύνει κόμπους καὶ ξετυλίγει σκονιά, ὡς πού μέσα ἀπ' τὸ χαλί ξεπετιέται μ' ἕνα πῆδημα αἰλούρου μιά ὑπέροχη νέα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καταστόλιστα ἀπὸ ὀλόχρυσον βραχιόλια.

Ὁ Καίσαρ μένει κατὰπληκτος.

— Ποιὰ εἶσαι ἐσύ;

— Ἡ Κλεοπάτρα.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΑΞΙΖΕΙ ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Μένουνε μόνοι, ὁ Καίσαρ καὶ ἡ Κλεοπάτρα, πού ἀρχίζει νὰ μιλή γιὰ τὸν ἑαυτὸ της καὶ γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

— Εἰμαι εἰκοσιενὸς χρονῶν. Ὁ πατέρας μου πέθανε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Ἐγὼ ἐκληρονόμησα τὸν θρόνον κι' ἐγὼ κυβερνῶ τὴ χώρα, νιατὶ ὁ ἀδελφός μου εἶναι

κεῖνου πλάσματος ἔχουνε κάτι πού μαγνητίζει, ἡ φωνὴ τῆς μιά μουσικότητα πού θέλγει τὴν ἀκοή, τὸ κορμί τῆς εἶναι δροσερό, γεματο νεῖα καὶ ὁμορφιά.

Ἔτσι, μὲ τὴν συζήτησι, ἀφήνουν κατὰ μέρος τὰ συμφέροντα τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ρωμαίων, μιλοῦν γιὰ τέχνη, γιὰ ποίησι, γιὰ ἀγάπη. Μετὰ τὰ στόματά τους ἀναζητιῶνται, σμίγουν σ' ἕνα φιλί πού εἶναι μαζί μιά προσφορά, ἕνα δῶρο καὶ μιά κατὰκτησις.

Ἡ νύχτα περνᾷ γοργά. Καὶ εἶναι μιά νύχτα πού βαρραίνει πολὺ στὴν τύχη τῆς Ρώμης καὶ τῆς Αἰγύπτου.

ΠΑΤΡΟΤΗΣ

Οἱ ἔχθροί τῆς Κλεοπάτρας ἀναγκάστηκαν νὰ συμφιλιωθοῦν μὲ τὴν βασιλισσά τους, πού, κατὰ τὴν θέλησι τοῦ Καίσαρος, ἐπῆρε πάλι τὸ θάσισμα τῆς.

Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Κλεοπάτρας, ὁ Καίσαρ μένει ἐννιά μῆνες στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου εἶνε συγκεντρωμένα τὰ ἀμύθητα πλούτη τῆς Ἀνατολῆς. Κι' ἐπειτα, ὅταν ἡ Κλεοπάτρα τὸν κάνει πατέρα ἐνὸς παιδιοῦ, τοῦ Καισαρίωνος, σκεπτεται ὅτι δὲν εἶναι πιά ἀνάγκη νὰ κατακτήσῃ τὴν Αἴγυπτο, ἀφοῦ τοῦ εἴκει κληρονομικῶ δικαίω.

Ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ μεγάλου κοντοτιέρου, πού εἶχε νερκαθῇ μὲ τὸν ἔρωτα, ἐπυπνᾷ τὴν ὥρα τῆς πατρότητος. Ὑπάρχει ἕνα παιδί, γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ὁποίου ὁ Ἰούλιος Καίσαρ πρέπει νὰ σκεφτῇ σοβαρά.

Στὴ Ρώμη, κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ τῆς ἀπουσίας του, οἱ ἔχθροί του ἐσήκωσαν κεφάλι καὶ πρέπει τώρα νὰ ἐπιστρέψῃ γιὰ νὰ τοὺς ταπεινώσῃ καὶ νὰ στέψῃ τὴν τελευταῖαν του νίκης μὲ ἕνα «θρίαμβον».

Ἡ Κλεοπάτρα φοβάται μήπως τὴν ξεχάσῃ φεύγοντας μακριὰ καὶ τὸν καταφέρνει νὰ τὴν καλέσῃ στὴ Ρώμη, ὅπου τὴν φιλοξενεῖ σὲ μιά πολυτελεστάτη ἔπαυλι, πέρα ἀπὸ τὸν Τίβερι.

Ἀλλὰ ἡ ζωὴ τοῦ Καίσαρος σταματᾷ ἀπτόμο καὶ κατὰ τὸν τρόπον τραγικόν, τὸν Μάρτιο τοῦ 44 π. Χ.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐπιστρέφει στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια παρακολουθεῖ τὰ γεγονότα τῆς Ρώμης, δέπου βῶο μεγάλα κόμματα

διεκδικοῦν τὴν ἐξουσία. Τέλος, ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὰς διαμάχας τῶν Ρωμαίων βγαίνουν δύο θριαμβευταί: ὁ ὄριμος Ἀντώνιος καὶ ὁ νεαρός Ὁκταβιανός.

Ἔτσι, ἡ κυριαρχία τῆς Ρώμης χωρίζεται στὰ δύο.

Ὁ Ἀντώνιος, ἀπληστος καὶ πονηρός, παίρνει τὴς ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολῆς, πού εἶνε οἱ πλουσιώτερες καὶ με ὀκτὼ λεγεῶνες θαδίζει πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ χτυπήσῃ τοὺς Πάρθους πού βρίσκονται στὴν Περσία.

ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ ΓΟΗΤΕΙΑ

Ἡ Κλεοπάτρα σκεπτεται πὼς ὁ Ἀντώνιος μπορεῖ νὰ κατέβῃ στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀντώνιος σκεπτεται τὴν Κλεοπάτρα. Βρίσκεται στὴν Ταρσό, καὶ ἀπ' ἐκεῖ καλεῖ μὲ σεβασμὸ τὴν Κλεοπάτρα νὰ πάῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ἡ Κλεοπάτρα μὲ τοὺς κοσμητοὺς τῆς πληροφορεῖται δι' ὁ πονηρὸς Ρωμαῖος ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὴν βασίλισσα παρὰ γιὰ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου. Τότε ἡ καταικτική ἐκείνη γυναίκα πού εἶναι ἐξυπνότητα, ἀλλὰ καὶ πολὺ σκληρό, μεταχειρίζεται χίλια-δύο μέσος γιὰ νὰ κερδίσῃ ἕνα δυακολώτατο παιγνίδι.

Κάνει πὼς διστάζει ν' ἀποφασίσῃ τὸ ταξίδι αὐτό, πρέσβεις πηγαίνουν κι' ἐρχονται γιὰ νὰ τὴν πείσουν, ὡς πού, στὸ τέλος, πείθεται δῆθεν νὰ πάῃ στὴν Ταρσό. Καὶ φθάνει ἐκεῖ σ' ἕνα ὑπερλαμπρὸν καράβι, πού φαίνεται σὰν οὐράνιο δῶρο σταλμένο ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οἱ Ρωμαῖοι μένουν κατὰπληκτοί. Καὶ ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ὅταν βρίσκεται μόνος μὲ τὸ ὑπέροχο ἀκείνο πλάσμα πού ἔχει τὴν ὄψιν μιάς θεᾶς, δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μιά λέξι.

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, τοῦ μνηρὸς καθὼς ἦταν σὲ διὰς τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του, δὲν ἐπερίμενε ὥρα πολλὴ τὸ φιλί τῆς Κλεοπάτρας. Ἀλλὰ ὁ Ἀντώνιος, πού εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἀέστος, τὸ πρῶτο φιλί τῆς τὸν περιμένει ἄρκετά. Καί, καλεσμένος ἀπὸ τὴν βασίλισσα στὴν Αἴγυπτο, φθάνει στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅχι σὰν ἀρχηγὸς πανισχύρου στρατοῦ, ἀλλὰ σὰν ντροπαλὸς ἐρωτευμένος πού πάει στὸ πρῶτο ραντεβού.

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓ. ΚΙΣΤΡΙ

Ὁ Ἀντώνιος, στὰ χέρια τῆς Κλεοπάτρας γίνεται κομψός, διασκεδάζει, γίνεται μανιώδης ψαρκάς. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν «κατακτητὴς λαῶν καὶ ὅμως κάθεται καὶ περι- (Τὸ τέλος στὴ σελίδα 65).

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΝΕΥΚΗ ΤΣΕ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ). — Ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμόν παίζοντας κορὰ σύστασι τοῦ πατέρα τῆς Γκοντράν τὸν ρόλο τῆς κόρης τοῦ κόμπος ντ' Μοράν, πέφτει κάποια στιγμή στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ τρόπο τὸν ἀφήνει νὰ διακρίνῃ τὸ ὄρασιό της πού ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά χρυσὴ ἀυσσίδα κι' ἕνα μενταγιόν. Ὁ κόμπος τὰ ἐλέπει πράγματι καὶ τ' ἀρπάζει στὰ χέρια του ἀναγνωρίζοντας σ' αὐτὰ τὸ μενταγιόν τῆς συζύγου του κομῆσις ντ' Μοράν πού μετὰ τὸ θάνατό της εἶχε περσῇ στὸ λαϊκὸ τῆς μικροῦλας κόρης τοῦ Λευκῆς. Ὁ κόμπος ντ' Μοράν μένει κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν ἐξακρίβωσι αὐτῆς κι' ἀφοῦ φίλησε εὐλαδικὰ τὸ μικρὸ μενταγιόν, ὅπως θάκανε γιὰ ἕνα ἱερὸ λείψανον, ἐδοκίμασε ἕνα ἀκαθόριστο συναίσθημα πού πλημμύρισε τὸ εἶναί του...

22ον

Τοῦ φαινόταν πὼς τὸ μενταγιὸν αὐτὸ τὸν μάγευε, ἐνῷ μὴ ἐνδόμυχη φωνὴ τὸν συνεβούλευε νὰ μὴ τ' ἀφήσῃ πιά ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ἐπειτα, ξαφνικά, τὰ μάγουλά του ἔγιναν κατακόκκινα. Θυμόταν, τώρα μόνο, ὅτι ἐκείνη ποῦ ῥιχναν στὴν ἀγκαλιά του, ὡς τὴν ἐκ θαύματος ἀνευρεθεῖσαν κόρη του, ὅστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἦταν ἐκεῖ, σιμὰ του, καὶ ἴδι δὲν τῆς εἶχε ἀποτελεῖ ἀκόμη ἕνα πα-

Καὶ ἐξακολουθώντας τὴν κομῆσίαν τῆς, ἡ Λευκὴ γονάτισε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς κομῆσις ντ' Μοράν...

τρικὸ λόγο, δὲν τῆς εἶχε χαρίσει ἕνα πατρικὸ χάδι. Καὶ θέλοντας νὰ δείξῃ τώρα πόση χαρὰ ἐνοιῶθε γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς κόρης του, χαμογέλασε εὐχαριστημένος καὶ ἄνοιξε ὀρθάνοιχα τὶς ἀγκαλιές του πρὸς τὴ νέα...

Ἡ Λευκὴ, πού προσποιόταν ἐκπληξί γιὰ τὴ στιγμή αὐτὴ τὴ διάφορία τοῦ πατέρα της, θέλοντας νὰ συνεχίσῃ τὸ ρόλο της, ὅταν εἶδε τὸν κόμπος νὰ τὴν καλῇ κοντά του, ἄφησε μιά φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ εἰ-χθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ κόμπος, ψιθυρίζοντας ἀνάμεσα σὲ προσποιητοὺς λυγμοὺς χαράς.

— Πατέρα μου! Ὡ! πατέρα μου!

Κι' ἔμεινε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο στὸ στήθος τοῦ κόμπος δίνοντας στὸ πρόσωπό της ἑκφρασι εὐτυχίας ἀλλὰ μὲ σιὰ δειλιάς, κάποιου φόβου μάλιστα. Βλέποντας κανεῖς τὴ φυσιογνωμία τῆς νέας, ἀμέσως μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὼς κάτι παράξενο συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς.

Αὐτὸ ἄλλωστε, σὲ μιά στιγμή πού σήκωσε τὸ κεφάλι της, δὲν ἄργησε νὰ τὸ προσέξῃ κι' ὁ ντ' Μοράν.

Δοκίμασε ἕνα αὐθόρμητο κίνημα γιὰ νὰ σφίξῃ περισσότερο τὴ Λευκὴ στὴν ἀγκαλιά του, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή κάποιος δισταγμὸς ἐξεδηλώθη μέσα του πού δὲν μπορούσε οὔτε ὁ ἴδιος νὰ ἐξηγήσῃ καὶ πού τὸν ἔκαμε νὰ ταραχθῇ.

Ἡ ἀλήθεια πού δὲν μπορούσε πιά ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ἦταν ὅτι δὲν ἐνοιῶθε νὰ ἐλαττωετὶ ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ καθὼς θάπρεπε νὰ συμβαίη.

Δὲν ἐνοιῶθε τὴν ψυχὴ του νὰ σκιρτά στὴ σκέψι ὅτι εἶχε ξαναβρῇ ὡς ἐκ θαύματος τὸ παιδί του πού μεγάλωσε μακριὰ ἀπ' αὐτόν.

«Ναί, ἔλεγε μέσα του γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν πατρικὴ χορδὴ πού ἐπαλλε τόσο ἀσθενικά στὴν καρδιά του, αὐτὸ εἶναι πραγματικὸ θαῦμα καὶ πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Δεσπότη τῶν τυχῶν μας, πού εὐηρεστήθη νὰ μὲ κάνει νὰ ἀναζητήσω τὰ πρῶτα μου χρόνια...

Καὶ ἀφοῦ, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θέρμανε τὴν πατρικὴ του καρδιά, ἀπέταξέ της τὴ νέα.

— Λευκὴ, εἰπ, κῦτταξέ με καὶ ἀφῆσέ με νὰ σὲ κυττάξω!

Ἡ πανοῦργα ὑπήκουσε. Κατόρθωσε νὰ προσλάβῃ μελαγχολικὸ ὄφρος, ἐνῷ τὰ βλέφαρά της, πού εἶχε κρατήσει κλειστά, ἀνοίχτηκαν ξαφνικά, γιὰ ν' ἀφήσουν στὸν κόμπος νὰ διακρίνῃ τὴ μαρμαρυγὴ ἀπὸ τὰ ἔστωμα νὰ τρέξουν δάκρυά της.

Μετὰ σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν κόμπος κι' ἀπαντῶν-

τας για πρώτη φορά στα τρυφερά λόγια, που βίαζε τον έαυτο του ό ντε Μοράν για να της άποτεινή:

—Είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη, ψιθύρισε. Υπάρχει όμως μια σκιά στην εύτυχία αυτή...

Δέν άπετελείωσε.

Ο κόμης είχε μαντεύσει άναμφιβόλως ότι θα γινόταν λόγος για τόν άθλιο που είχε ξεφύγει τη δικαία όργή του και ένοιωσε άποτροπιασμέ στη σκέψη ότι ό άνθρωπος αυτός θα παρευρισκόταν στη συζήτηση—στην πρώτη— με τó παιδί του, τó παιδί της κομήσης ντε Μοράν, που ξαναβήκε ύστερα από τόσα χρόνια. Δέν θέλησε να παραδεχθί όπως ό Γκοντράν μείνει περισσότερο κοντά του και έκαμε έπιτακτικό νεύμα σ' αυτόν ν' άποσυρθί.

Ο άθλιος περίμενε τó κίνημα αυτό εκ μέρους του ανθρώπου στόν όποιον ή παρουσία του μόνο φρίκη μπορούσε να προσεξη, αλλά προσπειλήθη ότι δυσκολεύεται να ύπακούση:

—Κύριε κόμη, έίπε, πριν άποσυρθώ, μου μένει να εκτελέσω ένα καθήκον, να ικετεύσω μια χάρι... Καί τη χάρι πού σάς ικετεύω, κύριε κόμη, είναι να μου επιτρέψετε να έναγκαλισθώ την κόρη σας για τελευταία φορά ως πατέρας, πριν γίνω ξένος γι' αυτήν.

Η Λευκή κατάλαβε ότι ό πατέρας της είχε να της κάμη κάποια άνακοίνωση, ίσως κάποια άπαραιτήτη σύσταση. Καί πριν ό ντε Μοράν προλάβη ν' άποκριθί στην άπευθυμένη σ' αυτήν αίτηση, τραβήχθηκε ξαφνικά από την άγκαλιά του κόμητος και έτρεξε να ριχθί στην άνοιχτή ήδη τού πατέρα της άγκαλιά.

Κι' ένθ' αυτός την φιλούσε φαινομενικά εκείνη μόρρεσε ν' άκούση ψιθυριστά σ' αυτή της τις λέξεις: «Σωθήκαμε, έξακολούθησε έτσι και νύ είσαι φρόνιμη!»

Στό μεταξύ αυτό, ό κόμης ντε Μοράν, άντί να πηδήσει και να έμποδίσει την κόρη του να μολυνθί από τά φιλήματα τού άθλιου εκείνου, φαινόταν άπρησχαλμένος μόνο στό να παρατηρή την άλυσίδα και τó χρυσό μενταγιόν, τά πολύτιμα αυτά κεμήλια της κομήσης.

Φαινόταν ότι κατά την στιγμή εκείνη ή θέα των αντικειμένων αυτών είχε άναξοπυρόσει στην ψυχή του, όλες τις όδυμνές και συγκινητικές άναμνήσεις, πού είχαν συγκεντρωθί στό πνεύμα του από την έποχή τού θανάτου της συζύγου του.

Και σάν στην άνάμνησι της άγαπημένης του να είχε άντλήσει ό ντε Μοράν μια ξαφνική έμπνευση, σηκώθηκε και άποσπώντας τη Λευκή από την άγκαλιά τού πατέρα της:

—Έλα, παιδί μου! πρόφερε με γλυκύτητα, ένθ' συγχρόνως

μ' έπιτακτική χειρονομία έσειξε την πόρτα στόν Γκοντράν. Αυτός έρριξε μια τελευταία ματιά στην κόρη του και βγήκε διασπικός.

—Αν ό κόμης δέν βρισκόταν εκείνη τη στιγμή κάτω από τούς διαλογισμούς πού είχαν κυριεύσει τó πνεύμα του, θ' άκουγε άσφαλώς τόν κρότο τού κλειδιού στην κλειδαριά και θα καταλάβαινε ότι φεύγοντας ό Γκοντράν ντ' Ψμόν κλείδωσε πίσω του την πόρτα...

ΚΑΙ Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ...

Ο κόμης ντε Μοράν δέν άντελήφθη τίποτε άπ' αυτά παρ άκουσε τη Λευκή από τó χέρι και τράβηξε πός τη σέρρα, όπου άλλοτε ή κόμηση άναγούσε να μένη, στην πόρτα της οποίας σταμάτησε συγκινημένος.

Η Λευκή πού στην άρχή δέν είχε άντιληφθί τί ήθελε να κάμη ό κόμης, έτοιμάστηκε με την άπόφασί να μήν άρνηθί τίποτε άπ' ό,τι θα της άπατούσε.

Ο ντε Μοράν, με χέρι πούτρεμε έσπρωξε την πόρτα της σέρρας.

—Έλα, παιδί μου, επανέλαβε.

Η Λευκή τόν άκολούθησε με σκυμμένο κεφάλι και χαμηλωμένα μάτια.

Κι' όταν ό ντε Μοράν την ώδήγησε άπέναντι στην προσωπογραφία της κομήσης, ή Λευκή απέδειξε ότι ήξερε να παίξει καλά τó ρόλο της στην άισακή κωμωδία πού ένεπνεύσθηκε ό πατέρας της. Άφου έφερε τά χέρια της στά μάτια, σάν για να σφογγίση τά δάκρυά της, παρετήρησε την εικόνα μ' όλα τά δείγματα της τρυφερότητας πού δέθεν πλημύριζαν την ψυχή της και με σιγανή, όλο συγκινησι φωνή, ψιθύρισε:

—Μητέρα μου! Ψ! μητέρα μου!...

Ο δύστηνος ντε Μοράν στό άκουσμα τού έπιφωνήματος αυτού δέν μόρρεσε να συγκατήση περισσότερο τη συγκίνηση πού τόν συνέτριβε.

Άρχισε να σιγοκλαίη ένθ' ή κόρη τού Γκοντράν, έξακολουθούσε να ψιθυρίζη λόγια νιύκής στοργής, φροντίζοντας συγχρόνως να θρίσκη λόγια πού έθιγαν κατ' εύθειαν την καρδιά τού ντε Μοράν.

Άφησε τη νέα να μιλή άκούοντάς την με τρυφερότητα, πού γινόταν μεγαλότερη από στιγμή σέ στιγμή.

Η Λευκή δέ προκειμένου για άπιστία δέν ύπακορούσε τώρα πρός σέ τίποτε.

Γονάτισε πρός στην προσωπογραφία της κομήσης σάν να είχε συντριβί από άκατανίκητη συγκίνηση και έκαμε πώς προσευχόταν νερά...

Ο κόμης σεβάστηκε τόν πόνο της. Συγχρόνως όμως μόρρεσε να παρατηρήσθ ή νέα με μεγαλότερη προσοχή. Οι μα-

τιές του έπεφταν πότε στό πρόσωπο της Λευκής και πότε στην προσωπογραφία της κομήσης.

Ζητούσε να βρή στά χαρακτηριστικά της νέας κάτι πού να τού θυμίξε τά προσφιλή χαρακτηριστικά της κομήσης. Είς μάτην όμως κατέβαλλε έξαιρετική θέλησι πρός τούτο. Καμιά όμοιότης μεταξύ κόρης και μητέρας. Δέν μόρρεσε να βρή στη Λευκή τó έλάχιστο οικγενειακό χαρακτηριστικό με τη μακαρίτισσα κόμηση ντε Μοράν.

Τίποτε, άπολύτως τίποτε! Η καρδιά του σφίχθηκε στην έξακρίβωσι αυτή, πού την έπληττε άκριδώς τη στιγμή πού είχε τη θέλησι να νουώση τόν έαυτό του πλησιέστερα πρός τó παιδί αυτό, πού τού άποδόθηκε ύστερα από τόσα χρόνια.

Μιά διαπεραστική συγκίνησις έκυρίευσε την ψυχή του και μέσα του, σάν να επέβηκε στόν έαυτό του ύποχρέωσι:

—Θά την αγαπήσω!... ψιθύρισε.

Χαμήλωσε μετά τά μάτια του από την εικόνα της κομήσης στό πρόσωπο της νέας, την κάλεσε κοντά του με μια χειρονομία και άνοιξε την άγκαλιά του ένθ' από τó στήθος του έξέφρενε παραπονετικός στεναγμός σάν γογγυσμός.

★ Η κόρη τού Γκοντράν έξ άλλου βρισκόταν τώρα κάτω από την έμνηση άγωνία πού την βασάνιζε άπ' ής στιγμής είδε τόν πατέρα της να βγαίνει από τó δωμάτιο. Αυτή είχε άκούσει ότι εκείνος πού έβγαине είχε κλειδώσει με διπλή στροφή την πόρτα πίσω του.

Ο άνθρωπος πού έπαιρνε την προφύλαξι αυτή δέν ήταν άπ' εκείνους πού ενεργοούν τυχαίως. Η Λευκή λοιπόν πού ήξερε τόν πατέρα της έκαμε τη σκέψη ότι άσφαλώς θα επέστρεφε σέ λίγο για να δώση στη σκηνή αυτή τη λύσι πού θα νόμιζε σωστή εκείνος και πού δέν ήταν στερημένη άποδοπτον και ίσως και δραματικού.

Είχε όμως περάσει περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας άπ' ότου ό Γκοντράν τούς είχε άφήσει και ή Λευκή άρχισε ν' άνυπομονή γιατí δέν τόν έβλεπε να έπιστρέφη.

Τί ήταν λοιπόν δυνατόν να είχε συμβί όστε να έμποδίση τόν ντ' Ψμόν να έπιστρέψη; Μή τυχόν δέν είχε καταλάβει τη σημασία τού νεύματος πού της είχε κάμει ό πατέρας της την στιγμή πού την άφησε μόνη με τόν ντε Μοράν;

Κι' από την άνυπομονήσι πέφτοντας στην άμηχανία ή κόρη τού Γκοντράν άφησε να φανή ότι βασανιζόταν ένδομυχα από κάτι πού δέν την άφησε να έκδηλώση την χαρά της, πού έπρεπε να δείχνη κοντά στόν ύποτιθέμενο πατέρα της εκείνη τη στιγμή.

Ο κόμης τó κατάλαβε και

θέλοντας να μάθη την άφορημή, την ρώτησε με πατρική γλυκύτητα :

—Τί αισθάνεσαι, λοιπόν, παιδί μου ;

Η κόρη τού Γκοντράν άντί να συγκινηθί από τη γλυκειά αυτή διάχυσι άπήνησε :

—Δέν έχω άπολύτως τίποτε! έίπε με κάποια δυσθυμία. Καταλαβαίνοντας όμως άμέσως ότι μιλώντας με τόν τρώπο αυτόν, ξέκλινε από τόν ρόλο πού είχε διαγράψει στόν έαυτό της, ή πανούργα νέα πρόσθεσε με πιδ άπαλή φωνή:

—Ό,τι μου συμβαίνει σήμερα, δέν είναι τάχα ίκανό να ταραξί τó πνεύμα μου και ν' άναστατώση την ψυχή μου; Μή θυμώνετε λοιπόν μαζί μου, άγαπητέ μου πατέρα, αν σάς φαινόταν τόσο άνήσυχη και τόσο ταραγμένη άντί να παραδοθί σέ άπειρες τρυφερότητες...

Έσκυψε τó κεφάλι της σάν να κυριεύθηκε από άκατανίκητη μελαγχολία, άναπολώνοντας τά έπεισόδια πού συνέβησαν μεταξύ τού κόμητος και τού Γκοντράν ντ' Ψμόν κι' έπειτα σηκωσε τά μάτια της για να μόρρεση ό κόμης να διαβάσθ σ' αυτά ότι είχε μια έκμιστήρευσί ή κάποια παράκλησι να τού άπευθύνη.

Ο κόμης ντε Μοράν τó κατάλαβε.

—Μίλησε, παιδί μου, της έίπε. Άπό την έκφρασι της μορφής σου μαντεύω ότι έχεις κάτι να μου πής...

—Ό! ναι, πατέρα μου, διέκοψε με ζωηρότητα ή αντίεξι κόρη ένός δολοφόνου. Κάτι έχω να σάς πώ. Κάτι πού με κάνει να ύποφώω πολύ τη στιγμή αυτή πού έπρεπε να είμαι όλοκληρωτικά εύτυχισμένη πού σάς ξαναβρίκα...

—Έξηγήσου, παιδί μου, τί θέλεις να πής ;

—Άκούστε, πατέρα... Πριν λίγες στιγμές ακόμα είχα την πεποίθησι ότι εκείνος για τόν όποιον... ναι, εκείνος πού βγήκε πριν λίγη ώρα άπ' εδώ, ήταν πατέρας μου και τόν αγαπούσα μ' όλη τη δύναμι της ψυχής μου καθώς είναι καθήκον τού παιδιού πρός τούς γονείς του...

—Ν' αγαπās αυτόν; Έναν δολοφόνο; Ένα άτιμο πλάσμα; —Δέν ήξερα τι είχε κάνει, πατέρα μου, έφέλλισε ή Λευκή ύποκρινόμενη στενοχώρια πού κυριέυε ξαφνικά την καρδιά της... Δέν ήξερα όλο αυτό τó δράμα, τού όποιου χρεάσθηκε ν' άκούσω τη διήγησι τρέμοντας... Ό! πόσο ύπέφερα! πόσο ύπέφερα! κατέληξε ή νέα σκεπάζοντας τó πρόσωπο με τά χέρια της, πού έκαμε να τρέμουν επίτηδες, ένθ' συγχρόνως δέν έπαυε να τεντώνω γ' αυτή της πρός την κλειστή πόρτα μήπως άκούση πησιάζοντας θηριασιμούς.

Μά καθώς κανένας θόρυβος δέν άκούόταν άπ' έξω άπεφάσισε να έξακολουθήση τόν τολμηρό ρόλο, πού είχε αναλάβει:

—Πατέρα μου, επανέλαβε, δέν θα θελήσετε να δείχθητε πιδ άυστηρός, πιδ άνηλεής και από τόν Θεό...

—Τί σημαίνουν τά λόγια αυτά ;

—Θέλω να πώ, πατέρα μου, ότι ό Παντοδύναμος έπέετεινε την εύσπλαχνία του επάνω σ' εκείνον πού καταδικάζετε και για τόν όποιον σάς ικετεύω, άφου επέτρεψε να μόρρεση να επανορθώση έν μέρος τó κακό πού έκαμε...

—Τό κακό, έίπε; Άλλά είναι άποτρόπαιο έγκλημα, αυτό πού διέπραξε ό άθλιος αυτός!

—Έγκλημα, έστω! άντείπε ή Λευκή. Άλλ' ό,τι κι' άν έκαμε έναντίον σας, δέν τó έξηγόρασε έν μέρος μ' ό,τι έκαμε για μένα ;

Και βλέποντας ότι ό κόμης σιωπούσε, ή Λευκή συνεπέρανε ότι τó έπιχείρημα πού είχε προσβάλει θα έπέφερε τó άποτέλεσμα τού.

Έξηκολούθησε λοιπόν την ύπερδοπισι αυτή και συνηγορούσε ύπερ των έλαφρυντικών περιστάσεων με έπιμονή συνηγόρου, πού προετοίμαζε νεορά άκαταμάχητο έπίλογο. Άφου δηλαδή έτέμενε επί ώρα για να έπιτύχη τη συγχώρησι, πού έκπαρουόσε φαινομενικά, φώναξε, σάν συμπεράσμα στη σύντομη αυτή άγόρευσι:

—Είμαι γονατιστή πρός σας, πατέρα μου, και δέν θα σηκωθί για να ριχθώ εύγυνμονούσα στην άγκαλιά σας, παρ όταν θα επιτρέψετε να είμαι καθαρά άπέναντι της συνειδήσεως μου...

—Και σέ τί μόρρει να σέ τύπη, καύμενο παιδί! έίπε ό ντε Μοράν έκπληκτος για την έκμέρους της νέας ρητορική αυτή όρμη.

—Θά με έτυπτε αλώνια, γιατί δέν κατώρθωσα να έπιτύχω τη συγγνώμη πού ικετεύω για τόν άνθρωπο, για τόν όποιον δέν έχω καμιά άφορη να παραπονεθί ένά! άντείπε ή Λευκή με ζέσι.

—Θά με έτυπτε για έλλειψι εύγνωμοσύνης πρός εκείνον χωρίς τη συνδρομή και τις φροντίδες τού όποιου δέν θα κατώρθωνα να ξαναβρώ τόν πατέρα, από τόν όποιον νέν είχε χωρίσει τó πεπρωμένο...

—Έλα, παιδί μου, έλα! —Κι' ό ντε Μοράν άπλωσε τó χέρι του γύρω από τη μέση της Λευκής και την άνεσίωσε για να την ώδηγήση πρός την πόρτα πού νόμιζε άνοιχτή!...

★

Ξαφνικά ή πόρτα της σέρας σπρώχθηκε δυνατά και στό άνοιγμα της φάνηκε ό Γκοντράν ντ' Ψμόν άκολουθούμενος από δυό ύπηρετές, και όρμώντας επάνω στόν κατάπληκτο κόμητα τού έτραξε από την άγκαλιά τη Λευκή, πού άφησε κραυγή θριάμβου.

Ο ντε Μοράν όπισθοχώρησε τότε, ως από έστικτον, κατ' ένα βήμα για να πάρη προστακτική στάσι, άλλ' ό Γκον-

τράν δέν τού άφησε καιρό να συνέλθη ούτε να προφέρη λέξι. Καί γυρίζοντας πρός τούς δυό ύπηρετές του πού τόν είχαν συνοδεύσει, διέταξε μ' έπιτακτικό τόνο:

—Πιάστε τον!... Είναι τρελός!... Έρθε να με δολοφονήσθ!

Ο κόμης έμεινε κατάπληκτος.

Και βλέποντας κανείς εκείνη τη στιγμή τó συνεσπασμένο πρόσωπο του, κρίνοντας από τά μάτια του πού ή όργή τά έκαμε να πετιώνται έξω από τις κόγχες τους, μόρρουσε να πιστέψη χωρίς δυσκολία ότι ήταν πράγματι τρελλός και μάλιστα μανιακός!

Οι δυό ύπηρετές ώρμησαν επάνω του, και παρ' όλη την άπεπιστική αντίστασι πού τούς προσέβαλε, κατώρθωσαν γρήγορα να τόν κρατήσουν άνίκανο ν' άπελευθερωθί.

Ο ντε Μοράν άφησε τότε κραυγή λύσης. Τά μάτια του έγιναν κατακόκκινα. Τό αίμα συνέρρευσε στόν έγκέφαλό του κι' ό δύστηνος κλονίσθηκε σάν να χτυπήθηκε από άποπληξία.

—Πάρτε τον! διέταξε ό Γκοντράν. Έστειλα κι' όλας να είδωκοήσω την άστυνομία.

Ο κόμης τώρα δέν ήταν πιδ παρ άδρανής όγκος, άνίκανος να φέρη αντίστασι.

Οι δυό ύπηρετές τόν άνεσήκωσαν και τόν μετέφεραν ως φροτίο...

Η Λευκή γέλασε πλατειά και γυρίζοντας πρός τόν πατέρα της τού έίπε χαϊδευτικά με ύφος έπιπληξέως:

—Άργησες πολύ νάρθης, πατέρα...

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ...

Άκούοντας την κόρη του να τόν έπιπληττει γιατí άργησε να έπιστρέψη, ό ντ' Ψμόν δέν άποκρίθηκε παρ μ' ένα βλέμμα πού άνηθύνη πρός τη Λευκή και στην έκφρασι τού όποιου τó διορατικό πλάσμα έμπνευσε άμέσως πίν ό,τι συνέβαινε στό πνεύμα τού πατέρα της...

Η μορφή τού Γκοντράν είχε τώρα τη πελιδνότητα εκείνη, πού προσδίδει ή από άπειρα και άκατανίκητο φόβο προκαλούμένη αλλοφροσύνη.

Τά μάτια τού άθλιου είχαν την άκηνοσία εκείνη πού κάποτε προηγείται λίγο της κεραυνόβολου προσβολής παραλυσίας.

Τά χείλη του άνεκινούντο σπασμωδικά σάν ό άθλιος νάθελε να μιλήσει και δέν εύρίσκε φωνή. Ο άνθρωπος αυτός την στιγμή εκείνη ήταν πράγματι θδελυρός τη θεά. Οάλεγε κανείς ότι ήταν κατάδικος, καταδικασμένος σέ θάνατο, πού έφθασε στην ύπερτάτη στιγμή πού προηγείται της έτελέσεως, όταν ή ζωή φαίνεται ήδη να άποσύρεται προκαταβολικά από σώμα άδρανές και άτιμο, πού πρέπει να φθάση ως την άπείσιτα λαμνητόμο.

—Είμαι αλήθεια!

—Αί τó βλέπεις;

—Ναι, αλλά ξέρω επίσης, ό,τι κάποτε οι τρελλοί έχουν άσταπές διανυσεις στό πνεύμα τους και ότι κατά τις στιγμές αυτές συνομιλούν τόσο καλά όσο όποιοσδήποτε άλλος... Άλλά οι διολύψεις αυτές τού λογικού δέν είναι παρ άπολύτως εφήμερες. Η τρέλλα δέν άργεί να ξαναβρθ.

—Αν συνέβαινε και τώρα όσόςο δέν έβράδυσε να έκα-

δηλώθί αντίδρασις στην κατάρτασι της νάρκης αυτής κι' ό Γκοντράν ντ' Ψμόν άρπαξε ζωηρά τó χέρι της κόρης του. Μετά κλείνοντας την πόρτα τού γκαριόну με κρότο:

—Λευκή, φώναξε, είμαστε χαμένοι!

Η νέα τόν έκύτταξε σάν να ύπέθεσε ότι εκείνος πού μιλούσε έτσι, είχε χάσει ξαφνικά τó λογικό του.

—Ναι, χαμένοι, χωρίς έλπίδα, επανέλαβε ό Γκοντράν τρεβδώντας τά μαλλιά του.

Και χωρίς να περιμένη να τόν ρωτήση ή κόρη του, πρόσθεσε με φωνή, πού ό πυρετός την έκαμε άσθματική και συριστική:

—Λευκή, τó πεπρωμένο θέλησε να μου ξεφύγ ή άνθρωπος αυτός, και τώρα τί θα συμβί; Είμαστε χαμένοι, σου λέγω, έκτός εάν...

Διεικδή και άστρατη πέρασε από τά μάτια του... Μιά πολύ άμυδρά έλπίδα πέρασε ξαφνικά από τó πνεύμα τού Γκοντράν : Έάν ήταν δυνατόν ό κόμης να ύποστη μια έγκεφαλκή διαταραχή, ύστερα από τά ραγδαία γεγονότα, αυτός σωζόταν!

«Αν μόρρουσε να συμβί αυτό!» έίπε μέσα του άνεύχοντας με πύρινα ήλέματα την κόρη του πού στεκόταν έκπληκτη άπό την άτόμη αυτή άλλαγή.

—Λευκή, έίπε με δύναμι, ότι μάς συμβαίνει είναι άνήκουστο.

Η κόρη του τόν κύτταξε με συμπόνοια. Καταλάβαινε κατ' ή θέσι τους κι' έβλεπε κι' αυτή έπίσης τόν γκρεμνό πού άνοιγόταν ξαφνικά μπροστά τους.

—Λευκή, φώναξε πάλι ό Γκοντράν, τó παιχνίδι είναι χαμένο. Ναι, όσο περισσότερο σκεπτομαι την τόσο μακρυνί ή όπυσις τού κόμητος τόσο περισσότερο μου φαίνεται ότι αυτή άποδεικνύει ότι ό άνθρωπος αυτός είχε ύποστη μακρόχρονη έγκεφαλκή διαταράξι.

—Πιστεύεις ότι ήταν τρελός ;

—Ναι, κι' ως τέτοιοι θα τόν είχαν κλείσει κάπου.

—Τώρα όμως;

—Τώρα όμως, τί; Ποιός μάς βεβαιώνει τάχα ότι ό άνθρωπος αυτός άνέκτησε, Λευκή, τó λογικό του;

—Ο τρόπος με τόν όποιον μίλησε τώρα δέν θάταν μια διάφρεστη άδένειξις; Ψ' άνεγνωρίσεις άμέσως...

—Είμαι αλήθεια!

—Αί τó βλέπεις;

—Ναι, αλλά ξέρω επίσης, ό,τι κάποτε οι τρελλοί έχουν άσταπές διανυσεις στό πνεύμα τους και ότι κατά τις στιγμές αυτές συνομιλούν τόσο καλά όσο όποιοσδήποτε άλλος... Άλλά οι διολύψεις αυτές τού λογικού δέν είναι παρ άπολύτως εφήμερες. Η τρέλλα δέν άργεί να ξαναβρθ.

—Αν συνέβαινε και τώρα

ή περίπτωσις αυτή...

—Τό έλπίζω, είπε ο ντ' Ω-
μνόν του όποιον τό πρόσωπο
ζωονογήθηκε μέ μιάν.

—Πώς μπορούμε νά βεβαιω-
θούμε;

—Μέ τό νά φθάσωμε τούς ύ-
πηρέτες, πού όδηγούν στό κτή-
μα τόν κόμητα.

—Έχεις δίκιο, πατέρα μου
καί θά σέ συνοδεύσω!

Η Δευκή βγήκε όρμητικά
γιά νά φορέση ένδυμα περιπά-
του.

Καί σέ λίγο κυριευμένοι ά-
πό τίς ζωηρές έντυπώσεις τους
δ ντ' Ωμνόν καί ή κόρη του, δά-
δизαν διαστικοί.

Δέν άπείχαν παρά λίγα βή-
ματα από τό δρόμο πού βρι-
σκόταν τό αστυνομικό τμή-
μα, όταν σταμάτησαν ξαφνικά
άνησχοι στ' αντίκρουσμα μιάν
ομάδος άτόμων, σταματημέ-
νων σ' άπόστασι όλίγων βή-
ματων άπ' αυτούς πού συζη-
τούσαν καί χειρονομούσαν μ'
έξαιρετική ζωηρότητα.

Ο Γκοντράν έτοιμάστηκε
ν' αλλάξει δρόμο όταν είδε
τήν ομάδα νά διαλύεται καί
δύο άτομα ν' άποχωρίζωνται
άπ' αυτήν.

Πρόσεξε καλύτερα καί δέν
άργησε ν' αναγνωρίση τούς
δύο ύπηρέτες στους όποιους
είχε αναθέσει νά οδηγήσουν
τόν κόμητα ντέ Μοράν στό
Τμήμα.

Καθώς έφταναν μέ σκυμέ-
να τά κεφάλια, τό πλήθος τούς
έφοριζε άγριες έχθρικές μα-
τιές...

Ο τρόπος μέ τόν όποίο οι
δύο ύπηρέτες του Γκοντράν
έσπεραν τόν δύστυχο κόμη στό
δρόμο τους ήταν τόσο κτηνώ-
δης καί άπάνθρωπος πού γρή-
γορα προκάλεσε τήν κατάπλη-
ξι τών διαβατών πού έστεκαν
καί κυττούσαν περίεργοι. Κι
έφθασε, ένας από τούς δια-
βάτες αυτούς νά φωνάξη στους
ύπηρέτες:

«Δέν ντρέπεσθε, δύο νέοι έ-
σείς, νά τά βάξετε μ' ένα γέ-
ρο!», γιά νά πάρουν άμέσως
τό μέρος του κόμητος καί άλ-
λοι διαβάτες, χωρίς νά ζητή-
σουν καμιά πληροφορία γιά
τόν άνθρωπο έμείνω μέ τή
συμπαθητική φυσιογνωμία πού
δύο ρομαλέοι παλληκαράδες,
τόν κρατούσε καθένας από τό
ένα χέρι καί τόν έτίναζαν.

Στις άρχές, οι ύπηρέτες του
Γκοντράν ύδριασαν εκείνους
πού επενέβησαν μ' αυτό τόν
τρόπο, αλλά ό αριθμός τών
περιέργων έγινε μεγαλύτερος
καί περιμύκησε άπειλητικά
τούς μισοφόρους του Γκον-
τράν, ένας από τούς όποιους
σκέφθηκε τότε νά πη ότι ό
άνθρωπος πού ώδηγούσαν ή-
ταν τρελλός καί μάλιστα έπι-
κίνδυνος τρελλός.

Στό άκουσμα του δυστυχί-
ματος του γέρου εκείνου άν-
θρώπου τό πλήθος τών παρι-
σταμένων κυριεύθηκε αϊθόρ-
μητα από φανερή εύπλαγχνία

γιά τόν δυστυχισμένο πού είχε
χάσει τό λογικό του καί τόν
περιεργάζονταν μέ μεγάλη συμ-
πάθεια, ένφ' αυτός, ό κόμης
ντέ Μοράν, άκούοντας νά τόν
άποκαλούν τρελλό, κατέληφθη
άπό μιάν τέτοια μαγία, ώστε
λίγο έλειψε νά καταφέρει ν' ά-
ναποδογυρίση τά δυό άτομα
πού τόν κρατούσαν.

Κι' ένφ' άγωνιζόταν υπεράν-
θρωπα γιά ν' άπελευθερωθή
άπό τό σφίξιμό τους:

—'Αλλά είναι αίσχος, είναι
άτιμία! φώναξε. Τολμάτε νά
μ' άποκαλήτε τρελλό!... Έ-
μένα; Έμένα τόν κόμητα ντέ
Μοράν;

Στά λόγια αυτά οι περισσό-
τεροι άπ' εκείνους πού περι-
στοίχιζαν τόν κόμητα ντέ Μο-
ράν κούνησαν μέ πίκρα τό κε-
φάλι τους... Βλέποντάς τον
μ' εργατικά ρούχα, πού τόσο
άσχημα ταιρίαζαν στόν τίτλο
του κόμητος, πού ό ίδιος είχε
δώσει στόν έαυτό του, είχαν
κάθε λόγο νά υποθέσουν ότι
πράγματι βρισκόταν μπρός
σ' ένα τρελλό.

Τή σκέψη τους όμως αυτή
τή διέκοψε μιάν φωνή του κό-
μητος:

—Μέ λέτε τρελλό, φώναξε
μέ σταθερό τόνο. Μά αν είναι
όπως τό λέτε τότε είστε δύο
φορές ένοχοι μέ τό νά μετα-
χειρίζεσθε μ' αυτό τόν τρόπο,
έναν δυστυχισμένο πού στε-
ρήθηκε του λογικού του.

Ήταν τόσο λογικό καί όρ-
θό τό επιχείρημα αυτό καί έ-
ξέφραζε τέτοια αξιοπρέπεια ή
μορφή του κόμητος ή στιγμή
εκείνη, ώστε άμέσως έκέρδισε
πάλι τή συμπάθεια όλων. Καί
μερικοί από τούς τολμηρούς
παρισταμένους επέσπαν χωρίς
δισταγμό πιά επάνω στους ύ-
πηρέτες καί άπέσπασαν τόν
αίχμαλτό τους. Καί χρειά-
στηκε τότε νά επέμβη ό κό-
μης ντέ Μοράν γιά νά μή κα-
κοποιήσουν τά άτομα αυτά γιά
τήν άγριότητα πού επέδειξαν.
Μετά εύχαρίστησε τούς άν-
θρώπους πού τόν βοήθησαν,
παραιτώντας τους συγχρόνως
νά μή πανούν άδυστηρότεροι
άπ' αυτόν.

—Συγχωρώ αυτούς πού μ'
προσέβαλαν! είπε μέ χειρο-
νομία πού φανέρωνε άμέσως
τόν καλοσυναιθετικό άνθρω-
πο. Αφήστε τους νά φύγουν.

Ο κόμης είχε επανακτήσει
όλη του τήν ψυχραιμία τώρα.
Κατάλαβε λοιπόν ότι δέν έ-
πρεπε ν' άφήση στους άγα-
θούς αυτούς ανθρώπους καί
τήν παραμικρότερα άμφιβολία
ώς πρὸς τή διανοητική του
κατάστασι.

Γυρίζοντας λοιπόν πρὸς έ-
κείνους πού στέκονταν κοντή-
τερα του, τούς είπε μέ ήρεμή
φωνή:

—Όταν πρὸ όλίγων εδήλω-
να ότι είμαι ό κόμης ντέ Μο-
ράν, δέν μου διέφυγε ή έντύ-
πωσι πού σάς προσέβηκε ή
διαβεβαίωσίς μου αυτή. Φυσι-
κά, τά εργατικά ρούχα πού
φορούς τή στιγμή αυτή, δέν εί-

ναι ή συνηθισμένη τουαλέττα
τών ανθρώπων τής θέσεώς
μου. Πιστεύσατέ με όμως ότι
δέν είμαι μεταμφιεσμένος.
Αν φορώ ρούχα εργάτου αυ-
τό σημαίνει ότι ό κόμης ντέ
Μοράν σήμερα έχει τό δικαίω-
μα νά τό ξέρει, έπειδή ιδιαί-
τερες συνθήκες τόν υποχρεώ-
νουν σήμερα νά κερδίξη τό
ψωμί του ως εργάτης. Απαλ-
λάξτε με από τόν πόνο, πρόσ-
θεσε μέ μελαγχολικό τόνο, ά-
πό τού νά σάς δώσω εξηγή-
σεις ως πρὸς τό ζήτημα αυτό.
Οι εξηγήσεις αυτές θά ήσαν
αδιάφορες γιά σάς καί όδυ-
νηρες γιά μένα.

Η έντύπωσις πού προέ-
νησαν τά λόγια αυτά του κό-
μητος έκαμε τούς παρισταμέ-
νους νά σκύβουν μέ σεβασμό
τό κεφάλι, ένφ' οι δύο ύπηρέ-
τες του Γκοντράν, πού είχαν
άκούσει κι' αυτοί άναρωτιόν-

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΡΕΪΓ ΜΠΡΟΣΣΕ

Α Χ. Θεέ μου, έφώναξε
ή ωραία κυρία φέ-
ροντας τά λεπτά της
χέρια στό λαϊμό της. Έ-
χασα τό μαργαριταρένιο
κολλιέ μου!

Η συγκίνησίς της καί ή
στενοχώρια της φαίνονταν
μεγάλες. Ο ιδιοκτήτης του
έξοχικού κέντρου πού της
έπέστρεφε τά ρέστα από τό
χαρτονόμισμα τών έκατό
φράγκων, πού του είχε δώ-
σει, γιά νά πληρώση τήν
πορτοκαλλάδα της, τήν έ-
κτύταξε ταραγμένος.

— Πώς; Τό κολλιέ σας,
κυρία; είπε.

—Ναί, τό είχα πριν από
μιάν στιγμή, θυμάμαι κα-
λά. Καί ξαφνικά... Αφ' ό-
μως τό είχα χάσει έδώ, θά
άκουσα τόν κρότο πού θά έ-
κανε όταν θά έπεφτε... Θά
τό έβλεπα...

— Ίσως νά έπεσε μέσα
στ' αυτοκίνητό σας...

Τό αυτοκίνητο τής κυρίας
ήταν μιάν κομψή «Σεβρο-
λέτ», πού τήν ώδηγούσε
μόνη της.

Βοηθούμενη από τόν κα-
ταστηματάρχη, έψαξε παν-
τού, άνασκήκωσε τό μαξι-
λάρι καί έφθασε καί μέ-
χρι τού μοτέρ άκόμη. Κό-
πος χαμένος. Τά μαργαρι-
τάρια δέν ύπήρχαν πουθε-
νά.

— Όχι, είπε στό τέλος,

ταν τώρα μήπως ό κύριός
τους είχε επιφορτίσει μέ
μιάν κακή πράξη καί έφυγαν
ντροπισμένοι.

Ελεύθερος πιά ό κόμης ντέ
Μοράν σκέφθηκε τότε νά έπυ-
στρέψη σπίτι του.

Εβάδιζε άκολουθούμενος ά-
πό τούς περισσότερους πε-
ριέργους καί συνοδευόμενος
άπό ένα καλοντυμένο κύριο,
πού καθώς κατάλαβε ότι ό κό-
μης είχε συγκινηθή από τή
σκηνη πού είχε έκτυλιχθή καί
μάλιστα ότι δοκίμαζε κάποιο
κόπο νά βαδίξη, τού προσέφε-
ρε γενναϊόφυχα νά στηριχθή
στό μπράτσο του.

— Όλα όσα συνέβησαν, εί-
πε μέ άβρότητα ό άγνωστός,
θά σάς συγκίνησαν, φίλε μου,
καί θά χαρώ πολύ αν μάθω
ότι είσθε καλύτερα τώρα.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΡΕΪΓ ΜΠΡΟΣΣΕ

δέν μπορεί νάνε έδώ.Θυμά-
μαι καλά ότι τό φορούσα
τό κολλιέ όταν κατέβηκα
άπό τό αυτοκίνητο. Ναί,
θυμάμαι...

— Τότε ίσως νά σάς έπε-
σε κάπου έδώ γύρω.. Θέ-
λετε νά ψάξωμ; έπρότει-
νε ύποχρεωτικώτατα ό κα-
ταστηματάρχη.

Έσκυψαν άμέσως καί
οι δύο καί άρχισαν νά έ-
ρευνούν τά χόρτα όλόγυ-
ρα. Τό μόνο άποτέλεσμα ή-
ταν νά λερωθούν καί νά γε-
μίσουν χώμα.

— Αχ, Θεέ μου! Έκαμε
άπελπισμένα ή ωραία κυ-
ρία. Αυτό είναι τρομερό!...
Τό κολλιέ αυτό μου τό εί-
χε χάσει ό σύζυγός μου
πριν φύγη γιά τας Ίνδιες.
Ήταν ένα ένθύμιο στό ό-
ποιον απέδιδα μεγάλη ση-
μασία. Τί θά κάμω τώρα;

Είχε θγάλει τό μαντη-
λάκι της καί έσκούπιζε τά
ώραία της μάτια.

— Ήταν άξίας; ρώτησε
μέ ένδιαφέρον ό καταστη-
ματάρχη πού τό αισθημα-
τικό μέρος τής υποθέσεως
δέν τόν είχε συγκινήσει κα-
θόλου.

Η νεαρά κυρία έκαμε
μιάν χαριτωμένη κίνησι πού
φανέρωνε ότι ή άξία του
κολλιέ ήταν τό λιγώτερο
πού τήν ένδιέφερε.

— Νομίζω... όγδόντα χι-

λιάδες. Αλλά αυτό δέν τό
λογαριάζω καθόλου. Έχω
τόσα άλλα κοσμήματα...
Εκείνο πού μέ ένδιαφέρει
είναι ότι τό κολλιέ αυτό ή-
ταν ένα ένθύμιο του συζύ-
γου μου. Ήταν ένα πρά-
γμα άνεκτίμητο γιά μένα.

Ο καταστηματάρχη έ-
κτύταξε μέ θαυμασμό τήν
παράξενη αυτή γυναίκα,
γιά τήν όποιαν ένα κολλιέ
όγδόντα χιλιάδων φράγ-
κων είχε μόνον τήν άξία έ-
νός ένθυμίου καί τίποτα πε-
ρισσότερο. Ασφαλώς αυτό
δέν μπορούσε νά τό κατα-
λάβη.

Όπωςδήποτε προσπάθη-
σε νά τήν παρηγορήση.

— Ίσως νά τό βρή κά-
ποιος καί νά σάς τό φέρη,
κυρία.

Η ωραία πελάτις άνα-
στέναξε.

— Μά τί λέτε; Είναι δυ-
νατόν αυτό; Αν έπρόκειτο
γιά άλλο κόσμημα ίσως,
γιάτι εκείνος πού θά τό έ-
βρισκε, θά δυσκολεϊόταν
νά τό πουλήση. Αλλά ένα
μαργαριταρένιο κολλιέ...
Μπορεί νά πουλήση ένα έ-
να στίλβον ή ένθύμιο καί
νά κινήση τήν ύποψία κα-
νερός.

— Φυσικά, έχετε δίκιο,
ψιθύρισε ό καταστηματάρ-
χης.

Σκεφτόταν ότι ό τυχερός
μπορούσε νά είναι αυτός
καί ότι θέβαινα θά ήταν πο-
λύ άνόητο έκ μέρους του
νά έπιστρέψη ένα κολλιέ,
πού θά έβρισκε έμπρός στό
κατάστημά του. Τί σημασία
έχουν όγδόντα χιλιάδες
φράγκα γιά μιάν πλούσια
γυναίκα, όπως αυτή; Μή-
πως δέν τό είχε πη μόνη
της; Θά μπορούσε νά που-
λήση τά μαργαριτάρια έ-
να ένα χωρίς νά κινήση
τήν ύποψία κανενός...

— Πρέπει νά πηγαίνω,
είπε τέλος ή κυρία μέ έναν
βαθό άναστεναγμό. Μέ πε-
ρίμενουν. Αλλά...

— Συγγνώμην. Βρήκατε
φίση τήν...

— Όχι, κύριε, άπήντησε.
Δέν βρήκα τίποτε.

— Καί όμως σάς είδα πού
σηκώσατε κάτι από χώμα,
είπε ό καταστηματάρχη,
κυττάζοντάς τήν μέ άγριο
δέλεμα.

— Ήταν... ήταν ένα τρι-
φύλλι μέ τέσσερα φύλλα...

Είμαι έξέρετε τόσο άτυχ-
η καί έπειδή τό τριφύλλι φέρ-
νει γούρι τό έβόλα στήν
τσάντα μου.

Ο καταστηματάρχη έ-
γέλασε σαρκαστικά.
— Μιάν πελάτισσα, είπε,
έχασε πριν από λίγη ώρα
έδώ ένα κολλιέ από μαρ-
γαριτάρια. Εάν τό βρήκα

σέ κείνον πού θά μου ξα-
ναφέρη τό κολλιέ μου.
Ανέβηκε στό αυτοκίνητό
της καί έξαφανίσθηκε.

Ο καταστηματάρχη δέν
έχασε καιρό. Έσκυψε άμέ-
σως καί άρχισε νά έρευνά
μέ προσοχή τά χόρτα.

Αλλά καί πάλι χωρίς ά-
ποτέλεσμα. Αφού κουρά-
σθηκε νά ψάχνη, παραιτή-
θηκε από τήν άκαρπη αυ-
τήν προσπάθεια. Αλλά, φυ-
σικά, δέν έγκατέλειψε κά-
θε έλπίδα. Έγκατεστάθη
γι' αυτό σέ μιάν γωνιά, πί-
σω από ένα πυκνό φύλλω-
μα καί άρχισε νά παρακο-
λουθή μέ προσοχή τούς πε-
ραστικούς διαβάτες πού
άλλως τε ήσαν πολύ λί-
γοι. Αν έβρισκε κανείς τό
κολλιέ, θά τόν έβλεπε άμέ-
σως.

Αφού έπερίμενε άρκετά
καί έτοιμαζόταν νά φύγη,
διέκρινε από μακριά μιάν
νεά καί θέλησε νά τήν πα-
ρακολουθήση κι' αυτήν. Ή-
ταν φτωχικά ντυμένη καί
περπατούσε μέ τά μάτια
χοιμηλωμένα καί ευθισμέ-
νη στις σκέψεις της, όταν
έκφυσά άνεσκήρτισε.

Η νέα είχε σταματήσει σ'

ένα σημειον καί αφού έβρι-
ξε ένα έρευνητικό θέλημα
γύρω της, έσκυψε καί σή-
κωσε κάτι από χώμα. Μέ
μιάν γρήγορη κίνησι έβγαλε
έπειτα αυτό τό πράγμα
στήν έξωριασμένη τσάντα
της καί έξηκολούθησε τόν
δρόμο της.

Ο καταστηματάρχη δέν
τήν είχε χάσει ούτε λεπτό
άπό τά μάτια του. Ήταν
νά πάρη τίς δέκα χιλιάδες
φανερό ότι ή νέα αέ...

Τινάχθηκε από
τήν θέσι πού ήτο, ό διά-
βολος πού έπαιζε ένα κου-
τί καί νά σταθή έμ-
πρός της νεά, πού τόν έ-
περίτροχε.

— Συγγνώμην. Βρήκατε
φίση τήν...

— Όχι, κύριε, άπήντησε.
Δέν βρήκα τίποτε.

— Καί όμως σάς είδα πού
σηκώσατε κάτι από χώμα,
είπε ό καταστηματάρχη,
κυττάζοντάς τήν μέ άγριο
δέλεμα.

— Ήταν... ήταν ένα τρι-
φύλλι μέ τέσσερα φύλλα...

Είμαι έξέρετε τόσο άτυχ-
η καί έπειδή τό τριφύλλι φέρ-
νει γούρι τό έβόλα στήν
τσάντα μου.

Ο καταστηματάρχη έ-
γέλασε σαρκαστικά.
— Μιάν πελάτισσα, είπε,
έχασε πριν από λίγη ώρα
έδώ ένα κολλιέ από μαρ-
γαριτάρια. Εάν τό βρήκα

τε, τό καλύτερο πού έχετε
νά κάμετε, είναι νά μου τό
δώσετε. Διαφορετικά θά
σας πάω στήν άστυνομία
γιά νά σάς ψάξουν...

Η νέα ταραχθηκε πολύ
άπ' αυτά τά λόγια. Τά χέ-
ρια της έτρεμαν καί ή φω-
νή θήκε πνιγμένη από
τόν λαϊμό της.

— Αλλά... σάς βεβαιώ,
δέν είχα σκοπό νά τό κρ-
τήσω. Ψιθύρισε. Πραγματι
κά βρήκα ένα μαργαριτα-
ρένιο κολλιέ. Αφού είναι έ-
τσι, θά τό έπιστρέψω στήν
κυρία πού τό έχασε.

Ο καταστηματάρχη πη-
ρε ένα ύφος πιδ ήρεμο.
— Αρχίζεις νά λογικεύ-
σαι, μικρούλα μου, είπε.
Είστε καλύτερα νάναι κα-
νείς τίμιος. Αλλως τε θά
έγης πιδ κερδισμένη. Τό
κολλιέ αυτό δέν έχει άξία
τά μαργαριτάρια του εί-
ναι ψεύτικα, τεχνητά. Αλλά
κυρία πού τό έχασε, τό έ-
χε ως ένθύμιο καί μέ τό
φόρτισε νά δώσω τά μαρ-
γαριτάρια σ' εκείνον πού
τά βρήκε.

— Χίλια φράγκα! Αχ,
Θεέ μου, τί άνέστη τό τυ-
χη.

Χωρίς νά διαλογιστεί περισ-
σότερο, άνοιξε τήν τσάντα
της, έβγαλε μέσα τό
κολλιέ καί τού παραδωσε
στόν καταστηματάρχη, πού
τό έβαλ άμέσως στήν τσέ-
πη του.

Δέν είχε άποφασίσει ά-
κόμη νά έκανε καί αν
έπαιζαν προτιμότερο νά
πάρη τό κολλιέ ή νά
πάρη τίς δέκα χιλιάδες
ή νά πουλήση τά μαργα-
ριτάρια γιά νά πάρη περισ-
σότερα.

Όπωςδήποτε, ότι καί ν'
άπεφάσιζε, ή τό ένα ή τό
άλλο, ή ύπόθεσις ήταν πο-

λύ καλή.
Πήρε, λοιπόν, τή νέα μέ-
σα στό κατάστημά του καί
της έμέτρησης τά χίλια
φράγκα.

Συγχρόνως της προσέφε-
ρε καί μιάν λεμονάδα γιά
νά συνέλθη από τήν ταρα-
χή της.

Η νέα έφυγε σέ λίγο έν-
θουσιασμένη.

★

Η κομψή «Σεβρολέτ» εί-
χε σταματήσει ένα χιλιόμε-
τρο πιδ τέρμα της ήώρας
κυρία πού είχε άτυπομο-
νησία πού τό έβλεπε
δρόμο καπνίζοντας συνε-
χώς.

Η φτωχή νέα έφθασε
πρώτος εως ένα καί κά-
θισε δίπλα της.

Επειτα τό αυτοκίνητο
έκίνησε άμέσως.

— Πόσα; ρώτησε ή ω-
ραία κυρία.

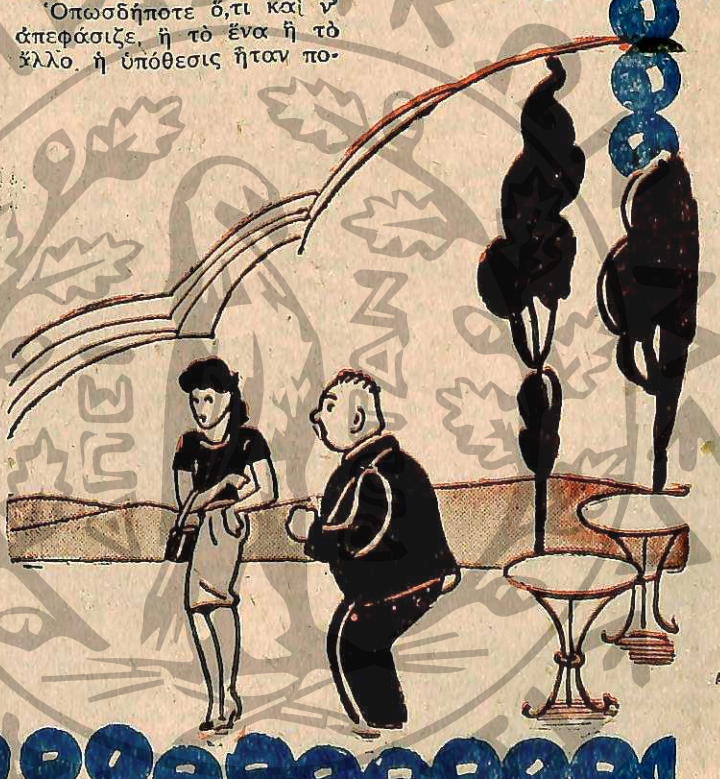
— Χίλια φράγκα καί μιάν
λεμονάδα.

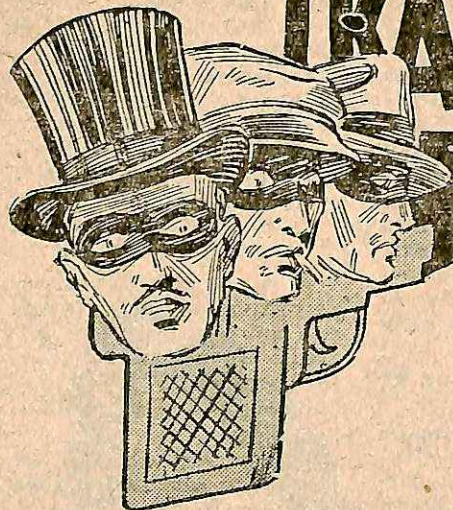
— Δέν είναι άσχημα. Ο
καυμένος ό καταστημα-
τάρχη! Θά τρέξη νά
πουλήση τό κολλιέ ή τά
ψεύτικα μαργαριτάρια.

Καί λέγοντας αυτές έ-
βγαλε ένα άλλο κολλιέ,
καί τό φόρεσε στό λαϊμό
της. Θά... τό έχανε από
τό στό πρώτο κέντρο πού
θά συναντούσαν στό δρό-
μο τους.

— Μ' αυτόν τόν τρόπο συ-
νεπέρανε, θά έξοικονομή-
σωμε γρήγορα τά χρημα-
τα πού μάς χρειάζονται
γιά νά περάσωμε τό εύ-
χάριστο καλοκαίρι. Ρι-
βιέρα...

ΜΙΡΕΪΓ ΜΠΡΟΣΣΕ

ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥΞΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΡ

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση

—Και την έχεις αιχμάλωτή σου ακόμα;
—Ναι.
—Τόν Γκαρνιέ δεν τον συνήντησες καθόλου;
—Όχι.
—Μα τί κάνει τότε;
—Αγνωστο! Κι' εκείνο που με κάνει ν' ανησυχώ, είναι η ανεξήγητη εξαφάνισή του, που δέβαινα, δεν υποδείχνει ευχάριστα πράγματα.
—Φοβάσαι μήπως σχεδιάζει τίποτε;
—Ακριβώς.
—Και τί σκέπτεσαι λοιπόν να κάνεις;
—Να τραβήξω εμπρός.
—Δηλαδή;
—Πότε θα κατατομής ο Ζακ Ντενέ;
ρώτησε αντί άλλης απάντησής ο Μπονώ.
—Την Πέμπτη το πρωί.
—Ασφαλώς;
—Ναι.

—Ε, λοιπόν, εγώ την Τετάρτη, πριν από τα μεσάνυχτα, θα έλπομαι να την άνηψιά σου, κι' έχω τον τρόπο να την κάμω να συγκατατεθή να με κάμη σύζυγό της...

Και σιωπώμενος ο Μπονώ:
—Μείνε ήσυχος, κύριε εισαγγελέ! εί-
πε. Είμαι βέβαιος πως η άνηψιά σου, προκειμένου να σώση το παιδί της και τον Ζακ Ντενέ, όπως θα της αποδείξω ότι μπορώ να το επιτύχω αν το θέλω εκείνη, θα δεχθή να γίνει γυναίκα μου.

Και οι δυο συνήνοχοι, εισαγγελέας και λήσταρχος, χωρίστηκαν, βέβαιοι για την επιτυχία των κακούργων σχεδίων τους.

ΕΝΩ Ο ΖΑΚ ΝΤΕΝΕ ΒΑΛΙΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ...

Την ημέρα εκείνη επρόκειτο να κατατομής το δούλεμά του εκείνο θύμα της μα-
νίας του εισαγγελέως Ριχάρδου ντε Βιλ και του λησάρχου Μπονώ, και στις φυλακές που κρατιώταν ο Ζακ Ντενέ, αν-
νήθιστη ζωή κίνησε επικρατούσε από τα μεσάνυχτα...

Η κατατόμηση θα γινόταν λίγο προ-
 της ανατολής του ήλιου, μέσα στον δεν-
δροφυτευμένο περίβολο της φυλακής σε
μια γωνιά του οποίου από τις δύο το-
πρωί είχε στηθεί το απάισιο ανθρωποκτό-
νο όργανο.

Ο Ζακ Ντενέ στον οποίο από ενω-
ρίς άνηγγέλλη η επικείμενη κατατόμησης
του, δεν κοιμήθηκε όλη τη νύχτα. Η ά-
δικη καταδίκη του, η ανάμνησις του λα-
τρευτού του παιδιού και της αγαπημένης
του Ματθίλδης, που δεν την είχε δει ούτε
στιγμή σ' όλο το διάστημα της φυλακί-
σής του, όλα αυτά είχαν κάνει το λο-
γικό του να παύση να λειτουργεί, να μην
αντιλαμβάνεται την πραγματική θέση
στην οποία βρισκόταν, να μη βλέπει άλ-
λο τίποτε παρά βαθύ σκοτάδι που δεν
μπορούσαν να το διαπεράσουν τα μάτια
της σκοτεινιασμένης ψυχής του.

Δεν ένοιωθε δέ και δεν καταλάβαινε τίποτε.

Χωρίς να έχη την παραμικρότερη συ-
νείδησι του έαυτού του, χωρίς να δια-
κρίνη, χωρίς ούτε καν να στενάξη, περι-
μενε με το κεφάλι σκυμμένο τον τόσο ά-
δικο και πρόωγο θάνατό του, του οποίου
προηγέθη η άτιμωσις του τιμιού δνόμα-
τός του, η κηλιδωσις του ακηλιδώτου με-
τώπου του.

Η ώρα της κατατομής είχε έλθει. Ο
στρατιωτικό απόσπασμα από είκοσι άν-
δρες έτοιμάσθηκε και ο έτοιμοθάνατος ώ-
δηγήθηκε σιδηροδέσιμος στη μέση αυ-
τού.

Ο παπας, εκείνος που τον εξωμολόγη-
σε και που εις μάτην του υπέδειξε ότι έ-
πρεπε να ομολογήση το έγκλημά του και
την τελευταία στιγμή να ζητήσει συγχώ-
ρησι από τον Θεό, προηγείτο της όλης
συνοδείας ψάλλοντας τις έπικηδείες ευ-
χές.

Ο Ζακ Ντενέ, ο άθώος Ζακ, κηδεύο-
ταν ζωντανός... Ύστερα από λίγη ώρα
το όμορφο του κεφάλι θα έπεφτε κάτω
από το κοφτερό μαχαίρι του δημίου που,
πριν λίγες στιγμές, είχε φθάσει στον
τόπο της θανατικής εκτελέσεως, συνο-
δεία αρκετά ισχυρού στρατιωτικού απο-
σπάσματος.

Ο Ζακ Ντενέ βάδιζε πάντοτε με το
κεφάλι σκυμμένο.

Δεν είχε συνείδησις του έαυτού του,
δεν είχε ακριβή αντίληψιν της τρομερής
θέσεώς του και δεν φαινόταν ν' ανησυ-
χή για κείνα που επρόκειτο να συμβούν
ύστερα από λίγες στιγμές.

Η ψαλμοδία του ιερέως, το ρυθμικό
βάδισμα του αποσπάσματος, το παυόν
κελάδημα των πουλιών και οι κρότοι
που επροξενούντο από τους συνοδούς
του, αποτελούσαν μια φοβερή συ-
ναυλία που προξενούσε ελγή αποτροπια-
σμού σ' εκείνον που παρακολουθούσε από
κοντά.

Τέλος η συνοδεία έφθασε και στάθη-
κε κατόπικον στη λαίμητομο...

Ο διευθυντής της αστυνομίας, ο εί-
σαγγελέας, ένα άλλο στρατιωτικό από-
σπασμα, καμιά τριανταριά περίεργοι, ά-
νάμεσα στους οποίους κι' ο άπαρηγόρη-
τος Ρεμώ, κύτταζαν με φρίκη το άπαι-
σιο όργανο που ήταν καθ' όλα έτοιμο πιά
ν' αφαιρέση τη ζωή ενός ανθρώπου...

Τα δύο στρατιωτικά αποσπάσματα έτο-
ποθετήθηκαν γύρω από τη λαίμητομο, ο
δημιός, με τα χέρια σταυρωμένα περίμε-
νε. Το τρίτο απόσπασμα παρετάχθη κα-
τά μήκος του τετραγώνου για να παρου-
σιάση όπλα.

Ο Ζακ Ντενέ προχώρησε με βήμα άρ-
γόν και, με το κεφάλι σκυμμένο, στάθηκε
λίγα βήματα προ του εισαγγελέως.

Τα βλέμματα όλων ήταν τώρα έστρα-
μένα προς τον άτυχον κατάδικον, το όμορ-
φο κεφάλι του οποίου επρόκειτο να κο-
πη σε λίγο, αν και κανένα έγκλημα δεν

διέπραξε, και τα μάτια όλων ήταν δια-
κρινόμενα, ενώ οι λυγμοί του Ρεμώ άν-
τηχούσαν όλο και υπόκωφοι...

Ο εισαγγελέας προχώρησε τότε με με-
γαλόπρεπες κινήσεις, έπέβαλε με μια αν-
στηρή χειρονομία του σιγή, και ο ψιθυ-
ριστός θόρυβος που διέτρεχε το πλήθος
των παρισταμένων, κατέπαυσε με μιάν.

Το στρατιωτικό απόσπασμα παρουσία-
σε όπλα, και ο εισαγγελέας άρχισε να δια-
βάξη την καταδικαστική απόφασιν...

Έπειτα, μετά το τέλος της, ο κατάδι-
κος παρεδόθη στον δήμιον...

Ο Ζακ Ντενέ, σαν εκείνη μόλις τη
στιγμή ν' αφυπνιζόταν από βαθύτατο λή-
θαρον, ένίναζε το κεφάλι του, εκύτταζε
γύρω του, είδε τον δήμιον, αντίκρισε την
κόκκινη λαίμητομο κι' έφρικιάσε.

Ένα μικρό χαμόγελο διαγράφηκε τό-
τε στα χείλη του κι' ένα χονδρό δάκρυ
κύλισε από τα μάτια του.

Είμαι άθώος! ψιθύρισε αφήνοντας
τον έαυτό του στη διάθεσι του δημίου.
Πεθαίνω άδικα...

Όταν ο Γκαρνιέ, ξεφεύγοντας από τα
χέρια των χωροφυλάκων του 4ου αστυ-
νομικού τμήματος, επέστρεψε σπίτι του,
βρήκε το γραμμά της κομήσσης Βιρτώφ,
ώπλισθη με πιστόλια και βόμβες κι' έ-
φυγε άμισως για να πάη εκεί που τον
καλούσε η αγαπημένη του με το σημείωμα
εκείνου που είχε γράψει καθ' υπαγόρευσι
του Μπονώ.

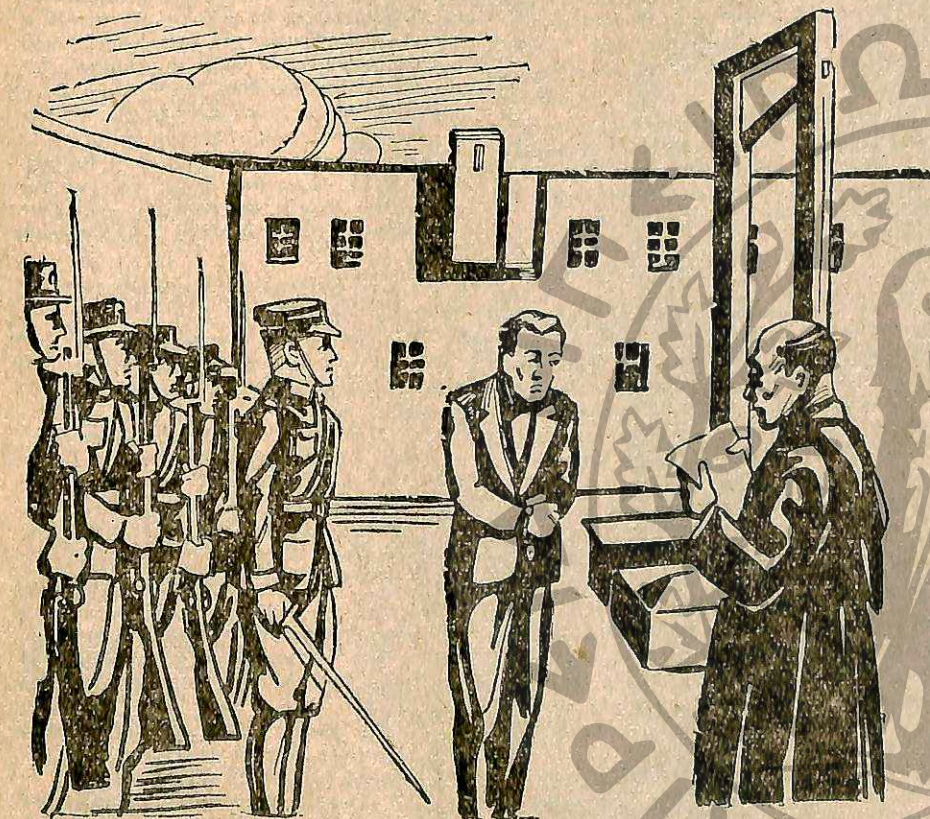
Έφθασε πράγματι λίγο μετά τα μεσά-
νυχτα και στο μέρος που του προσδιώρι-
σαν βρήκε να τον περιμένη ένας νεαρός
σύντροφος του Μπονώ που άλλοτε ήταν
δικός του σύντροφος.

Πώς! έκαμε ο Γκαρνιέ, άγνωρι-
ζοντάς τον, έσδ' εδω;

Εγώ, ναι, όπως βλέπεις, άρχηγέ!

Σύ έπιασες την κόμησση;

Εγώ, ναι! Από τότε που έφυγα ά-
πο τη συμμορία σου, αυτές τις δουλειές
κάνω. Όταν όμως έμαθα ότι η κυρία εί-
ναι φιλενάδα σου, συνεννοηθήκαμε με
τους συντρόφους μου κι' αποφασίσαμε

Ενώ το στρατιωτικό απόσπασμα παρευρίσκετο όπλα, ο εισαγγελέας άρχισε να διαβάη την καταδικαστική απόφασιν...

να σου παραγγείλωμε νάρθης για να πει-
σθώμε ότι δεν έλεγε ψέματα η κυρία.
Τώρα πάμε να σου την παραδώσωμε.

Εμπρός, λοιπόν, έκαμε ο Γκαρνιέ,
και υπό την οδηγία του νεαρού άποστά-
του, κατευθύνθηκε προς το μέρος όπου
είχαν παρυσύρει την κόμησση.

Τέλος έφθασαν σε μια γέφυρα όπου ο
Μπονώ και οι σύντροφοί του είχαν στη-
σει την παγίδα.

Εκεί, χωρίς να τον αντίληφθη ο Γκαρ-
νιέ, ο πρώην σύντροφός του που τον συ-
νώδευσεν, με το φανάρι που κρατούσε, έκα-
με στους άνεδρευόντας συντρόφους του
το συμφωνημένο σύνθημα.

Παραδόξως όμως δεν φάνηκε κανείς
καίτοι ο προδότης συμμορίτης επανέλαβε
το σύνθημα πολλές φορές.

Το ότι ο Μπονώ — όπως ο ίδιος διη-
γήθηκε στον εισαγγελέα Ριχάρδο ντε Βιλ —
βλέποντας ότι άγοπορούσε να φανή
ο Γκαρνιέ, πήρε την κόμησση και τους
συντρόφους του κι' έφυγε άπ' εκεί, ο
νεαρός αυτός συμμορίτης, που έχασαν
να τον ειδοποιήσουν, δεν το ήξερε, γι'
αυτό άπορούσε κι' αυτός τώρα, πως δεν
άπαντούσε κανείς στα συνθηματικά σή-
ματά του.

Περίεργο! ψιθύρισε μετά κυττάζον-
τας με κάποιο φόβο τώρα τον πρώην άρ-
χηγό του, τί νάγιναν.

Ο Γκαρνιέ, που άνυπομονούσε να βρή
την έρωμένη του, τον έσπευσε να εξετά-
ση τί είχε συμβή και σε λίγο επέστρεψε
για ν' αναφέρει στον άρχισυμμορίτη ότι,
άγνωστον για ποιά λόγο, οι σύντροφοί του
είχαν φύγει. Τον βεβαίωσε όμως ότι θα
τους άνέυρισκε γρήγορα, θα τους άνεκοί-
νωνε το ενδιαφέρον του προς την συλ-
ληφθείσα και, ταύδως τον λόγον του,
ότι εκείνοι θα την άφηναν έλ' ελευθερί.

Ο Γκαρνιέ, βλέποντας ότι δεν υπήρχε
πιά λόγος να περιμένη εκεί, κατέστησε
προσωπικώς υπεύθυνον τον πρώην σύντρο-
φό του για την άσφάλεια της κομήσσης
και επέστρεψε σπίτι του...

Την άλλη μέρα ο Γκαρνιέ επεδόθη στην

άνευρεσι του γιου του Ζακ Ντενέ και
κατευθύνθη προς το εγκαταλειμμένο
τόρα έξοχικό σπίτι του Κλεμάν.

Πλησίασε σ' ένα άλλο γειτονικό σπίτι
και παρεκάλεσε τις νέες που συνήντησε
εκεί να του επιτρέψουν να ξεκουρασθή
για λίγο, γιατί, όπως είπε, είχε κάνει με-
γάλη πορεία.

Μεταμφιεσμένος σε ζωγράφον ο Γκαρ-
νιέ, καθόταν συνομιλώντας με τις νέες
εκείνες, με την έλπίδα πως θα μάθαινε
που είχε μεταφερθή ο μικρός γιουός του
Ζακ Ντενέ, δεν έμαθε όμως τίποτε πε-
ρισσότερο άπ' ό,τι ήξερε.

Οι νέες, δεν είχαν αντίληφθη τίποτε.
Κι' ο Γκαρνιέ, άρσ' άδικα σ' η την ή-
μέρα ήσχολήθη προσπαθώντας να βρή τον
έκπαγλόντα μικρό επέστρεψε εις το σπίτι
του για ν' άσχολήη με τον κινδυνεύοντα
προστατευόμενό του, αναθεύοντας την ά-
νεύρεσι του Φραγκίσκου στους συντρό-
φους του.

★

Κι' από τη στιγμή εκείνη ο Γκαρνιέ
έπαυσε πιά να εκτίθεται σε παράλογους
κινδύνους και παράτησε την τακτική που
είχε ακολουθήσει ως τη στιγμή εκείνη.

Πληροφορήθηκε ότι η ημέρα της δίκες
του Ζακ πλησίαζε και ήθελε ν' άνακαλύ-
ψη την αλήθεια πριν τελειώση αυτή.
Έκαμε δημοσιεύσεις στις εφημερίδες
διαμαρτυρούμενος κατά του λεχθέντος ότι
ο Ζακ Ντενέ άνηκε στη συμμορία του,
έγνωστοποίησε τις άνακαλύψεις εκείνες
που είχε κάνει — και ένόνησε ιδιαιτέρως
την άνεύρεσι ενός κομματιού χαρτιού, με
τη λέξη «Δέν» — κανείς όμως δεν τον πί-
στευε, έφ' όσον μάλιστα όλοι οι χωρο-
φύλακες έβεβαίωναν ότι μέσα στα ρούχα
του δεν βρέθηκε παρόμοιο κομμάτι χαρ-
τιού.

Όταν λοιπόν ο Γκαρνιέ είδε ότι δεν
έπρεπε να έλπίη τίποτε από τις άρχές
άπεφάσισε ν' άρχίση και πάλι προσωπι-
κώς τον άγώνα εναντίον της άδικίας που
γινόταν στον Ζακ Ντενέ.

Προ πάντως ήθελε να μη στο σπίτι της
Κλάρας Ντενέ που φυλασσόταν διαρκώς
από χωροφύλακες για τον φόβο δικής
του επιθέσεως.

Ο θόρυβος που είχε δημιουργηθή από
την άποτέρα δολοφονία, υπό του Ντεμ-
πονέ — άδελφού της Κλάρας — της δεσποι-
νίδος Μαρίας Φερμάν, που έσώθη χάρις
στην επέμβασι του επιθεωρητού Γκουί-
σάρ, καθώς και η δευτέρα άποτέρα του
πυντρώφου του Ντεμπονέ, Σοννύτ, κατά
της ίδιας νέας, που τη φορά αυτή έσώ-
θη από τους προστρέξαντας υπηρέτας της,
έκαμε όλο τον κόσμο να πιστεύη ότι οι
άποπειραθέντες ήταν σύντροφοι του
Γκαρνιέ, πράγμα που εύχαρίστησε εξαί-
ρετικά την Κλάρα Ντενέ που είχε όργα-
νώσει τη δολοφονία αυτή.

Προσποιημένη μάλιστα ότι φοβόταν και
η ίδια έπίθεσιν των συντρόφων του Γκαρ-
νιέ, έζητησε ν' άποσταλή φρουρά στο μέ-
γαρό της, πράγμα που έγινε άμέσως.

Γι' αυτό η είσοδος του άρχισυμμορί-
του στο σπίτι της δεν ήταν πράγμα ευ-
κολόν κι' έξωργισμένος ο Γκαρνιέ γιατί
δεν είχε κατορθώσει ως τη στιγμή εκείνη
ν' άποδείξη την άθωότητα του Ζακ Ντε-
νέ, μετεχειρίσθη γι' αυτό άπειρα τεχνά-
σματα, μα κανένα δεν έφερε το ποθού-
μενο αποτέλεσμα.

Μια μέρα μετεμφιεσθή σε πλανόδιον
σαλτιμπάνκο, πήρε μαζί του τρεις συν-
τρόφους και με το πρόσχημα ότι ήθελε
να κάμη περίεργα παιγνίδια, δοκίμασε
να μη στο σπίτι της Κλάρας, μα ούτε
και τότε δεν κατορθώσε τίποτε.

Νευριασμένος, ταραγμένος γιατί δεν έ-
πέτυχε εκείνο που επεδίωκε, επέστρεψε
στα υπόγεια καταφύγια των συντρόφων
του που τους βρήκε, καθισμένους γύρω
από ένα μεγάλο θαλάμι μπύρας, να κα-
πνίζουν ήσυχα.

Ο άρχισυμμορίτης έριξε μια γρήγο-
ρη ματιά σ' όλους και μετά αρπάζοντας
ένα κάθισμα τού έσυρε κοντά στους συν-
τρόφους του, ενώ τα μάτια του άστρα-
ψαν.

—Μέσα σ' αυτό εδώ τ' όθρο, είπε
τρομερός τη θέα ο Γκαρνιέ, σ' έναν σω-
ματόδη συμμορίτη του, θα κρυφθώ εγώ.
Θα με πιάσει και θα με αφήσει μέσα στο
σπίτι της Κλάρας Ντενέ. Θα έρευνήσω,
θα εξετάσω, θα μάθω, κι' αν βεβαιωθώ
για την ένοχή της...

Ύψωσε απειλητικά τη σφιγμένη γρο-
θιά του και πρόσθεσε:

—Θα την συντρίψω κάτω από τη γρο-
θιά μου αυτή...

Ο σύντροφός του επεκρότησε τ' σχέ-
διο τού άρχισυμμορίτη, δεν πίστευε ό-
μως ότι ήταν εύκολη ή εκτελέσιμη του.

—Καλά, είπε. Να σ' πάω! 'Αλλά πώς
θα μ' αφήσουν να μπάσω σπίτι της ένα
θαλάμι ;

—Η Κλάρα Ντενέ πίνει πολύ μπύρα
και την αγοράζει σε θαλάμια. Θα μάθω
πότε πρόκειται να προμηθευθεί μπύρα και
θα με πιάσει εκεί. Άρκει να μ' αγγίξει.
Θα φύγω, αυτό είναι δική μου δουλειά.

—Ετσι κι' έγινε.

Με τον τρόπο αυτό ο άρχισυμμορίτης
κατόρθωσε να εισχωρήσει άρραστήρητος
στο σπίτι της Κλάρας. Οι έρευνές του ό-
μως δεν απέδειξαν ότι εκείνη είχε δο-
λοφονήσει τον σύζυγό της και ο Γκαρνιέ,
που περιήλθε σε τελεία άμηχανία, έφυγε
ψιθυρίζοντας:

—Μα τί λοιπόν; Θ' αφήσω να καρα-
τομηθί ο Ζάκ Ντενέ ;

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!»

Ο άρχισυμμορίτης που δεν ξεχνοῦσε
ούτε στιγμή τόν φοβερό όρκο που έδωσε
στον Ρεμό να σώσει τόν Ζάκ Ντενέ, δεν
παρητήθη ούτε στιγμή από τις προσπά-
θειές του για ν' αποδείξει την άθωότητα
εκείνου που ανέλαβε να σώσει, αλλά και
δεν κατόρθωσε, ό,τι επεδίωκε.

Έγινε ή δίκη, κατεδικάσθη ο Ζάκ, κι'
αυτός δεν είχε κατορθώσει τίποτε.

Όστόσο δεν έπαυσε να έλπιζ.

Θέλοντας να μάθι τί πίστευε ο εισαγ-
γελέας Ριχάρδος ντε Βίλ —γιατί ο Γκαρ-
νιέ άρχισε να υποπτεύεται ότι κι' αυτός
είχε λόγους να επιδιώκη την καταδίκη
του προσηλυτισμένου του— φρόντισε να
εισχωρήσει στο σπίτι του και να μάθι έ-
κείνου που ήθελε.

Μια μέρα, πρὸς εκείνης που είχε δο-
σθή για την καρατόμησι τού Ζάκ Ντενέ,
έτελούντο στο σπίτι τού εισαγγελέως οι
άρραδώνες της κόρης του Σουσσάνας με
τόν ταμειακό υπάλληλο της Τραπέζης τού
Σαντιλλύ. Τρανή. Ο Γκαρνιέ κατόρ-
θωσε να προμηθευθί μια πρόσκλησι για
τούς άρραδώνες, και μεταμφιεσμένος πα-
ρόστη σ' αυτούς, με άψογο εμφάνισι. Με-
τά την τέλεσι τών άρραδώνων και ενώ
οι άλλοι χόρευαν, ο άρχισυμμορίτης πήγε
στο καπνιστήριο όπου ο εισαγγελέας και
τρεις κυρίες, έπιναν καφέ.

Ο Γκαρνιέ κάθισε κοντά του και με
τρόπο έστρεψε τη συζήτησι στην ύποθεσι
τού Ζάκ, για την οποία, τις ημέρες εκεί-
νες, μιλούσε όλη ή καλή Παρισινή τάξις.

Ο εισαγγελέας απέφυγε να κατηγο-
ρήσει τόν Ζάκ και να εκφέρει μια όποια-
δήποτε γνώμη, προσθέτοντας μόνο ότι,

όλοι τὸν ένδμιζαν πατροκτόνο.

—Και όμως, εγώ, κύριε εισαγγελέ, εί-
πε χαμογελώντας ειρωνικά ο Γκαρνιέ,
σας βεβαιώ ότι ο Ζάκ Ντενέ δεν διέπρα-
ξε τὸ κακούργημα. Μήπως έχετε καμιά
αντίρρηση έσεις, που εκάματε τις ά-
νακρίσεις ;

Και πάλι ο Ριχάρδος ντε Βίλ, απέφυ-
γε να εκφέρει μια όποιαδήποτε γνώμη,
πράγμα που ένίσχυσε τις ύπονοιες τού
Γκαρνιέ.

—Περίεργο! διαλογιζόταν ο άρχισυμ-
μορίτης. Ο εισαγγελέας που συνέταξε
μια δυσμενή για τόν Ζάκ Ντενέ έκθεσι,
λέγει ότι δεν είναι σε θέση ν' αποφανθί
με πεποίθησι για την ένοχή του, αλλά
την πιστεύει, μόνο γιατί την παραδέχθη-
κε τὸ δικαστήριο! Τί να συμβαίνει τάχα;
Τί μαγειρεύεται εδώ ;

★
Όταν μετά τὸ τέλος της έορτής τών
άρραδώνων επέστρεψε σπίτι του ο άρχι-
συμμορίτης, ή ταραχή και ή άνησυχία του
είχαν φθάσει στο έπακρον.

Πρὶν περάσουν εικοσιτέσσερις ώρες, ο
Ζάκ Ντενέ θάχανε τὸ κεφάλι του. Κι' αὐ-
τός, αυτός που είχε υποσχεθί να τὸν
σώσει, δεν θά τὸν έσωζε; Αυτός που είχε
διακηρύξει τὸ πρᾶγμα αυτό, θ' άφηνε έ-
τσι ν' αποκεφαλίζονται ο Ζάκ και θα γε-
λοιοποιόταν στα βλέμματα τού κόσμου,
που περίμενε να τηρήσει τις υποσχέσεις
που έδωσε ;

—Πρέπει! ψιθύρισε χτυπώντας τη γρο-
θιά του επάνω σ' ένα τραπέζι. Πρέπει να
τόν σώσω. Πώς όμως ;

Για λίγες στιγμές έμεινε θυσιμένος
στις σκέψεις του. Χαμόγελασε μετά ελ-
χριστήμένος, σαν να είχε βρή τὸν τρό-
πο με τόν όποιον θά κατόρθωνε να επιτύ-
χη εκείνου που επεδίωκε, ξεντύθηκε, έπεσε
και δεν ξύπνησε παρά την άλλη μέρα τὸ
μεσημέρι.

...
—Και τώρα, ψιθύρισε ο Γκαρνιέ, αφού
μετεμφισθί κατάλληλα, ως θάλομε σ' έ-
νέγγειαι τὸ σχέδιό μου. Είναι πολύ τολμη-
ρό βέβαια, μα τί νά γίνει; Μόνον έτσι εί-
ναι δυνατόν να σώσω τόν Ζάκ Ντενέ!
Μόνον έτσι θα μπορέσω να επιτύχω έ-
κείνου που υποσέθηκα.

Μπήκε σ' ένα αυτοκίνητο και όλη την
ημέρα έτρεχε εδώ κι' εκεί συνεννοόμε-
νος με τούς συντρόφους του, δίδοντας
διαταγές και οδηγίες, συμβουλευόμενος, έ-
πεξηγώντας, κανονίζοντας τέλος τις λε-
πτομέρειες τού σχεδίου εκείνου, που κι'
αυτός ο ίδιος είχε χαρακτηρίσει ως τολ-
μηρό και επικίνδυνο.

Μόλις κατά τὰ μεσάνυχτα τελείωσε τις
προπαρασκευαστικές του δουλειές ο Γκαρ-
νιέ και κατακουρασμένος όπως ήταν, πή-
γε σ' ένα εστιατόριο κι' έδειπνησε.

Έπειτα, άντι να επιστρέψι σπίτι του
να κοιμηθί, τράβηξε πρὸς τὸ σπίτι τού
Ριχάρδου ντε Βίλ, στο όποιον μπήκε και
παρέμεινε αρκετή ώρα.

Μετά πήγε πρὸς τις φυλακές που κρα-
τιώταν ο Ζάκ Ντενέ, στον περίβολο τών
όποιων, ύστερα από καμιά ώρα, θ' απο-
κεφαλίζόταν ο κατάδικος.

Ήταν νωρίς ακόμη, κι' επειδή ή εί-
σοδος τών πολιτών στις φυλακές δεν εί-
χε επιτραπί ακόμη, ανάγκασθηκε να κά-
μει έναν περίπατο στη γειτονική λεωφόρο
και, λίγο πρὸς της ώριμμένης για την εκ-
τέλεσι ώρας, τράβηξε πρὸς τόν τόπο της
θανάτουσεως.

Η είσοδος πολιτών στο μέρος που ή-
ταν στημένη ή λαμψή, επιτρεπόταν
τόρα, και ο Γκαρνιέ, χωρίς να ένοχληθί
από κανέναν, άνεμήχθη με τούς όλίγους
περιέργους, μεταξύ τών όποιων, εκτός

τὸν άλλων γνωστών του, διέκρινε και
τόν Ρεμό.

Ο ύπηρετης τού Ζάκ είδε τόν Γκαρ-
νιέ, που έφερε μαύρη γενειάδα, αλλά δεν
τόν γνώρισε. Ο άρχισυμμορίτης απέφυγε
να τὸν πλησιάσι, και με τὰ χέρια σταυ-
ρωμένα περίμενε, μέχρις ότου τέλος ή συ-
νοδεία που έφερε τόν κατάδικο ήλθε και
παρετάχθη πρὸς της λαμψήτου.

Οι διατυπώσεις όλες εξετελέσθησαν, ο
εισαγγελέας διάβασε την καταδικαστική
άπόφασι, ενώ τὸ στρατιωτικό απόσπασμα
παρουσίαζε όπλα, ο Ζάκ Ντενέ, επανέλα-
βε ότι ήταν άθώος κι' ο δήμιος έπιασε
τόν κατάδικο από τόν ώμο για να τὸν
σύρῃ και να τὸν προσδέσει επάνω στη
σανίδα της λαμψήτου...

Τότε, ο Γκαρνιέ που στεκόταν στο μέ-
σον τών περιέργων και παρακολουθοῦσε
άτάραχος τὰ συμβαίνοντα, έσπρωξε δι-
αίως εκείνους που στέκονταν μπροστά
του, προχώρησε, πλησίασε τόν δήμιο και
πρὸς γενικήν κατάπληξιν τών παριστα-
μένων:

—Στάσου! τὸ φώναξε. Μή σκοτώσης
έναν άθώο!

Τὸ παριστάμενο στρατιωτικό από-
σπασμα έσπενσε και τόν συνέλαβε. Ο
εισαγγελέας ώρμησε πρὸς αυτόν:

—Άθλιε, τὸν είπε, τί κάνεις αυτόν;
Ο άρχισυμμορίτης σταύρωσε τὰ χέρια
επάνω στο στήθος του και σοβαρός και
άτάραχος:

—Έρχομαι, απήντησε, να έμποδίσω έ-
να κακούργημα και να προλάβω μια άδι-
κία. Τόν Λουδοβίκο Ντενέ δεν τόν έδο-
λοφόνησε εκείνος που έτοιμάζεσθε να ά-
ποκεφαλίσετε. Τόν πατέρα του, δεν τόν
σκότωσε αυτός.

—Άλλά ποιός τόν σκότωσε; Ποιός εί-
ναι ο δολοφόνος τότε;

Ζάρωσε τὰ φρύδια του, ύψωσε τὸ κε-
φάλι του, εκάρφωσε επάνω στον εισαγ-
γελέα τὰ βλέμματά του ο λήσταρχος και
απήντησε:

—Εγώ! Εγώ είμαι ο δολοφόνος!
Ένας ψιθύρος άπορίας και εκπλήξε-
ως διέδραμε τις τάξεις τών παρισταμέ-
νων. Ο εισαγγελέας είχε μείνει κατάπλη-
κτος. Και μηχανικά, και πιστευοντας πως
βρίσκεται μπρὸς σ' έναν παράφρονα:

—Εσύ, τόν ρώτησε, ποιός είσαι εσύ;
Πέταξε τὰ ψεύτικα μουστάκια, τη γε-
νειάδα και την περούκα τού άρχισυμ-
μορίτης, εκάμε ένα βήμα πρὸς τὰ εμπρός,
σαν ναθελε νάναι κοντήτερα στον εισαγ-
γελέα, για να τὸν άναγνωρίσει εύκολώτε-
ρα εκείνος, και με σταθερή και θροντερή
φωνή :

—Είμαι ο Γκαρνιέ! απήντησε. Ο λή-
σταρχος Γκαρνιέ!..

Ο εισαγγελέας άνεγνώρισε τόν άρχι-
συμμορίτη και ο διευθυντής της αστυνομίας
που βρισκόταν δίπλα τού, τόν άρ-
πάξε από τόν ώμο.

—Α! Μή μου κάνης τόν παλκαρά!
τὸν είπε χαμογελώντας ειρωνικά ο Γκαρ-
νιέ. Δεν κατόρθωσες δα και τίποτε. Εί-
ναι τόσοι μάρτυρες εδώ, κύριε διευθυντά,
που θα βεβαιώσουν ότι παρεδόθηκα μό-
νος μου, ώστε άφησε τὰ κόλπα. Και γυ-
ρίζοντας πρὸς τόν κατάπληκτο εισαγγε-
λέα :

—Τὴν δολοφονία, τὸν είπε, τὴν διέ-
πραξα εγώ. Ο κατάδικος ούτε ιδέαν καν
έχει πως έγινε αυτή. Ώστε νομίζω, ότι
δεν μπορείτε πιά να επιτρέψετε την εκτέ-
λεσι ενὸς άθώου. Όσο για μένα είμαι
στις διαταγές σας!

Ο εισαγγελέας για λίγες στιγμές έ-
μεινε άφωνος σαν να μην είχε συνέλθει
ακόμη από την κατάπληξί του.

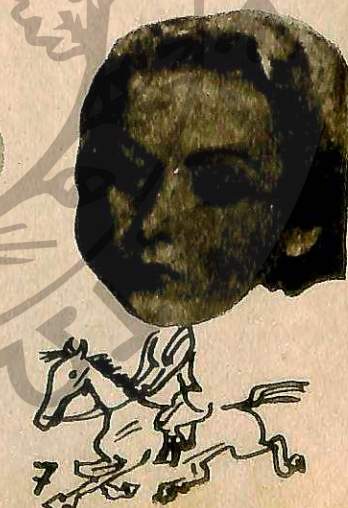
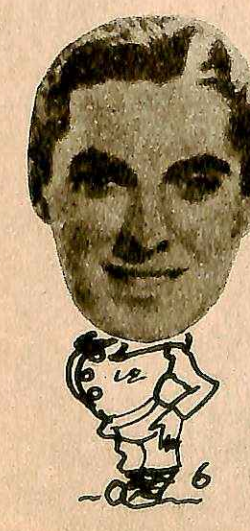
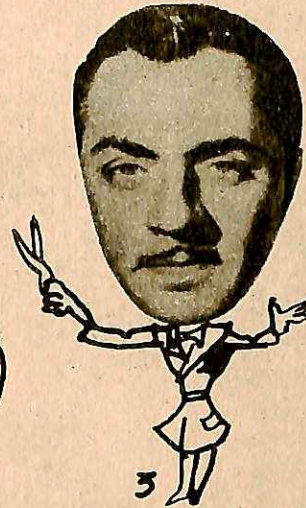
Τί έπρεπε να κάμῃ ;

(Ακολουθεί)

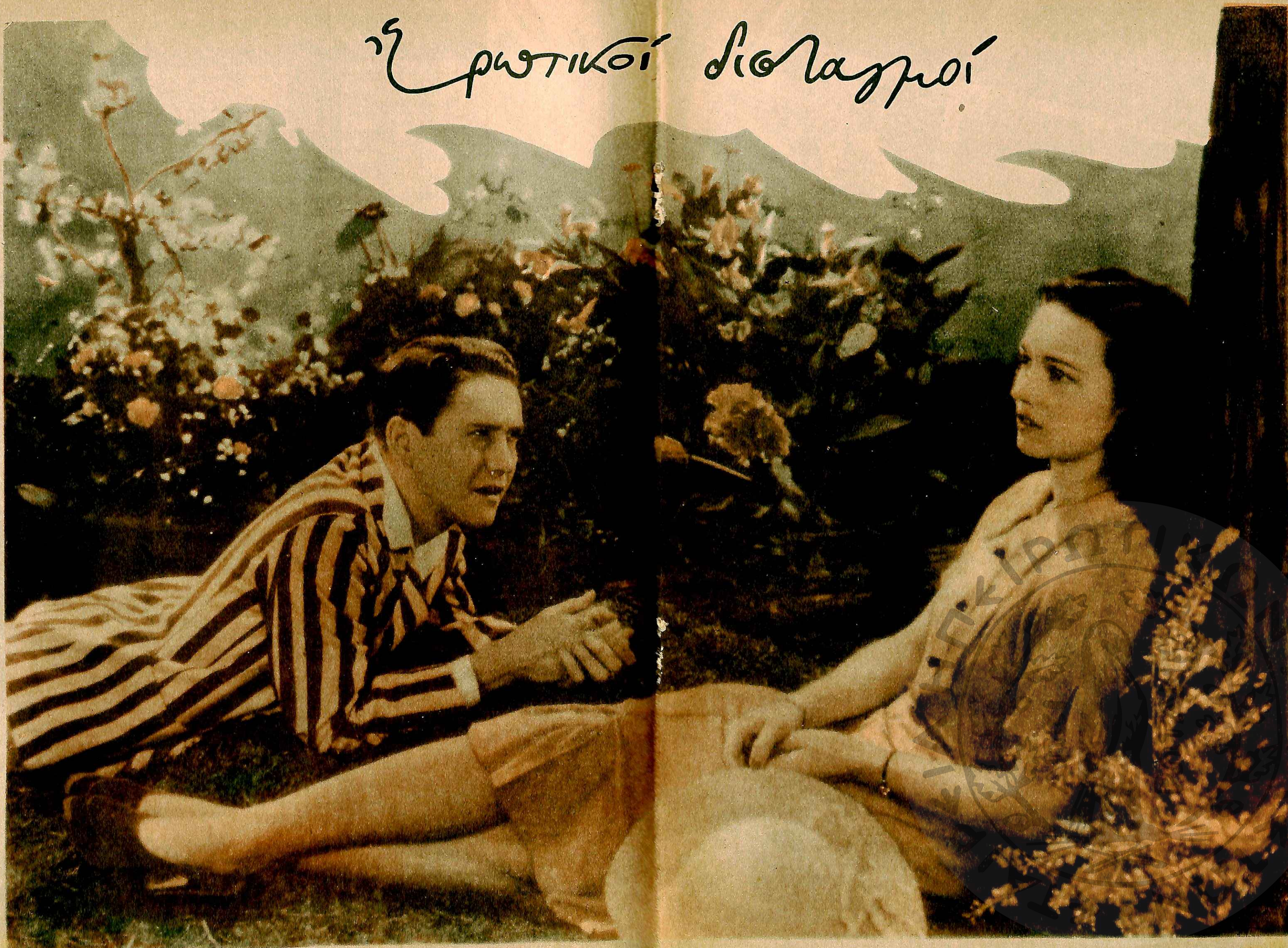
Τι' ροζους

- 1 'Ο Κλάρκ Γκέιμπλ
θηριοδασαστής
- 2 'Ο Ζάν Γκαμπνέν
εργόγραφος
- 3 'Ο Ούιλλιαμ Πάουελ
κουρεύς
- 4 'Ο Γκάρυ Κούπερ
πλοίαρχος
- 5 'Ο Φερνάν Γκραβαί
μάγειρος
- 6 'Ο Τάϋρον Πόουερ
ποδοσφαιριστής
- 7 'Ο Ρόμπερτ Τέηλορ
ρήτωρ

- 1 'Η Βίβιαν Ρομάνς
σιδερώτρια
- 2 'Η Λουίζα Ράινερ
δασκάλα
- 3 'Η Μαντλέν Κάρρολ
θεατρίνα
- 3 'Η Πολέτ Γκοντάρ
σερβιτόρα
- 5 'Η Τζανέτ Μαντόνανλντ
κτηνοτρόφος
- 6 'Η Μιρέϊ Μπαλνέν
ταμίας
- 7 'Η Ντανιέλ Νταρριέ
τζόκευ

Ἰρρωτικοὶ διαγροί

Α Γ Κ Ω Ν Ε Σ
6ας
.....

Ἐπειτα βουθήσετε τοὺς ἀγωνοῦντες ἐπὶ
μερικὰ λεπτὰ σὲ λίγο καλῆς ποιότη-
τος λάδι. Κάνετε τοὺς ταυτοχρόνους
μασσαὶ γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ λάδι
στοὺς πόρους

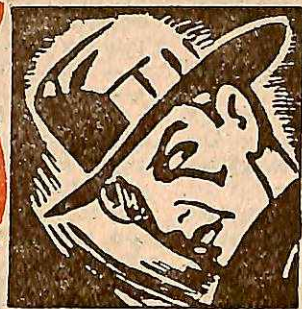
Γιὰ τὰ γόνατα, κάμνε-
τε τὸ ἴδιο. Σαπουνι-
σμένα καθὼς θὰ εἴ-
νε, τρίψετε τὰ ἔλαφρα
μὲ μιὰ λεία ἑλαφρόπ-
τρα. Προσοχὴ μὴν ἐ-
θίσετε τὸ δέρμα.

Ἐπειδὴ δὲν μπορείτε
νὰ γονατίσετε μέσα
στο λάδι, ἀντικατα-
στήσατε τὸ λουτρό αὐ-
τὸ μὲ καυμὰ κρέμα
ποὺ νὰ περιέχῃ λανο-
λίνη. Τέλος κάμτε
ισχυρὸ μασσάζ.

Περισσότερο από κάθε άλλη, αυτή την εποχή με τη γύμνια, οι άγκωνες και τα γόνατα υφίστανται τα πάνδεινα και το δέρμα τους τραχύνεται με την διαρκή τριβή τους στο χῶμα ή στα έπιπλα. Βέβαια το δέμα ενός ροζιασμένου άγκῶνος ή γόνατος δέν είνε καθόλου εύχάριστο. Περιποιηθήτε τα, λοιπόν, γιά νά παραμένουν πάντοτε σέ καλή κατάστασι.

... και τα ΓΟΝΑΤΑ μας

ⲛⲓⲛⲟⲩⲓⲩⲏ

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

διαρρήκτης πλησίασε
 σάν φάντασμα τὸν κη-
 πο τῆς θύλλας καὶ ἐ-
 τειμαζόταν νὰ πηδήσῃ
 σιδερένια κάγκελλα, ὅταν
 ἓνα σιδηρὰ χέρι τὸν ἐγρά-
 πως ἀπὸ τὸν σθέρκο καί,
 τὴν ἴδια στιγμή, τὸν ἐτύφλω-
 νε μὲν δέσμη φωτὸς ποὺ ρί-
 χτηκε στὰ μάτια του.

Μηχανικά, ὕψωσε τὰ δύο
 του χέρια, ἐνῶ μὲν γνωστὴ
 του φωνὴ τοῦ ἐπάγωνε τὸ
 αἷμα στὶς φλέβες:

διαρρήκτης πλησίασε
 σάν φάντασμα τὸν κη-
 πο τῆς θύλλας καὶ ἐ-
 τειμαζόταν νὰ πηδήσῃ
 σιδερένια κάγκελλα, ὅταν
 ἓνα σιδηρὰ χέρι τὸν ἐγρά-
 πως ἀπὸ τὸν σθέρκο καί,
 τὴν ἴδια στιγμή, τὸν ἐτύφλω-
 νε μὲν δέσμη φωτὸς ποὺ ρί-
 χτηκε στὰ μάτια του.

Μηχανικά, ὕψωσε τὰ δύο
 του χέρια, ἐνῶ μὲν γνωστὴ
 του φωνὴ τοῦ ἐπάγωνε τὸ
 αἷμα στὶς φλέβες:

— Πολύ-πολύ καλησπέρα-
σας, μίστερ «Λωποδύτη-Φάν-
τασμα»! Δέν τήν ἐπερίμενες
αὐτή τήν ἐκίκλην, ἔ;
— Νά μέ πάρουν ὅλοι οἱ
διάβολοι τοῦ προστατείου
τά τεράστιοι τῆς Ἰρλαν-
δίας ἄν δέν ἔχω νά κάνω μέ
τόν Ἰρλανδο ἄστυνομικό ἐ-
πιθεωρητή Σοῦμερ!
Ὁ διάσημος ἄστυνομικός,
γιατί πράγματι περὶ αὐτοῦ
ἀκριβῶς ἐπρόκειτο, ἄφησε
ἕνα σαρκαστικό γέλιο:

— Δὲν πιστεύω νὰ νομί-
ξης ὅτι θὰ μοῦ ξεγλυστρή-
σης κι' ἀπόψε! Σὲ κρατῶ,
σατανᾶ!

— "Άλλο ζήτημα αυτό, ἡ σπέκτωρ. Τί κάνεις, καλά; Καί λέγοντας αὐτά, κατίζασας τὸ χέρι του, τεινόντας το γιά χειραψία. Ἀντί ἄλλης ἀπαντήσεως, ὅμως, ὁ ἐπιθεωρητής πῆρε τὸ κλεφτοφανάρι του μὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χέρι καὶ μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, λέγοντας :

— Μὲ τὴν πρώτη ὑποπτη
κίνησι σοῦ τὴν ἄναψαι! Ἡ
καριέρα σου τελειώνει ἄ-
πόψε! Ψηλά τὰ χέρια! Ἔ-
τσι μπράβο: Ἀ! Νά καὶ ὁ
πόλεμος τῆς ὑπηρεσίας πού
ἔρχεται καταδῶ! Θαυμά-
σια! Ἀκίνητος εἶπα! Αὐτὸς
θὰ σοῦ περάσῃ τὶς χειροπέ-
δες, σατανᾶ! Ἐγὼ ἐν τῷ
μεταξὺ θὰ σὺ σκοπεύω καί
μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποπτη
κίνησι σου, μπᾶα καὶ κά-
τω! Ψηλά τὰ χέρια, γιατί
σοῦρριξα!

— Ψηλά, ψηλά! Μπορώ να
τά σηκώσω άκόμη πιο ψη-
λά; "Η μήπως θέλεις να ση-

κώσω και τὰ πόδια; "Αν τὸ θέλῃς, μπορῶ νὰ τὰ σηκώσω κι' αὐτά! Νά! "Έτσι!

Καί πρὶν τελειώσῃ τὴ φράσι τοῦ ὁ σατανικοῦ ἐκείνος ἄνθρωπος, ἔχοντας τὰ δύο του χέρια ὑψωμένα, ἔτιναξε ψηλὰ τὸ ἓνα πόδι του, τὸ κατέβασε ἀστραπιαῖως καὶ ἔτιναξε τὸ δεύτερο! "Έκαμε, δηλαδή, μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια ὁ ἀλλεπάλληλα πρῆγματα χορευτρίας θεατρικοῦ μπαλέτου. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι, μὲ τὸ πρῶτο του πῆδημα, ἐτσάκισε κυριολεκτικὰ τὸ ὥπλισμένον χερί τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ μὲ τὸ δεύτερο τοῦ ἔτιναξε μακριὰ τὸ κλεφτοφάνηρό του: Τὸ κλεφτοφάνηρον ἔπεσε ἀναμμένη πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Σοῦμιερ, τὴν στιγμή τοῦ κατέφθανε ὁ πόλισμαν τῆς ὑπηρεσίας, ὁ ὁποῖος εἶχε πα-

— Σατανᾶ, θρυλήθηκε ὁ
Σοῦμερ! Ὅ,τι 'κι' ἂν κά-
νης, ἀπόψε δὲν μοῦ ξεφεύ-
γεις:

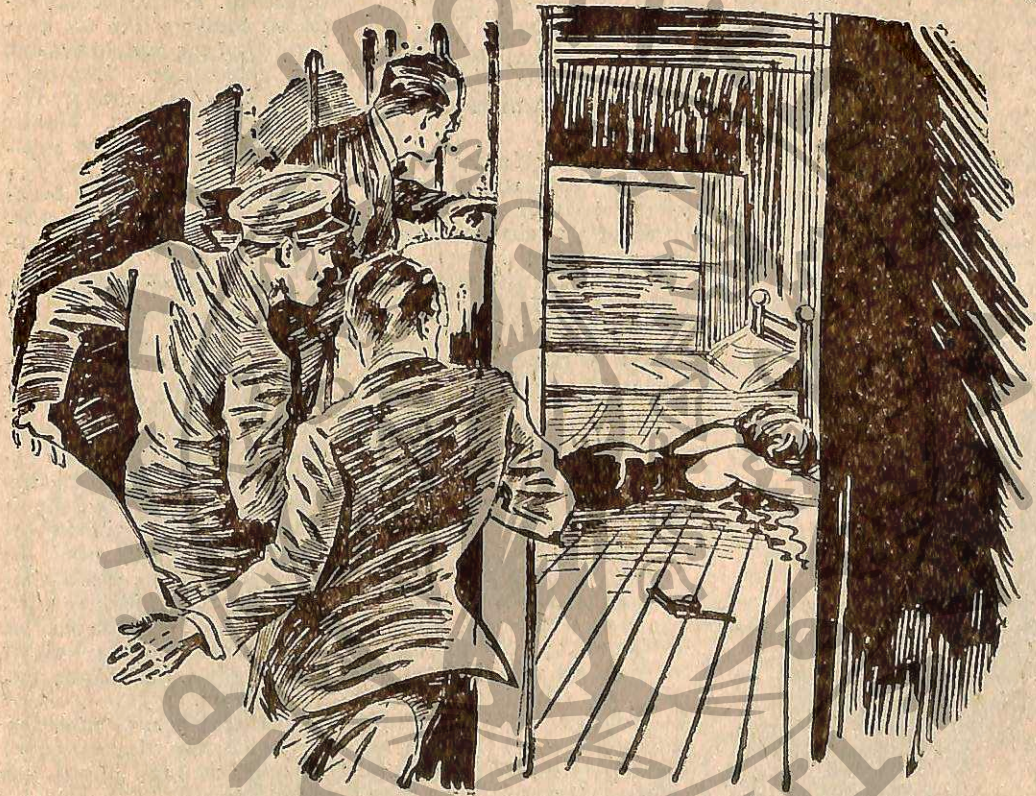
Καὶ νοιώθοντας ὅτι ὁ πό-
λισμας ἐπλησίαζε τρέχοντας
ἀπὸ πίσω του, ἐφώναξε:
— Τὸ νοῦ σου μὴ μᾶς φύ-
γι, πόλισμα! Εἴμαι ὁ ἱν-
σπέκτορ Σούμερ καὶ αὐτὸς
εἶναι ὁ «Λοποδύτης-Φάντα-
σμα»: Πάρε ἀπὸ χάμα τὸ
κλεφτοφανάρο μου καὶ βγά-
λε τίς χειροπέδες σου!

Ἡ πόλις μὲν ἔσκυψε τα-
χὺς καὶ πᾶρ᾽ ἀπὸ τοῦ ἑδαφός
τὸ ἀναμμένο κλεφτοφάνερο.
Ταχύτερός του, ὅμως ὁ «Λω-
ποδύτης-Φάντασμα» ἔκαμε
ἕνα τρίτο καὶ πιὸ ἀποτελε-
σματικὸ πῆδημα. Αὐτὴ τῇ
φορᾷ, τὸ πόδι του, ἀφοῦ ἐ-
τίναξε μακριὰ τὸ περίστρο-
φο τοῦ δαστυνομικοῦ, ἔπεσε

σάν σφυρί σιδηρουργείου
στο στήθος του. "Ο παχύ-
σαρκος Σούμπερ κλονιόθηκε,
έκαμε όπισθεν για να δια-
τήρηση την Ισορροπία του,
έσκονταψε στο κορμί του
σκυμμένου πόλιςμαν και
βρέθηκε στο χώμα με την
πλάτη και τὰ πόδια του
στον άέρα! "Όσοι αυτός
να κάτορθώση να σηκωθεί
και όσωπο ο πόλιςμαν να
συνέλθη από την πρώτη του
έκπληξι, ο θρυλικός δια-
ρρήκτης είχε γίνει άφαντος!

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΥΜ-
ΠΤΩΣΙΣ

Αριστοκράτης νέος Μάρ-
τιν Ντάλ έπεντάθηκε
έτσι στο κρεβάτι του
ανοίγοντας τὰ μάτια του
και έσήμανε το ύστού του
θαλαμηπόλου Μπίλκιγκ, ό
όποίος άνοιξε στή στιγμή
τήν πόρτα και εμφανίσθηκε
μέ τὰ πρώινα φύλλα, λές
κι' έπείριμενε έξω από τήν

Ἡ Ἰρέν Νταρούνη κοιτάει μπρούμυτα στὸ πάτωμα καταμεθὺς τοῦ δωματίου. Κοντὰ στὸ κεφάλι της εἶχε σχηματισθῇ μιὰ λιμνούλα ἀπὸ αἷμα καὶ κοντὰ στὸ χέρι της κοιτάει ἕνα περιστροφὸ.

κρεββατοκάμαρα τὸ ξύπνημα τοῦ κυρίου του.

— Καλημέρα, Μπίλκιγκ!
— Καλημέρα σὰς, σέρ.
Κάτι πρωὶ σήμερα ξυπνήσατε!

— Εἶναι πολὺ πρωὶ;
— Μόλις ἐπτά.
— "Εἰ Κοιμήθηκα πέντε δολκλήρες ὥρες; Ἀρκετὲς εἶνε γιὰ ἕναν τεμπέλη!

— Ω, σέρ! Τεμπέλης ἐσεῖς;

— Τί καιρὸ ἔχομε;
— Θαυμάσιο! Καιρὸ γιὰ ἐκδρομή!

— Καὶ τί νέα; Θὰ ἐδιάβα-
σες θέβαια τὰ πρωινά μου φύλλα.

— Τίποτε τὸ ἀξιόλογο.
— Τίποτε; Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» δὲν ἔκλεψε τὴν μεγάλη γέφυρα ἢ τὸ ἀγαλμα τῆς Βικτωρίας;

— Ὁχι ἀκόμη, σέρ! Ἀσφαλῶς, ὅμως, μιά ἀπ' αὐ-
τὲς τὶς ἡμέρες θὰ κλέψη καὶ κανένα χάλκινο ἀγαλμα, γιὰ νὰ δώλῃ σὲ τρεχάματα τὸν φίλο μας Σοῦμερ.

— Παρών! ἀκούσθηκε μιά φωνὴ ἀπὸ τὸ χῶλλ καὶ σχε-
δὸν ἀμέσως ἐφαντασθήκε ὁ κοντόχοντρος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς προσθέτοντας:

— Νά, τί θὰ πῇ καλοὶ φίλοι! Ξυπνοὺν μὲ τὸ ὄνομα μου στὰ χεῖλῃ τους! Μπίλκιγκ! Πρόγευμα γιὰ πέντε ἄτομα! Καὶ γρήγορα, γιὰτὶ ἦλθα νὰ πάρω τὸν Μάρτεν!

— Γιὰ πέντε ἄτομα, εἶπα-
τε;

— Καὶ θέβαια! Ἕνας ὁ Μάρτεν καὶ ἕνας ἐγώ... κά-
νομε πέντε στὸ τραπέζι! Καὶ γρήγορα! Ἐδέχθηκα μιά κλωτσιὰ στὸ στομάχι χθὲς θράδῃ καὶ εἶδα τὰ ἄ-
στρα νὰ κάνουν περὶπατο:

Ἐσὺ ξέρεις, φίλε μου Μπίλ-
κιγκ, ἂν αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι!

Γρήγορα ὅμως! Πρέπει νὰ πηγαίνομε μὲ τὸν φίλτατο Μάρτεν!

— Τί; Ἦρθες νὰ μὲ πά-
ρῃς; ῥώτης ὁ Μάρτεν Ντάλ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι του, ἐνῶ ὁ Μπίλκιγκ ἀπομακρυνόταν.

— Ναί.

— Γιὰ ποῦ;

— Γνωρίζεις τὸν δικηγόρου Τζαίμς Ντράουνινγκ;

— Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν ἀτυ-
χία.

— Χμ!... Εἶσαι λοιπὸν τῆς γνώμης ὅτι πρόκειται περὶ μὴ ἐντίμου ὑποκειμένου. Τί σατανικὴ σύμπτωση!

— Σύμπτωσης; Ποιά σύμ-
πτωσης;

— Τῆς γνώμης σου εἶναι καὶ ὁ «Λωποδύτης-Φάντα-
σμα»!

— Ὁχι δά! Πῶς τὸ ξέ-
ρεις;

— Ἀποδείξεις ὅτι χθὲς
βράδυ ἐπεχείρησε νὰ διαρ-
ρήξῃ τὴν θύλακα του... Μοῦ
δείξε τὴν χορευτικὴ του

40

δεινότητα... Κάποια κλω-
τοῖα στὸ στομάχι... Μιά
τούμπια...

— Ὡστε εἶχες γλέντι καὶ
πάλλ;

— Ἦ πλάτη μου τὸ ξέ-
ρει! Ἄς εἶναι! Πάει κι' αὐ-
τό. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει
αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἄλλο.

Φοβάμαι ὅτι χθὲς βράδυ,
ἐνῶ ὁ «Λωποδύτης-Φάντα-
σμα» προσπαθοῦσε νὰ διαρ-
ρήξῃ τὴ θύλακα του, ἐκεῖνος
ἐδολοφονοῦσε τὴ γυναῖκα
του.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔμεινε
σὺν ἀπολιθωμένους ἀκούγον-
τας τὶς τελευταῖες λέξεις
τοῦ φίλου του ἀστυνομικοῦ.

— Τί εἶπες; Δολοφονήθη-
κε ἡ ἱρὲν Ντράουνινγκ;

— Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ δολο-
φονήθηκε. Ὅπωςδὴποτε ἔ-
παψε νὰ ζῇ!

— Ἦ ἱρὲν! Ἦ φιλενάδα
τῆς Κόρας! Μὴ μὲ τρελ-
λαίνεις, Σοῦμερ!

— Ἀ! Ἦταν φίλη τῆς
Κόρας;

Καὶ ἀπὸ τὶς καλὲς τῆς
μάλιστα φίλες! Τὴν ἐγνώ-
ριζα καὶ ἐγὼ πολὺ καλὰ
καὶ μὲ τὴν ἀραβωνιαστικιά
μου προσπαθῆσαμε νὰ μα-
ταιώσωμε ὁπωςδὴποτε τὸν
γάμο τῆς μὲ τὸν Ντράου-
νινγκ. Τοῦ κάκου ὅμως! Τὸν
εἶχε ἀγαπήσει παρὰφορα
καὶ δὲν ἄκουγε κανέναν.

Τῆς εἶπαμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς δὲν φημιζόταν γιὰ τὴν
ἐντιμότητά του, τῆς εἶπαμε
ὅτι τὸ ὄνομά του εἶχε ἀνα-
μιχθῇ σὲ ἀρκετὲς μεγάλες
ἀπάτες, τῆς εἶπαμε τὸ κυ-
ριώτερο: Ὅτι εἶχε πάρει
δύο γυναῖκες ποὺ πῆγαν καὶ
οἱ δύο ἀπὸ θύλιο θάνατο.

Στάθηκε ἀμετάπειστη! Γνω-
ρίζεις θέβαια, Σοῦμερ, ὅτι
ἡ πρώτη του γυναῖκα ἐπέ-
θανε ἀπὸ ἀσφυξία μέσα στὸ
λουτρό της καὶ ἡ δεύτερή
του γκρεμίσθηκε ἀπὸ τὸν
βράχο τοῦ Λάικσαϊρ.

— Ναί.

— Γνωρίζεις ἐπίσης βέβαια
καὶ ὅτι ἀπὸ τοὺς δύο αὐ-
τοὺς θανάτους ὁ Τζαίμς
Ντράουνινγκ εἰσέπραξε δώ-
δεκα χιλιάδες λίρες!

— Ναί. Εἶχε ἀσφαλίσει τὴ
ζωὴ τῆς καθεμιάς γιὰ ἕξη
χιλιάδες λίρες.

— Καὶ ἀσφαλῶς γιὰ ἕνα
τέτοιο ποσὸν θὰ εἶχε ἀσφα-
λίσει καὶ τὴ ζωὴ τῆς καὶ-
μένης ἱρὲν. Ἀλλὰ τί ὑπο-
ψιάζεσαι; Ἐξαφανίσθηκε ἡ
ἱρὲν;

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρό-
κειται. Ὁ Τζαίμς Ντράου-
νινγκ ἔφαγε χθὲς βράδυ μα-
ζί τῆς στὸ σπίτι του καὶ κα-
τὰ τὶς δέκα ὅγῃκε γιὰ νὰ
πάῃ στὴ λέσχη του, ὅπου ἔ-
παίξε πόκερ ὡς τὸ πρωὶ.

Ἦ γυναῖκα του, ἀμέσως με-
τὰ τὴν ἀναχώρησίν του,
κλειδώθηκε στὸ δωμάτιο
της. Ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ λέ-
σχη τοῦ στίξ ἕξη παρὰ τέ-
ταρτο, τὸ πρωὶ. Τὸ προσω-
πικὸ τῆς βύλλας εἶχε κιάλας

ξυπνήσει καὶ ἐπεδίδeto στὶς
ἀσχολίες του. Ἐσήμανε καὶ
τὸ ἄνοιξαν.

— Πολὺ ὑποπτο αὐτό.

— Ποιό...

— Τὸ ὅτι ἐσήμανε! Ἕνας
ἀνθρώπος ποὺ πηγαίνει τὴ
νύχτα στὴ λέσχη του γιὰ νὰ
χαρτοπαίξῃ, συνήθως παίρ-
νει τὸ κλειδί τῆς πόρτας
τοῦ μαζί του, γιὰ νὰ μὴν
ἀνησυχήσῃ κανέναν ἐπιστρέ-
φοντας, ἐπειδὴ δὲν ξέρει
ποια ὥρα θὰ τελειώσῃ ἡ
παρτίδα του καὶ τί ὥρα θὰ
ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του.

Αὐτὸς, λοιπὸν, ἐσήμανε γιὰ
νὰ σημειωθῇ ἡ ὥρα τῆς ἐ-
πιστροφῆς του!

— Πολὺ ὀρθὴ ἡ παρατήρη-
σις σου... ἀλλὰ ἔρχεσαι
τύλασέ! Τὴν ἔκαμα πρώτος!

— Λοιπὸν;

— Σὲ σχετικὴν ἐρώτησί
μου, ὁ Τζαίμς Ντράουνινγκ
ἀπάντησε ὅτι εἶχε ἀλλάξει
κοστούμι καὶ ἔχχεσε τὸ
κλειδί του στὸ ἄλλο του
πανταλόνι. Προσέθεσε μά-
λιστα ὅτι αὐτὸς κυρίως ἦταν
ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἐ-
πέστρεψε πρωὶ! Ἐπερίμενε
νὰ ξυπνήσουν οἱ ὑπηρετίες
γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ κα-
νέναν, σηματοῦντας.

— Τί εὐσυνειδήτος κύ-
ριος! Λέγε ὡστόσο...

— Ἀνέβηκε στὴν κρεββα-
τοκάμαρα του, τὴν ὥρῃ
κλειδωμένη, ἐχτύπησε τὴν
πόρτα, ξαναχτύπησε, καμμιὰ
ἀπάντησις ἀπὸ τὸ ἐσωτερι-
κό. Ἀνέθηκε τότε σὲ ἕνα
κάθισμα, ἐκύτταξε ἀπὸ τὸν
φεγγίτη τῆς πόρτας μέσα
στὸ δωμάτιο καὶ ἀμέσως ἄ-
φησε μιά σπαρακτικὴ κρου-
γῇ, ζητώντας βοήθεια. Ἦ
ἱρὲν Ντράουνινγκ κοιτόταν
μπροῦντα καταμεσῆς τοῦ
δωματίου. Μιά λιμνούλα αἵ-
ματος ἐφαίνετο ἀπὸ τὸν φεγ-
γίτη πλάι τῆς καὶ δεξιὰ τῆς
ἕνα περιστροφὸ. Ἐτληφεῶ-
ννε στὴν «Σκώτλαντ-Γυ-
άρδ» καὶ φυσικά, ἔτρεξα
στὴν βύλλα ἀπὸ τοὺς πρώ-
τους, γιὰτὶ μοῦ ἦλθε στὴ
σκέψι ἡ ματαιωθεῖσα διάρ-
ρηξις τοῦ «Λωποδύτη-Φάν-
τασμα»! Καταλαβαίνεις ὁ-
ποῖόθετα...

— Πῶς ὅχι. Λέγε ὡστόσο.

— Ἐκλειδώσαμε τὴν μο-
ναδικὴ πόρτα, ἀλλὰ δὲν κα-
τωρθώσαμε νὰ τὴν ἀνοίξω-
με, γιὰτὶ ἦταν ἀμπαρωμένη
ἀπὸ μέσα! Ἐτληφεῶννε, λοι-
πὸν, στὴν «Σκώτλαντ-Γυ-
άρδ» νὰ σταλῇ εἰδικὸ συ-
νεργεῖο γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν
πόρτα καὶ πετάχθηκα ὡς ἐ-
δῶ νὰ τοιμπήσω τίποτα καὶ
νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Τὸ
συνεργεῖο θὰ βρισκεται
στὴν τραγικὴ βύλλα κατὰ
τὶς ἑννέα. Προφθαίνομε νὰ
φάμε κάτι θιαστικά καὶ νὰ
προφθάσωμε τὶς πρώτες πα-
ρατηρήσεις.

Καὶ ἀφήνοντας κόκκαλο
τὸν φίλο του ἀριστοκράτη,
προχώρησε στὴν πόρτα καὶ
φώνησε:

— Ἀκόμη Μπίλκιγκ;

Πάρτ' τὰ χέρια σου, λοιπὸν,
παληόφιλε!

ΕΓΚΛΗΜΑ Ἦ ΑΥΤΟΚΤΟ-
ΝΙΑ;

Ἦ πῶς εἶχε προμαντέψει
ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ, τὸ
εἰδικὸ συνεργεῖο ἔφθα-
σε στὴν τραγικὴ βύλλα μετὰ
τὶς ἑννέα. Ὁ Μάρτεν Ντάλ
καὶ ὁ Σοῦμερ εἶχαν φθάσει
μισὴ ὥρα πρὶν καὶ συζητοῦ-
σαν μὲ τοὺς δικαστικούς,
τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς
δημοσιογράφους ποὺ εἶχαν
πλημμυρίσει τὸ χῶλλ.

Ἀπαρηγόρητος, ὁ Τζαίμς
Ντράουνινγκ ἔχοντας διαρ-
κῶς τὸ μανδῆλι του στὰ
μάτια του, ἀπαντοῦσε μὲ μο-
νοσύλλαβα στὶς διάφορες ἐ-
ρωτήσεις.

Ἦ ὡς ἀπὸ προσπάθεια
πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, τὸ
εἰδικὸ συνεργεῖο κατάρθω-
σε νὰ ἀνοίξῃ τὴν μοναδικὴ
πόρτα τῆς κρεββατοκάμα-
ρας καὶ ἀρχίσαν οἱ πρώτες
παρατηρήσεις.

Ἦ ἱρὲν Ντράουνινγκ κοι-
τόταν μπροῦντα πεσμένη
στὸ πάτωμα, καταμεσῆς τοῦ
δωματίου. Στὸν μουσαμᾶ,
κοντὰ στὸ κεφάλι τῆς, εἶχε
σχηματισθῇ μιά λιμνούλα
παγωμένου αἵματος καὶ δε-
ξιὰ τῆς, κοντὰ στὸ χέρι τῆς,
κοιτόταν ἕνα περιστροφὸ με-
γάλου διαμετρήματος, ἀπὸ
τὸ ὁποῖο ἔλειπε μιά μόνο
σφαῖρα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή,
συνεπέραναν ὅλοι ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ αὐτοκτονίας. Πόρ-
τα ἄλλη δὲν εἶχε ἢ κρεββα-
τοκάμαρα. Μιά μόνο πόρτα,
ποὺ ὀρέθηκε «κλειδωμένη καὶ
ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα! Πα-
ράθυρο δὲν εἶχε κανένα! Ἦ
κρεββατοκάμαρα ἀερίζονταν
ἀπὸ τὴν μοναδικὴ τῆς πόρ-
τα καὶ ἀπὸ μιά ὀδη ἀερι-
σμοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ
μποροῦσε νὰ περάσῃ ἕνας
ποντικός, ὅχι ὅμως καὶ ἕνας
δολοφόνος! Ὁ φεγγίτης τῆς
πόρτας βρέθηκε καὶ αὐτὸς
κλειστὸς ἀπὸ μέσα! Τέσσε-
ρις μικροὶ σὺρτες, σκου-
ριασμένοι, μαρτυροῦσαν ὅτι
ὁ φεγγίτης αὐτὸς δὲν εἶχε
ἀνοιχθῇ ἀπὸ χρόνια. Τὸ πε-
ριστροφὸ ἄλλωστε ποὺ βρι-
σκοῦσαν κοντὰ στὸ δεξιὸ χέρι
τοῦ πτώματος ἐνίσχυε τὸ
συμπέρασμα ὅλων, ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ αὐτοκτονίας! Ἀλ-
λὰ γιὰτὶ αὐτοκτόνησε ἡ ἱρὲν
Ντράουνινγκ καὶ πότε ἀ-
κριβῶς αὐτοκτόνησε; Ὁ ἱα-
τροδικαστὴς, ἀπὸ τὴν ἀκαμψία
αὐτοῦ πτώματος, ἦταν τῆς
γνώμης ὅτι ἡ αὐτοκτονία ἐ-
πρεπε νὰ εἶχε λάβει χώραν
κατὰ τὶς ἑννέα τῆς νύχτας! Ὁ
Τζαίμς Ντράουνινγκ ὅμως,
φεύγοντας κατὰ τὶς δέκα,
τὴν ἄφησε ζωντανή! Σ' αὐ-
τὸ συμφωνοῦσε καὶ τὸ προ-
σωπικὸ τῆς βύλλας! Οἱ δύο
καμαριέρες καὶ ὁ θαλαμηπό-
λος κατέθεσαν ὅτι τὸ ζευ-
γὸς Ντράουνινγκ σηκώθηκε
κατὰ τὶς ἑννέα παρὰ τέταρ-

το ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ κλει-
σθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ὁ-
ποῦ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς
ὥρας τοῦλάχιστον ἄκουσε
τὸ ραδιόφωνο. Κατὰ τὶς δέ-
κα εἶδαν τὸν Τζαίμς Ντράου-
νινγκ νὰ βγαίνει μὲ τὸ κα-
πέλλο του καὶ μὲ τὸ παλτό
τοῦ ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ
προχωρῇ πρὸς τὴν καρυδέ-
νια σκάλα, ἐνῶ μέσα ἀπὸ
τὸ δωμάτιο ἀκούγονταν ἡ φω-
νὴ τῆς ἱρὲν Ντράουνινγκ
ποὺ τοῦ ἐφώνησε: «Νὰ μὲ
ξυπνήσῃς, ἀγάπη μου, ὅσο
ἀργά καὶ ἂν ἐπιστρέψῃς!»
Ἀπὸ τὴν «καρυδένια σκάλα
ἐκεῖνος τῆς ἐφώνησε: «Κα-
λά! Καλά! Κοιμήσου τώρα
νὰ σοὺ περάσῃ ὁ πονοκέφα-
λος!» Κανεὶς ὥστόσο δὲν ἄ-
κουσε πυροβολισμό!

Ἐαφνικά, ὁ Μάρτεν Ντάλ
ποῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξέταζε
τὸ κάθε τί, ἐστράφηκε ἀπό-
τομα πρὸς τὸν Τζαίμς
Ντράουνινγκ:

— Ὁλα, μίστερ Ντράου-
νινγκ, προδίδουν ὅτι πρόκει-
ται περὶ αὐτοκτονίας. Ἕνα
πράγμα ὡστόσο μοῦ φαί-
νεται πολὺ περιεργό.

— Ποιό;

— Ἦ ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ
δωματίου γιὰ κρεββατοκά-
μαρα!

— Πῶς εἶπατε;

— Πολὺ ἀνθυγιεινὸν δωμα-
τιό! Οὔτε ἥλιος τὸ βλέπει,
οὔτε καὶ ἀερίζεται καλὰ! Καὶ
ἡ βύλλα σὰς ἔχει τόσα
ὥραϊα καὶ ὑγιεινὰ δωμάτια:

Τί σύμπτωσης! Θὰ ἔλεγε κα-
νεὶς ὅτι τὸ διαλέξατε ἐπιτη-
δες γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μιά μέ-
ρα ἢ παραμικρὴ ἀμφιβολία
γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς γυ-
ναίκας σὰς! Γιὰ νὰ βρεθοῦν
οἱ δικαστικοὶ σὲ ἕνα δωμά-
τιο μὲ μιά καὶ μόνῃ πόρτα
ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα, χω-
ρὶς παράθυρο, μὲ ἕναν μι-
κρὸ στενόμακρο φεγγίτη,
κλεισμένον ἀπὸ μέσα κι' αὐ-
τόν!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Δὲν
σὰς καταλαβαίνο.

— Σὰς καταλαβαίνο ὁ-
μως ἐγώ. Τὶς δύο πρώτες
γυναῖκες σὰς τὶς εἶχατε ἀ-
σφαλίσει γιὰ ἕξη χιλιάδες
λίρες τὴν καθεμιά. Γιὰ πόσα
ἀσφαλίσατε τὴν τρίτη;

— Κύριε!

— Ἀφῆσε τὶς ὑπεκφυγές,
αἰσχρὲς δολοφόνε!

Καὶ ταχὺς σὰν τὴν ἀστρα-
πὴ, ὤρμησε ἐναντὶον τοῦ
Ντράουνινγκ καὶ, πρὶν προ-
λάβῃ κανεὶς νὰ ἐπέμβῃ, τὸν
ἐάπλωσε λιπόθυμο κοντὰ στὸ
πάτωμα τῆς ἱρὲν, μὲ τὴν ὠ-
μοπλάτη ἐξαρθρωμένη.

Ἦ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Καὶ στρεφόμενος, ἤρεμος
πιά πρὸς ὅλους ποὺ
εἶχαν ἀπομείνει σὺν ἄ-
πολιθωμένοι στὶς θέσεις τους,
ἐβροντοφώνησε:

— Μὴ φοβάστε, κύριοι,
καὶ οὔτε γιὰ μιά στιγμή δὲν
ἐσκέφθηκα νὰ ζημιώσω τὸν
δήμιο τοῦ Λονδίνου. Τὸ τέ-

ρας αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτα.
Λιποθύμησε ἀπὸ τὸν πόνο,
γιὰτὶ τοῦ ἐξάρθρωσε τὴν ὠ-
μοπλάτη. Σὲ λίγο θὰ συνέλ-
θῃ καὶ θ' ἀπορήσῃ βλέπον-
τας τὶς χειροπέδες τοῦ Σοῦ-
μερ στὰ χέρια του. Ἐμπρός,
Σοῦμερ! Τὶς χειροπέδες
σου! Δὲς ἂν τοὺ πηγαίνουν!

— Ἀλλά...

— Τί ἀλλά; Κάνε ὅ,τι σοὺ
λέω, μὴ μὰς φύγῃ! Ἀπ' αὐ-
τόν ὅλα μποροῦμε νὰ τὰ πε-
ριμένωμε...

— Καὶ ἂν... κἀνὴς λάθος;

— Τότε θὰ τοῦ τὶς θυάλης
καὶ θὰ τὶς περάσῃς στὰ χέ-
ρια μου!

Ὁ Σοῦμερ προχώρησε
διαπρακτικὰ, ἀλλὰ τὸν ἐπερί-
μενε ἄλλη ἐκπληξίς. Μόλις
ἐβγαλε τὶς χειροπέδες ἀπὸ
τὴ μέση του, ὁ Τζαίμς
Ντράουνινγκ ὠρθώθηκε μονο-
μιάς σὰν νὰ τὸν εἶχε τινάξει
ὄρθιο κάποιο ἰσχυρὸ ἐλατή-
ριο καὶ ἔκαμε νὰ τρέξῃ
πρὸς τὸ περιστροφὸ ποὺ βρι-
σκοῦσαν ἀκόμη πλάι στὸ
πάτωμα τῆς ἱρὲν. Πρὶν ὅμως
συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί-
του ὁ Σοῦμερ Μάρτεν Ντάλ
εἶχε ρίξει γιὰ δευτέρη φορὰ
τὸν Ντράουνινγκ καὶ τοῦ
περνοῦσε ὁ ἴδιος τὶς χειρο-
πέδες τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Καὶ τώρα, κύριοι, θὰ
σὰς κάμω τὴν ἀναπαράστα-
σι τοῦ ἐγκλήματος. Βέβαιος
ὅτι μόλις ἀμπαίνομε στὸ
δωμάτιο αὐτὸ θὰ ἀντικρύ-
ζαμε ὅλοι μιά ἀναμφισβή-
τητὴ αὐτοκτονία, δὲν ξεκάρ-
φωσα οὔτε γιὰ μιά στιγμή
τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὶς κι-
νήσεις τοῦ Ντράουνινγκ καὶ
προσπάθησα νὰ μὴ μοῦ δια-
φύγῃ λέξις ἀπὸ τὶς καταθέ-
σεις τοῦ προσωπικοῦ. Σοῦ-
μερ! Ψάξε τὸ ἀριστερὸ
τσεπάκι τοῦ μίστερ Ντράου-

νινγκ! Θὰ θρῖς μέσα σ' αὐ-
τὸ μιά κοινὴ γομαλάστιχα!
Προσοχή! Μὴν πατάς αὐτὰ
τὰ κομμάτια τοῦ φωνογρα-
φικοῦ δίσκου! Μάζεψε μερι-
κά: Ὁρατὰ! Τὴ γομαλά-
στιχα τώρα! Τὴν θρῖες;
Θαυμάσια! Ἀφῆσέ τα ὅλα
σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι! Κυτ-
τάξτε, κύριοι: Μιά κοινὴ
γομαλάστιχα καὶ μερικά
θραύσματα πλάκας γραμμο-
φώνου! Αὐτὰ στέλνουν τὸν
μίστερ Ντράουνινγκ στὸν δῆ-
μιο τοῦ Λονδίνου! Καὶ ἐξη-
γοῦμαι: Τὴ στιγμή ποὺ οἱ
εἰδικοί κατάρθωσαν νὰ ἀνοί-
ξουν τὴν πόρτα, ὅπως σὰς
εἶπα εἶχα καρφωμένον τὸ
βλέμμα μου στὶς κινήσεις
τοῦ μίστερ Ντράουνινγκ! Ἐ-
τοὶ τὸν εἶδα νὰ εἰσέρχεται
παραπαύοντας σὺν μεθυσμέ-
νῃς ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνη-
σι καὶ λύπη του καὶ ν' ἀφή-
νῃ νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ χέρι του
ἕνα κλειδί! Νάτο, καταγῆς!

Εἶναι τὸ κλειδί τῆς κρεββα-
τοκάμαρας: Ὁ καθένας θὰ
μποροῦσε νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸ
κλειδί ἔπεσε ἀπὸ τὴν κλει-
δαριά μὲ τὶς προσπάθειες
τῶν εἰδικῶν νὰ ἀνοίξουν τὴν
ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα πόρ-
τα! Τὸν εἶδα νὰ κἀνῃ καὶ
κάτι ἄλλο! Καθὼς προχώ-
ρησε τρικλίζοντας καὶ μὲ τὸ
μανδῆλι στὰ μάτια του, ἔπε-
σε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ γραμ-
μόφωνο καὶ ἔσπασε τὴν πλά-
κα! Νά, τὰ κομμάτια τῆς!

Κατόπιν ἀφῆσε τὸ μανδῆλι
του νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι
του ἐπάνω σὲ μιά γομαλά-
στιχα ποὺ κοιτόταν κοντὰ
στὴν ἀνοιχτὴ πιά πόρτα.

Παίρνοντας ἀπὸ χάμω τὸ
μανδῆλι του, πῆρε καὶ τὴν
γομαλάστιχα καὶ μὲ πρόπο
τὴν ἔκρυψε στὸ τσεπάκι τοῦ
γυλέκου του: Νάτην! Ἰδοῦ,

— Τὰ λέω καλὰ;

Τὸ ἴδιο μεσημέρι, ἐνῶ ἡ
Κόρα Στίλλμαν στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Μάρτεν Ντάλ ἐσκού-
πιζε ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὰ μά-
τια τῆς, ὁ Σοῦμερ ἀποροῦ-
σε μὲ μπουκωμένον τὸ στό-
μα:

— Ὁλα αὐτὰ ὡστόσο δὲν
μοῦ ἐξηγοῦν τί ἐγύρευε ὁ
«Λωποδύτης-Φάντασμα» χτὲς
βράδυ στὴν τραγικὴ βύλλα.

— Μά... ἀποκρίθηκε σὺν
ἀφηρημένους ὁ Μάρτεν Ντάλ.
Φαντάζομαι ὅτι ὁ

Από το ένα αυτί....

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΠΟΡ

Ενα νέο σπόρ μας ήρθε από την Αμερική. Καί έπειδή είναι πολύ εύκολο, μπορείτε να το κάμετε κι' εσείς. Είναι ένα είδος ψαρέψματος, που δεν γίνεται όμως με το δίχτυ, με το άγκιστρο ή με το παργαδί, όπως ψαρεύουν δηλαδή όλοι οι τίμιοι ψαράδες, αλλά με κάτι άλλο που δεν είχε ποτέ καμιά σχέση με το ψάρεμα: με το τόξο.

Ο ψαράς ή κυνηγός όπως θέλετε, κάθεται μέσα σε μία βάρκα, όπου κάποιος άλλος λάμνει, και όταν διακρίνει κανένα ψάρι στο νερό, προσπαθεί να το χτυπήσει εκτοξεύοντας ένα βέλος. Έννοείται ότι το ψάρι πρέπει να είναι αρκετά μεγάλο για να μπορεί ν' αποτελέσει στόχο, να μη βρίσκεται πολύ βαθιά και ο ψαράς να είναι καλός σκοπευτής για να μπορεί να το πετύχει.

Εφέτος, η Κυανή Ακτή έχει γεμίσει από τέτοιου είδους ψαράδες. Οι άλλοι, όμως, οι πραγματικοί, εκείνοι που δεν ψαρεύουν για γούστο αλλά για το ψωμί τους και το ψωμί των παιδιών τους, έσπευσαν να διαμαρτυρηθούν και να ζητήσουν την απαγόρευση αυτού του σπόρ, γιατί τα ψάρια έτρώμαζαν από την νέα αυτήν καταδίωξη και όλη η θάλασσα έχει έρημωθη. Έτσι αναγκάστηκε να επέμβει η αστυνομία, που υποχρέωσε τους αυτοσχέδιους αυτούς ψαράδες ν' αφήσουν ήσυχα βέλη και τόξα.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΣΤΟΜΑΤΑ

Ενα καταπληκτικό νέο, για σας, κυρίες μου και δεσποινίδες. Δεν έσιμφοιόκατε ποτέ, παρατηρώντας με κάποιο φθόνο την φωτογραφία καμιάς μεγάλης ήθοποιου του κινηματογράφου: «Αχ, τι ωραίο στόμα που έχει! Τι ευτυχισμένη θα ήμουν αν είχα τα χείλη της!...»

Από τώρα, λοιπόν, και στο εξής δεν θα σας στενοχωρή πια αυτή ή

σκέψις, γιατί το δειρό σας μπορεί περίφημα να γίνει πραγματικότητα. Πράγματι, στην προθήκη ενός καταστήματος, στην Νέα Υόρκη, διαβάζει κανείς μια πινακίδα που γράφει τα εξής:

«Ζητήσατε από το κατάστημα το στόμα της Μάρλεν Ντήτριχ, της Γκρέτας Γκάρμπο, της Κλωντέτ Κολμπέρ κ.λ.π. και θα εξυπηρετηθίτε άμεσα».

Ευθύς από την πρώτη στιγμή είναι αδύνατον να καταλάβει κανείς περί τίνος πρόκειται. Και όμως το πράγμα είναι απλούστατο: κάποιος εφευρέ με συσκευή, ένα είδος σφραγίδας από καουτσούκ, όπου είναι χαραγμένα, ως την παραμικρή λεπτομέρεια, τα αποτυπώματα των χειλιών των μεγάλων ηθοποιών του κινηματογράφου. Βάζουν, λοιπόν, ένα κόκκινον υγρό σ' αυτήν την σφραγίδα κι' έπειτα την αποτυπώνουν στο στόμα της πελάτιδος, που παίρνει έτσι το επιθυμητό σχήμα.

Σε λιγάκι συνεπώς, ακούμε και στα λαϊκότερα «ιντοπούτα καλλονής» τον εξής διάλογο:

— Μου κάνετε, σας παρακαλώ, το στόμα α-λ-ά-Μάρλεν;

— Κυρία μου, με συγχωρείτε, αλλά δεν είναι πια της μόδας και δεν ανανεώσαμε την σφραγίδα που είχε φθαρή πολύ. Θέλετε να δοκιμάσετε την Ντανιέλ Νταριέ; «Εννοώ, πολύ της μόδας τώρα τελευταία».

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΔΑΚΤΥΛΟ

Κάθε δακτυλογράφος θα ωρέι υποχρέωσι της, κάθε βράδυ την ώρα που θα σχολάσει να δηλώσει επίσημως ότι «το κεφάλι της έχει γίνει καζάνι!». Και το ίδιο θα πει όλη την ημέρα δεν έκανε άλλο τίποτε παρά να χτυπάει άμειλιτα τα πληκτρα της μηχανής της.

Τι να πούν, όμως, οι καίμενοι οι Κινέζες δακτυλό, που δεν έχουν να κάμουν με 40 μόνον πληκτρα, όπως οι δικές μας, αλλά με τρεις χιλιάδες; Οι κινεζικές γραφομηχανές είναι πλωρόρες και τα πληκτρα τους είναι αραιωμένα σε 39 σειρές. Η χρησιμοποίησις, λοιπόν, μιας τέτοιας μηχανής είναι πραγματικός αθλος, τον οποίον δεν μπορεί να κάμη οποιοσδήποτε.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Είναι κάμποσος καιρός τώρα, που, στο Λίβερπουλ της Αγγλίας, εφαρμόζεται μια πολύ περίεργη ποινή κατά των σωφέρ έκείνων που έγιναν αίτιοι αυτοκινητικού δυστυχήματος. Συλλαμβάνονται, φυσικά, και καταδικάζονται σε βαρύ πρόστιμο ή φυλάκιση όταν το δυστύχημα είναι σοβαρό. Εκτός, όμως, από την υλική αυτήν τιμωρία, τους περιμένει και μια άλλη, καθαρώς ψυχολογική, αλλά πολύ βαρύτερη από την πρώτη για τους πολύ ευαίσθητους.

Μια φορά την ημέρα οι άνθρωποι αυτοί παρακολουθούν υποχρεωτικώς την προβολή μιας κινηματογραφικής ταινίας που παριστάνει το δυστύχημα το οποίον αυτοί έπροκάλεσαν, σε όλες του τις λεπτομέρειες. Πρώτα βλέπουν τον εαυτό τους στο βολάν να οδηγεί με κάποιον αδέξιό-

τητα ή άφρημάδα, έπειτα έναν διαβάτη να βρίσκεται ξαφνικά κάτω απ' τις ρόδες του αυτοκινήτου, τον τραυματισμό και την μεταφορά του στο νοσοκομείο.

Όταν το θύμα πεθάνει, ο υπαίτιος του δυστυχήματος σωφέρ βλέπει στην όθνη την κηδεία του, ακούει τις φωνές και τα κλάματα των συγγενών του, παρακολουθεί όλες τις τραγικές σκηνές της ταφής. Καί, έπειτα απ' αυτό, κανονίζεται πώς θα φερθούν άπέναντι των πεζών όταν θα εκτίσουν την ποινή τους και θα βγούν από τη φυλακή.

Φαίνεται ότι το μέτρον αυτό έσημείωσε καταπληκτικήν έπιτυχία, γιατί οι ταινίες αυτές πρόκειται να προβληθούν δωρεάν με θεατάς όλους ανεξαίρετως τους οδηγούς αυτοκινήτων και παντός είδους τροχοφόρων. Θα έχουν να διδαχθούν πολλά από τα σφάλματα των συναδέλφων τους.

ΧΡΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ

Ενα από τα κυριώτερα σημεία στα οποία μοιάζει ο πίθηκος τον άνθρωπο είναι η αντίληψις της αξίας του χρήματος. Δεν πρέπει να σας φανή καθόλου παράξενο αυτό, γιατί έχει αποδειχθή κατά τρόπον άναμφισβήτητον, ότι ο πίθηκος έχει σαφή αντίληψιν της αξίας αυτής. Αποδείξει είναι το εξής καταπληκτικό πείραμα:

Ένας Αμερικανός καθηγητής κατεσκεύασε ειδικά νομίσματα για πίθηκους: πράσινα, που εξαργυρώνονται με μία μπανάνια, και κόκκινα, που εξαργυρώνονται με δυο πράσινα ή με ένα πορτοκάλι. Οι πίθηκοι στους οποίους τα έδωσε δεν άργησαν να καταλάβουν την αξία τους και άρχισαν κυριολεκτικώς να θησαυρίζουν. Έπαιρνονσαν πολλές ώρες μετρώντας και ξαναμετρώντας την περιουσία τους, την οποίαν δεν ένοούσαν να εγκαταλείψουν ούτε στιγμή.

Μετά μιάν εβδομάδα, οι περισσότεροι πίθηκοι είχαν το ίδιο αρχικό ποσό, ενώ οι άλλοι είχαν εξαργυρώσει αρκετά νομίσματα με πορτοκάλια και μπανάνες.

....στο έναί

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

1 ΕΩΣ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1900 : Προσάρτησις του Τράνσβαλ στην Αγγλία. Η άνωτέρωτις ενός λαού κρίνεται κυρίως απ' τα αλθθήματα που τρέφει κι' απ' τα ιδέωδη που έμπνέεται. Δεν είναι η εξέλιξις του πολιτισμού το βασικό στοιχείον απ' το οποίο μπορεί να χαρακτηρισθή ένα έθνος, αλλά η άγαστή που έχει στην έλευθερία.

Μόνο οι λαοί που έχουν το ψυχικό σθένος να πεθάνουν για την έλευθερία τους, είναι άξιοι να ζήσουν ελεύθεροι.

Ένας απ' αυτούς είναι και οι Μπόερς. Οι Μπόερς εινε απόγονοι των Όλλανδών άποίκων που εγκατεστάθησαν στην Αφρική τον 17ον αιώνα και τριακοσίων γαλλικών οικογενειών διαμαρτυρουμένων, που εγκατέλειψαν την πατρίδα τους λόγω των θρησκευτικών διωγμών.

Η δημοκρατία του Τράνσβαλ ιδρύθηκε το 1849 απ' τον Πραιτώρι, συνορεύει δε με την Μαζανέικη, την Ροδεσία και την Αγγλική άποικία της Καλής Έλπίδος. Η Βρετανική Κυβέρνησις άνεγνώρισε το 1852 την ανεξαρτησία του νέου κράτους.

Έπ' ελκοσπέντε σχεδόν χρόνια, άγωνίσθησαν να καταπνέουν τις έπαναστάσεις των κάφρων. Ένώ δέ το 1877 ο πρόεδρος Μπύργκερ πολέμους των άρχων των κάφρων Σεεδακούμ ήναε αντιπρόσωπος της Αγγλίας έφτασε άπρόσπτα στην Πραιτωρία και άνήγγειλε την προσάρτησι της νέας Δημοκρατίας.

Η ξαφνική έδωσις εξέπληξε και έξωργισε τους Μπόερς. Το 1880 έπαναστάτησαν και άδηνούμενοι από τον Ζουμπέρ, αυτοί οι πρώην γεωργοί που εγκατέλειψαν το άροτρο και το ντουφέκι, κατετρόπωναν τους Άγγλους στο Μπλόνκερσπριντ και την Ματζούμπα.

Οι Άγγλοι, άναγκάστηκαν να άναγνωρίσουν και τότε την ανεξαρτησία του Τράνσβαλ, υπό την αλγίδα όμως της Μεγάλης Βρετανίας.

Δυστυχώς η χώρα των Μπόερς ήταν ελλογμένη ή μάλλον καταραμένη. Το έδαφος της περιέχει τα πλουσιότερα κοιτάσματα χρυσού του κόσμου. Η ύπαρξις του κινήτου μετάλλου και των διαμαντιών που άφθονούσαν, ήταν για τους Άγγλους μία άκαταμάχητη έλξις. Δεν μπορούσαν να έλέπουν μία χούφτα ανθρώπων να κατέχουν τέτοιους θησαυρούς. Ο πλοτός αυτός έπρεπε να άνήκει στην κραταιά Αυτοκρατορία. Κάτι έπρεπε να γίνη να δημιουργηθούν δηλαδή τίποτε έπείσοδια, ώστε να δικαιολογηται μία έπέμβασις.

Η άδρομή δεν άργησε να βρεθή.

Η άνευρεσις των χρυσόφορων γαιών έκαμε να συρρέσουν στην μικρή αυτή Δημοκρατία πολλοί έξοι, κατά το πλείστον τυχοδιώκται, οι οποίοι, με την υποστήριξι της Αγγλίας, άρχισαν να έξείρουν διάφορες άπαιτήσεις ζώντας τελικά να χαρακτηρισθούν ως πολιτά του Τράνσβαλ. Το δε 1895 κάποιος δνόματι Τζαίμσον άργατο του πρωθυπουργού της Μεγάλης Βρετανίας, έπεχείρησε να καταλάβη με 500 ίππεις την Πραιτωρία.

Χάρις όμως στις δραστήριες ένέργειες του προέδρου Κρόνγκερ και του Ζουμπέρ, το κομικό αυτό κίνημα άπέτυχε πατανοδώς και ο Τζαίμσον μαζί με τους καθ'άλλησθέν του σιγμαλιστήσθηκε και παρεδόθη στις άγγλικές άρχες της Νοτίου Αφρικής.

Αυτό όμως δεν έπείσωσε τη βρετανική Κυβέρνησι να έξακολουθή να υποστηρίξη τα «συμφέροντα» όπως έλεγε, των ξένων και να έπεισθή κάθε τόσο, στα έσωτερικά της Δημοκρατίας σε τέτοιον βαθμό μάστιχα ώστε αυτή στο τέλος άναγκάσθηκε τον Οκτώβριο του 1899 να κηρύξη τον πόλεμο στην Μεγάλη Βρετανία.

Ετσι άρχισε ο περίδοτος πόλεμος των Μπόερς, που έδασταξε δυόμισι χρόνια, υποχρεώνοντας την Αγγλία να κάμη τη μεγαλύτερη προσπάθεια της και να υποστή ζήμιες που δεν έπείλυνε.

Οι Μπόερς πολέμησαν με θάρρος άπάνταστο. Μονάχα 40.000 είχαν να άντιμετωπίσουν 450.000 έχθρούς.

Κατ' άρχας νικηται στο Κολενσό Σπιον, σκόπ, Μαγκεροφοντάιν και Φόρμπεργκ, τελί-

κά υπεχώρησαν έμπρός σε πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις των Αγγλων.

Στις 27 Φεβρουάριου συνέληθη ο ήρωικός στρατηγός Κρόνγκερ και ο στρατός του στις 31 Μαΐου κατέληθη το Γιοχάνεσμπουργκ στις 5 Ιουνίου ή Πραιτώρια και την 1η Σεπτεμβρίου κηρύχθηκε η προσάρτησις του Τράνσβαλ.

Ο άγώνας όμως δεν έτελειωσε. Τότε άρχισε η πραγματική Τρανσβαλινή έποποιία.

Έχοντας επί κεφαλής τους γενναίους άρχηγούς, Μπότα, Ντε Βέτ, Ντελαρέν και τον Γάλλο συνταγματάρχη Βιλμπουά - Μορένι διεξήγαγον έναν σκληρό και έξαντλητικό κλεφτοπόλεμο με τους Άγγλους.

Κάθε τόσο γέφυρες τινάζονταν στον άερα, σιδηροδρομικοί συρμοί ξετροχιάζοντο άποθήκες έπαιρναν φωτιά, ενώ συγχρόνως οι ξαφνικές έπείσεις των νέων αυτών «κλεφτών» σκορπούσαν τον τρόμο και το θάνατο παντού.

Ο πόλεμος είχε στοιχίσει ήδη στους Άγγλους 5.000 νεκρούς, 25.000 τραυματίες και 1 δισεκατομύριο λίρες.

Ο άνισος όμως αυτός άγώνας δεν μπορούσε να έξακολουθήση έπ' άπειρον. Οι Μπόερς παρ' όλες τις προσπάθειές τους, παρ' όλο τον πατριωτισμό τους ήταν άδύνατοι να άντιμετωπίσουν νικηφόρα τις δεκαπλάσιες άγγλικές δυνάμεις.

Έξαντλημένοι άπογοητευμένοι από την άδιαφορία της Ευρώπης, άναγκάστηκαν να άπογράψουν την 31 Μαΐου 1902 την συνθήκη της ερήνης με την οποία το Τράνσβαλ γινόταν άποικία της Μεγάλης Βρετανίας.

Αν και νικημένοι όμως οι Μπόερς θα μέλουν στην Ιστορία ως έπείσμενα ενός γενναίου και ήρωικού λαού που ήξερε να πεθάνη για την έλευθερία του.

2 ΕΩΣ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1792 : Οι πρωτοφανείς και άπάνταστες σφαγές της Κομμούνας.

Από τα μέσα του Αυγούστου 1792 η πραγματική Κυβέρνησις της Γαλλίας ήταν η Κομμούνη. Φαντασθήτε μία συμμορία άποτελούμενη απ' τα άποδόραματα της κοινωνίας από άνθρώπους μοχθηρούς και σκληρούς, σαν τους Μαγιάρ, Σαμέτ, Κολλό ντε Χερμπουά, Μπιγιώ-Βαρέν, Μανυέλ και τον άπαισιώτερο απ' όλους Χεμπέρ, που με τις πράξεις τους κηλίδωναν την άρχική Ένοσια της Γαλλικής Έπαναστάσεως.

Ας μη φανή ο χαρακτηρισμός αυτός υπερβολικός εινε πάντως έκείνος που έδωσαν κορυφαίο ιστορικό, όπως ο Μενιέ Ανρύ Ρυμπερ, Γκαζέτ, άδμη και ο Μισελό ο πιο θερμός υπερασπιστής της Έπαναστάσεως.

Αφού η Κομμούνη άπέκτησε την άρχη έλεια για να την διατηρήση έπρεπε να χρησιμοποίησθ τον τρόπο.

Βγαίνομε απ' τη λάσπη. Έλανε ο Νταντόν και γρήγορα θα μας ρίξουν πάλι εκεί. Μονάχα με το φόβο θα μπορούσαμε να διακώσωμε. Πρέπει να δώσωμε άνάμεια στους Παριζιάνους και τους φυγάδες άριστοκράτες ένα ποτάμι αίμα.

Ένας τέτοιος φανατισμός, μία τέτοια έλεια ανθρώπου σε ανθρώπους ιδεολόγους όπως ο Νταντόν, γιατί ήταν πραγματικοί πατριώτες, δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν παρά σαν μία τρέλλα ή ένας έπαναστατικός Σαδισμός όπως πολύ καλά λέει ο γιατρός Κομπανέξ.

Απ' τις 20 Αυγούστου 1792 η Κομμούνη είχε συστήσει μία «Επιτροπή Έπιθέλειως» για την έσασφάλισι της νέας καταστάσεως με πρόεδρο τον Πανίε και τον Σεράν οι οποίοι έσπευσαν να πάρουν μαζί τους και τον Μαρσά.

Η πρώτη τους φροντίδα ήταν ν' άρχίσουν τις κατ' όκον έρευνες, χωρίς να σέσασθούν ούτε τους άντιπροσώπους των ξένων άποικιών οι οποίοι διαμαρτυρήθηκαν και εγκατέλειψαν το Παρίσι.

Απ' την άλλη μεριά ο Νταντόν καταρτώνει πάρη την άδεια να κάη ο ίδιος έρευνες για να κατασφύη τα δθην κρυμμένα όπλα.

Αυτές οι έπισκέψεις έγιναν τη νύχτα της 29ης προς την 30ην Αυγούστου. Τρεις χιλιάδες άτομα μεταξύ των οποίων

πολλοί κληρικοί, είχαν στριμωχθή στις φυλακές.

Τα θύματα ήταν πια έτοιμα, αλλά για να τα χτυπήσει κανείς, έπρεπε να έρθι μιάν άφορμή. Δεν ήταν δύσκολο αυτό.

Τότε άκριβώς ο Μπρουνοέιγκ είχε καταλάβει το Λογκβύ και άπειλούσε το Βερντεν. Η Συνέλευσις έκάλεσε τους πατριώτες στα σύνορα.

Ο Μαρσά ο άνθρωπος, όπως λέει ο Ανρύ Ρουμπέρ, που έκαμε το μεγαλύτερο σκότο στη Γαλλία, άπεκαλύπτει στον λαό τη φοερή συνωμοσία των φυλακών(!).

«Μόλις οι πατριώτες θα φύγουν, γράσει ο άριστοκράτης θα στρατολογήσουν ληστές, θα άνοήσουν τις φυλακές και θα σκορπίσουν παντού το θάνατο. Δεν πρέπει ν' αφήσουμε πίσω μας τους προδότες. Οφείλομε να καθάρωμε τις φυλακές».

Συγχρόνως ο Νταντόν μ' έναν γλυκόπικρο τόνο, άνήγγειλε στη Συνέλευσι την εργασία(!) που έτοιμαζόταν.

—Οι καμπάνες θα χτυπήσουν. Έλεγε αυτό όμως δεν θα εινε το σήμα του κινδύνου. Θα εινε το σήμα της έπείσεως κατά των έχθρων της πατρίδος. Για να νικήσωμε, για να τους φοβίσωμε, για να έχωμε; Θράσος και πάλι θράσος και πάντοτε θράσος.

Σε λίγο οι καμπάνες άντήχησαν. Στο άκουσμα αυτό, ενώ οι πραγματικοί πατριώτες εγκατέλειψαν τις μητέρες τους και τις γυναίκες τους, οι σφαγείς, που άποτελούσαν το κατακάθι της κοινωνίας, πληρωμένοι από την Κομμούνα (είχε άνοήσει για τον σκοπό αυτόν μια πίστωση 12.000 λιμπρών) έδάδιζαν κατά των φυλακών.

Και άρχίζει η σφαγή.

Μέσα σ' ένα πανδαμόνιο από φωνές και ουρλιάσματα 120 κληρικοί έκτελούνται με ρόπαλα στο μοναστήρι των Κάρι.

Οι σφαγείς, κάθε τους νέα έκτελεισι την συνώδευσαν με άγριες ζητωκραυγές και φρικτά άστεία. «Ερεθισμένοι απ' το κρασί που έπρεε άφθονα σαν νάθελε να σιγοντάση τη αίμα που γινόταν ποταμίδον, έχόρευαν και τραγουδούσαν με τις άπαιτες μέγαιρες που είχαν ένωθη μαζί τους, για να κλέψουν ή να άκρατηρίσουν τα θύματα».

Η αλήτη των φυλακών είχε πάρει την άφι καλάρεως. Οι όθιοι καταματωμένοι άγωνοί, κουνώντας άπειλντικά τα όπλα τους έμοιαζαν με σακανόδες.

Μία μυρωδιά φρεσκοσφαγμένου κρέατος ένέμιζε την άτμόσφαιρα.

Οι ίδιες φρικτές σκηνές έπανελήθησαν στο Σαπλε, στη Φόρ, στην Κονσιερζερλ και στους Βερναρδίνους.

Ένα από τα θύματα της φοερής αυτής ημέρας ήταν και η πριγκίπισσα ντε Λαμπαλ, έπιστηρία φίλη της βασιλίσσης.

Αφού την έσφαξαν, της έκοψαν το κεφάλι και τα στήθη και της έβωσαν τα έντερα.

Όλα αυτά τα μακάβρια κομμάτια τα έστησαν σε κοντάρια.

Κάποιος όμως έπρε πως η «Πριγκίπισσα δεν ήταν καλοχτενισμένη».

Η παρατήρησις αυτή θροήθηκε δροή. Βέβαια, άσπτο ήταν να καλωπίσουν τη φιλενάδα «της κυρίας Βετύ».

Με άγρια ουρλιάσματα άρμησαν σ' ένα κουρετό και με την άπειλή των σπαθιών άνάγκασαν τον τρέμοντα κομμάτη να οριζάρ το νεκρό κεφάλι.

«Υστερα με άλαλαγμους κι' έχοντας επί κεφαλής τα φρικτά αυτά τρόπαια, έπείσαν κάτω από το τέμπλο, όπου ήταν κλειμένη η Μαρία Άντουανέτα».

—Έβγα να δής τη φιλενάδα σου! έφώναζαν.

Στο άντικρουσμα του φρικτού αυτού θεάματος η βασίλισσα λιποθύησε ενώ ο σωφέρ έσποούσε σε άγριες άποδοκιμασίες. Έτσι έπείσσε η πρώτη αυτή ημέρα των σφαγών, οι όποιες συνετέλεσαν την έπείνη και την μετ' έπονένη ως τις 6 του μηνός, όποτε το κακό έκπασσε. Στις 9 όμως σταμάτησε έντελως, αφού έδημιούργησε θύματα άνω των 13.000.

Η τρομοκρατία είχε άνατείλει. Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ]

ΤΕΤΡΑΠΟΔΕΣ ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΚΑΙ ἌΠΤΕΡΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ

Τὰ ΖΩΑ καὶ ὁ ρόλος των
στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ ἱστορία δὲν διέσωσε, τὸν τρόπο μετ' ὁποῖον τὸ σκυλί ἐγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφος καὶ ὁ φίλος τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦναντίον εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς πῇ πολλὰ περισσότερα γιὰ τὴ φιλία πού συνδέει τὸν ἄνθρωπο μετ' τὴ γάτα.

Ἡ τιμὴ φαίνεται ὅτι ἀνὴρ καὶ στοὺς Αἰγυπτίους. Ὅχι μόνον τὴν ἐξημέρωσαν, ἀλλὰ τὴν ἔκαμαν συγχρόνως ἀντικείμενον λατρείας, μετ' ὃν ὄνομα τοῦ «Πάχτι». Ὁ τὸν ἐπέβαινε ἡ γάτα ἐνὸς Αἰγυπτίου, τὴν ἐβαλσάμωνε καὶ τὴν ἔθαβε στίς Κατακόμβες.

Στὴ Μέμφιδα ἀποκαλοῦσαν τὶς γάτες «Κυρίες τοῦ Οὐρανοῦ».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΑΤΙΑ

Ἀλλ' ἄς μιλήσωμε γιὰ μερικά ἱστορικά ζῶα. Μεταξὺ αὐτῶν τὴν πρῶτη θέσι κατέχουν τὰ γατιά. Τοῦ πανισχύρου Ρισελιέ. Ὁλόκληρη στρατιά ἐξοῦσε καὶ ἐκυκλοφοροῦσε μέσα σὸ σπῆτι του. Καὶ οἱ ξένοι πρέσβεις, ὅταν τὸν ἐπισκέπτοντο, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς ἐπιδεικνύσων μερικές περιποιήσεις καὶ μερικές θωπίες γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν εὐνοίαν του. Ἀνέβαιναν ἄλλως τε στὰ γόνατά ἡ στοὺς ὤμους των καὶ συχνὰ ἀνεμίνυναν τὰ νιαουρίσματα των στίς συζητήσεις.

Ἡ μητέρα ὄλων αὐτῶν τῶν γατιῶν, πού εἶχε γίνει μετ' ὁ καιρὸ πολλές φορές γιαγιά, ἦταν ἕνα εἶδος λεοπόδ ζῶου μέσα σὸ σπῆτι τοῦ τρομεροῦ καρδινάλιου. Ὅλοι τῆς ἐφέροντο μετ' ἐξέπληξη καὶ παρεμύριζαν σὸ πέρασμά της.

Ἱστορικὴ ἐπίσης ἔχει μείνει ἡ γάτα τῆς δεσποινίδος ντὲ Γκουρναί, στὴν ὁποίαν ἡ κυρία τῆς, πού πέθανε πολὺ νέα, ἄφησε ὅλη τὴν περιουσίαν της.

Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΟΝ

Τὸ σκυλάκι ὅμως τῆς Ντυμπάρν, τῆς περιφημῆς εὐνοουμένης τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', ὑπῆρξε ἐ-

κείνο πού ἔπαιξε τὸν πῶς σημαντικό ρόλο στὴν ἱστορίαν. Ἀπὸ τὴν εὐνοίαν ἡ τὴν δυσμένειάν του ἐξαρτήθη-καν πολλές φορές ὁ πόλεμος ἢ ἡ εἰρήνη, ἢ συνάψις μιᾶς συμμαχίας ἢ ἡ διάλυσις μιᾶς ἄλλης, ἢ διατήρησις ἐνὸς ὑπουργείου ἢ ἡ ἀνατροπὴ του.

Γιατὶ τὸ σκυλάκι αὐτό, παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις πού τοῦ ἔκαναν ἡ καλύτερα ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν, παρείχε πολὺ δύσκολα τὴν εὐνοίαν του καὶ πολὺ δυσκολώτερα ἐδεχόταν τὰ δῶρα πού τοῦ προσέφεραν. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐγαυρίζε ἦταν περιττὸ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ παραμικρό. Ἡ ὠραία μαρτυρία ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

— Φροντίστε νὰ ἐξευμενίστε τὴ Σουζὸν καὶ ξαναγυρίστε ὅταν τὸ κατορθώσετε.

Ἄν, ὅμως, ἐκουνοῦσε χαρούμενα τὴν οὐρά του ἢ ἐπηδοῦσε στὰ πόδια ἐκείνου πού ὑποκλινόταν ἐμπρός στὴν κυρία του, ἡ Ντυμπάρν, πού ἐπίστευε στὴν ἀλάνθαστη κρίσιν τοῦ σκυλοῦ της, συνεπέρανε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν φίλος καὶ ἦταν πρόθυμος νὰ κάμῃ τὰ πάντα γι' αὐτόν.

Ἀλλ' ἡ Σουζὸν ἐγνώρισε τὶς περιποιήσεις ἀνθρώπων, πού ἐστέκονταν πολὺ ψηλότερα ἀπὸ τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς συνήθεις κόλακες τῶν ἀνακτόρων.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, πού, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπισκέψεώς του σὸ Παρίσι, ἐπέρασε σὸ λαϊκὸ τῆς Σουζὸν ἕνα κολλιὲ στολισμένο μετ' ἀντακτόρων.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἡ Ντυμπάρν ἔκρινε ὅτι τὸ στολισμὸς αὐτὸς ἦταν περιττὸ σὸ λαϊκὸ ἐνὸς σκυλίου καὶ μετ' ὃς δικαιοσύνην ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ τὸ κλέβουν, τὸ ἐβγάλε ἀπὸ τὴ Σουζὸν γιὰ νὰ τὸ περάσῃ σὸ δικό της λαϊκὸ.

Ἀλλ' ἡ Σουζὸν δὲν ἦταν τὸ μόνο ζῶον πού ἐξοῦσε στὰ διαμερίσματα τῆς περιφημῆς εὐνοουμένης. Ἡ Ντυμπάρν εἶχε πρὸς ἰδιαιτέρη προτίμησιν μὲν τοὺς λευκοὺς πιθήκους καὶ τοὺς

γαλάζιους παπαγάλους καὶ ἀνέτρεφε ἕναν μεγάλο ἀριθμὸ ἀπ' αὐτοὺς σὸ ἀνάκτορον τῶν Λουβεστέν. Ὁ Ζαμόρ, ὁ μικρὸς νέγρος ὑπηρέτης τῆς, ἐμισοῦσε αὐτὸ τὸ θηριοτροφεῖο, βρῖσκοντας ὅτι τὸν ἐπεριποιούντο λιγώτερο ἀπὸ τὰ ζῶα, ἐνῶ αὐτὸς προσέφερε περισσότερες καὶ πολλὰς φορές ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίας, στίς διάφορες ἐρωτικές σχέσεις πού διατηροῦσε, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ βασιλέως.

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΔΑΓΚΩΣΕ ΤΟΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Ο «Φορτυνέ» ἦταν μιὰ ἄλλη... ἱστορικὴ φυσιογνωμία.

Ἦταν τὸ σκυλί πού ἡ Ἰωσηφίνα Μπωαρναί δὲν ἀποχωρίσθηκε ποτὲ σ' ὅλη τὴ ζωὴ καὶ πού φαίνεται ὅτι ἀνῆκε στὴν κατηγορίαν τῶν ζῶων-τυράννων.

Ὁ Ναπολεὼν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν αὐτὸ. Τὴ νύχτα τοῦ γάμου πού τὸ βρῆκε ἐγκατεστημένο κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς συζυγικῆς κλίνης.

— Βλέπετε αὐτὸν τὸν κύριο; ἔλεγε ὁ Ναπολεὼν μιὰ μέρα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του. Τὸν βρῆκα ἐπάνω σὸ κρεβάτι τῆς Ἰωσηφίνης, ὅταν τὴν ἔκαμα συζυγίᾳ μου. Θέλησα νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴ θέσιν αὐτή, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσα. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ κοιμηθῶ ἄλλου, ἢ νὰ μοιρασθῶ τὸ κρεβάτι μαζί του. Ἐπρωτίμωσα τὸ δεύτερον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸν Φορτυνέ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ γερὴ δαγκωματιά σὸ πόδι.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ ξανάφερε τὶς γάτες στὴν πρώτη γραμμή.

Ὁ Μπωντλαίρ ἀφιέρωσε σ' αὐτὲς ἕνα ὑπέροχο ποίημα πού καὶ ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ ἔτρεφε ὁλόκληρη στρατιά σὸ σπῆτι του. Ὑπεδέχοντο μετ' ἐκτίμησιν τοὺς ἐπισκέπτας καὶ τοὺς συνάδελφους ὡς τὴν πόρταν.

Οἱ ἀδελφές τοῦ ποιητοῦ παρεπονοῦντο συχνὰ γιὰ τὴν ἀναστατάσιν καὶ τὶς καταστροφές πού ἐφῆρναν μέσα σὸ σπῆτι, ἀλλ' ὁ Γκωτιέ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τίποτε.

Ἐνας ἄλλος μεγάλος συγγραφεὺς, ὁ Μπαρμποῦντ, ὠρεβιγὺ περιέβαλλε τὶς γάτες μετ' ἀληθινὴ στοργή.

Ὅταν πέθανε, ἡ φίλη του Λουίζα Ρέντι, πού τὸν εἶχε περιποιηθῇ μετ' ἀληθινὴ στοργή καὶ ἀφοσίωσιν ὡς τὴ τελευταίαν του σιγμὴν, ἔφηρε τὶς γάτες του σὸ σπῆτι της καὶ μετέφε-

ρε σ' αὐτὲς τὴν ἀγάπην καὶ τὶς φροντίδας της.

ΟΙ ΚΥΚΝΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἀλλ' ἄς ἀνοίξωμε μιὰ παρένθεσιν ἀνάμεσα στὰ σκυλιὰ καὶ τὶς γάτες.

Πρόκειται γιὰ τοὺς κύκνους τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βάγνερ ἔγραφε:

«Εἶναι τόσο ὠραῖος καὶ τόσο χαριτωμένος, εἶναι τόσο πλούσιος στὴν καρδιά καὶ σὸ πνεῦμα, πού φοβοῦμαι ὅτι ἡ ζωὴ του θὰ σβύσῃ μέσα στὸν σιδερίνιον αὐτὸν κόσμον, ὅπως ἕνα θεῖο καὶ ἀσύλληπτο δεινόν...»

Ὁ βασιλεὺς τοῦ θρόνου εἶχε ἕνα ὠραῖο ἀνάκτορον, στὴν ἀκρὴν μιᾶς λίμνης, ἐπάνω στὴν ὁποία ἕνας περιέργως μηχανισμὸς ἐπροκαλοῦσε τεχνιτὲς θύλλες καὶ τρικυμίες.

Ἐπάνω στὰ νερά αὐτῆς τῆς λίμνης ἐζούσαν ἀναρίθμητοι κύκνοι, τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ὑπεραγαποῦσε. Ἐυρῶν τὴν βάρκα του ἐπάνω σὸ νερό, ὅπως καὶ στὴν ὕψην τοῦ «Ἀδενγκριν», τοῦ ἔργου τοῦ μεγαλοφυοῦς μουσικοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπροστάτεψε.

Μέσα στὰ νερά αὐτῆς τῆς λίμνης ὁ ρωμαντικὸς βασιλεὺς ἐπνίγηκε μιὰ μέρα...

ΡΙΝΤΙΝΤΙΝ : ΣΤΑΡ Α' ΜΕΓΕΘΟΥΣ

Ἀς ἔλθωμε τώρα στὴν ἐποχὴ μας. Τὰ ζῶα παρακολουθοῦν τὴ ζωὴ μας καὶ φυσικὰ ἀσχολοῦνται καὶ αὐτὰ μετ' ὁ κινήματογράφον.

Ποῖος δὲν θυμάται τὸν περίφημον «ΡΙντιντιν», στάρ τοῦ Χόλλυγουντ, πού πρωτηγωνίστησε σ' ἕνα πληθὺς ἀστυνομικῶν φιλμ;

Διηγοῦνται γιὰ τὸν «ΡΙντιντιν» ἕνα ἀνέκδοτο διασκεδαστικὸ γιὰ μᾶς, ἀλλὰ πού δὲν εὐχαρίστησε καθόλου τὸν κύριόν του.

Τὸν εἶχαν μάθει στὰ διάφορα φιλμ πού ἐγύριζε νὰ καταδιώκῃ τοὺς κλέφτες, ἀλλὰ νὰ μὴν τοὺς δαγκώσῃ. Ὁ «ΡΙντιντιν» εἶχε συνηθιστὴ μετ' ὅλες τὶς σκηνές αὐτῆς καὶ ὅταν μιὰ νύχτα ἐμπίηκαν πραγματικοὶ κλέφτες σὸ σπῆτι τοῦ κυρίου του, ἄρχισε νὰ παίζει μαζί τους, νομίζοντας ὅτι δὲν διέφεραν ἀπὸ ἐκείνους τῶν φιλμ.

Τὸ πρῶτὸ τὸν βρῆκαν νὰ κοιμάται μακαρίως ἐμπρὸς σὸ χρηματοκιβώτιον πού εἶχαν διαρρήξῃ οἱ κλέφτες.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐδιόθεσα ἐπιστημονικὲς μελέτες Ἀνεδίφησα τὰ ἀρχαῖα φρενολογικῶν κλινικῶν. Κατέφυγα στίς ἀναμνήσεις Ψυχιάτρων τῆς πρωτεύουσας. Μέσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἔβρηκα ἱστορίας γεμάτες τραγικὸν πόνο. Εἶνε παλῆς ἱστορίες δυστυχισμένων πλάσμάτων, πού ἐπλήρωσαν ἕνα ἀγνὸ καὶ παράφορο αἰσθημὰ τους μετ' ὃν νόστιμο τῶν λογικῶν τους. Δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ζωὴ τραγικώτερη θυσίαν στὸν θάνατον τοῦ ἔρωτος.

Τὶς ἱστορίες αὐτὰς θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ κάθε ἐβδομάδα, ἀπ' αὐτὴ τὴ σελίδα. Εἶνε ἀληθινὰ σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Μονάχα ἐφρόντισα νὰ τὶς διατυπώσω κατὰ λίγο ρομαντικώτερον τρόπον, γιὰ νὰ γίνων πῶς παραστατικὰ. Ἀπὸ ἀπόψεως δραματικότητος καὶ πλοκῆς δὲν προσέθεσα τίποτε. Τί μπορεῖ νὰ προσέθεσιν κανεὶς σὲ μιὰ πραγματικότητα, πού ὑπερέχει κάθε δραματικῆς φαντασίας;

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΤΑΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

Ἦταν γυιὸς καλῆς καὶ πλούσιας οἰκογενείας, πού διέμενε στὴν Πόλιν ὁ Μάριος Τ. Τὸ 1911 ἦλθε στὴν Ἀθήναν, γιὰ νὰ παρακολουθῇ μαθήματα σὸ Πανεπιστήμιον. Ἦταν τότε δεκαοκτὼ χρονῶν.

Στὴν Ἀθήναν, πού ἦλθε, ἔμεινε σὸ σπῆτι μιᾶς θείας του, στὴν ὁδὸν Σόλωνος. Ἐνεγράφη στὴ Νομικὴ Σχολὴ καὶ ἄρχισε τὶς μελέτες του. Ἦταν νέος φιλότιμος, ἐργατικός, καλὸκαρδος. Εἶχε χαρακτῆρα ἐξαίρετον, πού τὸν ἔκανε σ' ὅλους ἀγαπητό.

Ἡ θεία του εἶχε νὰ λήῃ γιὰ τὴν μεγάλην προθυμίαν του. Ὅταν τὸν παρακαλοῦσε γιὰ κάτι, ἐτσακίζονταν νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ. Μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, Μάριε, μπορεῖς νὰ περάσῃς τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὴν μοδίστρα μου, νὰ τῆς πῇς νὰ ἔλθῃ ἕδω αὐρίο; Μένει στὴν ὁδὸ Ἱπποκράτους.

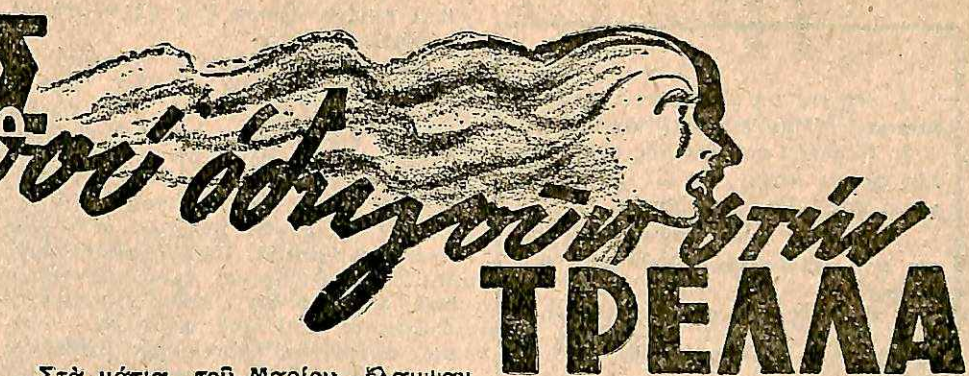
— Εὐχαρίστως, θεία μου.

Ὁ Μάριος ἐπέρασε ἀπὸ τὴν μοδίστρα. Καὶ ἄφησε τὴν παραγγελίαν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ συνέβη στὴν ψυχὴν του. Κάτι ἄλλας μέσας του. Δὲν εἶχε πῶς τὸ ἀμέριμον, χαρούμενον ὄψος του. Συχνὰ ἐπεφάνε σὲ μιὰ μελαγχολικὴ ἀφηρημάδα.

Ξεχνῶντας νὰ περᾶσιν ἕνα μουσκερικὸ κομμάτι, πού ἔπαιζε σὸ πιάνο τῆς ἡ κυρία του διπλανοῦ σπιτιοῦ.

Εἶχε γίνῃ πολὺ αἰσθηματικός. Ἐνὰ βράδυ ὁ μικρὸς γυιὸς τῆς θείας πού, πού πῆγαινε, σὸ σχολεῖν, ἀπῆγγειλε ἕνα ποίημα. Ἦταν ἡ «Φαρμακωμένη» τοῦ Σολωμοῦ.

Τὰ τραγούδια μου τάλεγεσ ὅλα τοῦτο μόνο δὲν θέλει εἰπῆς. Τοῦτο μόνο δὲν θέλει ἀκούσῃς ὅχι, τὴν πλάκα τοῦ τάφου κρατεῖς!

Στὰ μάτια τοῦ Μαρίου ἔλαμψαν δάκρυα. Ἡ θεία του τὸ παρατήρησε. Κι' ἐμψύχισε: «Αἰσθηματικὴ νεότης!»... Μιὰ μέρα ὁ Μάριος ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν μοδίστρα τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους. Πετὰχθηκε καὶ εἶπε μετ' ἀσπληνίας:

— Θὰ πάω ἐγώ, θεία, νὰ τῆς πῶ νὰ ἔλθῃ.

— Μὰ δὲν τὴν θέλω τίποτε, ἀπήντησε λίγο παραξενεμένη ἡ θεία. Ἀπλῶς ἔλεγε, ὅτι αὐτὸ τὸ φόρεμα μοῦ τὸ ἔρραψε πολὺ καλά.

— Ἄ, ἔτσι;

Καὶ ὁ νέος ἐμελαγχόλησε.

ΠΑΡΑΦΟΡΟΣ ΕΡΩΣ

Τὶ ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτὰ; Δὲν ἦταν δύσκολον νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Ὁ Μάριος ἦταν ἐρωτευμένος.

Τὴν πρώτην φορὰ, πού πῆγε στὴν μοδίστρα, εἶχε συναντήσει ἐκεῖ τὴν κόρη της. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα τῆς ἰδίας περιόδου ἡλικίας μ' αὐτόν. Τοῦ εἶχε μιλήσει μετ' ἀποδοκιματικὸ ὄψος. Κι' ὅταν ἔφραγε, τὸν ἀποχαίρεισε μ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ, γιὰ νὰ τοῦ φλογίσῃ τὴν καρδιά. Στὴ νεότητά ἄρκει ἕνα μειδίαμα, μιὰ λαμπερὴ ματιά, μιὰ ἀβρὴ λέξις, γιὰ νὰ γεννήσῃ τὸν ἔρωτα. Ὁ Μάριος δὲν μποροῦσε πᾶν νὰ ἐξαγάγῃ ἐκείνο τὸ χαμόγελο τῆς κοπέλλας. Τὸ ἔβλεπε πάντα μπροστά του, νὰ ροδίζει, γεμάτο οὐρανίους ὑποσχέσεις.

Ὅτε νὰ διαβάσῃ πᾶν μποροῦσε. Ὅτε νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο. Ὅτε νὰ κοιμηθῇ. Πολλὰς νύχτας ἐρχόταν προσέχοντας, νὰ μὴν τὸν δὴ κανένας, κάτω ἀπὸ τὰ ποσάθυρό της. Καὶ παραφύλαγε ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ δὴ πῶς ἀπὸ τὰ φωτισμένα τζάμια τὴν σιλουέτταν της.

Μιὰ μέραν τὴν συνήντησε σὸ δρόμον. Ἦταν μαζί μετ' ἄλλης. Ἐκείνη τὸν ἐχαίρεισε πρῶτη. Τὸ αἷμα του ἀνέβηκε σὸ κεφάλι. Ἐγύρισε γεμάτος γοῶν κι' ἐλπίδες σὸ σπῆτι του καὶ κλείστηκε σὸ δωμάτιόν του. Ἐκλάψε ἀπὸ εὐτυχίαν.

Ἀπὸ τότε τὴν συνήντησε κι' ἄλλες φορές μπροστὰ σὸ σπῆτι της. Περνοῦσε συχνὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, μετ' ἡλιπίδα, ὅτι θὰ τὴν συναντοῦσε. Τόσο συχνὰ περνοῦσε, ὥστε οἱ περίοικοι ἄρχισαν κατὰ μὴν ριζώναντι. Οἱ φίλες τῆς νέας πού ἀγαποῦσε τὸν ἔφεραν σχεδὸν ὅλες. Κι' ὅταν τὸν ἐβλέπαν, κρυφογελοῦσαν, ὅταν νὰ τὸν κοροῖδευαν. Αἰσθάνονταν ὅτι γινόταν γελοῖος. Καὶ τὸ ψυχικὸν του μαρτύριον ἦταν ἀβάσταχτον.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ βάσανά του τὰ περιέγραψε ὁ

ἴδιος ἀργότερα. Συνέταξε σὲ στιγμὴς κάποιος ψυχικῆς του ἡρεμίας ἕνα μεγάλο γράμμα, ὅπου περιέχεται ἡ τραγικὴ τοῦ αὐτοβιογραφία. Τὴν παραθέτομε αὐτοῦσια:

«... Τὸ βράδυ κατὰ τὶς ὀκτώ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μικρὸν περίπατον, ἐβάρδιθα πρὸς τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους. Ἐπέρασα ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της. Ἐκτύπησα τὴν πόρταν, ἦσαν μισάνοιχτη. Ἀς τὴν ἐβλέπα, Θεέ μου, ἐκεῖ σὸ κατώφλι! Νὰ μοῦ ρίξῃ μιὰ ματιὰ, νὰ μοῦ χαμογελάσῃ! Νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ «Καλὴσπέρα!»... Καὶ θὰ ἔφευγα, θὰ ἔτρεχα νὰ κρύψω κάπου τὴν εὐτυχίαν μου...»

Ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ δρόμου εἶδα νὰ ἐρχονται ἀπὸ τὴν ἀντιθετὴν διεύθυνσιν τρεῖς νέες. Στὸ μέσον ἦταν Ἐκείνη. Τὴν ἐγνώρισα ἀμέσως καὶ σὰν ἕνα χάος ἀνοίξε μπροστὰ στὰ πόδια μου. Ἐτρεμα. Παραπατοῦσα. Εἶχα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θὰ ἔπεφτα στὴν ἀβυσσόν.

«Οἱ νέες ἐπέρασαν δίπλα μου. Νομίζω ὅτι ἐχαίρειθα κουνώντας τὸ κεφάλι. Δὲν θυμάμαι ὅμως καλὰ τί ἔκαμα ἐκείνη τὴν στιγμὴν. Τὸ μυαλό μου ἐβούιζε. Ὅταν οἱ δεσποινίδες ἀπομακρύνθηκαν καμμιὰ δεκαπενταρία βήματα ἀπὸ μένα, ἄκουσα τὴν μιὰ νὰ λέῃ:

— Αὐτὸς εἶναι;

— Ναι, ἀπήντησε Ἐκείνη.

«Καὶ νομίζω ὅτι ἄκουσα γέλια...»

«Ὅκτὼ ἡμέρες ἀργότερα ἦταν ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ γυιοῦ τῆς θείας μου. Στὸ σπῆτι ἐτοιμαζόταν διασκεδάσις. Ἦθελα νὰ λείψω ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκείνη τὴν ἡμέραν. Δὲν ἤμουν γιὰ χαρὰς. Ἀλλ' ἡ θεία μου θὰ στενοχωριόταν. Γι' αὐτὸ ἔμεινα. Ἦλθαν ἄρκετοι προσκεκλημένοι. Καὶ σὸ τέλος ἦλθε καὶ Ἐκείνη μετ' ἡμῶν.

«Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω. Ἐφοβόμουν ὅτι ἡ καρδιά μου δὲν ἔ' ἄντεχε σὲ τόση συγκίνησιν. Πόσο ὑπέφερα ἐκείνη τὴν βραδυά! Ἀλλὰ γιατί νὰ φέρνω σὸν νοῦ μου αὐτὲς τὶς βασανισμένες στιγμὲς; Γιὰ νὰ ὑποφέρω ἔως τώρα;

«Ἐπῆρα κάποια στιγμὴ τὸ θάρρος νὰ τῆς πῶ:

— Δεσποινίδι, ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω. Μοῦ ἐπιτρέπετε;

«Ἐγέλασε ἐξάνοιστα καὶ μοῦ ἀπήντησε:

— Τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε; Ἐγὼ ξέρω ὅτι ἐσεῖς εἰσθε παντρεμένοι.

— Ὅχι! Ποῖος σὰς εἶπε τέτοιον πρᾶγμα;

«Ἐγέλασε πῶς δυνατόν. Μετ' ὁρῶντες ὅσα γε;

— Θὰ σὰς περιμένω, τῆς ξαναεἶ-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Θέλεις να σ' αγαπάς όλος ο κόσμος; Μην αγαπάς κανέναν.

* Η φίλια του άνδρος είναι πολλές φορές στήριγμα. Η φίλια της γυναίκας είναι πανουργία.

* Ο νέος έρωας συντελεί κυρίως στο να λησμονηθούν οι παλαιοί.

* Όσάκις η κολακεία αποτυγχάνει, δεν φταίει αυτή, άλλ' ο κόλαξ.

* Το παρόν είναι γυιός του παρελθόντος και μοιάζει τον πατέρα του.

πα, έξω από το σπίτι σας αύριο. Μοι το επιτρέπετε;

— Δεν μπορώ να σάς το άπαγορεύω, απήντησε.

»Καί πάλι έγέλασε.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

»Επέρασα την νύχτα άγρυπνος. Χίλιες σκέψεις μ' έβασάνιζαν. Τις πρωινές ώρες έκάθισα και της έγραψα ένα γράμμα. Το θυμάμαι. Νά, τί της έγραφα:

«Δεσποινίς,

»Επειδή πάν ό,τι μέχρι τοῦδε έχει συμβῆ είναι πάρα πολύ γνωστόν, θεωρώ καθήκον μου να σάς γράψω τās ολίγας αυτές γραμμές διά να καθορισθῇ αυτό το ζήτημα. Δεν δύναμαι πλέον να μη σάς καταστήσω γνωστόν τόν παράφορον έρωτα, πού ήσθάνην από την στιγμήν πού σάς είδον και να σάς πω ότι η ζωή μου εξαρτάται από την απάντησιν σας. Θά περάσω απόψε εις τās όκτω έξω από το σπίτι σας. Έάν σάς ιδώ εις την θύραν, θα σημαίνῃ ότι έχετε την μεγαλοφυΐαν και την φιλοφροσύνην να δεχθῆτε τόν έρωτά μου. Άν εις την θύραν σας δεν ιδώ κανένα, θα τραβήξω τόν δρόμο μου και τὰ πάντα διά σάς θα λησμονηθούν. Με πόσον πόνον γράφω αυτήν την φράσιν! Άλλ' έτσι πρέπει να γίνῃ».

»Εστειλά το γράμμα στο σπίτι της με τόν μικρόν μου εξαδέλφον. Και επερίμενα να βραδυάσῃ. Τί ήμέρα ήταν εκείνη για μένα! Η άγωνία ώρες-ώρες μ' έπνιγε. Θάρρῶ πώς είχα πυρετό. Καί άσφαλῶς θα παραληρούσα.

»Βράδυασε. Με τρεμάμενο βήμα επράβηξα για την όδον Ἰπποκράτους. Έχρειαζόταν κάθε τόσο να βγάλῶ το μαντήλι μου να σκουπίζω από το μέτωπό μου τόν ιδρώτα. Από μακριά είδα την πόρτα της. Ήταν άνοιχτή. Κάποιος διακρινόταν στο άνοιγμά της. Ένα κύμα φωτός έχύθηκε μέσα μου. Πλησίασα και μέσα στο σούρουπο είδα...

»Ξεσχίζεται η καρδιά μου να γράψω τί είδα. Άλλ' άς το πω. Μπορεί να ξαναλαφρώσω λίγο τόν πόνο μου. Είδα Έκείνην να στέκεται, ώραιά και γελαστή. Και δίπλα της, έναν νέο μελαχροινό με μαύρα ρούχα. Ο νέος είχε περάσει το χέρι του γύρω στη μέση της. Και την στιγμή πού είχα έγώ άρκετά πλησιάσει, έγειρε και την έφίλησε στο λαιμό.

Και εκείνη άφησε ένα γέλιο πνιχτό, ήδονικό...

»Θά εξακολουθήσω να γράφω; "Ω, ναι! Πρέπει να τὰ πω όλα. Ένωίωσα έναν φοβερό ίλιγγο. Σαν να έέσπασε μιὰ θύελλα στην ψυχή μου. Είχα την εντύπωσι ότι χίλια όρνεα με είχαν άρπάξει στα νύχια τους και με είχαν σηκώσει στο κενόν.

»Δεν ξέρω πώς βρέθηκα στην λεωφόρο Κηφισιάς. Στα λίγα δένδρα, πού ήσαν δεξιά και άριστερά της όδοῦ, ένόμιζα ότι ήσαν κρυμμένοι άνθρωποι πού μου φώναζαν: «Μάριε, πρέπει να έκδικηθῇς». Κάθε τόσο έσταματοῦσε μπροστά μου μιὰ βελούρινα σκιά και με έκύτταζε. Και ύστερα άνοιγε ένα τεράστιο στόμα και μου έλεγε: «Μάριε, πρέπει να έκδικηθῇς».

»Πίσω μου έτρεχαν άλλες σκιές, οι οποίες με κατεδίωκαν. Και έβάνιζα όσο μπορούσα γρηγορώτερα. Στ' αὐτιά μου άντηχούσε μιὰ βοή από αναρίθμητες φωνές, πού έλεγαν: «Μάριε, πρέπει να έκδικηθῇς». Δεν ξέρω από ποιους δρόμους έπέρασα και πώς βρέθηκα στην Όμόνοια. Έκεί, στην άρχή της όδοῦ Πειραιώς, είδα τρείς ή τέσσερις νέους. Δεν ξέρω πώς μου πέρασε από το μυαλό ότι ο ένας άπ' αυτούς ήταν ο νέος πού κρατούσε από την μέση την αγαπημένη μου.

»Είχα επάνω μου το κλειδί της έξωπορτάς μου. Πλησίασα και στάθηκα σιωπηλός απέναντί του. Μόλις ξεχώριζα την φυσιογνωμία του άνθρώπου εκείνου. Κάτι σαν συννεφιά είχε πέσει μπροστά στα μάτια μου. Έβγαλα το κλειδί και ώρμησα να έκδικηθῶ...».

ΕΧΑΣΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ

»Υστερα από λίγη ώρα ο άτυχος Μάριος είχε οδηγηθῇ στο άτυνομικό τμήμα. Εκεί, όταν τόν ρώτησαν γιατί επετέθη ένάντιον ενός ανθρώπου πού δεν τόν έγνώριζε, άπαντούσε με άσυναρτησίες. Το βλέμμα του

ήταν εξαλλο. Και το μέτωπό του έκαιγε από τόν πυρετό.

Τόν έπήγαν στο σπίτι της θείας του. Εκεί συνέχισε να λέη έξωφρενικά πράγματα. Έκλήθη φρενολόγος, ο όποιος διεπίστωσε το τραγικό γεγονός.

— Έτρελλάθηκε, είπε. Κάτι θλιβερό του συνέβη και έχασε τα λογικά του. Πρέπει να τόν βάλετε σε άσυλο ή σε κλινική.

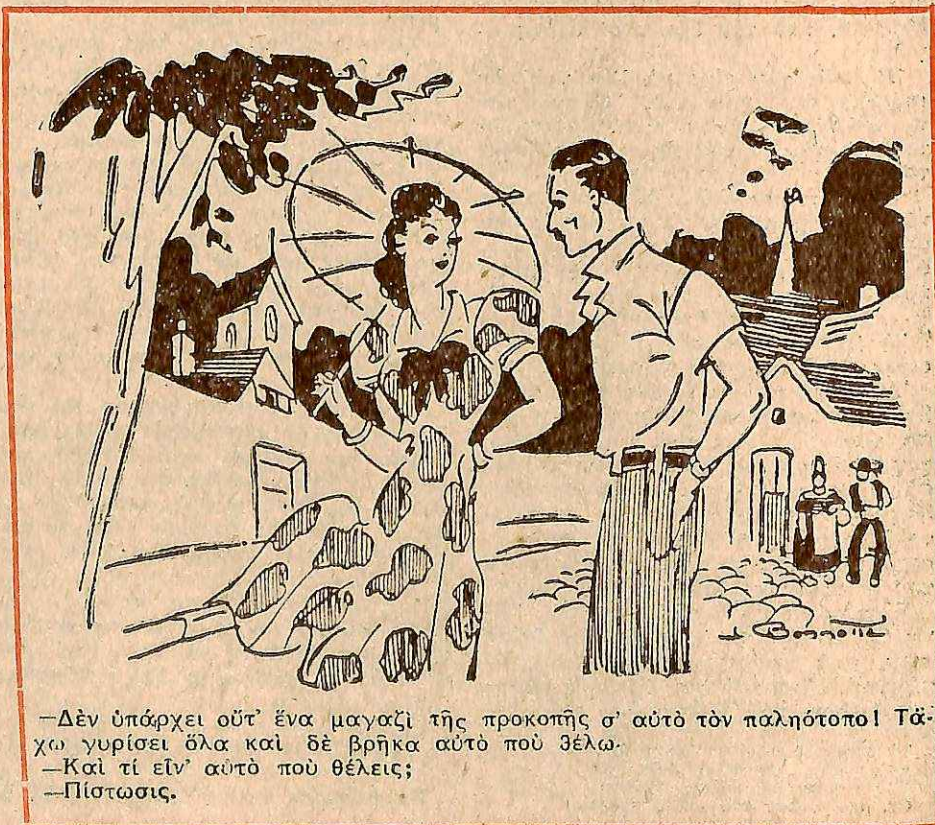
Τόν έβαλαν οι δικοί του σε μιὰ φρενολογική κλινική με την έλπίδα ότι μπορούσε με τόν καιρό και με τις περιποιήσεις τών γιατρών να γίνῃ καλά. Άλλά ποτέ δεν άνέκτησε το λογικό του. Μονάχα είχε ώρισμένες ώρες πού η ψυχή του έγαλάνευε και ο σκοτισμένος νους του έφωτιζόταν κάπως. Σε μιάν άπ' αυτές τις ώρες έγραψε την έπιστολή πού είδαμε πάρα-πάνω και η όποια έχει περιληφθῇ σε μιάν έπιστημονική μελέτη περί τρέλλας.

Άλλοτε καθόταν και έγραφε ποιήματα και πεζοτράγουδα. "Όλα έστρέφονταν γύρω από την εικόνα Έκείνης πού τόσο είχε αγαπήσει. Αφιέρωνε στόν μεγάλο, άτυχο έρωτά του και τις λίγες στιγμές ήρεμίας πού κατάρθωνε να κλέψῃ από την τρέλλα.

»Με ακολουθείς πάντα, γλυκειά ελκόν, έγραφε σ' ένα τραγουδι του. Με την ήσυχη λάμψη σου άνακουφίζει τις σκυθρωπές αυτές χώρες στίς οποίες περιπλανώμαι. Θά ήθελα να σου δημιουργήσω, πιδ κοντά στον ούρανό, έναν κόσμο, πού ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να τόν δηλητηριάξῃ με το βλέμμα του, εκεί όπου το σκληρό μείδιμα του κακού δεν θα μπορούσε να σαρκάζῃ την άγνην άθωότητα...».

Συγκινητικές έξάρσεις μιὰς ταλαιπωρημένης ψυχῆς, πού βυθίστηκε στα αιώνια, γεμάτα φρίκην σκοτάδια της τρέλλας, διότι αγάπησε πολύ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ.

—Δεν υπάρχει οὐτ' ένα μαγαζί της προκοπῆς σ' αυτό τόν παληότοπο! Τάχω γυρίσει όλα και δε βρήκα αυτό πού ζέλω.

—Καί τί είν' αυτό πού θέλεις;

—Πίστωσις.

Η γνωριμία μου με τη Τζούλια

Η ΜΟΥΝ είκοσιεπτά χρονών όταν έγνώρισα την Τζούλια Κομαντρί. Θυμάμαι την ήμερομηνία της πρώτης μας συναντήσεως, όχι μόνο γιατί αυτή ή νέα μου έκαμε άμέσως θαθειά εντύπωσι, αλλά και επειδή ή αδελφή μου ή Ζοζεφίν και ο άνδρας της ο Μπερτράν έδιναν μιὰ μεγάλη δεξίωσι προς τιμήν τών γενεθλίων μου.

Όταν μπήκα στο πολυτελές διαμέρισμα της αδελφῆς μου, ή Ζοζεφίν με υποδέχθηκε στην είσοδο.

—Τὰ συγχαρητήριά μου και τις καλύτερες εύχές μου, αγαπημένη μου Φρέντ.

Το σαλόνι ήταν γεμάτο από άνδρες και γυναίκες πού φλυαρούσαν, όποτε με μιὰς απλώθηκε ήσυχία. Κάποιος έμπαινε. Όλα τὰ βλέμματα έστράφηκαν προς την πόρτα. Η Ζοζεφίν προχώρησε και φίλησε τη νέα πού έμπαινε.

Δεν είδα στην άρχή παρὰ ένα έκθαμβωτικό δέσμα και δυο άρμονικά μεράτσα. Η Ζοζεφίν ήταν πιδ ψηλή και έκρυβε τη νεοφερμένη. Έσφιγγε το χέρι της νέας, και με το βλέμμα με άναζητούσε και μου έκανε νόημα να πλησιάσω.

Και τότε είδα το πρόσωπό της. Ήταν πολύ χλωμή, και τὰ μαύρα της μαλλιά πλαισίωναν την κλασική όμορφιά τών χαρακτηριστικών της. Εκείνο όμως πού μου έκαμε την μεγαλύτερη εντύπωσι, ήσαν τὰ μαύρα και πλούσια φρύδια της επάνω από δυο καταγάλανα μαγευτικά μάτια. Δεν ήσαν φρύδια τεχνητά, μαδμήνα και σχεδιασμένα με τέχνη. Ήταν αληθινά φρύδια, όπως τὰ έκαμε ή φύσις. Και τὰ χείλη! Σαρκώδη και ζωντανά, και ή ώριμότητά τους έκανε μεγάλη αντίθεσι με την παιδικότητα του λοιπού προσώπου.

Έκαμα μερικά βήματα, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε τρελλά. Και βρέθηκα μπροστά στη νέα. Ήταν γεμάτη χαρά, το ύφος της όμως ήταν κάπως άγέρωχο. Δεν χαμογελούσε όταν ή αδελ-

φή μου με παρουσίασε:

—Ο αδελφός μου, ο Φρέντ Νορβέν.

Η Ζοζεφίν συνέχισε:

—Φρέντ, ή Τζούλια Κομαντρί. Έχεις άκούσει πολλές φορές γι' αυτήν.

Εγώ είπα ήλίθια:

—Τραγουδάτε, δεσποινίς;

Τὰ μάτια της και τὰ χείλη της δεν έχασαν το περιφρονητικό τους ύφος:

—Ελπίζω να μπορέσω να τραγουδήσω μιὰ μέρα.

Η φωνή της Τζούλιας είχε ένα θερμό τόνο, πού έναρμονιζόταν με την προσοπικότητά της. Ήταν θαθεία, αίσθησιακή και πλούσια από άγνωστες ύποσχέσεις. Σαν ο ήχος της φωνῆς της να ήθελε να σβύση την εντύπωσι πού έκανε το άγέρωχο ύφος της.

Δεν μπορούσα ν' απαιτήσω να μην την πλησιάσουν άλλοι άνδρες. Την γνώριζα τόσο λίγο πού δεν ήξερα καν με τί τρόπο να της πω ότι ήθελα να την ξαναδώ, να κουβεντιάσω μαζί της. Τό πράγμα δεν ήταν τόσο εύκολο.

Αργότερα ή Τζούλια τραγούδησε, και όλοι την άκουσαν έκστατικοί. Εγώ την άκουα, έχοντας καρφωμένα τὰ μάτια μου στη λεπτή λευκή της σιλουέττα πού στηριζόταν στο πιάνο. Γραγυρούσε ένα ναούρισμα, και άναιρεούμουν ότι τὰ άπαλά της χέρια μου χαίδευαν το μέτωπο, τὰ βλέφαρα και ότι τὰ χείλη της πού έδιναν ένα τελευταίο φιλή πριν άποκοιμηθῶ.

Υστερα πήγα να χαιρετήσω τόν Άρθούρο Ρότσι. Τόν γνώριζα από χρόνια, γιατί μου είχε διδάξει άλλοτε πιάνο.

—Ελάτε, Φρέντ, παίξτε κάτι για μένα, μου είπε με γλυκειά φωνή.

—Δεν θα τολμήσω ποτέ. Πάνε μήνες τώρα πού δεν άγγιζά πιάνο.

Έτοιμαζόμουν να διαμαρτυρηθῶ άκόμη, όταν έννοιωσα ότι κάποιος στεκόταν πίσω μου και παρακολούθουσε την συνομιλία μας. Στράφηκα και αντίκρισα την Τζούλια.

—Κρυφανοῦ, είπε. Είμαι τρομερό έλάττωμα, αλλά δεν μπορώ να διορθωθῶ. Αλήθεια όμως, παίξτε μας κάτι.

—Ποτέ! άποκρίθηκα άπότομα.

—Σας παρακαλώ.

Η Τζούλια φορούσε μιὰ τουαλέττα από άσπρο σατέν, και θυμάμαι πόσο λυγερή ήταν ή μέση της και πόσο άρμονικές οι καμπύλες του νεανικού κορμιού της. Την κυτούσα με σεβασμό, και τώρα πού την έβλεπα τόσο κοντά μου, έννοιωθα ότι δεν θα τολμούσα ποτέ να της δώσω ένα φιλή.

Υπάρχουν στιγμές όπου ο κάθε άνθρωπος νοιώθει ξαφνικά ότι μιὰ κρίσις θα άναστατώσῃ την ύπαρξί του. Βρισκόμουν σε μιὰ τέτοια στιγμή της ζωῆς μου. Αυτή ή γυναίκα πού παρουσιάζόταν στα μάτια μου με την άγνότητα της νεότητος και με τόν άέρα του κοσμικού της κυνισμού, κρατούσε το κλειδί της μοίρας μου. Η μάλλον το κλειδί της δυστυχίας μου.

Σαν ύπνωτισμένος, δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τὰ μάτια μου από τὰ χείλη της. Τι γλυκό πού θα ήταν να μπορούσα να τ' άγγίξω!

—Δεν μπορώ να παίξω, είπα, μπροστά σ' όλον αυτόν τόν κόσμο. Θα παίξω όμως αν το επιθυμήτε και αν μου επιτρέπετε να σάς συνοδεύσω στο σπίτι σας.

Φάνηκε ένθουσιασμένη από την πρότασί μου. Έσκηψε το κεφάλι σαν να την ένθουσίαζε ή αδελφή μου έξομολόγησις. Και άγγιξε με τὰ μακριά της δάκτυλα τὰ μαλλιά μου.

—Συμφωνοί, θα παίξετε, και αν είσθε πολύ φρόνιμος, θα σάς επιτρέψω να με συνοδεύσετε στο σπίτι.

Κάθησα στο πιάνο, κι' ο Ρότσι ήθελε και στάθηκε δίπλα μου. Έπαίξα μιὰ Ιταλική ρομάντσα και ύστερα μερικά άλλα κομμάτια. Τὰ δάκτυλά μου είχαν ξαναβρῇ την εύλυγισία τους. Με χειροκρότησαν εύγενικά, και ή Τζούλια, πού στεκόταν κοντά μου, ψιθύρισε:

—Πολύ ώραία, κύριε Νορβέν! Θα με συνοδεύσετε στο σπίτι. Όχι όμως άμέσως, γιατί ύποσχεθῆκα στην αδελφή σας να μείνω ως το τέλος.

Χωρίς να προφέρω λέξι, της πήρα το μεράτσο και το έσφιξα έλαφρά επάνω μου. Την ώδηγησα στην ταράτσα. Είμαστε στα τέλη του Μαΐου και ο καιρός ήταν άκόμη άρκετά ψυχρός. Κα- νείς άλλος δεν είχε τολμήσει να βγῇ έξω. Η Τζούλια ερίγησε και την έρώτησα:

—Θέλετε να σάς φέρω το έπανωφόρι σας;

—Σας παρακαλώ.

Πήγα και της το έφερα. Ήταν από γούνα βαρειά και άπαλή στην άφή. Όταν της το έβριξα στους ώμους της, την κράτησα μιὰ στιγμή σφιγμένη επάνω μου. Εκείνη άπομακρύνθηκε, χωρίς να φανῇ πειραγμένη.

Καθήσαμε σε δυο πολυθρόνες. Ένοιωθα την άνάγκη να της πω ότι αισθανόμουν, δεν τολμούσα όμως να το κάμω, γιατί, χωρίς άλλο, θα έφευγε.

Πρώτη εκείνη έλυσε τη σιωπή:

—Έχετε τὰ γενέθλιά σας σήμερα, μου είπε. Καί δὲν σὰς εὐχέσθην ἀκόμη.
Τὴν εὐχαρίστησα καὶ τῆς εἶπα ἀργά:
—Τὸ ξέρετε ὅτι ποτὲ μου δὲν ἐγνώρισα καμμιά γυναῖκα σὰν καὶ σὰς ;

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε, οὔτε καὶ ἔδειξε κανένα ἐνδιαφέρον.
—Οἱ γυναῖκες μὲ ἄφισαν πάντα ἀδιάφορο, πρόσθεσα. Ὅταν ὅμως σὰς ἀντίκρισα, νόμισα ὅτι ἡ γῆ θὰ ἔπαυε νὰ γυρίῃ.

Ἦταν κατὰ τὴν ἀνάγκη νὰ εἶχε ζωγραφισθῇ στὸ πρόσωπό της ὅταν σηκώθηκε, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ λόγια μου.

—Κύριε Νορβέν, μου ἀρέσετε πολύ. Μοῦ ἀρέσετε ὑπερβολικά. Ἀνῆλθε ὅμως σὲ δυὸ κόσμους διαφορετικούς, πιστέψτε με.

—Μὰ γιατί; τῆς εἶπα, παίρνοντας τὰ χέρια της μέσα στὰ δι-
κά μου. Μοῦ ἀρέσει ἡ φωνή σας. Εἶναι πλούσια, θερμή, ζωντανή. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ γίνουμε φίλοι;

Δὲν ξέρω γιατί, μου φάνηκε σκεπτική, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ ἕνα δύσκολο πρόβλημα. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ μου ἦταν ἀνυπόφορη. Μοῦ φάνηκε ὅτι μου ἔξενεψε, ὅτι κατέφυνε σὲ κά-
ποια σφαῖρα ὅπου δὲν μπορούσα νὰ τὴν φθάσω. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ, τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ τὰ χεῖλιά μου ἄ-
γισαν τὸ μάγουλό της.

—Τζούλια, γιατί δὲν μπορούμε νὰ γίνουμε φίλοι; ψιθύρισα.
Δὲν ἐνοίωσα ποτὲ μου αὐτὸ πὺν αἰσθάναι αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Εἶναι ἀδύνατον !
Φαινόταν ὅμως συγκινημένη. Ἄκουσα τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ.

Τὰ χεῖλιά μου ἄγγιξαν τὰ δικά της. Ἐκείνη σφίχθηκε ἐπάνω μου. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἄκουσα μιὰ παρὰ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ταράτσα. Καὶ τὴν ἄκουσα νὰ λήῃ:

—Πρέπει νὰ μῶ. Ὑποσχέθηκα στὴν ἀδελφὴ σας νὰ τραγου-
δῶς ἄλλῃ μιᾷ φορᾷ. Θὰ μὲ συνοδεύσετε σπῆτι ἀργότερα.

Τὰ λόγια της δὲν ἦσαν παρὰ ἕνας ψιθυρὸς καὶ μέσα στὰ μι-
σῶλιστα μάτια της, μοῦ φάνηκε ὅτι διάβασα μιὰ ὑπόσχεσι.

★
Δὲν τὴν ἀκολούθησα. Ἐμεινα στὴν ταράτσα, καπνίζοντας τοι-
γάρα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Σὲ λίγο ἄκουσα τὴν Τζούλια νὰ τραγουδᾷ στὸ σαλόνι. Ἐκᾶνα τρελλὰ σχέδια. Βέβαια εἶχε τὴν καρριέρα της, ἀν ὅμως κατῶρθονα νὰ τὴν κάμω νὰ συμμερισθῇ τὴν γλυκεῖα συγκίνησι πὺν μὲ πλημμύριζε, χωρὶς ἄλλο θὰ τὴν ἐγκατέλειπε αὐτὴν τὴν καρριέρα. Δὲν μοῦ εἶχε δώσει ἕνα φίλι:

—Ὅταν γύρισα ἀργότερα στὸ δόφωτο σαλόνι, ἔψαξα μὲ τὸ βλέμμα νὰ βρῶ τὴν Τζούλια. Κουβέντιαζε ζωηρὰ μ' ἕναν κύριο κάπως περασμένης ἡλικίας. Ἦξερα πούος ἦταν, ἀν καὶ δὲν τὸν εἶχα ἀκόμη διῇ ἐκείνη τὴν βραδυά, γιατί εἶχε φθάσει ἀργά. Ἦταν ὁ Ἀρμὰν Τιγλιό, ἕνας ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, πὺν ἐσύχναζε στὴν ὑψηλὴ κοινωνία. Μιλοῦσε μὲ τὴν Τζούλια, κ' ἐγὼ τὸν κυττοῦ-
σα μὲ δυσπιστία. Ἡ Τζούλια φαινόταν χαρούμενη, τὰ μάτια της ἔλαμπαν, καὶ ἄκουγε προσεκτικὰ ὅ,τι τῆς ἔλεγε. Στὴ στάσι της ὑπῆρχε κάποιο μυστήριον, πὺν δὲν μπορούσα νὰ τὸ ξεδιαλύ-
νω. Γελούσε συχνὰ καὶ φαινόταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ συν-
τροφιά του.

Ὁ Ρόσσι μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε κατὰ σχετικὰ μὲ τὸ παί-
ξιμό μου. Ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε, παρακολοθοῦσε τὸ βλέμμα μου, πὺν ἦταν καρφωμένο ἐπάνω στὴ Τζούλια.

—Κύριε Ρόσσι, τοῦ εἶπα, πὺς γίνεται καὶ ἡ Τζούλια γνω-
ρίζει τόσο καλὰ τὸν Τιγλιό ;

—Τὸν γνωρίζει, γιατί εἶναι φίλος τὸν Καλὼν Τεχνῶν. Δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ καμμιά συναυλία. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή πρόσθεσε :

—Ἡ Τζούλια σὰς ἀρέσει, δὲν εἰν' ἔτσι ;
—Ναί, ἀποκρίθηκα ἀργά.

—Εἶναι θαυμάσιο κορίτσι! Καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ μεγάλῃ αὐδὸς.

Τὴν ὑπόλοιπὴ βραδυὰ ἡ Τζούλια δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὸν Τιγλιό. Πρίν, καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι πῆγαιναν καὶ τῆς μιλοῦσαν. Τώρα ὅμως, σὰν νὰ εἶχε γίνῃ μιὰ σιωπηλὴ συμφω-
νία, κανένας δὲν τοὺς ἐνωχλοῦσε. Ἦμουν ἔξω φρενῶν καὶ ἔχ-
λευα αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο πὺν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀπασχολῇ ἔτσι ἀδιάντροπα. Τί δικαίωμα εἶχε αὐτὸς νὰ στερῇ ὅλους τοὺς ἄλ-
λους ἀπὸ τὴ συντροφία της; Καὶ γιατί ἐκείνη ἔδειχνε τόση εὐ-
χαρίστησι κοντὰ του; Ἐπὶ τέλους, ἀν δὲν τῆς ἄρεσε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶχε παρὰ νὰ τοῦ γυρίσῃ τὴν πλάτη.

Μόνο μιὰ φορὰ τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν, τὸ χαμό-
γελό μου ὅμως ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι. Δὲν καταλάβαινα λοιπὸν πόση δύναμι θὰ μοῦ ἔδινε ἕνα της χαμόγελο; Δὲν τὸ ἤξερε ὅτι κοντὰ της εἶχα ἀνταλλάξῃ τὴ ζοῇ καὶ τὴ χαρά; Μὲ κυττοῦσε σὰν τὰ χεῖλιά μας νὰ μὴν εἶχαν ποτὲ ἐνωθῇ.

Μὲ ἐκπλήξει εἶδα σὲ λίγο τὴν Τζούλια, μὲ μιὰ κᾶπα στὴν πλά-
τη, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σαλόνι, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Τιγλιό. Κι' ὅμως μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὴν συνόδευα. Τὴν πλησίασα.

—Τζούλια, εἶμαι ἐτοιμος σὲ μιὰ στιγμή.
—Λυπούμαι, κύριε Νορβέν. Ὁ κύριος Τιγλιό εἶναι ἕνας πα-
λῆς, ἕνας πολὺ παλῆς φίλος. Ἀφοῦ εἶναι ἐδῶ, θὰ μὲ συνο-

δεύσῃ. Μὲ συγχωρεῖτε.

—Δὲν σὰς συγχωρῶ καθόλου.

Ἐκᾶμε ὅτι δὲν ἄκουσε τὴν ἀπάντησί μου.

—Κύριε Τιγλιό, ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κύριο Νορβέν. Φαίνεται δυσσαρεστημένος πὺν θὰ μὲ συνοδεύσετε. Τοῦ εἶπα ὅτι εἰσθε παλῆς φίλος καὶ ὅτι ἔχετε δικαίωμα προτε-
ραϊότητος.

Ὁ Τιγλιό εἶχε γκριζὰ μαλλιά καὶ ἡλιοψημμένο πρόσωπο. Ὑ-
ποκλήθηκε πρὸςτὰ μου καὶ μοῦ εἶπε μερικὰ λόγια σχετικά μὲ τὸν πατέρα μου:

—Εἶναι ἀνθρώπος καταπληκτικὸς καὶ ἀξιοθαύμαστος.
Ἐφυγαν. Ἡ νέα μοῦ χαμογέλασε καὶ ὁ ἀνδρας μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Τοὺς σκέφθηκα ὥρα πολλὴ ἀσὺ ἔφυγαν. Ἡ καρδιά μου πονοῦσε σὰν νὰ μοῦ τὴν ἔσχιζαν

«Μὴ τὴν ἐρωτευθῆς»

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ἐνῶ ἐργαζόμουν, ὁ νοῦς μου δὲν ἔπαυε νὰ τρέχῃ στὴ νέα πὺν εἶχα συναντήσῃ. Θυμᾶμαι μιὰ λεπτο-
μέρεια πὺν μοῦ εἶχε κάμει ἐντῦπως ἐνῶ τραγουδοῦσε. Τὸ κίνησις αὐτόρατὴ σχεδὸν, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε ἀπὸ μέσα της θή-
ματα χοροῦ. Μερικὲς ἀναμνήσεις μὲ σπάραζαν. Στὴ σκέψῃ ὅτι μπόρεσα νὰ φαντασθῶ μιὰ στιγμή ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ γι-
νόταν δική μου, μὲ κυρίευε ἀπελπισία. Τὸ ὄνειρό μου μοῦ φαινόταν τώρα ἀπραγματοποίητο —πρὸ πάντων ὕστερα ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Τζούλια μὲ εἶχε ἐγκαταλείψει.

Καὶ ξαφνικὰ μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ τηλεφωνήσω τῆς Ζοζεφίνας.
—Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν δεξίωσι, Ζοζεφίνα. Εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ πρόσθεσα μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία:

—Θὰ μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ, Ζοζεφίνα, τὴν διεύθυνσι τῆς Τζούλιας Κομαντρέ; Δὲν εἶναι στὸν κατάλογο.

Μοῦ τὴν ἔδωσε, καὶ ὕστερα ἔκρινε ὅτι ἦταν καθήκον της νὰ μοῦ κάμῃ μερικὲς συστάσεις:

—Πρὸ πάντων μὴν τὴν ἐρωτευθῆς. Αὐτὴ ἡ νέα δὲν σκέπτε-
ται παρὰ τὴν σταδιοδρομία της. Μπορεῖς νὰ φλερτάρῃς μαζί της, ἀν ἔχῃς διάθεσι, μὴν προχωρήσῃς ὅμως περισσότερο, Φρέντ....

—Εὐχαριστῶ γιὰ τίς σοφές σου συμβουλές, Ζοζεφίνα.
Χωρὶς νὰ χάσω στιγμή, πῆρα τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ μιλήσω στὴ Τζούλια. Μοῦ ἀπήντησε ἡ καμαριέρα. Τῆς εἶπα τὸ ὄνομά μου καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἦλθε νὰ μὲ πληροφωρήσῃ ὅτι ἡ δεσποινὴ Κομαντρέ εἶχε μάθημα καὶ δὲν μπορούσε νὰρθῇ στὸ τηλέφωνο. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ μοῦ πῇ πότε θὰ ἦταν ἐλευθερη.

Ὑστερα εἶχε κάποιο ραντεβού, καὶ ἡ φωνὴ τῆς καμαριέρας δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐνθαρρυντικό.

Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Δὲν ἤθελα νὰ ἐγκατα-
λείψω ἔτσι εὐκολὰ τὴ μάχη. Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ὥρμησα σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο καὶ διάλεξα μιὰ μεγάλη ἀνθοδέμνη ἀπὸ ὑπέροχα λευκὰ τριαντάφυλλα. Ὑστερα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ἔγραψα σ' ἕνα ἐπισκεπτήριο αὐτὰ τὰ λόγια:

«Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι ὅλα τελείωσαν μεταξὺ μας....
πρίν ἀκόμη ἀρχίσουν. Ἐπιτρέψτε μου μόνο νὰ σὰς ξαναδῶ. Ἐπιθυμῶ μόνο νὰ καθίσω ἀντίκρου σας, μέσα στὸ σαλόνι σας —ἡ ὁποδῆποτε ἄλλοι— καὶ νὰ σὰς κυττάζω.

Φρέντ Ν....»

Δυὸ ὁλόκληρες μέρες περίμενα ἀπάντησι στὴν κάρτα μου. Ἐπὶ τέλους ἔλαβα ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ εὐχαριστίες γιὰ τὴ ἀνθῆ. Τὸ σταλάκωσα νευρικὰ. Καμμιά ἀπάντησι στὴν παράκλησί μου νὰ τὴν ξαναδῶ, καμμιά ἐνθάρρυνσις.... Ὅλα εἶχαν τελειώσει....

τελειώσει ὁριστικά.

Θυμᾶμαι μὲ ντροπὴ τίς ἐπόμενες μέρες. Στὴν ἀρχὴ μὲ ἐκυ-
ρίευσε τυφλὴ λύσσα. Χωρὶς λόγο ἄρχισα νὰ θυμώνω μὲ τοὺς καλύτερους ὑπαλλήλους μας. Στὸ δεῖπνο, ὅταν ἡ μαμά μοῦ εἶπε ὅτι εἶχα κακὴ ὄψι, σηκώθηκα ἀπὸ τὸ τραπέζι κ' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ὁρῶς ὁλόκληρες ἔμεινα καθισμένος σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο, κυττάζοντας, χωρὶς νὰ βλέπω, τίς χορεύτριες.

Ἐνοιωθα φρικτὴ μοναξιά. Ἦμουν προσβεβλημένος. Ἡ ὑ-
περηφάνειά μου εἶχε γίνῃ κορβέλι. Ἡ ἀπόφασίς μου νὰ μὴν τὴν ξαναθυμῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, δὲν εἶχε πᾶ καμμιά σημα-
σία. Ὁ πόνος μοῦ ἦταν πὺν βάθος. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀπο-
σπάσω τίς ρίζες του ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Σαπλωμένος στὸ κρεβ-
βάτι μου, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀν καὶ ἤξερα πὺς ὁ ὕπνος δὲν θὰ ἐρχόταν, ἐνοίωθα ἀκόμη τὸ γλυκὸ χάδι τοῦ λαμποῦ της.

Μποροῦσα νὰ βλέπω τὰ γαλανά της μάτια, τὰ διόφανα σὰν χεί-
μαρρος τοῦ θουνοῦ καὶ βαθεῖα σὰν τὴ θάλασσα. Καὶ τὸ σῶμα της, τὸ λυγρὸ καὶ ἀρμονικὸ, πὺν λικνιζόταν στὸ ρυθμὸ τῆς φωνῆς της.

—Οχι, δὲν μπορούσα νὰ τὰ ληρομνήσω ὅλα αὐτά.

Κατόρθωσα νὰ κρατηθῶ λίγες μέρες, καὶ ὕστερα πῆγα νὰ δῶ τὸν Ἀρθούρο Ρόσσι. Ἀπὸ τὰ λόγια του κατάλαβα ὅτι ἡ Τζού-
λια, θὰ ἔπαιρνε τὸ μάθημά της ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τίς τέσσερις ὥς τίς πέντε.

Στὶς πέντε ἀκριβῶς ὁρισκόμενοι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Ρόσ-
σι. Ὅταν ἡ Τζούλια μὲ ἀντίκρουσε, στάθηκε κατὰπληκτῇ. Τὴν εἶπα σὰν ἡ Τζούλια μὲ ἀντίκρουσε, στάθηκε κατὰπληκτῇ. Τὴν εἶπα σὰν ἡ Τζούλια μὲ ἀντίκρουσε, στάθηκε κατὰπληκτῇ.

Ἐπὶ τέλους κατὰλαβαινα. Ἦμουν βαθεῖα πληγωμένος, καὶ συγκλονῶς, καταλάβαινα ὅτι κατὶ, τὸ ἀνείπωτα πολῦτιμο, εἶχε σπάσει μέσα μου. Ἐπὶ τέλους καταλάβαινα τί ἤθελε νὰ πῇ. Ἀρ-
νιόταν νὰ μὲ παντρευθῇ. Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα, πὺν τόσοι ἄνδρες θὰ τὴν εἶχαν ποθήσει, μοῦ προσφερόταν! Ἦταν ἔτοιμη νὰ γίνῃ ἐρωμένη μου!

Τὴν κύτταξα μὲ περιφρόνησι.
—Καταλάβαινα, εἶπα ψυχρά, δὲν εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς γιὰ σῆζυγος, σκέπτεσθε ὅμως τί δὲν θὰ εἶμαι καὶ πολὺ κακὸς ἐ-

μου :

—Μόνο μιὰ μικρὴ βολτίτσα! τὴν ἰκέτευσα.

Ἐκείνη ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ ἀκούμπησε στὰ μαξιλάρια τοῦ ἀμαξιοῦ. Εἶχε κλείσει τὰ μάτια καὶ ψιθύρισε:

—Εἶμαι εὐχαριστημένη πὺν ἦρατε νὰ μὲ πάρετε.
Πῆγαμε σ' ἕνα μικρὸ ἀπόκεντρο ἐστιατόριον καὶ δειπνήσαμε μέσα σ' ἕναν ἀνθισμένο κήπο πὺν μωσοβολοῦσε.

—Σὰς ἀγαπῶ πολὺ, Τζούλια, τῆς εἶπα ξαφνικὰ μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεμε. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς παντρευθῶ ἁμέσως.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν κοντὰ στὸ δικό μου καὶ μοῦ ψιθύρισε:

—Νοιώθω κατὶ νὰ μὲ τραβᾷ σὲ σὰς, Φρέντ, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο φοβάμαι.

—Φοβάστε ;

—Ναί, γιατί πρέπει νὰ σκέπτομαι τὴν καριέρα μου. Ἡ μη-
τέρα μου θυσιάστηκε γιὰ μένα. ἔδωκε ὅ,τι κ' ἂν εἶχε γιὰ νὰ μωρῶσω νὰ γίνω αὐδὸς. Τὸ ξέρετε ὅτι πέθανε πέρισυ.

Κατάλαβα τὴ σκληρὴ πάλῃ τῆς καρδιάς της καὶ ἔμεινα σιω-
πηλός. Ὅταν λίγο ἀργότερα τὴν συνόδευσα σπῆτι της καὶ τὴν ἀποχαιρέτησα πρὸςτὰ τὴν πόρτα της, δὲν τόλμησα νὰ τῆς πῶ τὰ λόγια πὺν μοῦ ἔκαigan τὰ χεῖλιά.

«Δὲν μπορῶ νὰ σὰς παντρευθῶ»

ΜΙΑ βραδυὰ τοῦ Ἰουλίου, ἡ Τζούλια δέχθηκε νὰ πᾶμε μα-
ζί σ' ἕνα χορὸ καὶ μοῦ ζήτησε νὰ δειπνήσωμε πρῶτα μαζί στὸ σπῆτι της. Κατέστρωσα ἕνα σχέδιον πὺν ἔδωκε ὁρι-
στικά τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Καὶ ἀγόρασα ἕνα ὑπέροχο δαχτυλίδι ἀρραβῶνων.

Ἀφοῦ δειπνήσαμε, τῆς πῆρα τὸ μπράτσο καὶ τὴν παρέσυρα στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ, ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ κουτάκι μὲ τὸ δαχτυλίδι. Ἐκείνη τὸ ἄνοιξε ἀργὰ καὶ ὅταν εἶδε τὸ κόσμημα ἔμεινε ἐκθαμβῇ.

—ὦ! εἶναι ὑπέροχο! φώναξε. Ὑπέροχο!

—Εἶναι τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβῶνων μας, Τζούλια, εἶπα, παίρνοντάς της τὸ χέρι καὶ περνώντας της τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλο....

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι καὶ μὲ ἀγκάλιασε. Τὴν ἔσφιξα ἐ-
πάνω μου, ψιθυρίζοντάς της λόγια τρυφερά. Δὲν διαμαρτυρή-
θηκε καθόλου. Μὲ ἄκουγε μὲ τὸ μυστηριώδες της ὕφος, καὶ ὁ-
μως εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ λόγια μου δὲν ἔφθαναν στὴν καρδιά της.

Τῆς φίλησα τὰ χεῖλιά, ἐκεῖνα τὰ ὑπερήφανα χεῖλιά πὺν τὰ εἶ-
χα τόσες φορὲς θαυμάσει, ἐκεῖνα τὰ χεῖλιά πὺν μοῦ προσφέ-
ρονταν τώρα μὲ γλυκεῖα ὑποταγή. Τρόμαξα ὅταν εἶδα δάκρυα νὰ σταλαῖουν ἀπὸ τὰ βλέφαρά της, καὶ τὴν ἐρώτησα:

—Μήπως σὰς λύπησα ;

—Ὁχι, ὄχι.

—Τότε γιατί κλαῖτε ;

Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια. Ἡ φωνὴ της ἔτρεμε:

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς παντρευθῶ, Φρέντ. Δὲν εἶναι δυνατόν!

Ἀποτραβήχθηκα ἀπὸ κοντὰ της νευριασμένος. Δὲν μπορούσα πᾶ νὰ συγκρατήσω τὸν ἑαυτό μου. Ἦμουν τρελλὸς γι' αὐτὴν καὶ αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀρνησίς μ' ἔκαμε ἔξω φρενῶν.

—Φρέντ, δὲν θέλω νὰ σὰς λυτήσω, εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ παντρευθῶ οὔτε ἐσὰς, οὔτε κανέναν ἄλλον.

—Δηλαδή, ἀλλοῦστατα, πηῖξατε μαζί μου.

—Δὲν παίζω μαζί σας, φώναξε. Σὰς ἀγαπῶ. Δὲν λογάρισα ποτὲ μου κανέναν ἀνθρώπο ὅσο ἐσὰς. Ἀλλὰ δὲν τὸ καταλαβαί-
νετε, λοιπόν, ὅτι ὁ γάμος μας εἶναι ἀδύνατος ;

—Δὲν καταλαβαίνω ἀπολύτως τίποτε.

Ἐσκυψῇ ἐπάνω μου καὶ μοῦ εἶπε πὺν γλυκά:

—Φρέντ, σὰς ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε περισσότερο, δὲν ξέρω πὺς νὰ τὸ πῶ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς χάσω. Δὲν θέλω νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε. Ἀλλὰ.... —καὶ γύρισε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό της— θὰ εἶμαι γιὰ σὰς.... ὅ,τι θέλετε.... ἐκτὸς ἀπὸ γυναῖκα σας.

Δὲν καταλάβαινα πολὺ καλά.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

Ἡ φωνὴ της ἦταν πνιγμένη, τὰ βλέφαρά της χαμηλωμένα, σὰν νὰ ντρεπόταν.

—Σὰς ἀγαπῶ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κάμω αὐτό. Θὰ ζήσω μαζί σας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς. Θὰ μοιρήτε νὰ ἐρ-
χεστε ἐδῶ κάθε πὺν θὰ θέλετε, —καὶ ξαφνικὰ μὲ παρεῖχτο ἀπελπισίας: δὲ ν μ π ο ρ ῶ ν ἂ κ ἄ μ ω π α ρ ἂ α ὁ τ ὀ, πρόσθεσε.

★
Ἐπὶ τέλους καταλάβαινα. Ἦμουν βαθεῖα πληγωμένος, καὶ συγκλονῶς, καταλάβαινα ὅτι κατὶ, τὸ ἀνείπωτα πολῦτιμο, εἶχε σπάσει μέσα μου. Ἐπὶ τέλους καταλάβαινα τί ἤθελε νὰ πῇ. Ἀρ-
νιόταν νὰ μὲ παντρευθῇ. Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα, πὺν τόσοι ἄνδρες θὰ τὴν εἶχαν ποθήσει, μοῦ προσφερόταν! Ἦταν ἔτοιμη νὰ γίνῃ ἐρωμένη μου!

Τὴν κύτταξα μὲ περιφρόνησι.
—Καταλάβαινα, εἶπα ψυχρά, δὲν εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς γιὰ σῆζυγος, σκέπτεσθε ὅμως τί δὲν θὰ εἶμαι καὶ πολὺ κακὸς ἐ-

ραστής. Τζούλια, δὲν νοιώθω παρὰ περιφρόνησι γιὰ σὰς, καὶ γιὰ τίς γυναῖκες τοῦ εἴδους σας.

Ἀρμῆσα πρὸς τὴν εἰσοδο γιὰ νὰ πᾶρω τὸ καπέλλο μου, ἔ-
δλεπα ὅμως θολὰ. Δὲν μὲ φώναζε πίσω, μοῦ φάνηκε ὅμως ὅτι τὴν ἄκουσα νὰ κλαίῃ. Τὴν μισοῦσα. Τὴν εἶχα ἀγαπήσει αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ ἀγάπη ἀγνὴ καὶ ἀνώτερη. Ἦθελα νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου. Καὶ κείνη μοῦ πρόσφερε μιὰ ἀγάπη ταπεινὴ καὶ χυδαία.

Ὅλα στριφγυρίζαν ὀλόγυρά μου. Μοῦ φαινόταν πὺς κατὶ μέσα στὴν ὑπαρξί μου μοῦ φώναζε νὰ μείνω. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ φύγω, ἔπρεπε, γιατί ἂν ἔμεινα, μὲ ἀπειλοῦσε ὁ κίνδυνος. Κάτι χειρότερο παρὰ κίνδυνος. Θὰ ποδοπατοῦσα τὰ πὺν ἱερὰ μου αἰσθήματα.

Τρέμοντας σύγκορμος, βρέθηκα ἐπὶ τέλους στὸ δρόμο. Δὲν μπορούσα ὅμως νὰ ἀποσπᾶω τὴ σκέψῃ μου ἀπὸ τὴν γυναῖκα πὺν εἶχα ἀφήσει. Ἐνοιωθα ἀκόμη τὸ ἄρωμά της καὶ τὴ γλύκα τοῦ δερματός της, ὅταν τὸ μάγουλό της εἶχε ἀγγίξει τὸ δικό μου. Τὰ χεῖλιά της εἶχαν ἀφήσει ἐπάνω στὰ χεῖλιά μου μιὰ σφρα-
γίδα ἀνεξίτηλη. Εἶχα τοποθετήσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα πὺν πάνω ἀπὸ κάθε τι. Θαύμαζα τὴν γοητεία της, τὴ λυγερὴ καὶ ἀρμονι-
κὴ της σιλουέττα, τὰ ὑπερήφανα χεῖλιά της, τὴ βαθεῖα καὶ θερ-
μὴ φωνή της, πὺν καθρεῖντιζε τόσο πιστὰ καὶ τίς παραμικρό-
τερες συγκινήσεις της. Ἀγαποῦσα ὅμως πρῶτ' ἂπ' ὅλα τὴν ψυχὴ της, τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ διαφάνεια τῆς ψυχῆς της. Καὶ νὰ τώρα πὺν αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ εἶχε προτείνει νὰ γίνῃ ἐρω-
μένη μου!

★
Τὸ πρῶτὸ σηκώθηκα τσακισμένος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ φρικτὴ νύχτα. Καὶ τὸ μεσημέρι δὲν κράτησα πᾶ καὶ ἔτρεξα στὸ σπῆτι τῆς Τζούλιας. Ὅταν ἐκείνη μὲ ἀντίκρουσε ο

“Όλα αυτά μου φαίνονταν άπίστευτα. Σπρώχτηκα και την εύχαρίστησα, και ύστερα την ρώτησα :
—Ξέρετε την διεύθυνσή της ;
—Ναί. Και μου έδωσε την διεύθυνση της Τζούλιας στο Παρίσι.
Της έσφιξα το χέρι και έκείνη με συνώδευσε ως την πόρτα. Νόμιζα ότι το κεφάλι μου θα έσπαζε. Ένοιωθα ότι τρελλαινόμουν.

Επιστροφή υπό όρους

ΧΩΡΙΣ να χάσω στιγμή, άνεκοίνωσα στους γονείς μου τα σχέδιά μου. Η μητέρα μου βγήκε για να κρύψει τη συγκίνησή της. Ο πατέρας μου μου είπε με φωνή που τρεμε: —Φέρε την πίσω.
Ένοιωθα τον εαυτό μου εύτυχημένο, και όμως δεν μπορούσα να διώξω το φόβο μου. Η Τζούλια είχε θέληση. Ήξερα ότι την είχα προσβάλει, ότι της είχα πληγώσει την καρδιά. Είχα άμφιβάλει για την άγνότητά της, για το λευκό μανδύα που φορούσε όταν την παντρεύτηκα. Πώς μπορούσα να έλπίζω ότι θα με συγχωρούσε ;

Επ’ τέλους έφθασα στην οικογενειακή πανσινόν όπου κατοικούσε. Όταν μπήκα στο μικρό της δωμάτιο, ή Τζούλια πετάχθηκε επάνω με πρόσωπο πελιδνό.

—Γιατί ήρθες εδώ; με ρώτησε με μάτια άπειλητικά.
—Τζούλια, σου φέρθηκαν άσχημα, αλλά σ’ αγαπώ.

Τότε, ξαφνικά, είδα το πρόσωπό της να φωτίζεται.
—Ίσως να μ’ αγαπάς, είπε. Δεν το ξέρω και δεν θέλω να το μάθω. Δεν μπορείς όμως να τσακίξεις ένα πράγμα και ύστερα να λές ότι το αγαπάς. Δεν μπορείς να οπιάσης ένα λουλούδι, να του μαδήσεις τα πέταλά του και ύστερα να λές ότι το αγαπάς. Όχι, κι αν το λές, δεν θα το δώσεις πίσω την όμορφη του. Από τις πρώτες μέρες, καταλάβα τι γινόταν μέσα σου. Πολλές φορές έκανα πώς κοιμώμουν, ενώ εσύ με παραμόνευες και προσπαθούσες να διαβάσεις στο πρόσωπό μου την δεβαίωση της ύποψίας σου. Στην άρχή δεν ήθελα να το πιστέψω ότι ήταν αλήθεια. Σκεπτόμουν ότι ίσως δεν έβαζα άρκετη ψυχή στα φιλιά μου και ίσως να σέ είχα άπογοεύσει. Να τί σκεπτόμουν.

Θέλησα να την διακόψω μα δεν με άφησε.

—Από τις πρώτες μέρες, συνέχισε, κατάλαβα ότι ζήλευες και μάντευσα όλες σου τις ύποψίες. Κι έπειτα, φαντάζεσαι ότι δεν καταλάβαινα τί ήθελες να πής, όταν ένδιαφερόσουν για τις τουαλέττες μου, όταν με ρωτούσες πόσο είχαν στοιχίσει τα φορέματά μου ;

—Ανοιξε ένα ντουλάπι του τοίχου, και έβγαλε την γούνινη άσπρη κάπα της.

—Φαντάσθηκες ότι ήταν έρμινια, δεν είν’ έτσι; Μιά μέρα το είπες ότι ήταν έρμινια. Ξέρεις τί είναι; Κουνέλι, και το άγόρασα για λίγα φράγκα.

Ξανάβαλε την κάπα στη θέση της και ξανακάθισε.

—Νόμιζα πώς ήταν έρμινια, είπα σιγανά.

—Νόμιζες! Φυσικά και το νόμιζες. Άντι όμως να με ρωτήσης άπλά, προσπάθησες να με πιάσης σε λάθος. Άναρωτιώσουν ποιος από τους έραστές μου μου το είχε δώσει.

—Ναί, ψιθύρισα.

—Η μαμά είχε έπιμείνει να το άγοράσω αυτό το πανωφόρι. Είχα μερικώς άκριβές τουαλέττες, γιατί ή μαμά είχε στερηθή το πάλν για να μπόρέσω να τις άγοράσω. Στο έπάγγελμά μου, μία γυναίκα πρέπει να είναι πάντα κομψή, και προ πάντων, να μην φαίνεται ποτέ φτωχή.

Και γέλασε πικρά.

—Προσάσθησα να σου μιλήσω για τη Σιλβία Τιγιό, συνέχισε. Η Σιλβία και ο Άρμάν είναι οι καλύτεροι φίλοι μου. Έκαμαν πολλά για μένα. Ήθελαν να κάμουν άκούη περισσότερο. Δεν μπορούσα όμως να δεχθώ τίποτε απ’ αυτούς. Όταν έφθασα εδώ, ήμουν έτοιμη να δεχθώ την βοήθειά τους. Ήμουν τόσο δεβαία ότι θα μπορούσα να τραγουδήσω σε συναυλίες ή και να παίξω σε καμιά όπερέττα, και ότι θα τους έξωφλούσα, έτσι, ά μέσως. Άλλά, Φρέντ, —και στράφηκε προς έμένα— κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να τραγουδήσω.

—Δεν μπορείς πιά να τραγουδήσης ;

—Δεν μπορώ. Δεν τραγουδά κανείς μόνο με τα χείλη του και με το λαμό του. Τραγουδά επίσης και με την καρδιά του.

Και πρόσθεσε σκεπτικά:

—Λένε ότι πολλές φορές ή άγάπη και ο πόνος πλουτίζουν την καριέρα μερικών γυναικών. Ίσως να είναι αλήθεια για άλλες.

Όχι όμως για μένα, Φρέντ. Δεν μπορώ πιά να τραγουδήσω από τότε που ή καρδιά μου πληγώθηκε, από τότε που ή ψυχή μου μολύνθηκε.

—Δεν θέλεις να ξαναγυρίσης στο σπίτι ;

—Έκείνη με κτύπησε παράξενα.

—Ίσως, είπε.

—Λέγεσαι ;

—Φρέντ, πολλούς μήνες τώρα έχω στα σπλάχνα μου το παιδί σου.

Για πρώτη φορά την κτύπησε προσεκτικά. “Όστε αύταε ήταν ό λόγος της άλλαγής που είχα παρατηρήσει επάνω της.

—Μα αυτό το αλλάζει όλα, Τζούλια.

—Έτσι ύποθέτω, παραδέχθηκε, αλλά μόνον όσον άφορά το παιδί. Είμαι παιδί σου όσο και δικό μου.

Της πήρα το χέρι, το τρέβηξε όμως άπότομα, φωνάζοντας μου με θυμό:

—Άφσέ με ήσυχη. Όλοι οι άνδρες είναι ήλίθιοι. Με έκαψες σαν με καμμένο σίδερο, και τώρα φαντάζεσαι πώς θα γυρίσω και θα ζήσω σαν γυναίκα σου.

—Και τί άλλο μπορείς να κάμης ;

—Θα μπορούσα να πάω στους Τιγιό, αλλά γιατί να τους έπιβαρίνω με την παρουσία μου; Όχι, καλύτερα να γυρίσω μαζί σου, και να μείνω όσόντου γεννηθή το παιδί.

Η φωνή της ήταν χαμηλή, και μέσα στα μάτια της είδα μία λάμψη παράξενη.

—Αν όμως προσπαθήσης να μ’ άγγίξεις, αν μου πής λόγια άγάπης, θα σκοτωθώ.

Παίρναμε το πρόγευμά μας στο βαγκόν - ρεστοράν, όταν έπαυήθηκε στο θέμα της.

—Δεν έχομαι, με καταλαβαίνεις καλά, Φρέντ, παρά έπειδδ θέλω να γεννηθή το παιδί υπό καλύτερες συνθήκες.

—Σε καταλαβαίνω, της άποκρίθηκα, για να την καθησυχάσω.

Η έπιμονή που έβαζε για να μου έξηγήση το λόγο της έπιστροφής της, με έκανε άρρωστο. Την φοβόμουν περισσότερο παρά ποτέ.

—Μετά την γέννησή του παιδιού —φαινόταν σαν να σκέπτεται μεγαλόφωνα— άναρωτιέμαι τί θα κάμω; —κούνησε το κεφάλι. Πάντως, όμως δεν θα μείνω κοντά σου!

Οι έπόμενοι μήνες ύπήρξαν σαν έφιάλτης για μένα. Άν και ζούσα στο ίδιο διαμέρισμα με την γυναίκα που αγαπούσα, δεν την έβλεπα σχεδόν ποτέ. Δεν δεχόταν να καθήση στο τραπέζι μαζί μου, και ή ύπηρετρία της έπληγαινε το φαγητό της στο δωμάτιό της. Δεν ήθελε να δεχθ ή έπισκέψεις. Έμεινε καθισμένη ώρες όλόκληρες μπροστά στο παράθυρο, κυττάζοντας το δρόμο.

Η Σιλβία Τιγιό, που την παρακάλεσα, πήγε να την έπισκεφθ ή μία μέρα την ώρα που έγδ ήμουν στο γραφείο, ή Τζούλια όμως άρνήθηκε να την δεχθ.

Μίλησα γι’ αυτό το ζήτημα με την κυρία Τιγιό, και άποφάσισαμε να ζητήσουμε τη γνώμη του γιατρού. Ο γιατρός μας συμβούλευσε να μην την ένοχλούμε. Μας είπε ότι στην κατάσταση που βρισκόταν, ή Τζούλια μπορούσε να προβή σε κανένα άπεννοημένο διάβημα.

—Άλλά, πρόσθεσε με έλπίδα, ή γέννηση του παιδιού μπορεί να τα αλλάξει όλα. Μπορεί να τα αλλάξει όλα, αλλά δεν είμαστε βέβαιοι για τίποτε.

«Χαμένος κόπος!»

ΕΙΜΑΣΤΕ στα τέλη του Όκτωβρίου. Είχα μισοαποκοιμηθ ή όταν ή καμαριέρα ήρθε και μ’ έξύπνησε ψιθύρίζοντας:

—Η κυρία δεν είνε καλά.

Πολλές φορές είχε φωνάξει από πόνο. Κι’ όμως ούτε και κείνη τη στιγμή δεν είχα το δικαίωμα να τρέξω κοντά της.

Τηλεφώνησα στο γιατρό. Ύστερα από μισή ώρα βρισκόταν σπίτι. Την πήγαμε στην κλινική και λίγες ώρες άργότερα, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι.

Πέρασα όλη τη νύχτα, διασχίζοντας την αίθουσα της άναμονής της κλινικής, και αν ποτέ προσευχήθηκα από το βάθος της καρδιάς μου, το έκαμα εκείνη τη νύχτα. Μιά νοσοκόμος ήρθε και μου έφερε την καλή είδηση. Η μητέρα και το παιδί ήσαν καλά. Θυμάμαι το χαμόγελο που είχε ή νοσοκόμος όταν μου μιλούσε. Ύστερα ο γιατρός βγήκε και μου έδωσε πληροφορίες για το βάρος του παιδιού και για την κατάσταση της Τζούλιας.

—Η μητέρα είναι καλά.

—Θέλετε να πητε ότι δεν ύπάρχει πιά κανένας κίνδυνος; Έκείνος σήκωσε τους ώμους:

—Φαίνεται έκτός κινδύνου. Τώρα κοιμάται. Όλα έξαρτώνται από την αντίδρασι που θα έχη όταν ξυπνήση.

Δεν τολμούσα να μτώ στην κάμαρά της και να την κυττάξω. Δεν τολμούσα να της δώσω ένα πλήγμα που θα μπορούσε να την συντρίψη. Της έστειλα ένα μπουκέτο άσπρα τριαντάφυλλα και τα συνώδευσα με μία κάρτα όπου έγραφα:

«Χρυσή μου, δεν θέλω να σου έπιβάλω την παρουσία μου. Περιμένω με άγωνία ένα σου νεύμα, μία σου λέξη. Άν έπιθυμής να με δής, είδοποιήσε με με την νοσοκόμο. Δεν ξέρω αν πρέπει να χαιρώμαι έξ αίτίας του παιδιού, ή να άπελπίζωμαι έξ αίτίας σου. Ό,τι και να κάμης όμως, θα μείνω πάντα ο άνδρας σου που σ’ αγαπάς.

Η κάρτα μου όμως έμεινε χωρίς άπάντηση.

Όταν ή Τζούλια γύρισε από την κλινική, πήρε παιδαγωγό, γιατί ήταν άκόμη πολύ άδύνατη για να φροντίση για το παιδί. Με την καρδιά βαρειά, γύρισα εκείνο το βράδυ σπίτι, χαιρέ-

τησα την παιδαγωγό και κτύπησα για πρώτη φορά το παιδί μου. Χτύπησα την κόρτα της Τζούλιας και μου είπε να μτώ.

Ήταν ξαπλωμένη, και μου φάνηκε πώς κάτι είχε αλλάξει επάνω της. Τα χαρκτηριστικά της είχαν γίνει άκνη πιδ λεπτά, ο λαμός της και οι ώμοι της ήσαν πιδ ώραίοι παρά ποτέ. Όταν με άντίκρουσε, έκλεισε έντελώς το ζιλέ πιδ φορούσε. Μου φάνηκε ότι μου έδωσε στην καρδιά μία μαχαιριά.

—Τζούλια, είπα, το παιδί είναι ύπεροχο. Σκέφθηκες τί όνομα θα του δώσουμε ;

Φαινόταν πολύ κουρασμένη.

—Δεν ξέρω.

—Ήρθα να σου εύχηθώ το καλωσόρισες στο σπίτι, Τζούλια. Χρυσή μου, θα ήθελα να μπορούσα να κάμω κάτι για... για να σε κάμω να καταλάβης τί νοιάθω!

Γύρισε το κεφάλι κλείνοντας τα μάτια. Βγήκα από την κάμαρα δυστυχισμένος και άπελπισμένος... «Χαμένος κόπος! μου φώναζε μία φωνή. Χαμένος κόπος!»

Και όμως κάθε βράδυ, γυρίζοντας από το γραφείο, έμπαινα στην κάμαρα. Η ψυχική της κατάσταση, ή σιωπή της, με άπέλπιζαν. Ζούσε και άνέπνεε λίγα μέτρα μακριά μου, κι όμως φαινόταν τόσο μακρινή.

Άρχισε να σηκώνεται, κι’ όμως ή τρομερή της χλωμάδα δεν την άφησε.

Μιά βραδυά βρισκόμουν στην κάμαρα του παιδιού όταν ξαφνικά μπήκε ή Τζούλια. Μούβριξε μία ματιά και μούπε με ήρεμη φωνή:

—Έρχεσαι στο δωμάτιό μου ;

Την άκολουθήσα, και πριν άκόμη καθήση, μου είπε:

—Δεν μπορώ πιά να μείνω εδώ.

—Δεν μπορείς να μείνης ;

—Όχι. Δεν ξέρω τί θα κάμω. Δεν ξέρω πού να πάω. Το παιδί μου είναι εδώ, αλλά δεν μπορώ να μείνω μαζί σου.

Δεν της έφερα καμιά αντίρρηση, και την ρώτησα άπλά:

—Θα μου άφήσης τη μικρή μας Μάγνη ;

Πέρασε το χέρι της στο μέτωπό της.

—Δεν ξέρω...

Είμαστε πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, κι’ όμως δεν μου έρχόταν ή ιδέα να της άγγίξω την άκρη των δακτύλων.

—Πρέπει να πάρης μία άπόφασι, Τζούλια.

Έβγαλε έναν άναστεναγμό.

—Πρέπει. Το μόνο όμως που ξέρω, είναι ότι δεν μπορώ να μείνω μαζί σου.

Βαθειά συγκινημένος, της είπα:

—Θέλεις να άκολουθήσης την καριέρα σου; Χαμογέλασε θλιβερά :

—Την καριέρα μου ;

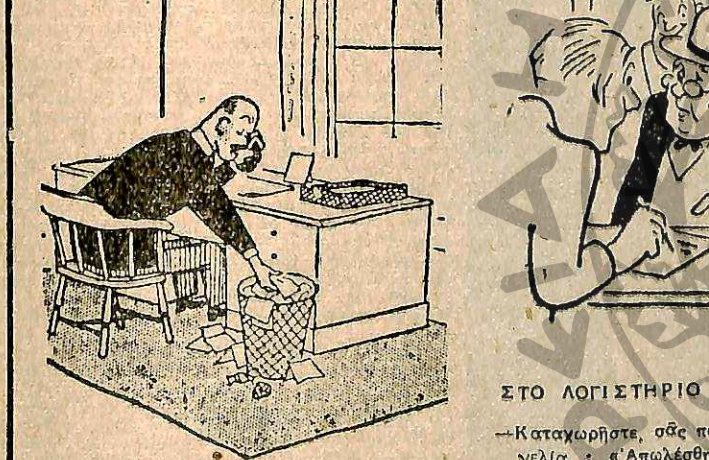
—Τώρα, Τζούλια, οι δουλειές μου πάνε καλά. Θα σου δίνω δυό χιλιάδες φράγκα το μήνα. Μπορείς να γυρίσης στο Παρίσι και να πάρης μαθήματα τραγουδιού. Ίσως να βρής έτσι την εύτυχία.

Έκαμε με τα χέρια της μία κίνηση άδυναμίας, με κείνα τα λευκά και λεπτά χέρια που τ’ αγαπούσα τόσο.

—Δεν μπορώ πιά να τραγουδήσω.

Μιλούσε άπλά και χωρίς πόνο.

—Έχασα έντελώς τη φωνή μου, συνέχισε, τη στιγμή που γενήθηκε το παιδί.

ΣΤΟ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

—Καταχωρήστε, σς παρακαλώ αυτή την άγγελία : «Άπολέσθη πορτοφόλιον περιέχον πέντε χιλιάδας δραχμάς, διάφορα έννομα και μία φωτογραφία. Ο εύρων άς κρατήση την φωτογραφία και τας έπιστάλας και άς μου έπιστρέψη τας χρηματάς διότι άποτέλεον το τελευταίον ένθυμιον του άποθανόντος πατρός μου...»

νήθηκε το παιδί. Αυτό συμβαίνει συχνά.

—Γιατί δεν... γιατί ο γιατρός δεν μου είπε τίποτε ;

—Τόν παρακάλεσα να μην το κάμη. Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, Φρέντ. Μην λυπάσαι. Άλλωστε δεν είχα πιά διάθεσι να τραγουδήσω.

Δεν τολμούσα να την κυττάξω. Φοβόμουν εκείνο το χλωμό πρόσωπο κι’ εκείνα τα θλιμμένα μάτια. Και της είπα:

—Μείνε τουλάχιστον ως τις γιορτές, Τζούλια.

Άναστέναξε:

—Καλά, θα μείνω, ψιθύρισε.

Τραγουδι άγάπης...

ΔΕΝ μπορώ να περιγράψω τί γινόταν μέσα μου. Νόμιζα ότι πνιγόνουν σ’ έναν όκεανό από δάκρυα. Είχα την έντύπωσι ότι ο πόνος μου είχε φθάσει σ’ ένα επίπεδο που ήταν άδύνατο να το ξεπεράση. Άργά, πλησίασα στο πιάνο και άθήη στο ταμπούρε.

Μηχανικά, άρχισά να παίζω. Τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου, αλλά τα άφηνα να τρέχουν. Η μουσική με άνακούφιζε, κι’ όμως ο πόνος μου έέμενε, όξυς και σπαρακτικός. Έπαιξα δέκα λεπτά, ίσως και περισσότερο.

Αισθάνθηκα, μάλλον παρά άκουσα, ότι κάποιος είχε μπη στο δωμάτιο. Ήταν ή Τζούλια. Μπορούσα να φαντασθώ το άνάλαφο και ρυθμικό της βάδισμα που γλυστρούσε στο ρυθμό της μουσικής.

Δεν στράφηκα. Δεν θα μπορούσα. Ένοιωσα το χέρι της πιδ άκουμπούσε στον ώμο μου. Σιγοτραγουδούσε, και το τραγουδι της έμοιαζε περισσότερο με πνοή παρά με τραγουδι. Αισθάνθηκα το μαντίλι της ν’ άκουμπάη στα μάτια μου. Μου σφουγγίζει τα δάκρυα. Τα χείλη της άγγιξαν το μάγουλό μου και ψιθύρισε:

—Δεν πρέπει να κλαίς για μένα, άγαπημένε μου. Δεν το άξίζω.

Και τότε μόνο στράφηκα. Παίροντάς της το χέρι, άκούμπησα τα χείλη μου επάνω. Και ταπεινά της έξωμολογήθηκα:

—Τζούλια, άκόμη και όταν ήμουν παιδί, δεν έκλαψα ποτέ μου. Ήταν από υπερφάνεια. Άπόψε όμως, όταν πίστεψα ότι σε είχα χάσει, δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ.

Έκείνη κάθισε κοντά μου και είπε:

—Παίξε, άγαπημένε μου. Δεν μπορώ πιά να τραγουδήσω, έσδ όμως μπορείς να παίξεις άκόμη. Πρέπει να παίξεις για μένα τώρα. Κι’ έγώ είχα υπερφάνεια, άλλ’ ή άγάπη ύπήρξε πιδ δυνατή.

Η Τζούλια κι’ έγώ περάσαμε από τότε άτέλειωτες τρυφερές στιγμές, και όταν συζητούσαμε για την σκληρή μας δοκιμασία, ο καθένας μας προσπαθούσε να πάρη επάνω του όλα τα άδικα. Τα λόγια είναι άνίσχυρα να παραστήσουν την εύτυχία μας. Ξαναβρήκαμε ο ένας τον άλλον. Πονέσαμε και οι δυό, και τώρα ή άγάπη φωτίζει το δρόμο που άπλώνεται μπροστά μας. Η Τζούλια δεν τραγουδά πιά. Μόνο όταν τα χείλη μένουν για πολλές στιγμές κολλημένα μου σιγοψιθύριζει σιγανά:

—Αυτό είναι το μόνο τραγουδι που μπορούν να πούν τα χείλη μου: Το τραγουδι της άγάπης...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: Ι. ΔΑΒΑΡΑ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ

Η Ντιάνα Ντάρμπιν εξακολουθεί να είναι και σήμερα ακόμη η μεγάλη άσπαστρα του Χόλλυγουντ. Η περιπέτεια της είναι πρωταγωνιστής στην ιστορία του κινηματογράφου. Ποτέ άλλοτε δεν έκληθη μία άγνωστη νέα ακόμη για να υποδυθεί τον ρόλο της πρωταγωνίστριας σ' ένα φιλμ, όπως δηλαδή ακριβώς συνέβη με την Ντιάνα Ντάρμπιν στην ταινία «Τρία μοντέρνα κορίτσια».

Η Ντιάνα γεννήθηκε στο Ουίνιπεγκ του Καναδά, την 4ην Δεκεμβρίου του 1920. Το πραγματικό της όνομα είναι «Έντα Μαϊ Ντάρμπιν». Ο πατέρας της, ο Τζαίμς Ντάρμπιν, ήταν ένας άπλος τραπεζίτης υπάλληλος. Ένα χρόνο όμως μετά την γέννηση της κόρης του έμεινε χήλος. Έκτοτε ο πατέρας της, ο οποίος ήταν τότε 37 ετών, έπρεπε να βρει τον τρόπο να διασφαλίσει το μέλλον της κόρης του. Γι' αυτό και προσπάθησε να την κάνει ηθοποιό. Πρώτα την έστειλε να παίξει με τις κούκλες της και να τραγουδά.

Φαίνεται ότι θα γίνεη καλή νοικοκυρά! Λέγε η μητέρα που την εκτρέφει. «Όλην την ημέρα με βοηθάει στις δουλειές του σπιτιού! Ο πατέρας της όμως είχε άλλα όνειρα. Έκείνος, όταν ήταν νέος, ήθελε να γίνει διάσημος μουσικός. Το ταλέντο του όμως δεν τον βοηθούσε καθόλου. Μόλις κατάφερε να παίξει υποφερτά το σαξόφωνο. Είχε λοιπόν την κρυφή ελπίδα ότι ίσως αργότερα η Ντιάνα να εξελιχθεί κανένα ταλέντο, φυσικά καλύτερο από το δικό του.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΝΤΙΑΝΑΣ

Σε ηλικία δώδεκα ετών, η Ντιάνα είχε μια κρυφά φωνή, η οποία κατεμάγευε κυριολεκτικώς τον κύριο Τζαίμς Ντάρμπιν. —Είπε καιρός πια να ενδιαφερθώ σοβαρά για το καλλιτεχνικό μέλλον της κόρης μου. Είπε μια μέρα στην σύζυγό του.

—Μά ξέρει και κάνει ωραία γλυκά! παρέστησαν εκείνη. Δεν θα ήταν προτιμότερο να την στείλω στην Σχολή Οικοκυρικής; —Τι άστοχη ιδέα! απάντησε εκείνος με περηφάνια.

Και την ίδια μέρα έσπευσε να συναντήσει τον Άντριου Σεγκουράλο, έναν πρώην χορυστό της «Μετροπόλιταν» και διάσημον πλέον καθηγητή του τραγουδιού, ο οποίος ήταν φίλος του. Ο τελευταίος δέχθηκε να της δώσει μια σειρά μαθημάτων, χωρίς να φαντάζεται ότι πρόκειται περί εξαιρετικής παράστασης φωνής. Όταν όμως την άκουσε, έμεινε κατενθουσιασμένος και έσπευσε να δηλώσει:

—Το κορίτσι αυτό έχει σπουδαίο μέλλον. Η φωνή της είναι περίφημη και περιέχει ένα απάνη, πλούσιο μέταλλο—φαινόμενο, εάν λάβω κανείς υπ' όψιν του την ηλικία της νέας. Ένα μόνο τέτοιο φαινόμενο τραγουδίστριας ευνοούνται οι μουσικοί και τραγουδιστές: το της διασημότητας. Άντελινος Πάτι που ένεφανισθη για πρώτη φορά στην όπερα σε ηλικία δώδεκα χρόνων!

—Δηλαδή θα παίξει στην «Μετροπόλιταν»; —Ενδύσει βελά ο Τζαίμς Ντάρμπιν. —Εχω στο νοῦ μου κάτι πολύ καλύτερο για την Ντιάνα.

Πράγματι δέ αφού έφρόντισε επί δύο δώδεκα χρόνια για την φήμη της Ντιάνας την έπλεε μίαν ημέρα στο ραδιοφωνικό σταθμό του Λος Άντζελες.

—Σας έφερα ένα... απάντησε στην ευθυμία του σταθμού, ο οποίος ήταν παλαιός του φίλος.

—Εχουμε πολλά, σ' ένα σωρό κλουδιά απάντησε εκείνος απογοητευμένος. Κανένα όμως απ' αυτά που αγοράσαμε δεν έννοεινα τραγουδίστριας στο μικρόφωνο.

Ο Άντριου ντε Σεγκουράλο εξέσπασε σ' ένα ήπιο γέλιο.

—Το άφδόνι που σου έφερα εγώ του είπα, θα τραγουδήσει όποτε θέλεις!

Και ανοίγοντας την πόρτα, έφώναξε την μικρούλα Ντιάνα η οποία έπεριμένε στον προθάλαμο.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Η Ντιάνα Ντάρμπιν σε ηλικία δεκαεπτά ετών είχε ένα δροσερό προσωπάκι, δύο έξυπνα και ζωηρά μάτια και μία φωνή η οποία ξετρελλάνει κυριολεκτικώς όλους τους ακροατές του ραδιοφώνου, του οποίου ήταν ο μεγαλύτερος άσπας.

Μια μέρα, ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρίας «Ουίνιπεγκ» απαρνηόρητος για τις διαρκείς αποτυχίες ώριμων έρευνών του, έτοιμαζε ένα φιλμ που είχε ανάγκη από μία νέα η οποία θα έπρεπε να ήταν ο τύπος της συγχρόνου Άμερικανίδος: ένα κορίτσι με δροσερά νιάτα με ανόνητα και με έξυπνα.

Μέχρι τότε ο Άμερικανικός κινηματογράφος είχε παρουσιάσει ένα πλήθος τέτοιων άσπαστρών, όπως τύπων της αγνής της άφελος, της άδωας νέας, από της Μαίρης Πίκφορδ μέχρι της Σιμόν Σιμόν. Καμία όμως δεν

ήταν άδωα και άφελος κατά 100%.

Η Μαίρη Πίκφορδ ήταν ψεύτικη χωρίς πραγματική άφελεια και χωρίς μεγάλο ταλέντο. Σε λίγο την θέσε της πρώτης έπλεε η Ζαννέτ Γκαϊνθόρ η οποία εδημιούργησε τον τύπον της γλυκιάς και φρόνιμης νέας που αποσώνεται με ανόνητα και άφελεια στον άσπαστρον άσπας.

—Εκείνη όμως πάρα πολύ στα φιλμ της και αυτό έκούρασε στο τέλος τους θαυμαστές της. Η δειλή και ρωμαντική Γκαϊνθόρ αντικαταστάθηκε τότε από την μαντική Πάρκερ αλλά αυτή δεν είχε αρκετό ταλέντο για να τραβήξει εμπρός. Τότε ένεφανισθη η Μώρρην Ο' Σούλλιβαν, η σύντροφος του Ταρζάν. Και αυτή όμως ήταν εξαιρετική μόνο στα φιλμ της ζούγκλας. Έτσι ήλθε μία μέρα η σειρά της Γαλλίδος Σιμόν Σιμόν η οποία είχε θριαμβεύσει με την δροσιά της και την άφελειά της στο γνωστό φιλμ «Λακώ ντάμ» ή «Η λίμνη των κυριών».

Το Χόλλυγουντ έσπευσε να την καλέσει, αλλά γρήγορα είδε ότι η άδωα της ήταν επιφανειακή. Μία σκανδαλώδης μάχισσα περιπέτειας της η οποία κατέληξε στα δικαστήρια, ανάγκασε το Χόλλυγουντ να απαλλαγεί από την... άδωα της.

Δεν υπήρχε λοιπόν κορίτσι με πραγματική άφελεια, με χάριν και με ανόνητα κατά 100%.

Ο διευθυντής της «Ουίνιπεγκ» είχε άποψη πως είπαμε σε όλες του τις έρευνες, όταν έβλεπε μία ραδιοφωνική σταθμό στο ραδιοφώνον του τον ραδιοφωνικό σταθμό του Λος Άντζελες, για να άκούσει καμιά εύχρηστη μουσική εκτέλεση. Η τύχη θέλησε να τραγουδήσει την στιγμήν εκείνη η Ντιάνα Ντάρμπιν. Τι δροσιά που είχε η φωνή της!

Την άλλη μέρα η Ντιάνα δέχεται την έπισκεψη του ίδιου του διευθυντού της «Ουίνιπεγκ» ο οποίος της είπε:

—Ετοι ακριβώς σάς έφραταζόμουν! Την εκύταξε μερικές στιγμές κατενθουσιασμένος και προσέθεσε: Σας προσλαμβάνω ως πρωταγωνίστρια της νέας ταινίας μου!...

Επρόκειτο για τα «Τρία μοντέρνα κορίτσια». Το Χόλλυγουντ είχε επί τέλους άνακαλύψει την πραγματική άδωα και άφελή νέα κατά 100%!

Από τότε η Ντιάνα έγκατεστάθη εκεί με τους γονείς της και σήμερα σε ηλικία 19 μόλις ετών, λάμπει έκτυλωτικώς ως άσπαστρα πρώτου μεγέθους στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΤΙΑΝΑΣ

Τελευταίως στο Χόλλυγουντ διαδόθηκε μία είδηση που κατεπλήξε και συνεκίνησε όλους τους φίλους του κινηματογράφου και ιδίως τους θαυμαστές της μικρής και θαυμασίας Ντιάνας Ντάρμπιν. Συμφωνες προς την είδησιν αυτή, η οποία άς σημειωθεί δεν είναι καθόλου άνακριτής, η Ντιάνα σκεπταίτο να παντρευθεί τον Βασίλ Πώλ, έναν συμπαίκτη της στην ταινία «100 άνδρες και ένα κορίτσι». Είπε άραγε δυνατόν αυτό; Φυσικά, παραδόχολομα ότι η Ντιάνα ήταν ένα «μοντέρνο» κορίτσι από το σημειον αυτό μέχρις ότου γίνη ένα μεγάλο κορίτσι που να μπορεί να παντρευθεί υπήρχε μία άπόσταση, μία άποστασις την οποίαν ποτέ δεν θα θέλαμε να διανύσωμε.

Και όμως η Ντιάνα έμεγάλωσε! Είπε δεκαενέα ετών και στην ηλικία αυτή τα κορίτσια γίνονται ρωμαντικά, φιλάρεσκα νομίζοντας με ευχαρίστηση ότι είναι πια γυναίκες και θέλουν να τις υπολογίσουν στα σοβαρά. Πάντως δεν παραδεχόμεθα ότι το άνηδ εκείνο που γνωρίσαμε σε δύο άριστοφυλακτικές ταινίες: «Τρία μοντέρνα κορίτσια» και «100 άνδρες και ένα κορίτσι» μετετράπη τόσο σύντομα σε ώριμο καρπό.

Εάν μου επιτρέπεται να ριφκινδυνεύσω μία γνώμη—και αυτό πιστεύω ότι επιτρέπεται, προκειμένου περί νεαρού κοριτσιού—εάν έλεγα ότι αμφιβάλλω εάν τα είκοσι τρία χρόνια του Βασίλ Πώλ κατάρθωσαν να κατακτήσουν την Ντιάνα η οποία είναι λογική και συνθημιμένη να ζή με μεγάλα πρόσωπα. Είπε λοιπόν σχεδόν άπαισταν ότι η Ντιάνα έρωτεύθηκε ένα νεαρό σάν τόν Βασίλ... Οι σύντροφοι της όμως και οι συμπαίκτη της στα περισσότερα φιλμ ήταν όλοι άνδρες! Μανζού, Χέρμπερτ Μαρσάλ, Μέλβιν Ντούγκλας, Σάμλ Μπουαγιέ. Άφ' έτέρου, οι γονείς της Ντιάνας δεν την άφηνουν ποτέ να θγαίνη μόνη και συνεπώς της ήταν άδύνατον να φλερταρή.

Εξ άλλου, τίποτε στην εμφάνισι της δεν μας επιτρέπει να την φαντασθούμε έρωτευμένη. Πράγματι είναι πολύ νέα, είμαστε θέσαιοι γι' αυτό για να σκεφθώ τον γάμο. Πάντως η Ντιάνα έμεγάλωσε... τελευταίως ένώρισε με τον Σάμλ Μπουαγιέ την ταινία «Πρώτη Αγάπη». Αυτό όμως είναι ένας τίτλος ταινίας και δεν έχει καμιά σχέση με τον έρωτα... Άς έλλισουμε πάντως ότι θα μείνη άκό... έστω και για λίγο καιρό η άειπλάτρευτη Ντιάνα, η παιδική σπάρη που θαυμάζουμε, μία προσωπική της μοναδική στην ιστορία του κινηματογράφου.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ.

Ο ΗΛΙΟΣ

ΤΙΠΟΤΕ δεν έχει αλλάξει από χθές. Η ζωή σας κυλάει ήρεμη όπως πάντα, δεν έμαθατε καμιά δυσάρεστη είδηση, κανένα οικονομικό πρόβλημα δεν σας άπασχολεί. Και όμως, από την ώρα που έξυπνήσατε, είσατε τρομερά νευριασμένοι!

Την ώρα που έντυνόσατε, δεν βρήκατε το κόκκαλο των παπουτσιών στη θέση του και αυτό έγινε αιτία να νευριασθήτε φοβερά, αν και δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Έπειτα, όταν έπινατε το γάλα σας, εκάψατε τα χείλη έπειδή ήταν πολύ ζεστό και από άπροσεξία έχυσάτε το μισό.

Τέλος, επήγατε στο γραφείο σας, φυσικά, η στο κατόπτηκα όπου υπηρετείτε.

Έπειδή όμως όλα αυτά τα μικροπεσιόδια έγιναν αιτία ν' άργοπορήσετε κάπως, ο προϊστάμενος σάς έκαμε παρατηρήσεις. Με μία τέτοια αρχή, λοιπόν, είναι ποτέ δυνατόν να πάη καλά η ημέρα; Και μωρμουρίζετε πολύ δικαίως: —Μά τί έχω λοιπόν σήμερα; «Όλα μου πηγαίνουν άνάποδα!

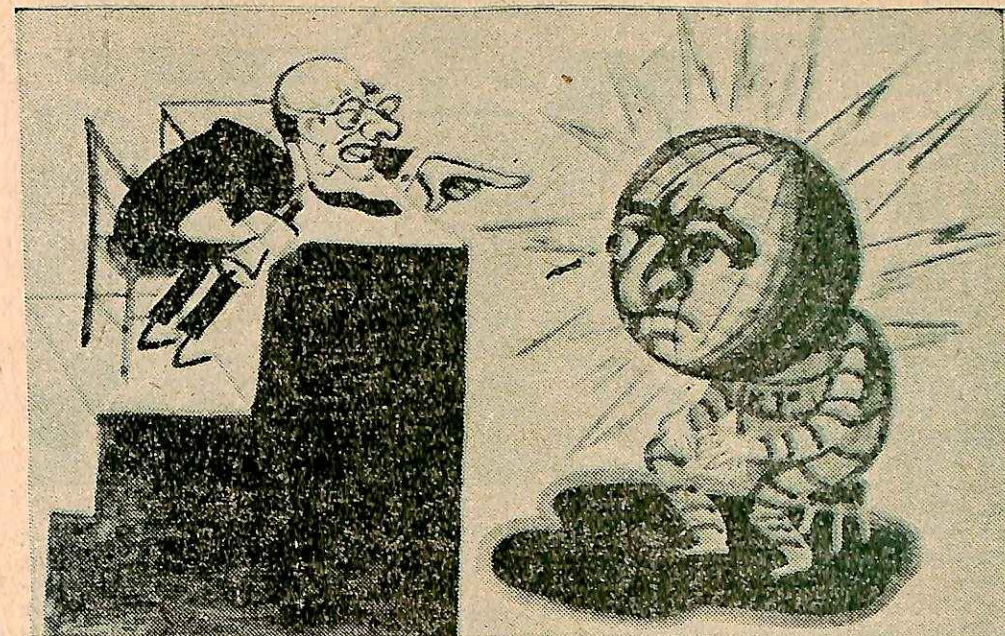
Ο ΕΝΟΧΟΣ

ΕΙΝΑΙ άδύνατον να φαντασθήτε ποιος ο φταίει, να βρήτε τον ένοχον όλης αυτής της άναποδιάς. Και όμως βδν έβρίσκειται μακριά σας. Άρκει να βγάλετε το κεφάλι από το παράθυρο και να σηκώσετε τα μάτια στον ούρανό, για να τον δήτε: είναι ο «Ηλιος!

Και είναι ένοχος μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε οι σοφοί που άσχολούνται μαζί του, άνήσυχου για τις ζημιές που κάνει στην άνθρωπότητα τώρα τελευταίως, άπεφάσισαν να συντάξουν μία κανονική μήνυση έναντίον του και να τον δικάσουν στην «Διεθνή Ένωσιν δια την μελέτην των ηλικιών έπιδράσεων».

Του άνεγνώρισαν, ώστόσο, μερικά έλαφρυντικά, γιατί ο ένοχος δεν είναι άκριβώς αυτός, αλλά οι κηλίδες που σκεπάζουν την έπιφάνειά του και από τις οποίες είναι άδύνατον να άπαλλαγεί σε ώρισμένες έποχές.

Όσον άφορ ά την προέλευσιν αυτών των κηλίδων, φαίνεται πως όφείλεται σε μεγάλες άναστοτώσεις που γίνονται στην έπιφάνεια αυτού του άστρου, άναστοτώσεις που παίρνουν κάποτε γιγαντιαίες διαστάσεις.

στο έδωλιον του κατηγορουμένου!

νεια αυτού του άστρου, άναστοτώσεις που παίρνουν κάποτε γιγαντιαίες διαστάσεις.

Άλλοι υποστηρίζουν ότι όφείλονται σε μεγάλες καταιγίδες ήλεκτρονίων. Πρόκειται, δηλαδή, για ένα περιοδικό φαινόμενο που, όπως όλες οι χρόνιες άρρώστειες, έχει στάδια εξέλιξης και ύφεσεως.

Ότι δήποτε όμως και να συμβαίνει, είναι άναμφισβήτητο ότι οι κηλίδες αυτές του «Ηλίου έχουν καταστρεπτική έπίδραση στην άνθρωπότητα. Και πολλοί έπιστήμονες κατάρθωσαν τελευταίως να εξακριβώσουν ότι το πέραςμα των κηλίδων από τον κυριώτερον μεσημέρινό του άστρου προκαλεί ψυχοφυσικές διαταραχές σε όλους τους άνθρώπους, στα ζώα και στη φύσιν έν γενεί.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΝΑ και ο καταπληκτικός κατάλογος των κακούργημάτων αυτών:

Στην έπιφάνειά της Γης: Άνωμαλίες στην λειτουργία όλων των ηλεκτρικών εγκαταστάσεων, άδικαιολόγητες τοπικές πλημμυρες, έκρήξεις και πυρκαϊές χωρίς καμιά φανερή αίτια, διαφυγή άερίων από τα άθροισμα κοφάκια, διαταραχές στην πυξίδα, άεροπορικά και σιδηροδρομικά δυστυχήματα από μίαν άιφνίδια νευρική πάθησιν των οδηγών και των πιλότων,

Στην άτμοσφαιρά: καταιγίδες, κυκλώνες, τυφώνες, άφθονο χιόνι σε άκατάλληλη έποχή, πλημμυρες, άπότομες μεταβολές στην θερμοκρασία.

Στους άνθρωπους: Έπιδείνωσις όλων των χρόνιων άσθενειών και πρό πάντος της νευρασθενείας, γαστρικές και καρδιακές διαταραχές, πτώσις των μαλλιών, άδικαιολόγητοι έκνευρισμοί και άσυναρτησίες.

Οι διαταραχές αυτές παρουσιάζονται σε ώρισμένη έποχήν και διαρκούν ώρισμένες ημέρες, όχι περισσότερες από πέντε. Μπορεί όμως να έπασαληθθούν αν οι κηλίδες στην έπιφάνεια του «Ηλίου δεν άποχωρήσουν κατά το διάστημα αυτό.

Όταν οι κηλίδες είναι πολλές και μεγάλες, η διάρκεια αυτών των φαινομένων μπορεί να παραταθεί και επί τρείς εβδομάδες, άλλ' αυτό δεν συμβαίνει συχνά.

Δεν είναι βέβαια έσκόμη δυνατόν να υποστηρίξωμε ότι όλα άνεξαιρέτως τα δυστυχήματα που συμβαίνουν έπάνω στη Γη, από τον έκτροχισμό ενός τραίνου έως έναν μεγάλο πόλεμο, όφείλονται στις ήλιακές κηλίδες. Μπορούμε όμως να είμαστε άπόλύτως θέσαιοι ότι κατά την περίοδο της παρουσίας ήλιακών κηλίδων, τα δυστυχήματα πολλαπλασιάζονται έπάνω στη Γη.

Μπορούμε να έξουδετε-

ρώσωμε την καταστρεπτική έπίδρασιν αυτών των κηλίδων; Το πράγμα φαίνεται πολύ δύσκολο, γιατί τότε θα έξουδετερώναμε και τις άλλες ευεργετικές άκτίνες που μας στέλνει ο «Ηλιος. Δεν μας μένει, λοιπόν, παρά να παρακολουθούμε τα πιο ευαίσθητα σημεία του οργανισμού μας, ώστε να προλάβωμε έγκαιρώς κάθε ζημία που θάχη αυτήν την προέλευσιν.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

Ο ήλιαξος κηλίδες στην καταστρεπτική τους έπίδρασιν έπάνω στην άνθρωπότητα, έχουν έναν μεγάλο και ύπουλον συνένοχο: την άτμοσφαιρική πίεσιν.

Θα έχετε άσφαλώς όλοι πικράν πείραν του πόσον εύκολα χάνει κανείς τον χειμώνα την όμπρέλλα του. Γιατί όμως την όμπρέλλα και όχι, λόγω χάριν, το καπέλλο, το παλτό, τα γάντια ή την τσάντα οι γυναίκες;

Το φαινόμενο αυτό, που είναι τόσο άσήμαντο εκ πρώτης όψεως, έξολε σε σκέψεις των διαπρεπή Ιάπωνά μετεωρολόγον Κ. Χιζαζούκα, ο οποίος επί τέλους άνεκάλυψε μία λύσιν άρκετά ίκανοποιητική.

Έάν χάνετε συχνά την όμπρέλλα σας, είπει, φταίει ο καιρός και όχι έσείς. Και αν παρατηρήσετε την ημέρα εκείνη το βαρόμετρο, θα ιδήτε ότι η άτμοσφαιρική πίεσις ήταν πολύ

μεγαλύτερη από άλλες ή-
μέρες.

Τώρα θα πήτε, γιατί δεν
χάνετε τίποτε άλλο παρά
μόνο την όμπρέλλα. Α-
πλούστατα: επειδή τα άλ-
λα πράγματα που αναφέ-
ραμε τα παίρνετε κάθε μέ-
ρα, ώστε έσυνήθισατε να
τα έχετε μαζί σας. Ένω
την όμπρέλλα την παίρνε-
τε μόνο όταν βρέχει ή πρό-
κειται να βρέξει.

Ξέρετε ακόμη, ότι ώρι-
σμένες ημέρες, όταν ο και-
ρός είναι πολύ δυσμενής, ή
Τράπεζα της Άγγλιας ά-
παγορεύει στους ύπαλλή-
λους να εργάζονται σε ώ-
ρισμένα θιβόλια, όπου το
παραμικρό λάθος μπορεί
να έχη ανεπανόρθωτες συ-
νέπειες; Και τουτό επειδή
ή πείρα απέδειξε ότι τα
λάθη που γίνονται τις ή-
μέρες εκείνες είναι κατά 40
τοίς εκατόν περισσότερα
ήπιο των άλλων ημερών.

Τελευταίως, ένας δικα-
στής στον Καναδά ανέβαλε
την έκδικασι πολλών ύπο-
θέσεων διαζυγίου, γιατί οι
σχετικές αίτήσεις είχαν ύ-
ποβληθή σέ μέρες κακοκαι-
ρίας και ή ημέρα της δι-
κής ήταν επίσης παρα πολ-
λύ άσχημη από καιρικής
απόψεως. Απεδείχθη δε ό-
τι είχε δίκη, γιατί άργό-
τερα οι περισσότεροι των
ένδιαφερομένων απέσυραν
τις αίτήσεις των και τα άν
δρόγυνα συμφιλιώθηκαν.

“Αν θέλετε, λοιπόν, να
προφυλαχθήτε κατά των
προδοτικών αυτών επιθέσε-
ων της άτμοσφαιρικής πιέ-
σεως, να συμβουλευθείτε
τακτικά το θαρόμετρο ή
άν δεν έχετε, να ρίχνετε
μιά ματιά στον ουρονό και
να κανονίζετε αναλόγως
την έντασιν των νεύρων
σας.

Α. ΛΕΟΝΤΗΣ

Τί γίνεται και

τί διαβάζεται

Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ

—Ο Καναδάς, πρώτος στην
παραγωγή μελιού, παράγει 30
κιλά από το ώφέλιμο αυτό προ-
τόν.

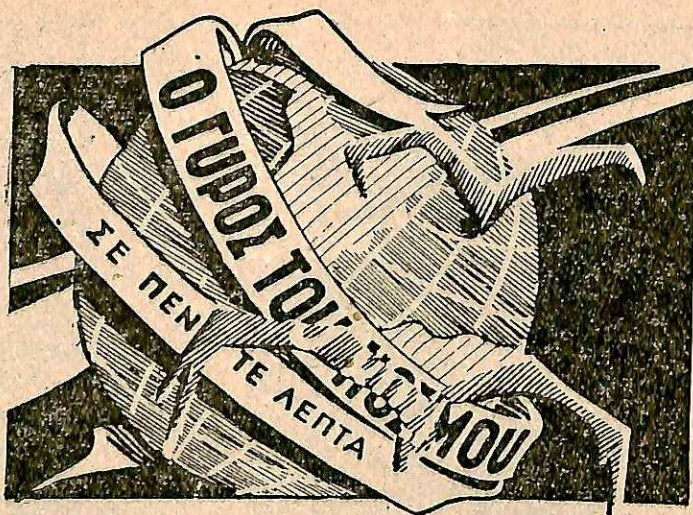
—Ένας άνθρωπος μπορεί να
διατρέξει με όμμα κανονικό 210
μέτρα κι έπειτα από δυό ώρες
πορείας μόνο 100 έως 120 μέ-
τρα.

—Από ένα τέταρτο του αιγα-
ρέττου, όσο επάνω-κάτω κινεί-
ζεται σ' ένα λεπτό, κινούνται
στην Ελλάδα 1.500 και στην
Άγγλια 1.100 αιγαρέττα.

—Από τα έγκυα της γής
θαίνουν στην επιφάνεια ένα χι-
λιόγραμμο και 180 γραμμάρια
χρυσού σ' όλο τον κόσμο.

—Μόνο στο Τράνσβαλ θγαί-
νουν τα 118 Γριμμάρια.

—Προσέξτε στο ρολόι σας. Ο
δευτερολεπτοδείκτης έχει περά-
σει ήδη τα πέντη πέντε δευτε-
ρετά και... να που έτελειωσε
ρόλεπτα και... να που διαδόμα
το ήπιο γέννηται και τί διαβά-
ζεται σ' ένα λεπτόν.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΕΝΑΣ βοτανολόγος
στή Κοχινγκίνα, ο Γάλ-
λος Άντρέ Πελλιέ, ά-
νεκάλυψε ένα φυτό που
παράγει στον φυτικό κό-
σμο το φαινόμενο του γι-
γαντισμού. Στόν άνθρω-
πον και στα ζώα το φαινό-
μενον αυτό, που συνίσταται
εις το μέγλωμα του σώ-
ματος εις άπίστευτον θα-
μμόν, παράγεται από την
άνώμαλον λειτουργίαν με-
ρικών αδένων έσωτερικής
έκκρίσεως. Ο μηχανισμός
όμως του φυτού δεν έχει ά-
κόμη μελετηθή και δεν ξέ-
ρομε σε τί ν' αποδώσωμε
την καταπληκτική του αυ-
τήν ιδιότητα.

Τό περίεργο σ' αυτήν
την περίπτωσι είναι το έξης.
ότι το φαινόμενο του γίγαν-
τισμού δεν δημιουργείται
επάνω στο ίδιο το φυτό,
άλλά σε άλλα φυτά, με
μυόλιασμα. “Όταν δηλαδή
μυολιάσουμε ένα άλλο
φυτό με ένα μάτι από τον
περίεργον αυτόν αντίπρό-
σωπον του φυτικού βασι-
λείου, το μυολιασμένο φυ-
τό αρχίζει να παίρνει γι-
γαντιαίες διαστάσεις και
όχι μόνο το μέρος όπου
μυολιάστηκε, αλλά όλό-
κληρο. Με την βοήθειάν
του δηλαδή μπορεί να έ-
ξασφαλίσω κανείς όλα τα
έθραβεία μιάς κηπουρικής
έκθέσεως.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΑΝΩ στον τάφο ενός
νέου που είχε πεθάνει
και ταφή λίγες μέρες
πρίν, οι έπισκέπται του
νεκροταφείου ενός χωριού
οικιά στο Μπωθάλ της Γαλ-
λίας, είδαν μιά μέρα καρ-
φωμένο ένα έξωλο και ά-
πάνω σ' αυτό κολλημένο
ένα χαρτί. “Ηταν μιά
άνώνυμη καταγγελία, που

έλεγε ότι ο νεκρός νέος
που ήταν εκεί θαμμένος,
δεν είχε πεθάνει από φυσι-
κόν θάνατον, αλλά είχε
σκοτωθή από τον αδελφόν
του.

Αυτοί που βρήκαν την πε-
ρίεργον εκείνη καταγγελία
έσπευσαν ν' αναφέρουν το
γεγονός στον άστυνομικόν
σταθμάρχην του χωριού κι'
αυτός είδοποίησε τον ει-
σαγγελέα του Μπωθάλ. Ο
εισαγγελεύς διέταξε την
σύλληψι του κατηγορουμέ-
νου αδελφού ο οποίος, ό-
ταν συνελήφθη και ύπεβλή-
θη σε ασυτηρήν άνάκρισι
ώμολόγησε ότι αυτός είχε
σκοτώσει τον αδελφό του,
όχι όμως για χρηματικές
διαφορές όπως έλεγε ή κα-
ταγγελία, αλλά από ζηλο-
τυπία.

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΣΤΟ Πλύμουθ της Άγ-
γλίας απέθανε την πε-
ρασμένη έβδομάδα
κάποιος Τζών Κάρυμπορ, ο
“Θαλασσινός”, όπως τον έ-
λεγαν, γιατί τα περισσότε-
ρα χρόνια της ζωής του
τα πέρασε στη θάλασσα,
χωρίς να πατήση καθόλου
το πόδι του στην ξηρά.

Ο Κάρυμπορ ύπηρέτησε
έπι 40 συνεχή χρόνια στο
ίδιο καράβι για την έξης
περίεργη αίτία: Τα πέντε
πρώτα χρόνια έσυνήθισε ν'
αποθιβάσεται σε κάθε λι-
μάνι και να γλεντάη με
τους φίλους του. Μιά μέ-
ρα όμως παρ' όλίγον να
σκοτωθή σ' έναν καυγά
που έγινε μέσα σε μιά τα-
βέρνα όπου θριοκόταν αύ-
τός με τους δικούς του. Ά-
πό τότε ώρκίσθηκε να μην
εξαναπαίση το πόδι του
στην ξηρά και έκράτησε
τόν όρκο του. Έπι 35 χρό-
νια έπέρασε 195 φορές τον
Άτλαντικόν χωρίς να άπο-
βιθασθή ούτε μιά φορά ά-
πό το πλοίο του!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ Α Π Ο Τ Υ - ΠΩΜΑΤΑ

ΣΤΟ Μπουένος - “Αυ-
ρες της Άμερικής ύ-
πάρχει ένας άνθρω-
πος που, ως τώρα τουλά-
χιστον άποτελεί μοναδικόν
φαινόμενον στον κόσμο, γι-
ατί είναι ο μόνος που δεν
άφήνει δακτυλικά άποτυ-
πώματα. Ο άνθρωπος αυ-
τός λέγεται “Ινσλι Μάουντ
είνε επιχειρηματίας από
τις “Ηνωμένες Πολιτείες
και τώρα τελευταίως έχει
έγκατασταθή στο Μπουένος
“Αυρες.

Πρό ημερών λοιπόν έζη-
τησε από την άστυνομία έ-
να πιστοποιητικό ταυτότη-
τος. Άλλά κατά τόν σχετι-
κόν νόμον, για να δώση ή
άστυνομία τέτοιο πιστοποι-
ητικό, πρέπει να πάρη και
να κρατήση στα άρχεία
της τα δακτυλικά άποτυ-
πώματα του ανθρώπου που
τό ζητεί.

“Όταν λοιπόν ο “Ινσλι
Μάουντ έστάλη εις τό τμή-
μα σημάτων, έπιστηλώθη
ότι ή έπιδερμής της παλά-
μης και των δακτύλων του
ήταν έντελώς λεία και δεν
παρουσίαζε καθόλου τις
ραβδώσεις εκείνες που δη-
μιουργούν τα άποτυπώμα-
τα, τόν πολύτιμον εκείνον
βοηθόν για την διαπίστω-
σιν της ταυτότητος κάθε
ανθρώπου.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΟΥΤΕ ο άμερικανικό-
τερος μυθιστοριογρά-
φος, από αυτούς που
γράφουν έργα τρό-
μου και φρίκης, δεν θα
μπορούσε να φαντασθή την
περίπέτεια που έτυχε εις έ-
να Βραζιλιανόν άεροπόρον
κατά την διάρκειαν των τε-
λευταίων γυμνασίων.

Τό άεροπλάνο αυτό το
πλότου, που τον έλεγαν
“Αλφόνσο Πεντρίλλα, συνε-
κρούσθη με ένα άλλο που
δεν έπαθε μεγάλη ζημία.
Τό άεροπλάνο όμως του
Πεντρίλλα πήρε φωτιά και
άρχισε να καίεται, όταν
αυτοί που παρακολουθού-
σαν τα γυμνάσια είδαν τον
πιλότον να κατεβαίνει από
τά ύψη κρεμασμένος από
τό άνοιχτό άλεξιπτώτό
του. “Όταν όμως έφθασε
στο έδαφος, οι άνθρωποι
που έτρεξαν κοντά του τον
βρήκαν νεκρόν.

Η ιατρική εξέταση απέ-
δειξε ότι ο θάνατός του
είχε συμβή κατά την σύγ-
κρουσιν. Τό δυνατό τραύ-
μα των έπέταξε νεκρόν
πιά από τό άεροπλάνο, τό
άλεξιπτώτο άνοιξε μόνο
του και ο νεκρός κατέβηκε.

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

ΤΗΝ περασμένην έβδο-
μάδα, στο Παρίσι,
στη κεντρική συνοι-
κία του Χρηματιστηρίου
τρεις λησται έκάμαν μιά
τολμηρότατη ληστεία: στην
πόρτα ενός μεγάλου γρα-
φείου έπετέθησαν εναντίον
δυό χρηματιστών από τα
χέρια των οποίων πήραν έ-
να τεράστιο ποσόν, και έ-
πειτα έγιναν άφαντοι με έ-
να αυτοκίνητο.
Επί τη εύκαιρία αυτή έ-
γνωσθηκε λεπτομερώς ή μέ-
θοδος την οποίαν μεταχει-
ρίζονται οι κακοποιοί, ό-
ταν πρόκειται να διαπρά-
ξουν μιά ληστεία και ν' ά-
πομακρυνθούν κατόπιν, χω-
ρίς να διατρέξουν τον πα-
ραμικρόν κίνδυνον να συλ-
ληφθούν. Κάνουν δηλαδή
ένα είδος γενικής δοκι-
μής, κατά την διάρκειαν
της οποίας μελετούν τό
κόλπο σε όλες του τις λε-
πτομέρειες.

Πρώτα εξετάζουν τα πε-
ρίχωρα της Τραπεζής κα-
τά της οποίας πρόκειται να
έπιτεθούν, πούς δρόμους
δηλαδή και τις πλατείες,
που βρίσκονται γύρω, κά-
νουν ένα σχεδιάγραμμα
και διαλέγουν δρόμους
από όπου θα φύγουν μετά
τό κόλπο όλοταχώς. Έ-
πειτα ο σωφέρ που θα λά-
βη μέρος στην επίθεσι δια-
σχίζει πολλές φορές τους
δρόμους αυτούς με ήλιγγι-
ώδη ταχύτητα ως που να
μάθη και την παραμικρή
λεπτομέρεια της διαδρο-
μής, τά σημεία όπου πρέ-
πει να κόψη την ταχύτητα
ή να τρέξει όλοταχώς.

Την ήμέρα της επιθέσε-
ως, οι λησται, άν αυτοκίνητο
ωχθούν από αυτοκίνητο
της άστυνομίας, βρίσκον-
ται πάντα σε θέσι πλεονε-
κτική απέναντί τους. Σχε-
δόν πάντα, ένα από τα αυ-
τοκίνητα που τους καταδι-
ώκουν θα συγκρουσθή κά-
που ή θα άνατραπή σε μιά
άπότομη στροφή, ενώ αυ-
τοί που έξερουν καλά τον
δρόμο, θα γίνουν άφαντοι
σε διάστημα ολίγων λε-
πτών.

ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

ΣΤΗΝ Βόρειο Σουη-
δία, σε απόστασι 80
περίπου χιλιομέτρων
πέραν από τον Πολικόν
Κύκλον, οι Σουηδοί μηχα-
νικοί κατεσκεύασαν τώρα
τελευταία μιά τεραστία
γέφυρα από μετεάν άρμέ,
απάνω από τον ποταμόν
Κάλιε. Η γέφυρα αυτή εί-
ναι μιά από τις σπουδαι-
ότερες από όσες έχουν κα-
τασκευασθή κατά τα τελευ-

ταία χρόνια και τουτό όχι
μόνον γιατί βρίσκεται πλη-
σιέστερα από κάθε άλλην
πρός τον Βόρειο Πόλο.

Ο ποταμός αυτός κατε-
βαίνει από τα όρη Κομπιε-
κάισε, που είναι τα ψηλότε-
ρα της Σουηδίας και έ-
πεται από μιά διαδρομή
430 χιλιομέτρων χύνεται
στον κόλπο της Μποτνίας.
Στό μέρος όπου κατεσκεύ-
ασαν τη γέφυρα, ο ποτα-
μός έχει πλάτος 140 μέτρα
που διπλασιάζεται όταν λυ-
ώνουν οι πάγοι. Η γέφυ-
ρα άποτελείται από δυό
παράλληλα τάξα που στη-
ρίζονται σε πελώριες θά-
σεις, γιατί ή πίεσις του νε-
ρού είναι τεραστία. Είναι
περιττό να προσθέσωμε ό-
τι ή κατασκευή της γεφύ-
ρας ήταν ακόμη δυσκολώ-
τερη και επειδή στα μέρη
εκείνα επικρατεί πάντα φο-
βερό κρύο και οι καταιγι-
δες, οι χιονοθύελλες και
οι τυφώνες είναι παρα πολ-
λύ συχνοί, ώστε με μεγά-
λη δυσκολία μπορούσαν
να εργασθούν οι άνθρωποι.
Και οι λίγοι ταξιδιώτες
που περνούν άπ' εκεί (ά-
φου ή γέφυρα έξυπηρετεί
πρό παντός τους ύλοτό-
μους και τους άνθρακωρύ-
χους) μένουν κατάπληκτοι
μπροστά στο θαύμα αυτό
της ανθρώπινης τόλμης.

ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΥ

Η ΜΥΡΝΑ Λόου έγινε
διάσημη στο Χόλλυ-
γουντ, για την κατα-
πληκτική ψυχική ήρεμία, με
την οποίαν έρμηνεύει όλους
τους ρόλους της. Έν τού-
τοις ή ίδια όμολογεί ότι
δεν συνέβαινε πάντα αυτό
και ότι έκανε μεγάλες προ-
σπάθειες για να συγκρα-
τήση τις συγκινήσεις που
της προκαλούσαν οι διάφο-
ροι ρόλοι.

«Μόνον ή πείρα μου έδω-
σε ένα σκληρό μάθημα, τό
όποιον μέγιστον παρ' όλί-
γον να μου στοιχίση ή
ζωή», έδήλωσε κάποτε
στούς δημοσιογράφους.

Οι πρώτοι σημαντικοί ρό-
λοι που της έδωσαν της έκα-
ναν καταπληκτικήν έντύ-
πωσι. Τα νεύρα της, στο
τέλος κάθε γυρίσματος, ή-
ταν πάντα τόσο ταραγμέ-
να, ως που στο τέλος έπα-
θε μιά φοβερή νευρασθέ-
νεια. Τότε έκαμε άπεγνω-
σμένες προσπάθειες για
να κυριαρχήση του έαυτού
της. “Όταν εύρισκε την πα-
ραμικρή εύκαιρία από τη
δουλειά της έκατέβαινε
στον κήπο και άρχισε να
σκάβη, όχι άπλως για να
περάσση την ώρα της, αλλά
σαν να έπρόκειτο να θγά-
λη τό ψωμί της από αυτή

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Γνωρίζετε ότι μπορείτε να διαγνώσετε τον
χαρακτήρα ενός ανθρώπου από την διάπλασι
των νυχιών του;

Ίδου μερικά στοιχεία, που θα σας επιτρέψουν
να μελετήσετε τον χαρακτήρα των φίλων σας και
θα κανονίσετε αναλόγως τις σχέσεις σας.

Εκείνοι που έχουν έναν άσπρο λεκέ σ' ένα από
τα νύχια τους, δεν είναι τυχεροί στη ζωή τους.

Τα όχρα νύχια είναι σημείον μελαγχολικής Ι-
διοσυγκρασίας.

Τα στενά και μακρυά νύχια δείχνουν άνθρωπο
φιλόδοξο, σχολαστικό και πολύ φιλεριν.

Έν αντίθεσει, τα πλατεία νύχια δείχνουν την
ευμένεια του χαρακτήρος, την γλυκύτητα και την
ατολμίαν.

Όταν τα νύχια είναι στρογγυλά, αυτό σημαίνει
ότι ο άνθρωπος αυτός είναι μελετηρός, έπιμελής
και γεμάτος γενναιοφυσίαν.

Τα μικρά νύχια είναι σημείον πώς ο χαρακτήρ
αυτός είναι κρυψίνους, πείσμων και μικρές άντι-
λήψεις.

Οι θυμώδεις φύσεις αποκαλύπτονται από τα
κόκκινα νύχια τους, τ' άνώμαλα και γεμάτα λε-
κέδες.

Τα νύχια που κολλούν στο κρέας, στις κορυφές
ή στα πλάγια, είναι ένδειξις έρωτολήπτου ιδιοσυγ-
κρασίας.

Τα λευκά και χωρίς χρώμα νύχια άνήκουν γε-
νικώς στους φιλάσθενους και ιδίως στους πολύ
αδυνατού χαρακτήρος.

Είν άνάγκη να σας πούμε πώς τα κακοδιατη-
ρημένα νύχια «με πένθος» προδίδουν πάντοτε έναν
χαρακτήρα άμελή;

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Παρ' όλη την πρόοδο του πολιτισμού, ο άν-
θρωπος έχει μείνει σχεδόν τό ίδιο εύπιστος
και προληπτικός όπως τον παλιό καιρό.

* Η κοπέλλα που θα τοποθετήση ένα άνθος λε-
μονιάς στην τουαλέττα μιάς νύφης, θα παντρευτή
κι' αυτή έντός του έτους.

* Τό ίδιο εάν έχη στο πιάτο της ένα φύλλο δά-
φνης που έχρησιμοποίηθη ως καρύκευμα για τό
φαγητό του ζεύγους των νεονύμφων, είναι βεβαία
πώς θα βρή σύζυγον προτού λήξη ο χρόνος.

* Αν την ήμέρα που θα πατήση στα δεκαεπτά
της χρόνια μιά κοπέλλα, βρέχη, πρέπει να την
παντρεύουν όσο τό δυνατόν άργότερα και ν' άπο-
φύγουν οποσδήποτε να γίνη ο γάμος παραμονήν
μεγάλης εορτής.

* Την ήμέρα των άρραβώνων σας, μη λησμο-
νήσετε, δεσποινίς, να λυγίσετε ελαφρά τό μεσια-
νό δάκτυλο του άριστεριού σας χεριού, τη στιγμή
που ο μνηστήρας σας περνάει τον άρραβώνα στο
δάκτυλο. Γιατί άν ο άρραβών φθαση στη ρίζα του
δακτύλου, θάναί εκείνος ο κύριος κι' έσεις ύποτε-
λής του.

* Έπίσης, ή μελλοννμφος θα κάμη καλά άν
αρχίση ν' άνεβαίνει τα σκαλιά της εκκλησίας με
τό δεξι πόδι και να φορή τις κάλτσες του γάμου
μιάς που να είναι εύτυχής στο γάμο της.

Ίδου πού σας κατατοπίσαμε, δεσποινίδες, Μην
βασίλεισθε ώστόσο μόνον στις προλήψεις, έστω
και όν έχετε την τύχη να διαπιστώσετε ότι βγαί-
νουν έντός ολίγου αληθινές για σας.

τη δουλειά. Έτσι εκούραζε
τό σώμα της, την έπαιρνε
άμέσως ένας ύπνος βαρύς
και πολυωρος, άπαράιτη-
τος για την άνάπαυσι των
νεύρων της. Έτσι ή Μύρ-
να Λόου κατάρθωσε να έ-

πιβληθή στον έαυτό της
και έχει σήμερα τό ισχυρό-
τερο νευρικό σύστημα ό-
λων των ήθοποιών του Χόλ-
λυγουντ.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΑΪΔΙΑ

Κουβεντούλει

«Δεν καταλαβαίνω πώς παντρεύθηκε αυτή που ούτε όμορφη ούτε πλούσια είναι». «Δεν καταλαβαίνω πώς ευόρηκε αυτή θεία κι' εγώ που είμαι πιδ μορφωμένη δυσκολεύομαι να θρώ».

Τέτοιες και άλλες παρόμοιες έρωτήσεις ακούτε κάθε μέρα τριγύρω σας και όταν σ'ας έρωτούν δεν ξέρετε τί απάντησι να δώσετε, αλλά μη ξεχνάτε ότι ζούμε μια ζωή έντελώς διαφορετική από άλλους. Όλα μετεβλήθησαν, όλα παρουσιάζονται έντελώς αλλοιωτικά και ο κόσμος άλλαξε τόσο πολύ όψη, ώστε δεν μπορούμε να καταλάβουμε το «πώς» και το «γιατί» πολλών πραγμάτων που συμβαίνουν.

Πρέπει να προσπαθή κανείς πάντα να συγχρονισθή με την εποχή, στην οποία ζει και όσοι δεν το κατορθώσουν δεν μπορούν παρά να απορούν με όσα βλέπουν να συμβαίνουν τριγύρω τους.

Επικρατεί ή αδικία, βασιλεύει ή μοχθηρία και οι επιτήδειοι παραγκωνίζουν ανθρώπους με πραγματική αξία. Μία επιπολαιότητα κυριαρχεί, κάτι τι επιπόλαιο, ψεύτικο, μη πλανόσθε όμως: εάν φαινομενικώς πλεονάζουν μερικά πράγματα που μας κάνουν να επαναστατούμε, βρίσκονται ακόμη και άνθρωποι που διετήρησαν αγνότητα, ιδεώδη και δεν παρεσύρθησαν ούτε θα παρασυρθούν ποτέ από τον σάλο της μεταπολεμικής εποχής. Όσο λίγοι και αν είναι αυτοί πρέπει να μας χρησιμεύσουν για παράδειγμα και να μας δηγήγουν στον δύσκολο αγώνα της ζωής.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΠΟΡΤΙΒ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Μολονότι η σπορτίβ εμφάνις προϋποθέτει κυρίως μεγάλην απλότητα, εν τούτοις η απλότης αυτή άκριβώς απαιτεί μίαν ιδιαίτερη προσπάθεια για να δημιουργήση αληθινή κομψότητα.

Νομίζομεν εκ πρώτης όψεως ότι ένα απλό σπορτίβ φορεματάκι είναι το απλούστερο πράγμα να δημιουργηθή και να εκτελεσθή, πόσο εν τούτοις έχουμε λάθος.

Ακριβώς ή απλή αυτή γραμμή απαιτεί την κομπ του τεχνίτη, όπως απαιτεί ακόμη και την κατάλληλη έκλογη του υφάσματος, την κατάλληλη έκλογη του σχεδίου.

Οι κομπές ατίθιδες μας ας μη λησμονούν συγχρόνως ότι υπάρχουν δυο έντελως διάφοροι σπορτίβ εμφανίσεις.

Έχουμε δηλαδή τα σπορτίβ φορέματα που πρόκειται να εκτελέσουν πραγματικά τόν προορισμό τους, να φορεθούν δηλαδή την ώρα της επιδόσεώς μας στο ένα ή στο άλλο σπόρ και εξ άλλου τα φορέματα που απλώς είναι σπορτίβ, επηρεασμένα από την μεγάλη επιρροή του αθλητισμού.

Και εις μὲν την πρώτη περίπτωση ή σπορτίβ τουαλέττα πρέπει να είναι απόλυτως σχετική προς τὸ σπόρ που προορίζεται, και τῆς επιτρέπεται και κάποια υπερβολή ακόμη στον τονισμό των σχετικῶν λεπτομερειῶν, ενώ στην δεύτερα περίπτωση χρειάζεται μεγάλη διακριτικότητα.

Θά ήτο με άλλα λόγια γελοίο να ιδούμε π.χ. μίαν σπορτίβ τουαλέττα εν μέσω δόφ Σταδίου, την οποίαν μόνον επάνω σ' ένα κότερο θα μπορούσαμε να φαντασθούμε, ή μίαν άλλη, την οποίαν θά δικαιολογούσε μόνον το ξεκίνημα για κάποια ορειβασία.

Γι' αυτό, επαναλαμβάνομε, φίλες αναγνώστριες, και στην απλή ακόμη αυτή σπορτίβ εμφάνισί σας, χρειάζεται γούστο και πραγματική διαίσθησι του ωραίου και του αρμονικού.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΠΟΡΤΙΒ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ

Μεταξύ των διαφόρων χαρακτηριστικῶν των σπορτίβ τουαλετῶν μπορούμε να αναφέρωμε τις πιέντες στίς σοφιστες, τις ζακετούλες με τα κυνιὰ χρώματά, τα όμορφα φουλάκια στο λαιμό από βαρύ συνήθως μεταξωτό, τις τσέπες σε φουστες, σε μπλουζες,

σε ζακέτες, τις δερμάτινες ζώνες, και τα διάφορα κεντημένα στολίδια, όπως οι άγκυρες για τη θάλασσα, οι ρακέτες για το τέννις και τα παρόμοια.

Ο καλλωπισμός

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Έν πρώτοις μη ξεχνούμε ότι το καθάρισμα για την επιδερμίδα παίζει τον μεγαλύτερο ρόλο. Λοιπόν δεν πρέπει ποτέ να το παραμελούμε τα θράδυα όσο κουρασμένες και αν είμαστε. Μία περίφημη συνταγή για να καθαρίζετε την επιδερμίδα σας είναι να θράστετε μια λίτρα νερό με 10 κεφαλάκια χαμομήλι και λίγο σαπούνι Μασσαλίας τριμμένο. Μετά το πλύσιμο αυτό μια καλή κρέμα που την κάνετε μόνη σας με 60 γραμ. λανολίνη, 20 γραμ. γλυκερίνη, λευκό φαλάνης 15 γραμ. Σαλδλ 1 γραμ. και τριανταφυλλόνερο 10 σταγόνες. Αν αυτή η κρέμα δεν σας πηγαίνει τότε δοιτήξτε να βαμβάκι σε ανθόνερο και ύστερα βουτήξτε το επίσης σε βαζελίνη στεριλίζε. Με αυτό τρίβετε το πρόσωπό σας και τελειώνετε με ένα καλό σκούπισμα. Θα ήθε πόσο άκαθαρτο βγαίνει το βαμβάκι.

Επειτα μη λησμονούμε τα ατμόλουτρα που είναι ωφέλιμωτά για την καλή διατήρησι της επιδερμίδος, διότι φέρνουν μεγάλη αντίδρασι και τα ηλεκτρικά μασάζ που κάνουν θαύματα με την προϋπόθεσι ότι γίνονται από άνθρωπον που ξέρει καλά ανατομία.

Όσο για την χρησιμοποίησι κρέμας δεν μπορούμε να σ'ας συστήσωμε ειδικώς ποίαν να προτιμήσετε, διότι πρέπει να διαλέξετε μόνη σας τί ταιριάζει στην επιδερμίδα σας

Τό σπιτι

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ

Είτε κρέας θέλωμε να κόψωμε, είτε χόρτα, είτε ψωμί. πρέπει να έχουμε μαχαίρι, που κόβει καλά, αλλιώς καταστρέφωμε αυτό που θα κόψωμε και έννευριζόμαστε βλέποντας πώς δεν καταφέρνωμε αυτό που θέλωμε. Γι' αυτό το λόγο ας αγοράζωμε καλής ποιότητος μαχαίρια με καλή λάμα και λαβή που να μη φοβάται το ζεστό νερό. Για το ψωμί καλόν είναι να έχουμε το μαχαίρι έκεינו που μοιάζει με πριό-

νι, διότι κόβει ωραία το ψωμί χωρίς να το καταστρέφει. Ακολουθως έχωμε την μηχανή του κρέατος που είναι άπυραίτητη εις ένα σπίτι για να μην υποβαλλόμεθα στον κόπο να τρέχωμε στον κρεοπώλη για να μας κόψη το κρέας και να το κόψη κυμάν. Έπονται ή μηχανή της πατάτας, το σουροτήρι, ο τρίφτης του τυριού και διάφορες κατασρόλες και κατασρολάνια.

Πρέπει ακόμη να έχουμε κουτάλια, πηρούνια και μαχαίρια της κουζίνας για να μη χαλούμε τα μαχαίροπήρουνα του τραπέζιου στο μαγειρεύμα. Άλλα αντικείμενα που είναι απαραίτητα στην κουζίνα είναι διάφορα μεταλλίνα κουτιά που χρησιμεύουν για την τοποθέτησι διαφόρων πραγμάτων όπως είναι ο καφές, ή ζάχαρι, το τσάι, το πιπέρι, το αλάτι, το αλεύρι κ.λ.π. Τα κουτιά αυτά πρέπει να κλείνουν καλά και να γράφουν απ' έξω τί περικλείουν.

Όσον αφορά την μαγειρικήν αυτή είναι το εύκολοτερο πράγμα, φθάνει να έχουμε σούτημα στη δουλειά μας και ν' αρχίσωμε προσέχοντας να μη κάνωμε άκαταστασίες περιττές. Τώρα με τις ηλεκτρικές κουζίνες το μαγειρεύμα είναι μια διασκεδάσις.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΚΑΙ Η ΛΕΠΤΟΤΗΣ

Η Λιλή έβαλε την ωραιότερη τουαλέττα της και επήγε να επισκεφθή την Μαρία για να της ευχήγη για την εορτή της. Πρέπει να σημειώσθε ότι ή Λιλή έφερε άνδρα πλούσιον και της Μαρίας ο άνδρας είναι ένας τίμιος και φτωχός βιοπαλαιστής με μια ταπεινή θέσι, από την οποία μόλις κερδίζει τη ζωή του σπιτιού του. Φθάνει λοιπόν ή Λιλή και αφού φιλεί την φίλη της της προσφέρει ένα κουτί λέγοντας: «Σου έφερα τρία ζευγάρια κάλτσες, γιατί σκέφθηκα πως θα ήθελες να φορέης καλές κάλτσες και θα δυσκολεύεσαι να τις αγοράσής, μια που δεν έχεις πλούσιον άνδρα».

Η Μαρία ευχαριστεί φυσικά την φίλη της αλλά μέσα της αισθάνεται μια μεγάλη λύπη, και γίνεται κατακόκκινη από ντροπή ενώ ή άνοστη ή Λιλή ούτε καν διανοείται ότι δεν έδειξε ούτε την στοιχειώδη λεπτότητα και επιλήγωσε τη φίλη της υποδεικνύντάς της ότι είναι φτωγή.

να φτωγή.

Μη ξεχνάς ποτέ, καλή μου Λιλή, πως εν πρώτοις δεν πρέπει να προσφέρης ποτέ τέτοιου είδους δώρα (χρήσιμα) χωρίς να τα συνοδεύης με λίγα λόυλούδια ή με κανένα άρωμα. Έτσι δεν έχεις το ύφος ότι έλεεις τη φίλη σου και θα την ευχαριστήσης χωρίς να την προσβάλής.

Τις προάλλες σε άκουσα πάλι να λες σε μια άλλη σου φίλη πως δεν μπορείς να υποφέρης την Αθήνα το καλοκαίρι και δεν βλέπεις την ώρα να φύγης. Δεν καταλαβαίνεις ότι στενοχωρείς τη φίλη σου υποδεικνύντάς της ότι έχει μειονεκτική θέσι αφού δεν μπορεί να ταξιδεύσῃ σαν κι εμένα; Όλα αυτά θέλουν μεγάλη προσοχή διότι τέτοιες παραλείψεις δεν επιτρέπονται σε ανθρώπους που έχουν καλή καρδιά και αγαπούν τους φίλους των.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Στα σπítια μας έχωμε πολλά κομψώματα και όλα αυτά τα ξύλα θέλουν περιποίησι για να συντελούν στην καλή εμφάνισι του σπιτιού μας. Τα ξύλα σκάζουν πολλές φορές το καλοκαίρι και κάνουν σχισμάδες που είναι εστίες σκάνης και ακαθαρσίας. Οι σχισμάδες αυτές καλύπτονται με λίγο στόκο τον όποιον δουλεύωμε με χρώμα που έχει τον τόνο του ξύλου. Έτσι οι σχισμάδες εξαφανίζονται και αν περάσωμε από πάνω λίγο χρώμα και λούστορο δεν διακρίνωμε πια κανένα ίχνος σχισμάδας.

Αν σε κάποιο έπιπλο μας ανακαλύψωμε τρύπες απ' αυτές που κάνουν τα σκουλήκια πρέπει να έχουμε την υπομονή να ριζώμε μέσα στην κάθε τρύπα νέφτι με μια μικρή σύριγγα γιατί μόνον έτσι θα σκοτώσωμε τα σκουλήκια αυτά που δεν φαίνονται γιατί είναι κρυμμένα στο βάθος του ξύλου.

Τα βερνικωμένα έπιπλα καθαρίζονται με το ξέχς μίγμα: 5 κουταλιές ξύδι και 2 λίβ. Βουτάμε μέσα σ' αυτό ένα πανάκι και τρίβωμε καλά.

Τα λουστραρισμένα θέλουν οινόπνευμα και γομαλάκα, αλλά και αρκετή τέχνη για να αποκτήσουν λούστορο.

Όσο για τα λευκά μια καλή ζεστή σαπουνάδα είναι ό,τι πρέπει.

Η καθημερινή ζωή

ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

1ον) Διαλέγετε το έπάγγελμα που σ'ας ταιριάζει και σ'ας ευχαριστεί, οποιοδήποτε και αν είναι, έστω και αν σ'ας φαίνεται δύσκολο εκ πρώτης όψεως, και μη λησμονείτε ότι μόνον εις ό,τι αγαπά κανείς εύδοκίμει. Έπειτα έχετε πάντοτε υπ' όψιν ότι όλα τα έπαγ-

γέλματα έχουν ενδιαφέρον όταν τα κάνεις με την καρδιά του.

2ον) Αποφεύγετε τα έπαγγέλματα που είναι της μόδας διότι ο συναγωνισμός είναι με γάλος και ο πληθωρισμός θα σ'ας παρουσιάη πάντα εμπόδια. Παρατηρήσατε πόσες δικηγόροι κ.λ.π.

3ον) Μη περιφρονείτε ποτέ το έπάγγελμα των γονέων σας και μη ξεχνάτε ότι σ'ας προσφέρει έτοιμον έδαφος επιτυχίας. Το παιδί που ακολουθεί τον ιατρικό κλάδο του πατέρα του βρίσκει έτοιμη πελατεία, το κορίτσι της ράπτριας που γίνεται ράπτρια το ίδιο και ούτω καθ' εξής.

4ον) Όταν διαλέξετε ένα έπάγγελμα μην αλλάζετε πια γνώμη, διότι τότε ό ζήλος έξατμίζεται και δεν μπορείτε να προοδεύσετε σε τίποτε. Έπιμεινате σε ό,τι αποφασίσατε και οι κόποι σας ως και οι προσπάθειές σας θα καρποφορήσουν. Μην αποθαρρυνθήτε με ένδεχομνας άποτυχίας, διότι αυτές θα σ'ας οδηγήσουν εις την τελικήν επιτυχίαν.

5ον) Σε κάθε έπάγγελμα που θα διαλέξετε έμβαθύνате όσο το δυνατόν περισσότερο. Είναι για το καλό σας και έτσι θα μπορείτε να διαπρέψετε.

Η άλληλογραφία μου

Ζεχρεά Δ., Καστοριά.—Τό μόνο που σ'ας συνιστώ σ'

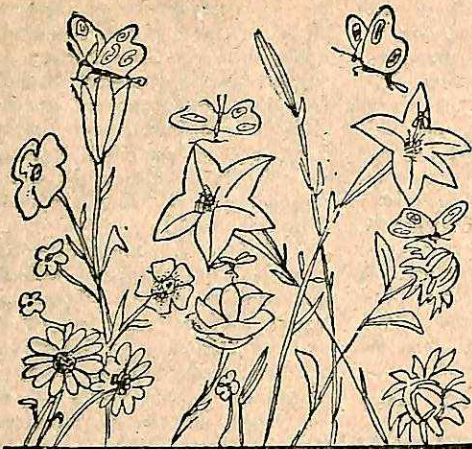
όλα αυτά που μου γράφετε, είναι να φροντίσετε να προμηθευθήτε την κρέμα «Ροντί» που, όπως μου γράφουν πολλές αναγνώστριες, έμειναν απόλυτως ευχαριστημένες απ' αυτήν. Έάν δεν βρίσκετε στην πόλιν σας, την κρέμα αυτή, γράψατε στον ένταύθα γενικόν αντιπρόσωπον κ. Γ. Σταυρόπουλον (Έργο 36 Α).

Ρέα ν. Ένταύθα.—Γι' αυτό που θέλετε πρέπει να παρουσιασθήτε εις το Ύφυπουργείον Τύπου και Τουρισμού και να ζητήσετε να ιδήτε τον κ. Λυκούδην. Αυτός είναι άκριβόδιος να σ'ας κρίνῃ και θά τό κάμη με την μεγαλύτεραν άμεροληψίαν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΟΙΚΟΙ άρχισαν να λανσάρουν τα μοντέλα της φθινοπωρινής σαζόν. Ανωτέρω ένω ρομπ-μοντώ με γιάκα άστρακάν, μοντέλο του Ζαν Φορέστ.

ΦΥΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Είστε άπειρα τὰ φυτά που μεταχειρίζονται άγνωστα σ' έμās συστήματα θλητικής γιά νά σκορπίσουν μακριά τούς σπέρους των. Άρκεί νά υπενθυμίσουμε τίς παταγώδεις έκρήξεις τής ξυλαφάνας καί τής άγριοραφανίδας.

Άλλα φυτά, όπως ή «Υρα ή κροτούσα» έκσπενδονίζε με τέτοια δύναμι τούς σπόρους τής, ώστε σέ άπόστασι χιλίων μέτρων μποροῦν νά βγάλουν καί ανθρώπινο μάτι. Εύτυχώς ότι τό δέντρο αυτό φύεται στή Νότιο Άμερική καί σέ μέρη όπου δέν συχνάζουν καθόλου άνθρωποι.

Ένας άπό τούς μεγαλύτερους επίσημονας τής θοτανικής πυροβολικής τέχνης είνε τό λεγόμενον βροντοθέραι, ένα ψηλό ζιζάνιο, άρκετά διακοσμητικό πού περνάει κάποτε τό ύψος τού ανθρώπου.

ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ

Όταν ώριμάσουν οί καρποί των, πού είνε κλεισμένοι μέσα στά ξερά λουλούδια, σκάζουν με πάταγο καί οί σπόροι τινάζονται πρós όλες τίς διευθύνσεις. Άν σάς χτυπήσθ κανένας άπό τούς σπόρους αυτούς στό πρόσωπο, θά νομίσετε ότι σάς τσίμπησε κάποιον έντομο, τόσο είνε ή δύναμι αυτών των σπόρων πού δέν είνε μεγαλύτεροι άπό κεφάλι καρφίτσας.

Άν έξετάσουμε τόν καρπό, άν ψάξουμε γιά νά βρούμε τά ελατήρια πού τόν άνοιξαν καί έτίναξαν τούς σπόρους μακριά, δέν θά βρούμε απολύτως τίποτε. Τό μυστικό αυτής τής δύναμειως είνε τόσο άόρατο όσο καί ή δύναμι των νεύρων μας.

Τό κοινό σπάρτο δέν έχει μονάχα καρπούς, αλλά άνθη με έλατήρια. Ίσως νά τó έξερετε τó θαυμάσιο αυτό φυτό. Σχηματίζει μεγάλες τούφες πού κατά τόν Μάϊον καί τόν Ιούλιον σκεπάζονται άπό μίαν ύπέροχη χρυσή άνθησι, τó άρωμα τής όποιας, καθώς άνακατεύεται με τά μύρα τής γειτονικής τής συνήθως κληματίδος, σκορπάει κάτω άπ τίς φλογερές άκτίνες τού ήλιου χάσματα, τά όποια δέν μπορεί νά προσδιορίση κανείς διαφορετικά, παρά άναπολώντας τή δροσιά των ήλιων πηγών καί τó τρεμούλιασμα των άστρων.

Τό άνθος τού σπάρτου μοιάζει σχε-

δόν με τó άνθος τού μιτζελιού, τά δέ κάτω πέταλλά του, ένωμένα σέ σχήμα έμβόλου γαλέρας, κλείνουν έρμητικά τούς στήμονες καί τόν ύπερον.

Έφ' όσον τó λουλούδι δέν είνε άκόμη ώριμο, ή μέλισσα πού τó τριγυρίζει τó βρίσκει κλειστό, άπαραβίαστο. Άπό τή στιγμή όμως πού θά σημάνη γιά τούς άίχμαλώτους μνηστήρες ή ώρα τής ήβης, κάτω άπ' τó θάρος τού έντόμου τó έμβολο κατεβαίνει, ό χρυσός θάλαμος άνοίγει ή δονικά, τινάζοντας μακριά καί με δύναμι στόν επισκέπτη καί σ' άλλα φυτά τριγύρω, ένα σύννεφο φωτεινής σκόνης, τήν όποια ένα πλατύ πέταλλο σάν προστέγασμα, τήν κατακαθίζει πάνω στό επίγμα πού πρόκειται νά γονιμοποιηθί.

ΜΕΤΑΞΥ ΦΥΤΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΥ

Τίς τελευταίες καί άρμονικότερες έκδηλώσεις φυτικής νοημοσύνης στό ζήτημα τής γονιμοποίησης, θά τίς βρούμε στά διάφορα είδη των όρχεοειδών.

Στά βασιονισμένα καί παράξενα αυτά λουλούδια τó πνεύμα τού φυτού φθάνει στό άνώτατο σημείο καί σκάνεται σάν λαμπρότατη φλόγα άπάνω άπό τó όριο πού χωρίζει τó φυτικό άπό τó ζωϊκό βασίλειο.

Έξέ άλλου, δέν πρέπει νά μάς παραπλανήσθ τó όνομα όρχεοειδή καί νά νομίσουμε ότι πρόκειται μόνο γιά τά σπάνια καί πολύτιμα λουλούδια πού μεγαλώνουν μόνο στά θερμοκήπια καί τά όποια φαίνονται ν' άπαιτούν τίς περιποιήσεις μάλλον χρυσόχου παρά κηπουρού.

Στούς άγρούς μας, άνάμεσα στά διάφορα ζιζάνια καί άγρια χορτάρια, φύονται περί τά εικοσιπέντε είδη όρχεοειδών. Έκεί δέ άκριβώς βρίσκουμε τά εύφύεστερα καί τά πολυπλοκά, τερρα, αυτά πού έμελέτησε ό Δαρβίνος στό περίφημο βιβλίο του «Περί τής γονιμοποίησης των όρχεοειδών άπό τά έντομα», πού είνε ή θαυμαστή Ιστορία των ήρωϊκότερων προσπαθειών τής ψυχής τού άνθους.

Δέν πρόκειται θέβαι νά παραθέσουμε τήν φαντασμαγορικήν έκείνη βιογραφία των λουλουδιών. Άφοῦ όμως μάς άπασχολεί ένα τέτοιο ζήτημα είνε ίσως άπαραίτητο νά δώσουμε κάποιαν ιδέα των μεθόδων καί των συνηθειών τού λουλουδιού έκείνου πού υπερέχει όλων των άλλων στήν τέχνη τού ν' άναγκάζη τήν μέλισσα ή τήν πεταλούδα νά κάνη έκείνο ά-

κριβώς πού αυτό θέλει σέ ώρισμένο χρονικό διάστημα καί υπό ώρισμένη μορφή.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Χωρίς εικόνες είνε λιγάκι δύσκολο νά καταλάβετε τόν έξαιρετικά πολύπλοκον μηχανισμόν τού όρχεοειδούς. Θά προσπαθήσουμε λοιπόν νά δώσουμε μιά σαφή ιδέα ν των αυτών, άποφεύγοντας όσον τó δυνατόν περισσότερο τούς τεχνικούς όρους.

Άς πάρουμε λοιπόν ένα άπό τά όρχεοειδή πού είνε πιό διαδεδομένον καί πιό κοινόν στά μέρη μας, αυτό πού λέγεται «πεντηκοστή». Είνε ένα φυτό ύψους 30—60 έκαστοστών, με μιά φύλλα σέ σχήμα πυραμίδος άπό μικρά έρυθρωπά λουλούδια πού άνοίγουν κατά τόν Μάϊον καί τόν Ιούλιον.

Τό κάθε λουλούδι μοιάζει περίπου με ένα άλλόκοτο, άνοικτό στόμα κινέζικου δράκοντα. Τό κάτω χείλος, πολύ μακρύ καί κρεμαστό, σέ σχήμα δοντελλωτής ποδιάς, χρησιμεύει σάν πρώτος σταθμός ή άναπαυτήριο τού έντόμου πού θάρρη νά τó επισκεφθί. Τό άνω χείλος είνε στρουγγυλό, σάν είδος σκούφιας πού προφυλάσσει τά ουσίωδη όργανα, ένφ' στά νύτα τού άνθους, σιμά στό κοτσάνι, βρίσκεται ένα μικρό κέρατο, τó σπιρουίνι, όπου είνε κλεισμένο τó νάκταρ.

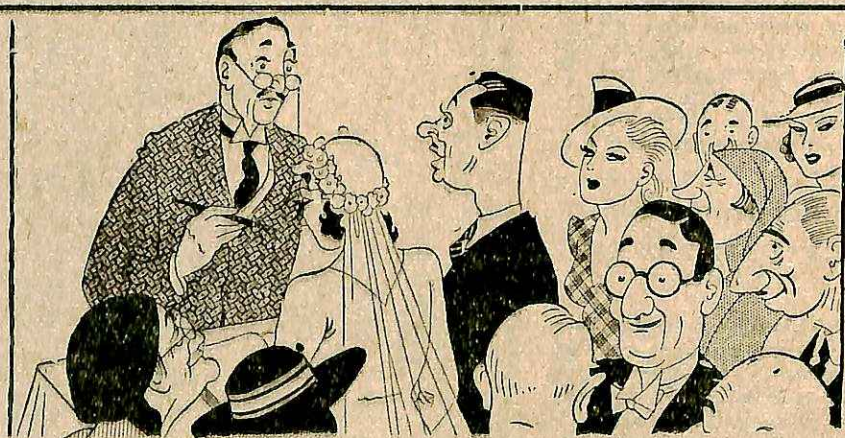
Στά περισσότερα των λουλουδιών τó στίγμα, δηλαδή τó θηλυκό όργανο είνε ένα μικρό κουβαράκι, κάπως γλοιώδες, στήν άκρη ενός λεπτού στύλου, πού περιμένει ύπομονετικά τήν γύρι.

Είς τó όρχεοειδές όμως, ό κλασσικός αυτός μηχανισμός έγινε σχεδόν άγνώριστος. Στό βάθος τού στομιού, στή θέσι πού έχει ή επιγλωττίς στόν λάρυγγα, βρίσκονται δύο στίγματα, στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους, άπάνω άπ' τά όποια είνε κ' ένα τρίτο πού έχει μετατραπή σέ περίεργο όργανο.

Στήν κορυφή του βρίσκεται ένα είδος θύλακος, μιά ήμιλεκάνη πού λέγεται ρυγχίον. Η λεκάνη αυτή είνε γεμάτη άπό ένα κολλώδες υγρόν μέσα στό όποϊον πλέουν δύο μικροσκοπικοί σβώλοι. Καί άπό τούς σβώλους αυτούς φύονται δύο μικρά κοτσανάκια τó καθένα άπ' τά όποια κρατεί ένα είδος πακέττου με γύριν.

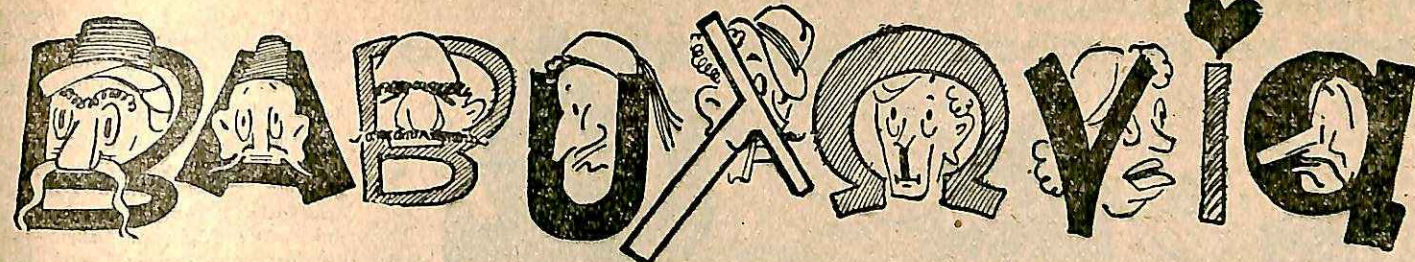
ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Περιέργου τρόποι γονιμοποίησης.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ό γ α μ θ ρ ό ς : —Με συγχωρείτε, κύριε δήμαρχε, ή άρραβωνιαστική μου είνε άρχαία. Είνε ακόμη ό τρίτος της γάμος.

Κουβέντες τής Σμυρνιας

Η ΤΟΥΡΤΑ

Τριάντα Άγού. υτου. Τό σπίτι τής Άσπασίας τού Μπατίκου, στόν Ποδονίφι, έλαμπε άπό τήν πάστρα. Φώτα παντού, λουλούδια, γιατί έώρταζε ό άντρας τής, ό Άλέκος, καί κάθε χρόνο γινότανε μεγάλο γλέντι.

Η Άσπασία μιά σωματώδης Σμυρνια πενηντάρα, ντυμένη τά σκολιανά τής — φορτωμένη κορδόνια καί δαχτυλίδια — όγηκε άπό τó παράθυρο καί φώναξε τή Ζαμφώ :

— Ζαμφώ, καλέ Ζαμφώ!

— Ήφταξα, Άσπασί μου!

Σέ λίγα λεπτά ή Ζαμφώ έτρεξε.

— Σέ φώναξα γιά νά σοῦ πω νά μή χαθίς τó θράδυ. Ά: οῦλα κι' οῦλα, έσύ μούδωσες ένα χέρι σέ οῦλα, καί με βοήθησες νά παστρέψω. Δέ θέλω νά λείπη, πού θά φέρη ό Άλέκος καμπόσοι φίλοι του. Έλα καί δέ θά χάσης.

— Μά ξερείς, Άσπασί μου, έχω τά παιδιά. Τί νά τά κάνω πέντε παιδιά, πού λείπει κι' ό άνδρας μου μου άπόψε, γιά δουλειά στόν Πειραιά.

— Καλέ, πάρτα μαζί σου, καυμένη καί δέ θά μάς φάνε τó φαί. Έλα, σέ θέλω καί μιά βοήθεια. Άν έρθη πολὺς κόσμος, θά τά φέρω σκούρα. Έχομε δά άπ' οῦλα, μά δέν ξερεί κανείς τί γίνεται.

— Θάρτω, έννοια σου!

— Νά δῆς καί μιά τούρτα πού μάς ήστειλε ό κουμπάρος μου ό Σαράντος, άχου μάτια μου: Είνε νά τήν βλέπεις καί νά φχαριστήσαι.

Σέ μισή ώρα, ή Ζαμφώ πουντρωμένη σάν ψάρι γιά τηγάνισμα, τραβόσε μαζί τής πέντε παιδιά καί πήγε στήν επίσκεψι τής Άσπασίας.

— Για δῆτε, παιδιά. Έσείς νά πάτε μέσα στό προβαλάκι. Νά καθήστε ήσυχα ήσυχα, νά σάς φέρω καί γλυκό. Άκούς, Γιαννάκη, έσύ, ποδσαι πιό μεγάλος, νά προσέχης τó Νίκο καί τήν

Άναστασία, καί σύ, κόρη μου Έλενίτσα, νάχης κοντά σου τó μικρό τó Βάσο.

Πέντε διαβόλοι άπό δώδεκα έως 5 χρονών, έτρεξαν σάν άλογα μέσα στό έννο σπίτι.

Η νοικοκυρά τά κύτταξε μονάχα με κάποιο φόβο καί γιά νά τά καλοπιάσθ, τούς έδωσε άπό ένα άμυγδαλωτό.

Μέσα στή σάλλα, άρχίσανε τά τραγούδια, οί μεζέδες, τó κρασί καί κάπου-κάπου, χορός με τó γραμμόφωνο.

— Βάλτε, καλέ, τó γιανροῦμπι!, φώναξε ή Άγνέλα τού Κουφού.

— Άχι! όχι, καυμένη, καλύτερα ένα σαρκί πολιτικό, είπε ή Ταρσά ή Πολιτίσας.

Τό γλέντι πήρε δρόμο. Η Άσπασί δόσταν καί κουβαλόσε μεζέδες, πού τηγάνιζε ή Ζαμφώ, άνεσκουπωμένη μέσα στήν κουζίνα.

— Κύρ Άλέκο, νά ζήσης!

— Καί τού χρόνου, κουμπάρε!

— Ήφταξα, Άσπασί μου!

Η Άσπασί πήρε τó λόγο.

— Κουμπάρε μου, μάς ύποχρέωσες με τήν τούρτα σου. Καλέ, τί όρασιό πράμα ήταν αυτό; Νά τή δῆτε, θά χάστε τó νοῦ σας. Ένας πύργος με παναθωράκια καί μιά παντιέρα στήν κορυφή, καί οῦλο φρουτ' γκλασέδες γαρνιρισμένη! Καλέ, άπό ποιά κουφεταρία τήνε πήρες, μάτια μου;

— Όλοι στό κέφι άρχισανε τίς φωνές:

— Τήν τούρτα, τήν τούρτα τού κουμπάρου νά φάμε.

— Εύχαριστώ, είπε ή Άσπασί, θά τή φέρω με τó δίσκο νά τήνε κόψη ό νοικοκύρης τού σπιτιού.

Κί έτρεξε με τά γέλια μέσα στό σαλονάκι νά τήν φέρη.

Καθώς μπήκε, δέν τήν ήδρε στό τραπέζι καί φώνα-

ξε τήν Ζαμφώ :

— Ζαμφώ, Ζαμφώ! Πού ήβαλες τήν τούρτα;

Η Ζαμφώ με τήν ποδιά τής κουζίνας, έτρεξε μέσα.

— Δέν τήν ήπιασα, Άσπασί μου.

— Ηβόι! Τί μου λές; Ό άντρας μου θά μου τώκανε γιά χωρατό.

Έκείνη τή στιγμή άκούστηκε ένα μονοφώνι κι' ένα κλάμα στό περιβολάκι.

— Ά! τήν εφάγατε έσείς οῦλη: ά, ά, ά!

Οί δύο γυναίκες τρέξαν νά χωρίσουν τά παιδιά καί είδανε τó φριχτό θέαμα τής τούρτας κομματιασμένης καί μισοφαγωμένης. Τά μούτρα των μικρών πασαλειμμένα άπό κρέμα σαντιγύ. Ήταν μπουκωμένα με φρουτ'γκλασέ καί τó πιό μικρό χόρευε, κρατώντας τή μικρή σημαίονα.

— Άχου, θά σκοτωθώ! ξεφώνισε ή Ζαμφώ. Μαροῦ διαδολί, τί ήταν αυτή ή σύχουσι πού μου δώκατε;

Τά παιδιά ξεπόρτισαν με φωνές θριαμβού, κρατώντας άπό ένα κομμάτι γλυκό στό χέρι, ένφ' ή Άσπασί χτυπούσε τó κεφάλι τής.

— Σάν έχη κανένας τέτοια διαολόπαιδα, δέν πάει σέ ξένα σπίτι μέρα ποῦ ναι: Άκούς, νά με κάνουνε ρεζίλι μπροστά στά βίτσι-τα!

Η Ζαμφώ θύμωσε. Πέταξε τήν ποδιά καί βάζοντας τά χείρα στή μέση, όγηκε έξω καί φώναξε :

— Μαρή ψευτοπλούσια, έσύ με κάλεσες. Δέν ήρθα μοναχή μου στό ρημάδι σου! Παιδιά είνε καί πιάσε τά μυαλά τους. Τί ήθελες, νάρχω μονάχη γιά παραδουλεύτρα σου; Εύχαριστώ ναι οί άρνιθές μου τά χοντροπίτουρά σου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΛΛΟ ΦΩΤΙΑ ΚΙ' ΑΛΛΟ ΛΑΣΠΗ

Έ κ ε ι ν η : — Έλα, καυμένη, πήγαινε νά μου πάρης άπ' τά έμπορικά τίς κορδέλλες πού μου χρειάζονται!

Έ κ ε ι ν ο ς : — Τί λές; Μ' αυτό τόν καιρό; Δέ βλέπεις πως βρέχει;

Έ κ ε ι ν η : — Έσύ δέ μούλεγες πως γιά χατήρι μου πέφτεις καί στή φωτιά;

Έ κ ε ι ν ο ς : — Στή φωτιά ναι, μά όχι καί στή... λάσπη!

Τά δάσνα του Άγκόπ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Σουρπούτσα φατογράφιαν ήτελε.

— Άμάν, Καραμπέτ, είπε, ένα καινούργιο φατογράφιαν τά βγάλῃς έμένα, ματζί, τζάννεμ, τά ντύ, πιασμένους χέρι-χέρι, τά σταθούμε.

— Άίντε νά πάμε, είπα.

Χατίρ δλοούν, Σουρπούτσα.

Μισή ώρα Σουρπούτσα ντουαλέττα τση ήκανε. Πολύ κοκκινάντι ήβαλε, φρύδια του ήλάδωσε, άμα φιγκοαρνί καμωμένος γένηκε.

Τραβήξαμε πλατείαν Καλαθιμώνας, άμα τó Σουρπούτσα μεγάλος φατογράφος ήτελε.

— Άίντε γκιντελούμ! είπα. Μεγάλος φατογράφος Μοναστηράκης πήγαμε.

Όρθοί, ξεροί στατήκαμε, μάς τραβήξε.

— Πότε τά πάρουμε πολιτρέδες, Μουσιού;

— Κεριακή, είπε.

Κεριακή ματζί πήγαμε, φατογραφίες πήραμε, άμα, Σουρπούτσα στενοχαρημένος γένηκε.

— Άμάν, άμάν, Καραμπέτ, κλαμένους φώναξε. Έσύ καλός φαίνεσαι άμα έγώ άραπίνα καμωμένος είμαι.

— Γιατί, μπέ γιαδρούμ, φατογράφος έφάνη, τó νύτα μου ντίπ καρά ήβγαλες;

— Γιατί πολύ κόκκινο μούτρα τση πασαλειμμένη γένηκε, είπε Μουσιού φατογράφος.

— Μπέ, ασσκίν, έγώ πασαλειμμένος ήμουνα, άσπρο ήβγαλες;

Φατογράφος τώωσε, έγκώ τώωσα.

— Άίντε, έσύ ίσκιτζή φατογράφο είσαι!, είπα.

Ένα καρέκλα ήπήρε, στό έύλο άρχισε έμένα, μούτρα μου ίπρησμένος μούρο ντίπ ήκανε.

— Άίντε γκίτ, είπε, τώρα κι' έμένα μούρο άπό έντῶ μέσα ήβγαλα.

— Άλλα φορά καλός φατογράφος Μοναστηράκη ντέν πάω. Στό Πλατείαν Καλαθιμώνας τά τραβήξαμε πολιτρέρα μας, Σουρπούτσα. ΚΑΡΑΜΠΙΕΤ

40v

★

★

Όταν ὁ Σελὶμ Μπαροῦχ τελείωσε τὴν ἱστορίαν του, ἔσκυψαν εὐχαριστῶντας οἱ ἔμποροι, πολὺ ἱκανοποιημένοι.

φοι. Επίσης και ο Σελίμ είναι
 άξιος της έμπιστοσύνης μου.
 Γι' αυτό θα σ'ας διηγηθώ κάτι
 από τη ζωή μου, που δύσκολα
 τ'ο διηγουούνται και όχι
 στον καθένα. Θα σ'ας διηγηθώ
 την ιστορία του καραβιού με
 τους θρυκόλακες.

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Διέταξε νὰ μαϊνάρουν ὅλα
τὰ πανιά καὶ ἄφησε νὰ προ-
ορῶμε ἐντελῶς σιγά.

νά πηδήσῃ μέσα ὁ τελευταῖος
ναύτης, τὸ καράβι βούλιαξε
μπρὸς στὰ μάτια μας.

ραδί, που τὰ κύματα μᾶς ἔ-
φεραν κατ' ἐπάνω του. Ὅ-
ταν φθάσαμε πὺδ κοντά, εἶ-
δα ἐγὼ ὅτι τὸ καράβι αὐτὸ
ἦταν τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε περά-
σει τὴ νύχτα τόσο κοντά μας
καὶ εἶχε προξενήσει τόσο τρό-
πο στὸν καπετάνιο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΝ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΛΘΕ Η ΛΕΞΙΣ
«ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ»;

που καταγγέλλαν κάθε υπεξαίρεση ή λαθρεμπόριο σύκων. Μερικοί δὲ ἀνθρώποι, ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἱερὸ οὔτε ὅσιο, ἐπαφελούμενοι ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, ἔκλεβαν οἱ ἴδιοι τὰ σῦκα καὶ κατήγγελλαν ὡς ἐνόχους τοὺς ἐχθροὺς τους, παίονοντας τὴν καθωρισμένη ἀμοιβή. Οἱ ἀπατεῶνες λοιπὸν αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, ὡς ἐκ τοῦ καταδοτικοῦ ἔργου τους, **συκοφάνται** (σῦκα - φαίνειν) καὶ ὡς ἐκ τοῦτοῦ ἡ λέξις κατήντησε νὰ σημαίνει διαβολέα καὶ ψεύτην.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟ ΜΑΣ
ΚΟΙΜΙΖΕΙ;

σε ένα άνασθητικό πάει να λειτουργήσει. Άλλά πώς τα άνασθητικά άναστέλλουν τη λειτουργία του έγκεφάλου; Όταν εισπνέουμε το άνασθητικό, τα μόρια του εισέρχονται στο αίμα που κυκλοφορεί στους πνεύμονες και με το αίμα πηγαίνουν στον έγκέφαλο. Έκεί το χλωροφόρμιο καθώς είναι πολύ πτητικό περνά από τα τοιχώματα των αϊμοφόρων άγγείων του έγκεφάλου και εισέρχεται μέσα στην ουσία αυτού. Από τη στιγμή εκείνη ο έγκέφαλος δε μπορεί πιά να χρησιμοποιήσει το όξυγόνο που περιέχεται στο αίμα και ή λειτουργία του σταματά.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΦΡΕΣΚΟ ΨΩΨΙ ΓΙΝΑΙ
ΔΥΣΚΟΛΟΧΩΝΕΥΤΟ;

Η πέψις του ψωμιού γίνεται κατά μέγα μέρος μέσα στο στόμα, όπου το άμυλο, με την ενέργεια του σιέλου, μετατρέπεται σε δεξτρίνες και μαλτόζη. Όσο καλύτερα μασούμε το ψωμί, τόσο η μετατροπή του άμυλου γίνεται τελειότερα. Ο λόγος που τα παξιμάδια είναι πιο εύκολοχώνευτα από το ψωμί, είναι γιατί τριβονται και αλέθονται με τα δόν-

τια πιά εύκολα από το ψωμί. Για τον ίδιο λόγο το μπαγιατίτικο ψωμί είναι ευπρεπότερο από το φρέσκο και ή κόν-
ρα του ψαμιού ευπρεπότερη από τη κό-
ψιχα. Το φρέσκο ψωμί περιέχει ακόμη
πολλά υγρασία και αυτή το κάνει
δυσπρεπτο, γιατί όχι μόνο μασιάζεται
δύσκολα, αλλά και το νερό που πε-
ριέχει δεν το αφήνει ν' απορροφήση
τον σίελο του στομάτος.

ΠΟΙΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ ΚΑ-
ΤΕΧΕΙ ΩΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ Ή ΚΗ-
ΣΕΙΣ Η ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ,
ΤΙ ΕΚΤΑΣΙ ΚΑΙ ΤΙ ΠΛΗΘΥΣΜΟ
ΕΧΟΥΝ;

ἱ ἀποικίες ἢ κτήσεις τῆς Μ.
 Βρεττανίας στὴν Ἀφρική εἶνε οἱ
 ἑξῆς: Νῆσοι: Ἀγία Ἐλένη
 ἔκτ. 112 τετραγ. χίλιον, κάτοικοι
 4.170, Ἀναλήψεως: ἔκτ. 87 τ. χ.,
 κατ. 170, Τριστάν: ἔκτ. 116 τ. χ.,
 κατ. 136.— Νοτιοδυτικὴ Ἀφρική: ἔ-
 κτ. 822.909 τ. χ., κατ. 199.520, Ζαν-
 ζιβάρ: ἔκτ. 2.642 τ. χ., κατ. 235.
 428, Βρεττανικὸν Κάμερον: ἔκτ.
 88.297 τ. χ., κατ. 780.780, Κένυα:
 ἔκτ. 582.374 τ. χ., κατ. 3.091.241, Νῆ-
 σοι Μαρὶον καὶ Πρίγκηπος Ἐδουάρ-
 δου: ἔκτ. 310 τ. χ., κατ. 6.560, Μαυ-
 ρικὸν Νῆσος: 1.865 τ. χ., κατ. 401.
 007, Νιγκέρα: ἔκτ. 965.178 τ. χ., κατ.
 19.28.171, Νοτιοαφρικανικὴ Ἠνω-
 σις: ἔκτ. 1.223.854 τ.χ., κατ. 8.132.
 600, Νοτιοαφρικανικὰ Πρακτοράτα:
 Σουαζιλάνδη: ἔκτ. 17.359 τ. χ., κατ.
 112.500, Μπασουτολάνδη: ἔκτ. 343 τ.
 χ., κατ. 498.781, Νυασαλάνδη: ἔκτ.
 103.482 τ.χ., κατ. 1.603.914, Οὐγκαν-
 δα: ἔκτ. 243.973 τ. χ., κατ. 3.640.636
 Βόρειος Ρωδῆζία: ἔκτ. 745.760 τ.χ.,
 κατ. 1.377.889, Νότιος Ρωδῆζία:
 ἔκτ. 389.374 τ.χ., κατ. 1.258.866, Νῆ-
 σοι Σεϋχέλλαι: ἔκτ. 404 τ.χ., κατ. 28.
 731, Σιέρρα Λεώνη: ἔκτ. 72.324 τ.χ.,
 κατ. 1.541.311, Βρεττανικὴ Σομα-
 λία: ἔκτ. 176.000 τ.χ., κατ. 344.700
 Ταγγανίκα: ἔκτ. 941.552 τ.χ., κατ.
 5.064.819, Τανγκανιάνδη: ἔκτ. 33.772
 τ. χ., κατ. 317.461, Χρυσὴ Ἀκτή: ἔκτ.
 203.600 τ.χ., κατ. 2.869.854. Πλήν τῶν
 ἀνωτέρω ἀποικίων στὴν ἀγγλο-αἰγυ-
 πτιακὴν συγκοινωνίαν ὑπάγεται καὶ
 τὸ Ἀγγλο-Αἰγυπτιακὸν Σουδάν,

ἔκτασιν 2.501.200 τετρ. χιλιομ. καὶ
πληθυσμὸν 5.816.390 κατοίκων.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΟΥ
ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΝΕΡΟΥ;

Μ ιά λίτρα νερού της	Μεσογείου
θαλάσσης, περιέχει:	
Χλωριούχον νάτριο (μα-	
γειρικόν άλας)	25.97
Χλωριούχο μαγνήσιο	2.95
Θειϊκό μαγνήσιο	2.81
Θειϊκό ασθένσιο	0.93
Χλωριούχο κάλι	0.84
Διαφ. βρωμ. άλατα	0.17
Διαφ. άθρο. άλατα	0.03

Περιέχει επίσης, σὲ πολὺ μικροτέ-
ρα ἀναλογία ὅμως, καὶ χρυσὸ καὶ ὀ-
λα σχεδὸν τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ
παρεσῴρθησαν μὲ τὶς βροχὲς ἀπὸ τὴν
ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἐπὶ αἰῶνες αἰῶνων
καὶ κατέληξαν στοὺς ὠκεανούς.

ΠΟΙΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΕΒΡΑΒΕΥ-
ΘΗΣΑΝ ΕΦΕΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑ-
ΦΕΙΟΝ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ ΤΟΥ
ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙ-
ΚΗΣ:

Σ τὸ Λὸς "Αντζελες τῆς Ἀμερικῆς
ὕπάρχει Γραφεῖον Εὐρεσιτεχνίας
ποῦ κατ' ἔτος προκηρύσσει δια-
γωνισμὸν διὰ τὴν ἐξυπνοτέραν ἐφεύ-
ρεσιν. Ἐφέτος, μεταξυ ἄλλων, ἐβρα-
σκεύθησαν οἱ ἐξῆς ἐφευρέσεις: 1) Μία
σκηνή... τῆς τσέπης γιὰ τοὺς λουομέ-
νους, ἡ ὁποία δὲν πιάνει στὴ τσέπη
θέσι περισσότερη ἀπὸ ἓνα μαנדῆλι.
Κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή αὕτὴ ὁ μέλλων
νὰ λουσθῇ μπορεῖ νὰ γδυθῇ στὴν ἀμ-
μουδιά χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς !
2) "Ἐνα μηχανάκι χωρὶς στὸ ὁποῖο
καταργεῖται... τὸ προγοῦλι χωρὶς χει-
ρουργικὴ ἐγχείρησι. 3) Μηχάνισμα
ποῦ ὁ ἐφευρέτης τὸ ὀνομάζει «άντιορο
χαλκικόν» καὶ μὲ τὸ ὁποῖο τὸ στόμα
κρατεῖται κλειστὸ καθ' ὅλη τὴ διάρ-
κεια τοῦ ὕπνου. 4) Μηχάνημα, μὲ τὸ
ὁποῖο κλείεται τὸ παράθυρο τοῦ δω-
ματιοῦ ἀπὸ τὸν ἐσπλωμένο ἐπάνω στὸ
κερβόατι, αὐτομάτως μόλις πιέσῃ ἓνα
ἠλεκτρικὸ κουμπί.

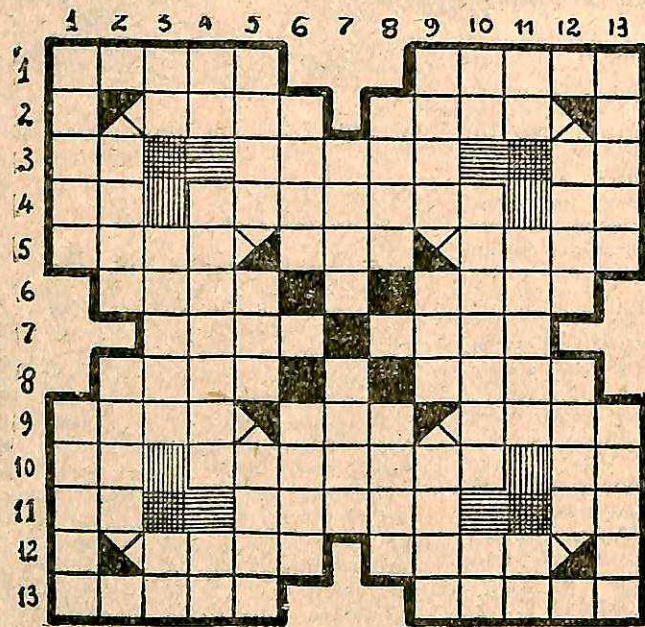
ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΕΚΕ-
ΔΕΣ ΤΗΣ ΖΑΧΑΡΗΣ:

Επειὴ ἡ ζάχαρι διαλύεται στὸ νερὸ γι' αὐτὸ κάθε λεκές πού γίνεταί ἀπὸ ζάχαρι βγαίνει μετὰ κρύο ἢ χλιαρὸ νερὸ. Οἱ λεκέδες πού γίνονται ἀπὸ ζάχαρι ἢ γλυκὸ φαίνονται, γιατί ἀφήνουν στὸ λεκιασμένο μέρος ἀσπρες βούλες σάν ἀπὸ αἰῶρι. Τοποθετεῖτε τὸ λεκιασμένο μέρος σ' ἕνα πιάτο μετὰ νερὸ καὶ ὅταν ὁ λεκές ἀρχίσῃ νὰ ἐξαφανίζεται, τότε βουρτοῖ ζετὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὸ περνάτε μετὰ τοῦ σιδερο. Γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα ἴχνος ὁ λεκές εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸν στεγνώσετε μετὰ τοῦ σιδερο.

63

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ ΕΙ

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Μετά την επιτυχία του προηγούμενου διαγωνισμού, προκηρύσσομεν σήμερον έναν δεύτερον, ο οποίος πιστεύομεν ότι θα σημειώσει την αυτήν επιτυχία, εάν όχι μεγαλύτεραν. Αι συστάσεις προς τους αναγνώστες μας παραμένουν οι ίδιες, πρέπει δηλαδή να αποσπώμεν τις ανύπαρκτες λέξεις καθώς και τις πολύ δύσκολες.

Την φοράν αυτήν όμως ζητούμε περισσότερα πράγματα, θέλωμε και τους όρισμους των λέξεων, οι οποίοι πρέπει να είναι ξεχωριστοί και πρωτότυποι. Ας σημειωθεί δὲ ότι αὐτοὶ θὰ βαθμολογηθῶν χωριστά. Οἱ ἀναγνώσται μας οἱ ὅποιοι δὲν ἐπέτυχον στὸν προηγούμενον διαγωνισμό μας, ἂς καταβάλουν περισσότερες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐπιτύχουν σ' αὐτόν. Ἀς σημειωθῇ ὅτι τὰ σταυρόλεξα τὰ ὅποια θὰ βαθμολογηθῶν 8, 9 καὶ 10 θὰ δημοσιευθῶν στὸ περιοδικὸν μας, συνεπῶς ἂς προσέξουν πρῶτον οἱ ἀναγνώσται μας ἐάν τὸ σταυρόλεξόν τους θὰ πᾶρῃ τοῦλάχιστον ἓνα 8 καὶ κατόπιν ἂς μᾶς τὸ ἀποστείλουν. Οἱ λύσεις θ' ἀποστέλλωνται στὸ:

Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Λεωφόρος 19.—Ἀθήναι

Καὶ τῶρα ἐπαναλαμβάνομεν:
Νὰ κοπιᾶτε, ἀλλὰ νὰ μᾶς στείλετε κατὰ καλὸ, κατὰ τὸ ἄριστον.

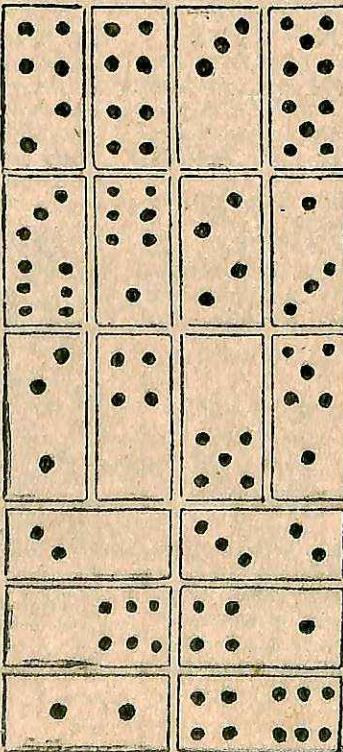
ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΜΕ 18 ΠΕΣΣΟΥΣ

Ἡ παραπλήρως δημοσιευμένη εἰκόνα μας ἀπὸ παρουσιάζει 18 πεσσοὺς τοῦ γινώσκοντος τοποθετημένους σὲ σχῆμα ὀρθογώνιον. Πρέπει τὰς σῆς νὰ χωρίσετε τὴν εἰκόνα μας σὲ τρία μέρη ἓνα μεγάλο καὶ δύο μικρά (τὰ δύο μικρά θὰ ἔχουν τὸ ἴδιον σῆμα), κατὰ τρόπον ὥστε καὶ οἱ 18 πεσσοὶ νὰ τοποθετηθῶν ὅλοι ὁριζόντιως, ἢ ἐάν προτιμᾶτε «ἐξοπλισμένοι» καὶ σχηματίζοντες ἓνα τετράγωνον 6 ὁριζοντίων καὶ 6 καθεῶν γραμμῶν. Ἡ πρῶτη αὐτὴ πράξις δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη, ἐκεῖνο πού θὰ τὴν κάνει δύσκολη εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα στὸ ὅποιο πρέπει νὰ φθάσῃτε. Προσθετόντας καθεμιά ἀπὸ τὰ ἑξή καθεμιά στήλη, πρέπει νὰ θῆτε ὡς ἀποτελέσματα τῆς προσθέσεως αὐτῆς τὸν ἑξῆς περιεργὸν ἀριθμὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ ἑξῆ ψηφία:

9 9 9 9 9 9

Πῶς θὰ χωρίσετε λοιπὸν τὸ ὀρθογώνιον καὶ πῶς θὰ συναρμολογήσετε κατόπιν τὰ 3 τεμάχια (ἓνα μεγάλο καὶ δύο μικρά) γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν πρόσθεσιν τῶν πεσσῶν τοῦ τετραγώνου τὸ ὅνολον 999.999;

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 τεύχους

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

31) Εὐστάθιος Κεράς (Καλάμα). 32) Ἰωάννης Στυλιανὸς (Καλάμα). 33) Ἰστορία Ἀριελάρη (Ἑλληνικό). 34) Ἰνίκος Τσιούχλος ἢ Ἰσιπούλιας. 35) Ἀλέξ. Ἀλεξόπουλος (Ν. Περίποι). 36) Ἀντ. Ζαβάρης (ἰαμπούρι).

ΠΕΡΙΟΔΩΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

37) Τάκης Παπαζογλου (Μυτιλήνη). 38) Ἀλεξάνδρος Σπανός (Λαμία). 39) Β. Π. Μυστήριον! (Ἀθήναι). 40) «Ο κακὸς ἀνὴρ» (Ἀθήναι). 41) Χρῆστος Πίκος (Ἀλεξανδρούπολις). 42) Γεώργιος Νίνος (Ἐσθῆ). 43) Ἀμαλία Παυλίου (Λευκωσία — Κύπρος). 44) «ΕΓΩ» (Ἀθήναι). 45) Γ. Τσώκας (Χαλάνδρι). 46) Παναγ. Ζωβαλιέρης («Ἀργος»). 47) Ἰ. Ἀραπάκι (Πειραιεύς). 48) Σύλλας Κολλῆτος (Πεντέλη). 49) Ἰωάννης Στυλιανόπουλος (Καλάμα). 50) Ἑλλη Μπελεχάκη (Ἀθήναι). 51) Παναγ. Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη). 52) Κρόνος Κιζιζός (Ἀθήναι). 53) Κωνστ. Δημητριάδης (Σίφνος).

Ἡ δημοσίευσίς τῶν ποιημάτων καὶ ἡ ἀπονομή τῶν δύο τελευταίων βραβείων μᾶς ὑπὸ προσεχῆς μᾶς τῶρος.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΡΙΟΣ

Ἀλληλογραφία

Α. ΔΕΝΤΟΠΟΥΛΟΣ. — Γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ λέξεις χωρὶς τελικὰ: ΣΑΝΟ, ΣΕΡΙΦΗ κλπ. Στείλατέ μᾶς ἓνα σταυρόλεξον πρὸς περιποιημένο θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως. Τὸ σχέδιόν ἀρκετὰ καλὸ, μὴν εἶναι νὰ χρησιμοποιοῦσῃτε τὸ ἴδιον.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΜΠΗΤΣΙΟΣ. (Ταξιδάρχη). — Τὸ σχέδιόν τοῦ σταυρόλεξου δὲν λέγει τίποτε καὶ ἐπειδὴ περιμένουν σὲν ἓνα σωρὸ ἄλλα ὑπερόχα σταυρόλεξα καταλαβαίνετε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ τὸ δικό σας. Στείλατέ μᾶς ἓνα πρὸς περιποιημένο, ἀφοῦ προηγουμένως μελετήσετε καλὰ αὐτὰ πρὸς δημοσιεύονται τακτικὰ στὸ περιοδικό μας.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΓΚΙΚΙΣΗΣ. (Κοβύλη). — Σὲ προσεχῆς τεύχος θὰ ἀσφαλῶν ἐκτενέστερα μὲ τὰ σταυρόλεξα πού μου ἀποστέλλετε.

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ (Ἀγ. Παρασκευῆ). — Τὰ σταυρόλεξά σας καὶ τὰ παγινίδια σας ἐλήφθησαν, ἀνὰ δημοσιεύων μετὰ τὴν σειράν τους. Στείλατέ μᾶς ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἄλλα παγινίδια, ὅχι ὅμως σταυρόλεξα.

Α. ΝΤΕ ΛΑ ΡΟΚΑΣ (Κωνσταντινούπολις). — Τὰ σταυρόλεξά σας περιέχουν μερικὰ ἀβελήματα π.χ. ΟΑΣΗΣ — ΣΑΛ — ΑΣΙΜΟΣ — ΕΒ — ΑΑΝ κλπ. Γιατὶ δὲν προσπαθήσατε νὰ τὰς ἀποφύγετε; Ἀποστέλλετε μᾶς ἓνα σταυρόλεξον καὶ καλὸ. Τὰ ἄλλα χεῖρα ἴσως νὰ δημοσιευθῶν ἀργότερα.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΑΖΗΣ (Ἐσθῆ). — Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξόν σας ἀπὸ τὸν σχεδὸν τῆς δεσποινίδος Μίτσης Θωμά δὲν παρομοιάζει τίποτε τὸ ἐξωτερικὸν ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (Ἀθήναι). — Πολὺ... μεγάλο τὸ σταυρόλεξόν σας Στείλατέ μᾶς καλὸν ἐπὶ τοῦ ἴδιου σχήματος, χωρὶς ὅμως ἐσφαλμένους λέξεις.

Θὰ τὸ δημοσιεύσω εὐχαρίστως. Α. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Πειραιεύς). — Τὸ σχέδιόν τοῦ σταυρόλεξου σας δὲν μοιάζει ὀλίγον μὲ αὐτὰ πού δημοσιεύονται συνήθως, στὸν «Θησαυρό». Γιατὶ εἶναι τόσο ἀπεριποίητο!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΛΛΙΔΗΣ (Κύπρος). — Ἀποφύγομεν πάντοτε τὴν δημοσίευσιν σταυρολέγων μὲ τις ἰδιεὲς λέξεις ὁριζοντίως καὶ καθεῶς, πόσον μάλλον ὅταν τὸ σχέδιόν εἶναι μικρό. Τὸ δεύτερον σχέδιόν σας δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Στείλατέ μᾶς κατὰ πρὸς περιποιημένο.

ΣΠΥΡΟΣ ΤΑΧΤΑΤΖΗΣ (Καβάλλα). — Ἐφ' ὅσον τὸ σταυρόλεξόν σας περιέχει πολλὰ μαῦρα τετραγώνια δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ περιέχῃ καὶ λέξεις ὅπως τὸ ΠΕΤΑΧΤΟ, ΣΜΑΡΤ, ΝΕΑΝ, ΜΑΡΩ, ΒΑΤΕΡ κλπ. Πῶς θέλετε νὰ τις εὐρῇ ἢ μάλλον νὰ τις μαντέψῃ ὁ λύτης. Τὸ δεύτερον καλότερον, ἀλλὰ πολὺ μικρό!

ΝΩΛΗΣ ΝΤΕΛΗΣ (Θεσσαλονίκη). — Πολλὰ μαῦρα τετραγώνια, πάρα πολλὰ μάλιστα καὶ ἐπειδὴ γιὰ λέξεις σὴν τὰς ΑΛΙ ΜΩΛ — ΡΑ — ΣΑΡ κλπ. Στείλατέ μᾶς κατὰ καλότερον.

ΠΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ (Ἀθήναι). — Τὸ σταυρόλεξόν σας ὡς δημοσιευθῇ προσεχῶς. Στείλατέ μᾶς ἐν τῷ μεταξύ μίαν τετάρτην ἀποτίρα, πρὸς περιποιημένη ἀκόμη.

Ε.Μ. ΜΕΤΑΞΑΣ (Θεσσαλονίκη). — ΤΑΔΕΣ — ΠΟΔΑΡΑΣ κλπ. εἶναι λέξεις οἱ ὅποιες δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ ἀρκετοῦ καλοῦ σταυρολέξου σας. Εἴαν μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε στείλατέ το καὶ πάλιν ἄλλως στείλατέ μᾶς κατὰ τὸ ὅποιο θὰ συντάξετε μὲ περισσώτερον προσοχήν.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Αἰγύπτος). — Πρὸς Θεοῦ ἐσποινίς σὲν πρὸς. Ἐγὼ μῖς σὺντάρα μὲν ἐπὶ σταυρολέξῳ σας, εἶναι βέβαια ὅλα περιποιημένα, ἀλλὰ περιμένετε λίγα καὶ δημοσιεύων αὐτὰ καὶ κατόπιν μᾶς ἀποστέλλετε καὶ ἄλλα. Στείλατέ μᾶς ἐν τῷ μεταξύ τίποτε παγινίδια, τὰ ὅποια γνωρίζετε ἐκεῖ κατὰ καὶ τὰ ὅποια ἀσφαλῶς μᾶς εἶναι ἀγνωστά ἐδῶ.

Κ. Β. ΣΚΑΡΔΗΣ (Θεσσαλονίκη). — Καλὸ τὸ σταυρόλεξόν σας θὰ δημοσιευθῇ ἀργότερον. Φοβιστάτε πάντως τὸ προσεγῆ σας νὰ εἶναι πρὸς περιποιημένο καὶ νὰ μὴ περιέχῃ λέξεις σὴν τὰς ΤΟΝΙΟ—ΟΡΑΙΟ, ΕΚΜΕΚ, ΝΟ ΕΣΚΙΑΣΕΣ, ΚΠΑ κλπ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΙΝΟΥ (Ἐσθῆ). — Τίποτε τὸ κοινὸν μεταξύ τοῦ σταυρολέξου σας καὶ τῶν συνήθως δημοσιευμένων στὸ «Θησαυρό». Προσέξτε τὰ καλότερα καὶ τότε στείλατέ μᾶς κατὰ πρὸς περιποιημένο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Καλάμα). — Ὁ διαγωνισμός σας καθόλου περιποιημένος ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ περιεχόμενον του σπουδαῖον. Χρησιμοποιοῦσῃτε τὴν ἰδίαν σας αὐτὴν γὰ νὰ κάνετε κατὰ καλότερον καὶ στείλατέ το σὲν γραφεῖα μᾶς. Τὰ σταυρόλεξά σας πολλὰ ἀλλὰ μικρὰς ὀξείας γιὰτὶ δὲν ἐστέλλετε ἓνα καὶ καλόν.

Ι. Γ. Μ. — Τὸ σταυρόλεξόν σας ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς δεσποινίδος Μίτσης Θωμά δὲν παρομοιάζει τίποτε τὸ ἐξωτερικόν ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (Ἀθήναι). — Πολὺ... μεγάλο τὸ σταυρόλεξόν σας Στείλατέ μᾶς καλόν ἐπὶ τοῦ ἴδιου σχήματος, χωρὶς ὅμως ἐσφαλμένους λέξεις.

ΤΑ ΦΛΟΓΕΡΑ φιλιὰ τῆς ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ

(Σ νέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 27)
μένει τὰ φάρια νὰ πιστοῦνε στὸ ἀγκίστρι του.

Ἐν τῷ μεταξύ, στὴ Ρώμῃ τὰ πράγματα παίρνουν τὴν κάτω βόλτα γι' αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του. Καὶ ἡ Κλεοπάτρα, πού φοβάται τὸν ἐχθρὸν τῆς Ρώμης, τὸν ἀφίνει νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ πράγματα.

Ὁ γάμος τοῦ Ἀντωνίου μετὰ τὴν Ὀκταβία, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβιανού, φέρνει γιὰ λίγον καιρὸ τὴν ἡσυχία. Ἀλλὰ μετὰ τρία χρόνια ἐμπνέει στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀντωνίου ἡ μοιραία καὶ ἀκατανίκητη ἀνάμνησις τῶν φιλιῶν τῆς Κλεοπάτρας, τῆς μεγάλης ἐκείνης γοήσεως, τὰ χεῖλη τῆς ὁποίας εἶναι πρὸς θερμὰ ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ἡφαίστου.

Ὁ Ἀντώνιος πέφτει ἐξανά στὴν ἀγκαλιά τῆς Κλεοπάτρας, πού τὸν πείθει νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν σχέσιν του μαζί της μετὰ τὸν γάμον κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν Αἰγυπτίων. Ἀλλὰ ὁ γάμος αὐτὸς θεωρεῖται παράνομος, γιὰτὶ κατὰ τοὺς νόμους τῶν Ρωμαίων καθεὶς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ παρὰ μίαν γυναῖκα.

Ἐπειὰ ἡ Κλεοπάτρα πού ξέρει ὅτι θὰ εἶναι ἀσφαλὴς σὲν μόνον ἐφ' ὅσον αὐτὸς εἶναι ἰσχυρὸς, πείθει τὸν Ἀντώνιον νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πάρθους. Ἀλλὰ ὁ πόλεμος τελειώνει ἀσχημα γι' αὐτὸν καὶ ὁ ἡττημένος ἐπιστρέφει στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου τὰ φιλιὰ τῆς Κλεοπάτρας τὸν κάνουν νὰ ξεχάσῃ τὰ πάντα.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ

Ἡ ἀστανικὴ γυναῖκα δὲν εἶναι εὐχαριστήσιμη ἀπὸ τοὺς θριάμβους της. Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα πρὸς πολλὰ τὰ μίσῃ μεταξύ τῶν Ρωμαίων, πείθει τὸν Ἀντώνιον νὰ δώσῃ τὴν γυναῖκα του, πού εἶναι καθὼς ξέρομε, ἀδελφὴ τοῦ Ὀκταβιανού. Ἐπειὰ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἑαυτοῦ συγκεντρώνει στὴν Αἰγύπτου, ναυπηγεῖ ἓνα μεγάλο στόλον καὶ στέλνει μ' αὐτὸν τὸν Ἀντώνιον νὰ χτυπήσῃ τὸν Ὀκταβιανόν.

Ἡ Κλεοπάτρα, μετὰ τὸν στόλον ἀπὸ ἑξήντα πλοῖα, παρακολουθεῖ, χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος, τὴν μάχην καὶ τὴν πολυάνερη ναυμαχία τοῦ Ἀκτίου. Καὶ ὅταν ἡ νίκη ἀρχίσῃ νὰ εὐνοῖ τὸν Ὀκταβιανόν, ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς.

Ὁ Ἀντώνιος, ἐγκαταλείπει πάντας τοὺς δίκους του πού κάνουν ἀπεγνωσμένους προσπαθεῖς γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ

μάχη, ἀκολουθεῖ καὶ φθάνει τὴν μοιραία γυναῖκα.

Στὴ Ρώμῃ ἡ ἀγανάκτησις εἶναι ἀπερίγραπτη κατὰ τοῦ Ἀντωνίου πού ἐστράφηκε ἐναντίον τῆς πατρίδος του καὶ πού ἐδώρησε στὴν Κλεοπάτρα ρωμαϊκὰς ἐπαρχίας. Καὶ ὁ Ὀκταβιανὸς θέλει νὰ καταδιώξῃ τὸν Ἀντώνιον ἔως τὴν Αἰγύπτου.

Ἡ Κλεοπάτρα γράφει στὸν ἐχθρὸν πού ὀλοένα πλησιάζει: «Δὲν θὰ βρῇς οὔτε ἐμένα, οὔτε τὰ πλοῦτά μου».

Καὶ, μαζί μετὰ τοὺς ἀνύπθους θησαυροὺς της κλείνεται σ' ἓνα κτίριον γερό, ὅπου κουβαλεῖ διάφορες εὐφλεκτες ὕλες, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιοῖται σὺν φρούριον καὶ σὺν μεγάλῃ πυρᾷ. Ἐπειὰ, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀντιπάλου μπορεῖ νὰ μαλακώσῃ τὸν Ὀκταβιανόν, τὸν ὁποῖον θὰ προσπαθῇ νὰ σαγηνεύσῃ σὺν

τοὺς ἄλλους, διαδίδει τὸ ἔλεος, ὥστε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Ἀντώνιος:

Ὅτι ἡ βασιλίσσα σκοτώθηκε, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ζωντανὴ στὰ χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἀντώνιος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν, σκοτώνεται μετὰ τὸ σπαθὶ του.

Ἡ Κλεοπάτρα θέλει νὰ ἰδῇ τὸν ἐτοιμοθάνατον πού τὴν καλεῖ διαρκῶς στὴν ἀγωνία του καὶ σ' ἓνα ἐξόπασμα ἀγάπης ἡ ὑψέως, σφραγίζει μ' ἓνα φιλί, μετὰ τὸ στερνὸν φιλί της, τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε ἀτιμασθῇ πρὸς χάριν της.

Ὁ Ὀκταβιανὸς καταλαμβάνει τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ αἰχμαλωτίζει τὴν Κλεοπάτρα. Ἀλλ' αὐτὴ κρατεῖ τὸ λόγον της: καὶ πεθαίνει ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἑνὸς φαρμακεροῦ φιδίου, πού τῷχε κρυμμένο στὰ στήθη της.

ΜΑΡΙΟΣ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραίτητως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μετὰ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μὴν τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ μέτρου. Εὐνοεῖ τὰς προσπάθειάς μας καὶ τὰς καθιστὰ καρποφόρους, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως νὰ εἶναι συνεχεῖς, λογικά, ὄχι ἐξαλλοὶ καὶ παρὰτολμοι. Αἱ τελευταῖαι εἶναι καταδικασμέναι εἰς ἀποτυχίαν.

Καὶ αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέσεις εὐνοοῦνται ἐπίσης κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, ἀλλ' εἰς μικροτέραν κλίμακα. Ἡ εὐτυχία τῶν ὁποίων παρῇ εἶναι ἥρεμος καὶ μετρημένη.

Οἱ γάμοι πού θὰ συναφθῶν κατὰ τὸν Σεπτέμβριον ἀπειλῶνται συνήθως μετὰ μίαν μεγάλην καταστροφὴν, πού συμβαίνει μετὰ τὸν 12ον καὶ τοῦ 15ου ἔτους ἀπὸ τῆς συνάψεως των. Ὑπάρχουν ὅμως μερικαὶ εὐνοικαὶ στιγμαὶ, ἐξουδετεροῦσαι αὐτὴν τὴν κακὴν ἐπίδρασιν.

Αἱ ἀσθένειαι τοῦ Σεπτεμβρίου δὲν εἶναι σοβαραὶ, διότι παρὰ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ φύχη πού ἀρχίζουν μετ' αὐτόν, εἶναι ἓνας μὴν πού εὐνοεῖ τὴν ὑγίαν καὶ διατηρεῖ τὴν ἰσορροπίαν τῶν ὀργανισμῶν.

Αἱ ἀσκούμεναι κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς 7ης Σεπτεμβρίου ἐπιδράσεις εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις δὲν ὑπάρχουν ἐκδήλως εὐνοικαὶ ὥραι. Αἱ λελογισμέναι ὅμως ἐνέργειαι δὲν ἀποκλείουν τὰς ἐπιτυχίας καὶ ἐξουδετεροῦν τὰ ἀνθρώπινα. Ἀντιθέτως εἶναι δυσμενεῖς αἱ ὥραι:

6—7 μ.μ. Κυριακῆς (3), 9.30—11 μ.μ. τῆς Τρίτης (5) καὶ 1.15—3 μ.μ. τῆς Τετάρτης (6). Δύο κατάλληλοι ὥραι διὰ τοὺς γεννηθέντας κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον εἶναι αἱ ἑξῆς:

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτήσια ἐσωτερικῶς Δρχ. 450, ἐξωτερικῶς Δρχ. 125
Ἐτήσια ἐξωτερικῶς Δρχ. 1.10, Ἀμερικῆς Δολ. 6

ΕΚΔΟΤΑΙ: Ἐταιρία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ» καὶ ΣΙΑ
ὑπεύθυνος συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Λεωφόρος 19
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης: Κώστας Μ. Παπαδόπουλος.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Γαλλικὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν Ἰ. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περὶ μετεώρου ἀντιπρόσωπος διὰ τὰς Ἡν. Πολιτείας Ἀμερικῆς
ΚΑ ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντὴς τυπογραφείου: ΣΤΕΦ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ, Δαμιάδων 4

3—5 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (2) καὶ 7.45—8.45 π.μ. τῆς Πέμπτης (7).

Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα εἶναι εὐνοικαὶ αἱ κάτωθι ὥραι:

4—5 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (1) καὶ 6.30—7.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (2).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων προτιμᾶται τὰς ὥρας:

4—6.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (1) καὶ 8—8.30 π.μ. τοῦ Σαββάτου (2).

Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέσεις εὐνοοῦνται κατὰ τὰς κάτωθι ὥρας:

9.30—11 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (1) καὶ 8—8.30 π.μ. τοῦ Σαββάτου (2), 6.30—9.15 μ.μ. τῆς Δευτέρας (4) καὶ 2—4 μ.μ. τῆς Πέμπτης (7).

Ὁραὶ εὐνοοῦσαι τὴν σὺναψιν γάμων κατὰ τὴν τρέχουσιν ἐβδομάδα δὲν ὑπάρχουν.

Διὰ τὸ μέλλον σας ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν ὥραν 6.45—8 π.μ. τῆς Δευτέρας (4).

Ἐπικίνδυνον ὥραν διὰ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ἑσπέραν εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

3—5 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (3), 6.30—8 π.μ. τῆς Τρίτης (5) καὶ 3.15—4.45 μ.μ. τῆς Τετάρτης (6).

Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ. — Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάσταση θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι ἀσταθὴς καὶ ἀβεβαία. Μία ἐλαφρὰ περιπολικὴ θὰ σὲς παρουσιάσῃ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ εἶναι ὅμως ἐντελὴς παροδική. Ὑπάρχει μίαν περίπτωση ἀποκαταστάσεως σας ἐκ συννοεῖας. Ἀλλ' αἱ πιθανότητες πραγματοποιήσεως της εἶναι πολὺ μικραὶ.

ΑΤΥΧΗΝ. Ἀλεξάνδρεια. — Δὲν ἔλεγον δυστυχῶς περιπτώσιν ἀποκαταστάσεως. Δι' ὅτι διήρτη ἄλλο θελήσατε εἶναι πρῶτος. ΝΙΚΗΝ—ΕΥΤΥΧΙΑΝ. — Ἡ ζωὴ σας προηγουμένως ἀρκετὰ εὐκόλῃ καὶ ὁμαλὴ χωρὶς πεπαιστίαι. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περιπέτειά αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν σὲς συγκινῶν πραγματικὰ. Ἀπὸ τῆς ἀποψῆς αὐτῆς εἰσεθεῖ ἐντελὴς κλειστός χαρακτήρ. Γάμος κατόπιν ἀμοιβαίας συμπάθειας (ὄχι αἰσθηματικῆς) πιθανώτατα κατὰ τὸ ἔτος 1941 ἢ 42. Ἡμεῖς καὶ εὐτυχῆς οἰκονομικῇ ζωῇ. Ἀποκτικαὶ περιπτώσεις εἰς ὅριμον ἡλικίαν. Ἐκτὸς τῆς νευροκτικῆς σας καὶ τῆς λογορροιατικῆς σας δὲν ἔλεγον τίποτε ἄλλο ἀξιολογώμενον. Ἡ ὕψος σας εἶναι ἀρκετὰ καλὴ. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε ἀπὸ μερικὰς ἐπιπολάσας καὶ παροδικὰς διαταραχάς.

ΠΕΡΟΥΖΕ Κ. Κ. — Ζωὴ πολὺ δύσκολη εἰς τὰ πρῶτα σας ἡμέρας. Δυσκολία καὶ ἐμπεδία. Οἰκονομικὰ ἀτυχήματα. Θεοὺς ἀσπάζεσθαι καὶ ὄχι πολὺ ἀνθρώπων. Αἰσθηματικὴ ζωὴ πολὺ πτωχὴ. Ὁ γάμος σας θὰ γνῇ πολὺ θραυτέρων. Μία μεγάλῃ οἰκονομικῇ πεπαιστίᾳ θὰ ταρῇ τὴν ζωὴν σας. Ὑγία ὄχι πολὺ σταθερά.

Δεν σὰρ συνιστώ να διαρρήξετε εν τελώ τας σχέσεις μαζί του αλλά δεν πρέπει να περιμένετε μεγάλα πράγματα. Πιθανόν γάμος (όχι έντελως έβελος) κατά τα τέλη 1941 ή αρχές 1942. Όχι παιδιά. Θα περάσετε μίαν ή δύο άσθενείας, μάλλον σοβαρές, αλλά πολύ άργότερα. Μετρία θελήσεις της οικονομικής σας καταστάσεως. Η μέρα Κυριακή, χρώμα μέλαν, λιθος σάπφειρος.

Α. Α. ΧΑΛ.— Μή δυσανασχετή-τε για τη σημερινή άτυχία σας, διότι η κατάσταση σας θα διορθωθεί πολύ εάν έχετε ύπομονήν και καρτερία. Το πρώτον είναι η σύναψη δεύτερου γάμου, πολύ εύτυχότερο από τον πρώτον και το δεύτερο η άποκτησις οικονομικής ευεξίας. Καί τα δύο αυτά πράγματα θα γίνουν συντόμως. Δεν μπορεί να ξέρω αν θα προκύει για τή νέαν ποδ μου γράφε-τε. Στείλτε μου αν θέλετε ημερομηνίαν γεννήσεως.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΝ 202.— Η πρώτη περίπτωσις για την οποία μου γράφετε δεν παρουσιάζει μεγάλας πιθανότητες προς το παρόν. Ί-σως θραύστερον. Η δεύτερά κα-τά τας αρχάς 1940, αλλά θα προσκορύση σε πολλά εμπόδια. Δεν μπορεί να σὰρ ένθυσια για τήν επιτυχίαν. Χρήματα θα άπο-κρήσετε άλλ' άργότερα. Ζωή τα-ιαχώδης. Αισθηματικά περιπέτεια δεν έλπει. Αμφιβολία ή ά-κόκτις παιδιών. Σημαντική στη ζωή σας δέν είναι η περίοδος με-ταξύ των έτών 1940-42.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑΝ ΚΡΗΤΗΣ.— Δεν μπορεί να σὰρ άποτρώσει από τήν να ακολουθήσετε ανώτε-ρα, σπουδές. Πάντως θα άποκα-τωσταθίτε άλλ' όχι σύντομα. Μήν άμειβάλλετε γι' αυτό. Άφ-ηστε τήν ζωήν να κυλή μόνη της έπιμελήθηκε περισσότερο τον έαν τος σας και μὴν προσπαθήτε να έκβιάσετε τήν πράγμωτα. Από το 1941 θα άσκηθί μίά έννοι-κωτάτη άστική έπίδεξις για σας, η οποία θα καλύτερεύει πολ-λοπλώς τήν ζωήν σας. Δεν μπο-ρί με τήν άποκατάστασιν σας.

ΣΑΝΘΕΙΑΝ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥ-ΛΑΝ.—Θα έννοηθίτε εις τόν γά-μον σας ο οποίος θα είναι άρκετά σύντομος. Άλλά πρέπει να προ-σέχετε πολύ τήν ύγεια σας, η οποία δεν είναι σταθερά. Η ζωή σας θα κυλή άρκετά ήρεμη και εύτυχη υπάρχον δέν πιθανότη-τες να άποκτησέτε χρήματα μετά το έτος 1945. Άποφύγετε τας παντός είδους ύπερβολάς.

ΜΙΚΑΝ Τ.— Φύσις ήρεμος με έξάρσεις συντόμως κατασταλλο-μένης. Μαχέλια χαρακτήρος και όχι πάντοτε έπιτυχής αντιμε-τώπισις τήν πραγματικότητας. Δυσ-αρμονία με το περιβάλλον σας, λόγω του χαρακτήρος σας κυρί-ως που ένει άδύνατον γα ύποτα-γή πρό- ώρισμα τήν τήν πραγ-μάτων. Η ύγεια σας δεν διατρέ-χει κίνδυνον. Έχετε μεγάλην άν-τοχήν, άλλ' όλίγη δύναμιν. Η έπίδρασις τος έπί τού σύζυγού σας είναι έννοική. Θα συντελέσει εις σημαντικήν θελήσιον της οί-κονομική σας καταστάσεως.

ΣΠΥΡ.— Ηρεμος ζωή και σταδιοδρομία εις ύπαλληλι-κόν στάσιον ή θέσιν έξουσιασεως. Ευέξαπτος και παράφορος, αλλά κατά βάθος καλός και σπογι-κός χαρακτήρ. Άνοδος θραδεία αλλά συνεχής και σταθερά. Θα έννοηθίτε περισσύτερον έφ' έ-αν κατά το παρελθόν. Μερι-κά περιδοκίμια άσθενείας άλλ' όχι σοβαρά. Μακροζωία, έφ' ό-σον άποφύγετε τας ύπερβολάς, και συν άποφύγετε Οικονομική γα-ρα. Το περιβάλλον της εργασίας σας σὰρ παρέχει άφορμάς στε-νχωρίων.

ΝΙΤΣΑΝ Β.— Βιολία έλλη-νικά ύπόχον ένάχιστα. Άν ή-ξέρσθε ξένα, γλώσσας θα σὰρ έπεδεικνυα πολλά αξιόλογα. Πάν-τως θα πληροφωρηθ από πο-ύ μπορείτε να πομπηθευθίτε τὰ ό-πάρχοντα και θα σὰρ γράψω εις τὰ προσεχές τεύχος. Ημέρα γεν-νήσεως σας Τρίτη. Χαρακτήρ με

βία, αντίθεσις και έννολλαγός έξάρσης και άδρανεας. Φυσική έντονη. Εύθυμος διάθεσις. Ά-πότης τρόπων και έμφανισμός. Τάσεις άκαθόριστοι και μεταβαλ-λόμενοι.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΡΟΔΟ.— Έπανα-λαμβάνω όσα σὰρ είπα για τόν φίλον σας. Τα οικονομικά και γενικά η κατάσταση του δέν τού έπιτρέπουν σήμερα σκέψιν γάμου. Είναι άδύνατον χαρακτήρ και δι' αυτό σὰρ ώμίλησα περί ήθικής ένισχύσεως, για να μπο-ρέση να άντιπαλήσει εις τας δυσ-κολίας της ζωής και να δημιουρ-γήσθ τόν δρόμον του. Σοβαράν πρωτοβουλίαν έκ μέρους του εί-τε δια τας σχέσεις σας είτε δι' άλλο τι δέν πρέπει να περιμένε-τε. Χρειάζεται τώνων τόν ήτο-κόν του. Άλλοιως δέν θα πάρη-καμμία άπόφασις. Άν νιώθετε τας δυνάμεις σας ίκανάς για να τὰ έπιτύχετε, τότε έμπρός! έπα-μόν όμως πολύ σύντομον δέν προ-έλπει. Οικονομική καταστάσις άσταθής και άβεβαία. Πρός το παρόν παρουσιάζει μερικά δι-κωμάνσεις, άλλ' όχι σοβαράν θέλ-τίσιον. Έπιστολή φίλης σας δέν ένθυμώμαι. Ύπενθυμίσις μου ή-μερομηνίαν γεννήσε-ος της.

ΣΑΒΒΑΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΗΝ Ε. Π.— Φύσις ήρεμος και εύαίσθη-τος. Καλλιτεχνικά διαθέσεις άλλα κάπως άόριστοι και χαώδεις, δι' αυτό δέν δυσκόλως θα τας καλλιεργήσετε. Στερεόθε τά-μεις και θάρρους, και αυτό σὰρ κάνει να άρκείσθε εις ό,τι έχετε χωρίς να έπιδικώτετε σοβαράς κα-τά καλύτερον. Πρόσωποι αισθημα-τικά περιπέτεια. Γάμος έξ αίσθη-ματος άρκετά σύντομος. Είς τήν πραγματοποιήσιον του θα συναντή-σετε τήν τελευταίαν σιγίμην πολ-λές δυσκολίας. Οικονομικά δυσ-χέρεια. Έξέλιξις θραδεία. Έ-νας σοβαρός κίνδυνος θα άπειλή-σθ τήν εύτυχίαν της ζωής σας περί το έτος 1953.

ΣΟΒΑΡΗΝ ΚΥΡΙΑΝ.— Δεν έλπει άπόλυτον οικονομικήν άρμονίαν. Τούγοντιον συχνάς προστριβές και ένοϊδες. Η δυσαρ-μονία αυτή δέν προέρχεται λόγω έλλείψεως καλής διαθέσεως είτε από το ένα μέρος είτε από το άλλο αλλά λόγω άσυνμειβάστου χαρακτήρος. Η κοινωνική θέσις της θα ύποστή κάποιον κλονισμόν, αλλά θα ανάλωθι συντόμως. Έ-ννοτήττες εις τήν επιτυχίαν ώ-ριμένων οικονομικών έπιδοχών της. Διά τήν ηρατιέρω ζωήν της έν συνδυασμώ με έκείντην του συ-ζύγου της θα σὰρ άπάντησώ λε-πομερότερον εάν είχα και τήν ήμερομηνίαν γεννήσεως του τέλου τάλου.

ΑΚΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ.— Ό γάμος σας προσκορύει εις ευχερείας. Δεν θλέπω τίποτε κα-κόσιν ούτε έξ αισθηματος ούτε κακόσιν συνοικεσιών. Το αίσθημα σας δέν είναι σοβαρόν. Δεν μπο-ρώ να ξέρω τίποτε δια το πρόσ-ω που μου γράφετε, αν δέν έχω ήμερομηνίαν γεννήσεως του δια να ιδώ ποία πιθανότητες συντα-τισμού με τήν ίδιήν σας ζωήν ύπάρχουν. Οικονομική άστάθεια προς το παρόν. Έχετε όμως πολ-λύ μεγάλος πιθανότητες να ά-ποκτησέτε άρκετά χρήματα και μάλλον από πηγήν άειπλιστον. Μήν άτελείεσθε λοιπόν.

ΑΛΟΗΝ. Κων)πολιν.— Η ά-διαθέσια σας έχει άσρομην εις μίαν διασάλευσιν τήν ίσορροπία-ς του όργανισμού σας και πρέπει να προσέξετε πολύ δια να άπο-φύγετε δυσάρεστους συνεπειάς.

Η Ελλείψις αυτή ίσορροπίας θα διαρκέσθ επί άρκετόν άκομή. Δε-λταπω πιθανότητα επαναλήψω-σέσων, πάντως δέν κανέ άποτέ-λεσμα, Γάμος σας πολύ άργότε-ρα, πιθανότατα κατά το έτος 1943. Κατόπιν νέου αισθηματος το όποιον θα έπισκιάσθ τελείως το παλαιόν. Άρκετά εύτυχης. Χρώμα κυανόν. Λίθος τοπάζιον. Συμβουλευθήτε τας γενικάς ύπο-δείξεις που κάνω δια τήν αγοράν λαχείου. Δεν μου είναι δυνατόν να κάνω άκριβείς καθορισμούς δι' ένα έκαστον τών άναγνωστών μου. Ταξίδια χωρίς σμασίαν. Ό-ω ήρεμος χωρίς σοβαράς πε-ριπετειάς.

ΘΕΙΟ ΚΥΘΡΑ.— Έπινοητικός και άνεξάρτητος χαρακτήρ. Πολ-λά πνευματικά ικανότητες, άλλ' όχι σταθερά προσπάθειαι. Εύκο-λον και άποκαρβίσιος, τήν όποιαν διαδεχόνται περίοδοι μεγάλης δραστηριότητας. Θα προσδεύσε-τε εις τήν εργασία τήν όποιαν ύ-πολογίζεσθε άλλα θα δυσκολευθί-τε πολύ και θα συναντήσετε άν-τιδράσεις. Περιπτώσιν συντόμου γάμου δέν έλπει. Η φίλη σας θα έραδίτην να έπιστρέψι. Πολύ άργότερα. Καλή σταδιοδρομία, αλλά με σοβαράς διακυμάνσεις. Θα άποκτησέτε περιουσίαν.

ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡ-ΞΙΝ Ν. Τ. Θεο)νικήν.— Καλή και εύχάριτος ζωή άλλα πολύ άσταθής και με συχνάς διακυ-μάνσεις. Αισθηματικά μακράς δι-αρκείας. Οικονομικά άτυχήμα-τα. Γάμος έξ έρωτος όχι πολύ σύντομος. Ταξίδια άσθηματικά. Οικονομική καταστάσις άσταθής. Θα άποκτησέτε οικογένειαν. Διά να σὰρ άπάντησώ δια τόν φίλον σας πρέπει να έχω ήμερομηνίαν γεννήσεως του.

ΤΡΕΛΛΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Α. Ζ.— Η τύχη θα σὰς έννοήσθ άρκετά άλλ' η ζωή σας δέν θα είναι άπληγαμένη από σο-βαράς διακυμάνσεις. Φλογερά και σταθερά αισθηματικά. Σας διακρίνει όμως μίά έπικίνδυνος ναχέλεια, τήν όποιαν πρέπει να καταπολεμήσετε. Γάμος έξ έρω-τος άρκετά εύτυχής. Οικονομική άνεξαρτησία. Αμφιβολία ή άπό-κτισις τέκνων. Πολλά και πε-ριδοκίμια άσθενείας. Καλή κοινω-νική θέσις και ύπόληψις. Στείλ-τε μου ήμερομηνίαν γεννήσεως του φίλου σας.

ΚΑΚΟΚΟΡΙΤΣΟ. Κηφισίαν.—Είθε χαρακτήρ άπειθώχρητος, και άνοητάκτος. Διάθεσις διαρ-κής μεταβάλλομένη. άγικανοποίη-τος. Έπιτίεττε τήν άποκλειστί-κότητα στο αίσθημα σας. Η ά-ποκατάστασις σας δέν παρουσιάζ-ει πιθανότητες άμέσους πραγμα-τοποιήσεως, άλλα θα είναι με το πρόσωπον που μου γράφετε. Αμ-φίβολος ή άπόκτησις παιδιών. Οικονομική άνεσις, άλλα πολλά μεταλλάγαι της τύχης. Κτυπη-τά άσχευμένα. Ιδίων έρυθρόν, άριθμός 5. Λίθος άμέθυστος. Ό φίλος σας θα προσδεύσθ εις τήν ζωήν του, αν συστηματοποιήσθ τας προσπάθειάς του. Είναι καλός χαρακτήρ, άλλα κουράζεται και άπονηννέεται εύκολα. Σας ό-γαπά. Πολύ μεγάλας πιθανότητες να άποκτησθ σημαντικήν περιου-σίαν και να διακριθί εις τήν κοινωνίαν.

Σ. ΗΡ.— Ηράκλειον.— Έναν τίπιτες και δυσκόλως εις τήν έπιτυχίαν της ζωής σας. Περιβάλ-λον δυσμενές, εις τας προσπάθει-ας σας. Εναλλαγαί της τύχης. Όπλοήθε με μεγαλύτερον θάο-ρος για να άντιμετωπύσετε τήν ζωήν και μὴν ύποχωρήτε στα

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ ΤΩΝ
Βρυξελλών, ειδικοί, ά-
πεφάνθησαν ότι τα καλ-
λυντικά μας είναι «έ-
δρασιωμένα επί αληθών
έπιστημονικών βάσεων
και η θεραπευτική των
άξια είναι αξιουσύστα-
τος». Ίνστιτούτο Καλ-
λυνής Με ΚΕΤΤΥ—Έρ-
μο 35—Τηλεφ. 22-0-88

έμπόδια. Θα σταδιοδρομήσετ με δυσκολίαν και θα χρειασθ να καταβάλλετε σκληρούς αγώνας. Περιπτώσις γάμου προς το παρόν δέν ύπάρχει. Οικονομική κατα-στάσις άσταθής. Προσέχετε τήν ύγεια σας.

ΦΡΕΝΤΑΣΤΑΪΡ.— Ζωή ήρε-μος και ύμωλή χωρίς σοβαράς περιπετειάς. Σας λείπει το θάρ-ρος και η πρωτοβουλία και θα κινδυνεύετε να μείνετε στη ρου-τίνα της ζωής. Σας ύποστημώ-νω αυτό το βασικό ελάττωμα σας, έπειδή είθε νέος και μπο-ρείτε να το διορθώσετε. Πολλά αισθηματικά περιπέτεια. Γάμος έξ έρωτος. Όμιλης οικονομική ζωή και σταδιοδρομία. Χρήματα μέτρια. Πιθανή άναστροφή της ζωής σας περί το 49 έτος της ηλικίας σας.

ΚΟΝΣΕΙΤΑ ΜΟΡΕΝΟ.— Υ-πολογίζω τήν ήμερομηνίαν γεννή-σεως σας με το νέον ήμερολό-γιον, έφ' όσον ένγεννήκατε στο Παρίσι. Έάν όχι μου ένανομό-φετε Χαρακτήρ ρωμαντικός όνει-ροπόλος. Άγάπη του παραδόξου και τών περιπετειών. Δυστυχώς όμως πολύ μικρά ικανότητες ποσματοποιήσεως τών πόθων σας αούτων. Η ύγεια σας είναι έπισφαλής και πόποτε πολύ να προσέχετε. Γάμος έξ έρωτος, ά-ρκετά σύντομος και εύτυχής. Θα άποκτησέτε τέκνα. Άποφύγετε τας προώρους περιπετειάς, διότι ταισθηματισμός σας μπορεί να σὰρ τραχίη πολύ μακρά. Οί-κονομική καταστάσις δυσκόλη εις τα πρώτα έτήματα. Άργότε-ρα θα καλύτερεύθι πολύ. Μήν παραιλήτε τήν τύχην. Ημέρα Δευτέρα, γάμος κυανόν, μετά-λογ πλατίνη λίθος σιάνσνδρε.

ΑΠΟΡΟΝΤΕΥΜΕΝΗΝ ΚΑΛΛΙ-ΘΕΑΝ.— Γνώσθι μου ποίαν ήμέ-ραν του Όκτωβρίου ένγεννήκατε. Το παρολίψατε στήν έπιστο-λή σας. Το ό,τι ένγεννήθητε Πα-ρσασκή δέν έχει καμμία έπο-λύτως σημασία.

ΜΑΡΙΝΑΝ, Φλώριναν.— Είθε μικρόψυχος και στενόχωρος, χα-ρακτήρ και δι' αυτό δέν μπορεί-τε να συγκρατήσετε τήν άγάπην του συζύγου σας. Είναι χαρακτήρ έλασις και σατραπικός και έν έρίσει ίκανοποιήσιν σε τίποτε. Προσπαθήτε να τού κάμετε όσο μπορείτε πύ πολύ εύγάριστη τη-ζωή του και άποφύγετε τις έρι-δεις, και προστριβές που είναι συχνά εις τήν οικογένειαν σας. Η ζωή σας θα είναι άνώμαλος και ταραχώδης. Η σημερινή δυσ-αρμονία θα έξοικονώθι άλλα πο-λεί να προσέχετε πάντοτε. Τα πράγματα δέν θα καταλή-ξουν εις χωρισμόν. Μέτρια οικο-νομικά μέσα. Η ύγεια σας θα καλύτερεύθι άλλα πρέπει να πο-σέχετε πάντοτε διότι δέν είναι πολ-λύ σταθερά. Διά τήν νουνακάέ-λφην και τήν κόρην σας δέν μπο-ρώ να σὰρ άπάντησώ εάν δέν έ-χω ήμερομηνία γεννήσεως των. Έάν σὰρ είναι δυνατόν κατασκευ-άστε ένα βακτυλίδι από καθαρό χρυσόν, σπολιμένο με διακυμ-τι. Θα το φορέσετε ήμέραν Κυ-ριακήν.

ΤΣΙΛΑΔΑΝ — Θα έννοηθίτε εις τήν καλλιτεχνικήν σας στα-διοδρομίαν, άλλα πρέπει να προ-σέχετε τήν ύγεια σας, που έμ-φανίζει μερικά δυσάρεστα ση-

μεία. Πρωτίστως άποτινάζετε τήν ναχέλειαν που σὰρ κατέχει και όπλοήθε με θάρρος και πρωτοβουλία. Διαφορετικά θα κινδυνεύετε να παραμείνετε στο περιβάριον της ζωής. Το αίσθη-μα σας διατρέχει μίαν έπικίνδυ-νον καιπήν. Άπό μου ζητάτε τήν αλήθειαν σὰρ τήν λέγω: Το αίσθημα σας συντηρείται με κό-πον, «σέρνεται» όπως λέμε συ-νηθώς. Έχει χάσει ένα μεγάλο μέρος από τήν φλόγα και τήν ζωτικότητα του. Όποσδήποτε στείλτε μου τήν ήμερομηνίαν γεν-νήσεως του φίλου σας, δια να σὰρ άπάντησώ λεπτομερέστερον.

Μ. Ι. Μ., Καλύδες.— Είθε πολύ νέος και δέν πρέπει να έ-χετε άπογοητεύσεις. Η τύχη σας έννοεί άρκετά, υπό τήν προ-έπιθεσιν ότι θα έπιδοθήτε με ζή-λον και έπιμονήν στήν εργασία σας. Σας συνιστώ να προτιμή-σετε η το στρατιωτικόν στάσιον ή έλεύθερον έπάγγελμα. Έχετε πολλές πιθανότητες να προσδεύ-σετε. Άποφύγετε τας αισθηματι-κάς περιπετειάς, διότι εις τήν ζή-τημα αυτό δέν έννοείσθε πολύ. Περιπτώσιν γάμου προς το πα-ρόν δέν διαφαίνεται. Ένδυναμώ-στε τήν ύγεια σας.

Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ
Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα άπάντησθ κατά σειράν καταχωρή-σεως στα ύπό τα κάτωθι ψευδών-υμα αγράμματα, ληθθεντα μέχρι μεσημβρίας Παρασκευής 25 Αύ-γουστου:

Μίρκα 1, «Μελαχολικός Ξαν», Άγριολούδου Σ., Άνθέμις Λουλούδης, Ζεχρά-Ζωζώ «Λευ-κό», Κρίνος Ι. Ν., «Κάδω Σ. Σ.», Έρρολ Φλύν «Δεσεία Χ. Κ.», «Πριγκίπισσα της Ταρσάρ 12», Χρυσούλη — Θεσσαλονίκη, Ξανθή Άμαζόνα 50, «Αιλιέτα» Έσμεράδα Ο., Καρδιά που ά-γάπη, Ναύκληρος του Ειρηνικού, Ντιάννα Νάμπριν «Μ. Μ. 12-8-22» Κύπρον, ΣΙΑ, Μπαράκι 3—Χανιά, Λιάνα, «Παράξενος Τύ-πος 3» και Ταμάρ, η οποία πα-ρακαλείται όπως διεξέχ έκ τών γραφείων μας.

Ο δόκτωρ Κάμα δέν θα ά-παντήσθ στίς 4 Φίλες: (Ένοχλη-τική γυναίκα 19. Άθω διαδό-λakis 21. Λά—Γιάννας και Μελα-χροινή 16) διότι έσώκλειαν και οι 4 μαζί, άντι 20 δρχ. μόνον έντε εις τόν όποιον δύο μόνό-δραγμα γραμμο-σημα με ε τ α χειρ ισ με 5.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΑΤΕ !

Όταν αγοράζετε τας γνω-στάς Γερμανικές Βαφές Φο-ρεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σὰς δι-δουν ν' αναγράφη τήν παγ-κοσμίον φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα εί-σθε βεβαία ότι αγοράσατε γνησίαν Γερμανικήν βαφην μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είναι γνησίαι Γερμανικαί και έρ-χονται άπ' ευθείας έκ Γερ-μανίας έντός κλειστών πα-κετιδίων. Όλαι αι άλλα βα-φαι, αι σήμερον διαφημιζο-μεναι ως δήθεν παγκοσμίον φήμης και με ξενόφωνες μάρκες χωρίς όμως ν' άνα-φέρουν ότι είναι Γερμα-νικαί, δέν είναι όχι μόνον Γερμανικά βαφαί, άλλα ού-δε καν ευρωπαϊκά.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σὰς δίδουν ν' αναγράφη τήν γνωστήν μάρκα ARTI.

Μυστικά Ψραιότητος όπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παγμοσμίως Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είναι άναμφιδόλως άφαστοι εις τήν τέχνην του μακιγιαρί-σματος. Το τελευταίο τους μυστικό συνίσταται εις τήν χρήσιν μιās νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πού-δρα 10 φορές λειότερα από ό,τι θα μπορούσε κα-νείς να φαντασθί για δύνα-τόν. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίστα-ται τόσο έλαφρά, ώστε ά-πλώνεται κανονικώς και έ-νιαώς επί της έπιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλο ω-ραιότητος και από τας πλέ-ον κολακευτικάς, πολύ δια-φορετικήν εις τας άποτελέ-σματά της από τας βαρείας πούδρας, περασμένης μό-δας, αι όποιαι δίδουν τήν έντύπωσιν μακιγιαρίσμα-τος. Αύτός ο νέος τρόπος αεροποιήσεως χρησιμοπο-είται τώρα εις τήν παρα-σκευήν της πούδρας Τοκα-λόν... Καί η πούδρα Τοκα-λόν περιέχει mousse de creme, η οποία τήν κάμνει να κρατ' όλην τήν ήμέραν. Ό άνεμος, η θροχή και η έφίδρωσις κατά τόν χορόν δέν δύναται να χαλάσουν το θαυμάσιον χρώμα όπου δίδει η πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε το μυστικόν ω-ραιότητος τών Γαλλίδων. Τήν αεροποιημένην πού-δραν Τοκαλόν,

Για να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

Αί έπιστολαί που θα άπευθύνωνται «Προς τήν Γραφολόγον» του «Θησαυρού» (Λεωχάρους 19, Άθήνας), πρέπει να περιέχουν σα-φή και συγκεκριμένα έρωτήματα. Έάν η συμβουλή ζητήται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τόν γράφοντα πρέπει άπαραίτητως να περιέχεται και ένα άπόκομμα έπιστολής ή σημειώματός του. Προσέατε όμως: Όταν καθήετε να γράψετε, προσπαθήστε να είθε έντελώς φυσικοί. Μήν έπιτηδεύεσθ να μιμηθίτε αυτόν η έκείνον τόν χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας βλάψι χωρίς να σὰς ώφελήσθ σε τίποτε. Το σημείον αυτό είναι κεφαλαίο. Άπαραίτητως επίσης πρέπει να περιέχεται στήν έπιστολή σας το ψευδώνυμον στο όποιον θέετε να σὰς άπάντησωμε. Έκαστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πάντα δρχα, εις γραμματόσημα, δι' έκαστην άπάντησιν.

Γ κ έ ι σ σ α ν.— Χαρακτήρ τρυφερός, άλλα ύπόταλος. Τα αισθηματά σας είναι πολύ έπιφα-νεακά και άστατα. Έλκυσεθε ά-πό το παρόδοον και το άσυνήθι-στον. Η τύχη σας έννοεί. Ε-ποφελήθητε. Γάμος έξ αισθημα-τος. Εύτυχης, άλλ' όχι πολύ σύν-τομος. Θα άποκτησέτε χρήματα. Η άγάπη σας προς τας περιπε-τειάς δέν θα ίκανοποιηθί άπολύ-τως. Θα ζήσετε ήρεμον ζωήν. Θα δοκιμάσετε πολλά αισθηματά.

Α. Σ. Μ. Άγρίνιον.— Από τήν έπιστολήν σας έλέπω ότι εί-σθε ένας χαρακτήρ άστατος και πολύ άσυνάρτητος εις τας σκέ-ψεις και τας ενεργείας σας. Δεν έχετε καμμία τάξιν και καμμί-αν συνέχειαν. Αυτά είναι βασικά έλαττώματα. Σας λείπει η πρό-έλιψις και ο ρυθμός. Σας τα ύποδεικνύω άλλα δέν μπορεί να σας δοθήσθ σε τίποτε. Από σας θα εξαρτηθί να τα καταπο-λήψετε και να τα έξουδετερώ-σετε. Προτιμήστε μίά στρατι-δουλεία και άποφύγετε τας παρ-αδόξους έπιχειρήσεις. Δεν είθε κάποιον γι' αυτής. Η τύχη σας έννοεί άρκετά και θα άπο-κτησέτε χρήματα. Οι χαρακτήρες σας συνδυάζονται με τήν νεαν-γία τήν όποιαν μου γράφετε. Μη είσασθε όμως να κάμετε γάμον. Να προσέχετε τήν ύγεια σας.

Ν ε ρ α ί δ α ν τ η ρ Μ α ν η ρ.— Χαρακτήρ πολύ τρυφερός και εύαίσθητος, άλλα συγχρόνως φιλάρεσκος και ένθυσιασμένος. Βι-αιότης και έβριμ αισθηματών. Διάθεσις άνευπόλοος, εύφάν-τος και τολμηρά. Η τύχη σας έννοεί πολύ. Θα ζήσετε ζωήν ή-μον και εύτυχί και θα συνά-ψετε καλόν γάμον συντόμως. Το σημελίον φανερώνει άνδρωπον θαρραλέον, όρηκτικό εις τας ά-ποράσεις του, άλλα πολύ ένω-στή και δύστροπον. Όχι πολύ τακτικός. Καλά αισθηματά. Άν-τιλήψις της πραγματικότητας και τού συμπεριεόν. Θα προσδεύθι. Α λ έ κ ο ν Α.— Χαρακτήρ άκατάστατος, άνώμαλος, δύστρο-πος. Διάθεσις συχνά μεταβάλλο-μένη. Μεμφίμορος και όξύθυμος. Διαρκής άνησυχία. Αισθηματά έλασις άλλ' άσταθι. Πολύ έντο-νική, δύσκολος σταδιοδρομία. Χρήματα θα άποκτησέτε δια μό-νη τήν εργασία σας. Εύκολος άντιλήψις άλλα καμμία δύναμις συγκεντρώσεως. Προσέατε τας νεύρας σας που θα μπορούσαν να σας παρασύρουν πολύ. Γάμος όχι προς το παρόν.

Α λ έ κ ο ν Α.— Αμαλιάδα.—Χα-ρακτήρ αισθηματικός, άλλα στε-νόχωρος. Στερεόθε τόλμη. Χρει-αίται τόν γυναικόν τήν άρχην διά να προχωρήσετε. Έννοιος αι-σθησιασμός. Άρκετά έλκυστικός και κρυφίως. Φιλικός. Έλκυε-τούς άνδρας άλλα θα δυσκολευ-θίτε να τούς συγκρατήσετε. Πο-λύ φαντασία άλλα μικρά άντιλή-ψις της πραγματικότητας. Έναν-τιόστες στον έρωτα. Πολύ πρό-ωρος άκόμη η σκέψις γάμου.

Ε τ θ α ν, Αμαλιάδα.— Χα-ρακτήρ ήρεμος, έπιφυλακτικός και στενόχωρος. Τα αισθηματά σας είναι πολύ έπιφα-νεακά και άστατα. Έλκυσεθε ά-πό το παρόδοον και το άσυνήθι-στον. Η τύχη σας έννοεί. Ε-ποφελήθητε. Γάμος έξ αισθημα-τος. Εύτυχης, άλλ' όχι πολύ σύν-τομος. Θα άποκτησέτε χρήματα. Η άγάπη σας προς τας περιπε-τειάς δέν θα ίκανοποιηθί άπολύ-τως. Θα ζήσετε ήρεμον ζωήν. Θα δοκιμάσετε πολλά αισθηματά.

Α λ ι σ θ η μ α τ ε ι α ν, Πά-τρας.— Τρυφερός, χαρακτήρ, άλλα έπιμονος. Δυστροπος και στενόχωρος. Βιαιότης έκδηλώσε-ων. Το αίσθημα της είναι ελι-κρινές, άλλ' όχι πολύ βαθύ. Δεν έχετε κατορθώσει— αυτό πιθανό-τα

PÉTROLE HAHN
Σαματά τήν πτώ-
διν τών μαδηών.

69

αόριστες ἀαντήσεις του, ἃ ποτελοῦν ὑπεκφυγές. Καὶ δὲν σοὺ ἐπιτρέπεται, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὥς ἄνω ταραχώδη ζωὴ σου, νὰ συνεχίσῃς... τίς περιπέτειες.

Ἐξηγήσου, λοιπόν, σαφῶς μαζί του καὶ κανόνισε ἀναλόγως τὴν στάσι σου. Ὅσο γιὰ τίς ἀνότητες ἰδέες σου περὶ αὐτοκτονίας, σὲ παρακαλῶ νὰ τίς ἀφήσῃς κατὰ μέρος.

ΣΕΝΟΡΙΤΑΝ

Ἀπ' ὅσα μοῦ λές, καλὴ μου φίλη, δὲν μπορῶ βεβαίως νὰ βγάλω τὸ συμπέρασμα ὅτι σ' ἀγαπᾷ ὁ νέος γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφεις.

Σ' ἐκτιμᾷ καὶ σὲ συμπαθεῖ, αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητο, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἀρκετὸ. Ὑστερα ἀπὸ τὸ φέρισμο τὸ δικό σου — τοὺς στίχους, δηλαδή, ποὺ τοῦ ἔδωσες κτλ. — θὰ ἔπρεπε νὰ δείξῃ διαφορετικὴ στάσι.

Ἄλλο τίποτε δὲν μπορῶ νὰ σὲ συμβουλευθῶ, παρὰ νὰ κάνῃς ὑπομονή. Δώσε του κάποια εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῇ περισσότερο, ὑπενθύμισέ του τὰ λόγια σου, καὶ περίμενε. Ἐάν σ' ἀγαπᾷ, μόνος του θὰ φροντίσῃ νὰ συσφίξῃ τοὺς δεσμούς του μαζί σου, τώρα ποὺ θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά σου.

Ψ - ΑΚΡΙΤΑΝ

Ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σοὺ δώσω, εἶνε νὰ ἀκολουθήσῃς τίς συμβουλές τῶν συγγενῶν σου.

Τί τὰ θέλεις, καλὲ μου

φίλε. Ἐχω τὴν... ἰδιοτροπίαν νὰ πιστεύω ὅτι τὸ μεγαλύτερον προτέρημα ἐνὸς ἀνθρώπου, εἶνε ἡ τιμιότης. Νομίζω πῶς ἕνας νέος πρέπει νὰ εἶναι ἱππότης καὶ ἠθικός. Ἐσὺ, δὲ δυστυχῶς, μὲ τὸ φέρισμό σου δὲν ἀποδεικνύεις ὅτι συμφωνεῖς μαζί μου.

Τὸ θεωρεῖς τίμιο, ἱπποτικό καὶ ἠθικὸ νὰ μπλέξῃς μὲ μιὰ παντρεμένη, νὰ τὴν ξελογιάσῃς καὶ συγχρόνως νὰ ἐξακολουθῇς νὰ παριστάνῃς τὸν φίλο καὶ στὸν ἄνδρα τῆς; Τὸ θεωρεῖς ἠθικὸ καὶ τίμιο νὰ θυγαίνετε μαζί καὶ οἱ τρεῖς περίπατο καὶ ἐνῶ ὁ ἀτυχὴς σύζυγος σ' ἐμπιστεύεται θεωρῶντάς σε φίλο του, ἐσὺ καὶ ἡ γυναῖκα του μ' ἕνα λόγο, μὲ μιὰ κίνησι, νὰ δεῖχνετε τὴν ἀγάπη σας;

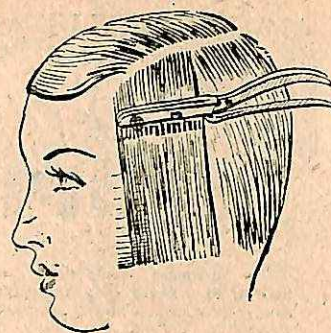
Αὐτὰ ἔχω νὰ σοὺ πῶ μονάχα.

ΕΓΩ

Δηλαδή, νὰ ἐξηγουέμεθα: ὄχι ἐγώ, ἡ Κὰ Ρέα Ρ., ἀλλ' ἐσὺ, ἀγαπητέ μου φίλε, ποὺ κρύβεσαι κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐγώ», ἐννοεῖς, μὲ μιὰν ἀπλουστάτη συνταγὴ νὰ παρηγορήσῃς ὅλους τοὺς πονεμένους φίλους τῆς στήλης αὐτῆς. Παραθέτω ἐδῶ τὴν συνταγὴ σου, γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ φίλοι μας.

Μοῦ γράφεις: »Γελάσθηκα στὸν ἔρωτα; Μὰ ἂν δὲν γελιόμουν τώρα ποὺ ὅλα διορθώνονται καὶ τὴν πάθαινα ἀργότερα;

ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΨΑΛΙΔΙ ΦΙΛΑΡΙΣΜΑΤΟΣ «ΜΑΒΟ»

Τὸ τεχνικὸν θαῦμα τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ ΨΑΛΙΔΙ ΜΑΒΟ εἶναι ὁ καλύτερος συνεργάτης σας, ὅστις σὰς ἐξοικονομεῖ χρόνον καὶ ἐργασίαν.

6 ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΞΕΝΩΝ ΚΡΑΤΩΝ.

Τὰ καλύτερα Κομμωτήρια τῆς Εὐρώπης ὀφείλουν τὸ μυστικὸν τῆς τέχνης τοῦ Φιλαρίσματος σ' τὸ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΨΑΛΙΔΙ ΜΑΒΟ.

Διότι μὲ τὸ ΜΑΒΟ φιλάρετε ξεκούραστα, καὶ σύντομα.

Ἀποκόπτεται τὸ μαλλὶ τῆς κόμης ἐσωτερικῶς καὶ κατὰ ποσοστὸν ἀπὸ 2—8 %, ἀναλόγως τῆς κλίσεως τοῦ Ψαλιδίου, καὶ δὲν ἀφήνει τὴν παραμικρὰν σκάλαν ἢ κτυπητὰ σημεῖα στὴν κόμην.

Τὸ ΨΑΛΙΔΙ ΜΑΒΟ εἶναι στερεώτατον καὶ μεγάλης διαρκείας.

Πωλεῖται εἰς τὰ κάτωθι Καταστήματα:

Γεωργίου Ἡλιοπούλου, Αἰόλου 66 δ', Ἀθήναι.

Σάββα Κωνσταντόγλου,

Ἀθηνᾶς 15, Ἀθήναι.

Κωνστ. Καψάλη, Μπουμπουλῖνας, Μέγαρον Βάτη, Πειραιᾶ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 280

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα— ΔΗΜ. ΒΕΡΟΥΤΗΣ, Σοφοκλέους 41, ἐντὸς τῆς Στοᾶς. Ἀθήναι.

ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ =

Σωκράτους 43

Εἰδοποιήσις

Εἰδοποιούμεν τὰ μέλη τῆς ἡμετέρας Ἐνώσεως, ὅτι τὰ Γραφεῖα αὐτῆς εἶνε ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην 11 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 7 μ.μ. — 8.30 μ.μ. Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως κατὰ τὰς ἀνωτέρω ὥρας προσέλθωσι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως καὶ κανονίσουν τὸ ταχύτερον τὰς ὑποχρεώσεις τῶν καὶ παραλάβουν τὸ δελτίον ταυτότητος.

Ἀθῆναι 18 Αὐγούστου 1939

Ὁ Πρόεδρος: Δ. ΜΠΟΓΓΗΣ.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς: ΜΗΤΣΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ,

γιὰ τὰ μπάνια γιὰ τίς ἡλιοθεραπείας ζητήσατέ μας τὰ κατάλληλα προστατευτικὰ καλλυντικὰ. Ἰνστιτούτο Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ—Ερμού 35. Τηλ. 22-0-88

Ἡ σκοπία τῆς γυναίκας

ΨΕΥΤΕΣ

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 18)
— Σοὺ ἀπαγορεύω ν' ἀμφισβητῇς τὴν εὐλικρινεῖά μου. Ξέρεις ὅτι ἐγὼ δὲν λέω ψέματα!
— Ὅπως εἶπα, ὅλη τὴ νύχτα ἐπηκολούθησε γενναῖος καυγᾶς, ἐκ μέρους ἐκείνου, γιὰτὶ ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἐπίστευε!

★
— Σ' ἀγαπᾷ... σ' ἀγαπᾷ πολύ, λέει στὴ Λόλα ἐνῶ τῆς σφίγγει μὲ συγκίνησι τὸ χέρι ὁ Νίκος.
Ἡ Λόλα, ἐνθουσιασμένη γιὰτὶ ἀγαπιέται τόσο πολὺ ἀπὸ τὸν Νίκο, φεύγει βιαστικῇ, γιὰτὶ πρέπει στὶς ὁκτώ νᾶναι οπίτι.

Ὁ Νίκος, μετὰ μισὴ ὥρα, θεᾶται στὸ Ζάππειο, σφιχταγκιστρωμένος μὲ τὴ Μαίρη.

Ἐκεῖνη ποὺ τὸν εἶδε, θεωρεῖ σκόπιμον νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἄλλη μέρα τὴ Λόλα.

— Μὲ ποιὰν ἤσουν χθὲς τὸ βράδυ; ἔρωτᾷ ἀνήσυχη τὸν Νίκο, ἡ Λόλα.

— Μὰ μαζί σου, ἀγάπη μου...
— Ὅταν ἐφυγες ἀπὸ μενα;
— Ὅταν ἐφυγα ἀπὸ σένα, πῆγα κι' ἕκαμα συντροφιά ἐνὸς φίλου μου ποὺ εἶναι ἀρρωστός!

— Λές ψέματα; Κάποια φίλη μου σὲ εἶδε μὲ ἄλλην στὸ Ζάππειο.
— Ἀδύνατον... Ἄν ἦταν ἀλήθεια, εἶμαι τόσο εὐλικρινής, ποὺ θὰ σοὺ τῶλεγα... Ἡ φίλη σου ζηλεύει ποὺ ἀγαπιόμαστε καὶ θέλει νὰ μᾶς τὰ χαλάσῃ!

Τὸ ψέμα εἶναι τόσο συνυφασμένο μὲ τὸ «εἶναι» τους, ὥστε πολλὰς φορὲς δὲν διατάζουν νὰ πλάσουν ὁλόκληρη ἱστορίαν ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ καμμιὰ βάσι ἀληθινή. Θὰ μοῦ πῆτε γιὰτί; Ἀπλούστατα, γιὰτὶ ὁ ἀντικειμενικὸς τους σκοπὸς εἶναι ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τῆς ἱστορίας, νὰ ἐπιτύχουν κάτι. Γνωρίζω κάποιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε ὁ ἀθεόφοβος, νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἑαυτὸν του πρῶτα ὡς ἐρωτευμένον, ἔπειτα ὡς ἀρραβωνιασμένον — ἐδημοσίευσεν καὶ ἀγγελίαν στὶς ἐφημερίδες — καὶ στὸ τέλος νὰ πεθάνῃ τὴν μνηστὴ ἀπὸ κεραυνόβολον μηνιγγίτιδα. Ἐννοεῖται, τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε συμβῇ. Ἡ μνηστὴ ἦταν πρόσωπο ἀνύπαρκτο. Αὐτὸ τὸ ἐξηκρίβωσε κάποιος ποὺ ἔφθασε μέ-

χρι τοῦ ληστραχείου, γιὰ νὰ μὲν ἂν ἐδηλώθῃ θάνατος μὲ τὸ ὄνομα τῆς ὑποτιθεμένης μνηστῆς.

Φυσικά, αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ του ψέματα. Γιὰτὶ σὰς ἔλεγε, π.χ., πῶς ἐτοιμάζεται γιὰ μακρινὸ ταξίδι. Περνοῦσε κανένα-δυὸ μῆνες στὸ Μενίδι ἢ στὴν Πάρνηθα καὶ τὸν Σεπτέμβριον παρουσιαζότανε, γιὰ νὰ πῇ πῶς μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὸ Λονδίνον...

Ὅπως, κάποιος ἄλλος διὰ λόγους ἐντυπωσιακούς, ἀφηγεῖτο μ' ὀλη τὴν πειστικότητα σὲ κάποιαν ἀφελή φιλεναδίτσαν του, πῶς, ὅταν ἦταν στὸ Παρίσι, ἔκανε ἕνα διάστημα τὸν ἐπαγγελματίαν χορευτὴ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ χορεύῃ μὲ ὁμορφες πριγκίπισσες.

Τὸ Παρίσι δέ, δὲν τᾶχε δὴ οὔτε σὲ καὶτ' ποστάλ! Ὅσο γιὰ χορὸ, δὲν ἤξερε οὐτ' ἕνα βῆμα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, λέγοντας αὐτὰς τίς τερατολογίας, περνοῦσε γιὰ μεγάλης ἐπιτήδειος.

Προσέχετέ τους, λοιπόν, ἀγαπητές μου. Ἀπ' ὅ,τι σὰς λένε, πρέπει νὰ «σκαρτάρετε» τοὺλάχιστον τὰ ἐνενηνταπέντε τοῖς ἑκατόν. Εἰν' ὅλοι ψεύτες!

ΕΥΑ

